

Thanh Trì

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 1

Sài Gòn những năm đầu thập kỷ 50, trong ký ức đã bạc màu thời gian của Năm Cam, là một vùng đất thừa người, hoang vắng và ngoài kỷ niệm tuổi thơ, chẳng còn gì gọi là hấp dẫn.

Thuở ấy, con kinh chạy dài từ đầu Cầu Quay đến tận Chợ Lớn còn sạch lắm. Nước lên xuống theo thủy triều và đủ để cho lũ trẻ con ở trường nhổng nhổng lặn hụp suốt ngày chơi trò thủy chiến.

Quận 4, nơi sinh ra và lớn lên của Năm Cam-lúc ấy là mảnh ruộng đồng đầy ao vũng, sinh lầy và lấm muỗi mòng. Còn nhớ, cho đến tận những năm đầu thế kỷ, nơi này còn có cả lũ cá sấu hoa cà dữ tợn từ Rừng Sác-Cần Giờ tìm về gây họa.

Những khu xóm lụp xụp tối tăm, ban đêm được soi bằng những bóng đèn dầu hột vịt hoặc tệ hơn, bằng ánh trăng huyền hoặc. Năm Cam đã trưởng thành từ nơi khốn khó,

chẳng trách y có một tham vọng đòi đòi bất chấp mọi thủ đoạn để dành thắng lợi.

Cha của Năm Cam tên thật là Trương Văn Bưởi-còn được gọi là ông Mười Cùi, đó chính là lý do khi có ai đó nói đùa với y: Chanh, Tắc(quất) gì cũng được, nhưng nói đến Bưởi và Quýt thì không xong! Đã rời bỏ quê hương Quảng Nam để vào đất Sài Gòn sinh sống từ những năm 30. Nghe đâu ngoài Tư Xâm, Năm Cam, hai ông bà Mười Cùi đã ngậm ngùi bỏ mất hai đứa con trai ở quê cũ vì không có tiền mua thuốc trị bệnh. Đó cũng chính là nguyên nhân hai vợ chồng quyết tâm ra đi không chút quyến luyến và gần như quên đi rằng họ từng có một quê hương nào đó xa vời vợi tận miền Trung. Khát

vọng đô(i đời thoát nghèo đã buộc họ ra đi.

Năm Cam đã ngỡ rằng ngoài cha mẹ và chị Tư Xâm, chẳng còn ai để nó gọi bà con. Thế nhưng, vào một buổi chiều tối, cha nó dắt hai chị em ăn mặc tươm tất, tương đối khá hơn cái gọi vừa củi của ông già Mười nhiều. Năm Cam và Tư Xâm được giới thiệu với người đàn bà chủ nhà, và được đeo tang ông chồng của bà chủ nhà vừa chết. Từ đó, trong trí óc non nớt của Năm Cam đã ghi nhận được rằng: ở ngôi nhà tại chợ Xóm Chiếu này, cha nó có một người em gái tên là Trương Thị Quýt. Chồng của cô Quýt vừa chết, Năm Cam và Tư Xâm phải gọi là dượng- Dượng Thừa, một ông dượng mơ hồ xa lạ dù hoàn toàn có thật.

Nhưng cũng mối quan hệ bà con duy nhất này đã dạy cho Năm Cam một bài học, quan trọng và đầy chua xót khi nó đã bắt đầu lớn khôn đủ nhận thức về một thế giới phức tạp đầy dẫy chuyện tồi tệ ở chung quanh. Một thế giới quan khắc nghiệt đã định hình bởi bài học cay đắng ấy.

Ngày ông Mười Củi dắt hai đứa con đến đám tang của chồng em gái trở về, ông bắt đầu ngã bệnh và các triệu chứng của căn bệnh lao phổi thời kỳ cuối cùng. Đó là kết quả của công việc lao động quá sức để nuôi vợ và hai con. Được gần hai năm, ông Mười mất. Năm Cam còn nhớ, lúc cha chết, những chiếc xe của phòng thông tin chạy rong khắp ngõ phát ra rả trên loa: “ Nghe về nghe về, nghe về Bảo Đại....”. Nhờ vậy sau này, một người bạn trí thức của Năm Cam có thể khẳng định được năm ông Mười qua đời là năm 1955, năm thủ tướng Ngô Đình Diệm chơi trò trung cầu dân ý để phế truất Bảo Đại khỏi cương vị quốc trưởng và bắt đầu cho việc lập nền đệ nhất cộng hòa.

Cô Quýt cũng được báo tin dữ bởi đích thân bà chị dâu nghèo khổ. Không khác gì một người khách vắng lai, cô Quýt ghé đến đám ma thấp một nén nhang, uống vội một ngụm trà, và dúi vào tay chị dâu một ít tiền phúng điếu trước khi bước lên Taxi ra về. Nét mặt cô như một tảng nước đá, không buồn cũng chẳng vui.

Lúc ấy, trí óc non nớt của Năm Cam chưa cho phép nó hiểu rằng người cô cư xử hết sức xấu với gia đình người anh, cô Quýt thậm chí không buồn có mặt khi hạ huyệt. Đối với cô đến thấp nhang ông anh đã là tốt lắm rồi.

Về sau khi chớm hiểu cuộc đời, Năm Cam đã hiểu được một điều rất đơn giản nhưng cũng là nỗi ám ảnh suốt một đời của một gã giang hồ ít học: Phải giàu có đủ bằng bất cứ cách nào: nếu nghèo khó- những điều đơn giản và dễ hiểu như tình thân bằng quyến thuộc, cũng đừng hòng!

Bài học càng rõ nét hơn khi bà Mười, vào một lúc quá bế tắc, đã dắt đứa con đến tìm con của cô Quýt nghe đâu rất khá giả.

Hai mẹ con cùng đi chân đất, đầu trần giữa một buổi trưa Sài Gòn đầy nắng

và bụi, đến đứng tần ngần trước cửa hàng tạp hoá bẽ bề thế của Sang- đưa con trai đầu của Dưỡng Thừa và cô Quýt. Anh ta thờ ơ theo kiểu một con buôn.

- Xin lỗi, thực ra tôi cũng chẳng nhớ là có một người bà con nào, nếu có hẳn mẹ tôi nói cho chúng tôi biết rồi chứ!? Sang nói một cách lạnh lùng sau khi quan sát kỹ cách ăn mặc của hai mẹ con của người muốn nhận họ hàng với gã. Chắc mỗi quan hệ thân quyến này chẳng mang đến cho gã chút lợi lộc nào mà ngược lại, sẽ làm cho gã hao tốn không ít thời giờ và tiền bạc. Với bản chất một con buôn, Sang hiểu- tốt nhất là gã nên vờ đi là xong! Theo thói đời, cách xử sự ấy hoàn toàn hợp lý...

Bà Mười tuổi thân bật khóc rồi dắt con trai quay về. Cuộc sống nghèo khó rồi cứ thế tiếp diễn.

Mỗi buổi, bà lọ mọ mua về ít khoai, bắp bên vựa và luộc lên bán quán quanh trong xóm cho lũ trẻ con trong bụng ỏng eo. Năm Cam, dù mới chỉ mười hai, mười ba tuổi đầu cũng biết cùng bọn đồng trang lứa qua khu chợ cá Cầu Ông Lãnh, Cầu Muối để xoáy từng con cá, củ khoai về “cải thiện”. Đối với những cư dân làng Khánh Hội lúc bấy giờ, đó là lẽ tất nhiên, chẳng có gì là lạ. Sống tươm tất, đó mới là chuyện đáng lưu ý...

Và rồi Tư Xảo có chồng. Chồng cô là một tay anh chị có chút ít tiếng tăm ở địa phương: Bảy Xi- tên thật của Nguyễn Văn Xi.

Thực ra Bảy Xi không phải là người sống ở hẻm Chủ Phước. Cha mẹ của Bảy Xi có nhà cửa ở chợ Xóm Chiếu. Anh ta đến hẻm chôn nhau cắt rốn của chị em Năm Cam do mối quan hệ giang hồ với Mười Sở, một tay giang hồ có máu mặt ở khu Cống Lấp.

Như bất kỳ một cuộc tình nào khác xảy ra ở một vùng đất nghèo khổ, sinh lầy này, Bảy Xi yêu và cưới Tư Xảo thật gọn gàng chóng vánh khi cô gái chớm bước qua tuổi mười tám. Tình nghèo thương ấy như vậy là phổ biến.

Chỉ là một mâm cơm tương đối gọi là, với khách mời duy nhất là Mười Sở, Bảy Xi ra mắt mẹ vợ và sống tạm ở căn nhà rách nát ấy một thời gian ngắn, trước khi đưa vợ về ở chung cùng cha mẹ mình.

Bảy Xi có một nghề để kiếm tiền mà hiện nay, cách kiếm tiền ấy không còn bắt gặp đâu trên toàn cõi Việt Nam nữa.

Không đẹp trai, chân lại bị khập khiễng, bù lại Bảy Xi có giọng ca khá mượt đủ làm xiêu đổ trái tim các cô gái lối xóm hằng đêm tụ tập ở phong ten nước. Bằng giọng ca trời phú, Bảy Xi mỗi ngày ôm một xấp bài tân cổ thời thượng đi khắp các hóc hẻm Sài Gòn để bán. Tất nhiên, muốn bán được một cách dễ dàng với số lượng nhiều, Bảy Xi phải ca thử, ca một cách hết sức ai oán mùi mẫn.

Theo chân anh rể, năm Cam cũng bắt đầu biết đến một Sài Gòn khác hẳn. Một Sài Gòn với những đường phố rộng thênh thang, nhà cửa tráng lệ, người mua bán tấp nập. Sài Gòn được biết đến sau này khác xa với Sài Gòn tuổi thơ của Năm Cam, có không ít trò lừa lọc và lối cư xử có không ít tàn nhẫn.

Tư Xảo chuyên qua buôn bán nồi niêu xoong chảo bằng nhôm và bắt đầu chuẩn bị cho đứa con đầu lòng chào đời.

Bảy Xi đưa vợ về hẻm Sáu Căn ở Tôn Đức để thuê nhà.

Đúng với tên gọi của nó, hẻm 148 thời bấy giờ chỉ lèo tèo vài căn nhà nằm lọt thỏm giữa một bãi tha ma tiêu điều quạnh vắng.

Thọ, đứa con trai đầu của Bảy Xi và Tư Xảo đã ra đời trong một căn nhà mái lá, vách phen tre vào năm 1957, năm mà Bảy Xi vẫn tất bật với công việc mua bán bài nhạc một cách lương thiện.

Mỗi chiều, Năm Cam lại theo lũ bạn ra cây cầu Ông Lãnh để tắm táp, vui đùa. Thuở ấy, bọn trẻ có thể nương theo dòng nước để lội từ Cầu Chông đến tận chợ Cầu Cống mới trèo lên con lộ nhựa trèo về nhà. Vài năm sau khi về ở hẻm Sáu Căn, Bảy Xi sinh tật có thêm vợ bé.

Tuy vậy, anh ta vẫn quan tâm đến Tư Xảo và đứa con mới chập chững biết đi.

Hai mẹ con Năm Cam ở căn nhà phía ngoài, còn Tư Xảo ở trong sâu. Khi hai vợ chồng cãi nhau kịch liệt về việc vợ bé- vợ mọn của Bảy Xi, Tư Xảo dứt khoát: “ hoặc thôi vợ bé, hoặc đi luôn!”. Bảy Xi bỏ đi. Thế là Tư Xảo bế luôn đứa con trai về với mẹ trong một căn nhà tồi tàn rách nát cách đây không xa.

Rất nhiều năm sau này, Năm Cam cố nhớ lại vì sao cả Bảy Xi lẫn mẹ con

Năm Cam lại tìm đến hẻm 148 Tôn Đản này để sinh cơ lập nghiệp. Phần Năm Cam và mẹ thì rõ rồi, họ phải theo vợ chồng Bảy Xi đi bất kỳ nơi đâu để tồn tại, dù tồn tại theo kiểu hết sức khổ cực. Còn Bảy Xi?

Hoá ra, người rủ Bảy Xi về hẻm Sáu Căn sinh sống là anh Bảy Huê Kỳ. Anh Bảy Huê Kỳ là một tay kỳ bèo có tầm cỡ nhứt nhì Sài Gòn lúc bấy giờ, nhưng nghèo rớt mòng tơi. Có tay nghề giỏi nhưng vẫn có thể chết đói nếu không biết liên kết và thiếu kế hoạch, Năm Cam đã nghiệm ra được như vậy ở tấm gương anh Bảy Huê Kỳ.

Để phụ giúp gia đình, Năm Cam theo bạn bè gia nhập đội ngũ những kẻ bán xà bông bột quanh chợ Bến Thành.

Mỗi bịch xà bông bán được chỉ đem đến mười xu lãi nhưng nếu mỗi ngày nếu chịu khó đi cho đến cặp chân mỗi rũ rượi, Năm Cam cũng có thể mang về nhà được hơn chục đồng bạc.

Năm Cam đó được một người bạn thân mồ côi cha mẹ cũng làm nghề đi bán dạo xà bông như nó. Bé Tám ở chung nhà với anh chị nhưng cũng được giành cho một không gian riêng biệt ở phía sau và thường rủ thằng bạn quận 4 quí hóa về ngủ qua đêm trên chiếc ghế bố hẹp bốc mùi ngai ngái.

Tuy là một đứa trẻ con loắt choắt vì thiếu ăn và phải bươn chải nhưng Năm Cam đã thực sự trưởng thành theo cách nhìn của bọn giang hồ lưu manh từ năm 14 tuổi. Nó theo chân các ông anh trời ơi ở khu Cống Lấp để đạp xe buýt lên ngã ba Chú Ía, trong tay cầm chặt tờ giấy bạc hai mươi đồng!

Cô gái mặt bự phấn cười rũ ra khi nhìn thấy thằng trẻ con đang thập thò núp sau lưng gã anh chị mặt mũi cô hồn mình xâm chẳng chịt!

- Nó à? Cô gái hỏi gã đàn anh của Năm Cam khi đã ngừng trợn cười

*

* *

Sau lần tìm hiểu đàn bà đầu tiên trong đời, Năm Cam trở nên dạn dĩ, nó sẵn sàng đi một mình khi thấy rừng rinh ít tiền trong túi. Tệ hại hơn, như những hạt cỏ dại khác mọc xô bồ ở mảnh đất phức tạp ở quận Tư, nó cũng tham gia hầu hết các trò đồi bại của bọn trẻ con quí quái. Nó cũng bơi dục theo bờ

kinh để rình rập những phụ nữ sơ hở trong lúc tắm táp vệ sinh và cũng chẳng từ cơ hội nào để thỏa mãn trí tưởng tượng hết sức phong phú về tình dục của nó.

Cho đến một ngày nọ...

Ôu chợ Bến Thành, nó và bé Tám có một bà chị nuôi rất xinh đẹp và tử tế. Nguyệt, tên cô gái-năm ấy 23 tuổi, sống bằng gánh trái cây và quen biết Năm Cam qua sự giới thiệu của bé Tám.

Chính cô cũng không ngờ thằng trẻ con láu lỉnh, khéo ăn nói và nhiệt tình phụ giúp cô mỗi khi dọn hàng, lại có thể nhìn cô với kiểu nhìn hết sức dung tục, đòi bai.

Hai chị em quần quýt nhau những ngày mưa gió buôn bán ế ẩm. Công việc buôn bán xà bông của Năm Cam tỏ ra nhiều thời giờ rảnh hơn cô gái nên nó giúp đỡ cô khá nhiều.

Hôm ấy, trời đổ mưa to. Nhìn cơn mưa ngày lúc càng nặng hạt không có dấu hiệu gì sẽ chấm dứt. Nguyệt thở dài với đứa em nuôi:

- Kiểu này chắc dọn về luôn chứ buôn bán gì nữa?

Năm Cam hăng hái lao vào trong mưa để gọi xích lô và nó thoăn thoắt dọn hàng cho cô chị nuôi lên xe. Tất nhiên khi dọn xong, đầu tóc nó ướt đầm.

- Thôi, lên xe về nhà chị...để ướt đầu cổ thể này bệnh chết! Cô nói.

Cô ngồi lên ghế, hàng và đôi quang gánh đặt dưới chân. Năm Cam lay hoay chẳng biết phải ngồi vào đâu. Nguyệt phì cười, cô ngoắc tay:

- Leo lên đây, ngồi vào lòng chị nè ông tướng!

Nó mừng rỡ trèo lên xe ngồi lọt tòm vào lòng cô chị nuôi xinh đẹp.

Nguyệt thoát đầu cũng không nghĩ ngợi gì khi ôm thằng em nuôi trong lòng. Thế nhưng khi xe chuyển bánh, sự cọ xát giữa hai cơ thể khác giới khiến cô có chút bồi hồi. Tám bặt che, đủ để những tư tưởng đòi bai phát sinh, và đủ để hai chị em không cùng huyết thống bỏ đi sự xấu hổ cần thiết. Nguyệt bắt giắc thở dài rồi ghì xiết vòng tay ngang bụng thằng bé.... Nó cũng chẳng

phải là trẻ con như ngoại hình loắt choắt dễ đánh lừa tâm lý phòng thủ của phụ nữ, nên cũng bắt đầu giờ trò.

Nguyệt không còn tự chủ, cô nói nhỏ vào tai đứa em nuôi:

- Em có thương chị Nguyệt không?

Dĩ nhiên là Năm Cam gật đầu. Về đến nhà, cô đưa thằng em nuôi ra sau nhà tắm rửa rồi rúc vào phòng riêng trước cái nhìn không chút nghi ngại của gia đình.

Từ đó, Nguyệt luôn tranh thủ cơ hội để bày trò với Năm Cam.

Tất nhiên, sau đó ít lâu, Nguyệt có thai. Cô giấu biệt tác giả cái bào thai với gia đình vì làm sao thuyết phục được mọi người thân đồng ý với “cuộc tình” trái khoáy của cô với đứa em nuôi mới 15 tuổi đầu!

Đứa con trai đầu tiên của Năm Cam ra đời trong hoàn cảnh như thế và mãi sau này, ngay cả với nó, Năm Cam cũng không bao giờ kể lại một cách cụ thể mối quan hệ của Nguyệt và y.

Nguyệt đặt tên cho đứa bé là Trương Văn Hùng và bế con giao lại cho Năm Cam. Cô không thể tiếp tục quan hệ với Năm Cam bởi áp lực của gia đình và một phần vì cô, vốn là một phụ nữ xinh đẹp hiếm có, làm sao có thể chấp nhận lấy một đứa trẻ con không mấy gì xuất sắc, điển trai. Chẳng qua đó cũng chỉ là nổi đam mê nhất thời trót gây ra hậu quả mà thôi!

Cũng lại là chị Tư Xâm, thương em trai nên phải è cổ gánh luôn trách nhiệm nuôi thằng con trai của Năm Cam. Chị đặt cho nó cái tên Hai Dái, theo thông tục của các gia đình ít học để tránh bệnh tật, tai ương cho thằng bé.

Tuy nhiên, đối với bất kỳ ai, Hai Dái không hề là con trai của Năm Cam và coi như Năm Cam chưa từng có vợ. Ai có thể tưởng tượng nổi một thằng nhóc loắt choắt mới 15 tuổi đầu như Năm Cam đã lên chức bố? Càng lớn, Trương Văn Hùng giống như Năm Cam như tạc...

Hẻm Sáu Căn có thêm một thành viên mới, nghe đâu rất có máu mặt.

Năm Cam nghe lũ bạn kháo nhau nên cũng quay về để xem “ông Mười Côn Lôn là ai?”

Nô Cao Giò, một thanh niên ở xóm cũng thuộc vào loại “ có tiếng nói” do đã có lần tù tội. Lúc bấy giờ, việc đi ở tù là ghê gớm lắm, trừ những ai đi làm quốc sự, ngoài ra-đều được nhìn với ánh mắt e dè sợ sệt.

Mười Côn Lôn được Nô Cao Giò đưa về xóm giới thiệu với bạn bè đồng trang lứa: “ Anh Mười đàn anh của tao!” .

Lời giới thiệu không cần dài dòng nhưng hết sức hiệu quả.

Năm Cam không cần biết nhiều, như thế đã quá đủ để nó và các bạn ngưỡng mộ Mười Côn Lôn lắm rồi.

Có một lần “ anh Mười” làm Năm Cam phải thất vọng.

Một rừng không thể hai cọp, huống hồ con cọp đến sau chưa có một thành tích nào khả dĩ thuyết phục các hảo hán địa phương.

Hẻm 122 nổi danh đã từ lâu về việc cung cấp hàng loạt anh chị cho giới giang hồ bến tàu, đầu thể chấp nhận một tay lạ hoắc nào đó đến xưng hùng xưng bá ở con đường Tôn Đức này?

Thế là một buổi chiều tối, hai anh em Được-Lót, xếp sòng hẻm 122 dắt một tốp em út cỡ vài chục mạng, mang theo dao bầu, mã tấu, gậy gộc, xuống thẳng hẻm 148 để tìm anh Mười Côn Lôn với mục đích thử lửa xem là vàng thật hay vàng dỏm!

Vừa bước trong nhà ra chưa tới đầu hẻm, Năm Cam đã lãnh luôn một gậy vào lưng! Khổ thân thằng bé, mới 14-15 tuổi, biết gì chuyện tranh bá đồ vương của các bậc đàn anh, nhưng vẫn bị đối phương xem là “ đàn em của Mười Côn Lôn” để nện với mục đích buộc Mười Côn Lôn phải lộ diện ứng chiến.

Tất nhiên Mười Côn Lôn không phải là thằng ngốc!

Diễn võ dương oai suốt cả giờ đồng hồ vẫn không thấy tướng địch xuất hiện, Được-Lót hạ lệnh thu quân.

Mãi đến lúc đó Năm Cam mới lóp ngóp chui lên từ mé ao cạn, vừa vào nhà tắm rửa giặt giũ vừa làu bàu trách “ ông Mười” tại sao không ra mặt để đối

phương dùng “ khi dễ”!

Tuy nhiên, cũng qua sự việc trên-Năm Cam cũng rút ra được một bài học: đừng vì hai chữ anh hùng mà húc đầu vào đó! Khi cần, vẫn có thể chịu nhục mà lánh thân, miễn là bảo toàn được tánh mạng, danh tiếng vẫn còn lấy lại như thường!

Đầu năm 1962, mẹ Năm Cam qua đời sau một cơn bạo bệnh.

Năm Cam đã trở thành một kẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ, cuộc đời của Năm Cam đã lật sang trang mới, cay đắng và khốc liệt hơn trước nhiều.

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 2

Sau này khi có được một chút gọi là sự nghiệp, việc đầu tiên Năm Cam làm là: dọn nhà ra khỏi khu hẻm Sáu Căn!

Giải thích cho việc này, Năm Cam chỉ nhúng vai với giọng khôi hài :

- Cứ ở đây miết, trong xóm lấy trong xóm... tới lúc nào mới ngửa mặt nhìn đời nổi, hồi đó tội mình cũng vậy... vợ chồng cùng xóm không hà!

Quả thực, như một phong trào, thanh niên nam nữ thời Năm Cam có đi đâu xa hơn con đường Tôn Đức để kén vợ tìm chồng?

Thoạt đầu anh Mười Côn Lôn với mã ngoài đẹp trai, đàn giỏi hát hay, đã cưa đổ chị Kiên cùng xóm. Họ nên vợ nên chồng bất chấp sự ngăn cản của cha mẹ chị Kiên vốn sợ có một anh con rể là dân anh chị. Kế đến, Nô cao giò lấy chị Nữa- em gái của anh Mười Côn Lôn.

Năm Cam, dù lúc ấy còn là một cậu bé con 16 tuổi, chộn rộn với những cuộc tình quanh phong ten, gò mã của các bậc đàn anh, cũng bắt đầu để ý và xoắn xuýt cạnh một cô gái lớn hơn nó một tuổi.

Là con của một ông gác đàn trường Marie Curie, Trúc theo chị Kiên vợ anh Mười Côn Lôn đi gánh nước mỗi tối và được mọi người cặp đôi cho Năm Cam.

Một vài lần họ cùng hẹn hò và cùng nhau uống đồ bánh lọt ở gần xóm ở gần xóm, một hành vi gan dạ của đôi lứa thuở bấy giờ.

Tư Xảo thương em nên cũng nhờ người đến nói chuyện cùng bà Sáu, mẹ của Trúc. Bà Sáu cau mày trả lời:

- Hai đứa còn con nít trăn, lấy nhau về rồi sống làm sao?

Buồn tình, Năm Cam bỏ nhà đi bụi...

Vợ chồng Bảy Long vốn thương Năm Cam như em thời còn ở hẻm Sáu Căn, nay họ đã dọn qua khu trại gà Thanh Tâm, bèn cho Năm Cam tá túc.

Trúc lên mẹ theo chị Kiên đi qua tìm Năm Cam. Qua được vài lần, Trúc quyết định trốn theo Năm Cam.

“Em gói quần áo ở nhà chị Năm Cây, anh qua đó lấy về...” Trúc nói với Năm Cam.

Và thế là, năm 16 tuổi- chưa thực sự bước qua khỏi tuổi thiếu niên, Năm Cam nhغم nhiên có vợ và động trời hơn- chỉ vài tháng sau Trúc đã có thai! Bất đắc dĩ, Năm Cam đưa vợ về xóm cu’, Năm Cam đã bắt đầu cú trượt đầu đời.

*

* *

“Ê Năm Cam...anh Bảy của mày bị đón đường kia!” Rẽ Đen một thanh niên ở cùng hẻm chạy hớt hơ hớt hải vào báo.

Buông chén cơm xuống bàn, Năm Cam lật đật chạy ra... Đi ngang ngạch cửa, Năm Cam rút luôn con dao lạng cá của Tư Xảo dắt từ lúc trưa.

Vừa ra đến đầu hẻm 148, Năm Cam nhìn thấy chiếc xe đạp nằm chổng chơ giữa lộ nhựa. Được, Lót- hai anh em khét tiếng của con đường Tôn Đức đang vây Bảy Xi và Nô cao giò.

Chợt Được vung dao. Nô cao giò dính một nhát vào lưng vội co giò chạy.

Ngay lập tức Lót ôm chặt hai tay Bảy Xi cho em trai vung con dao phờ chém tới tấp.

Bảy Xi cố vùng vẫy nhưng vô vọng bởi sức khỏe của Lót hơn anh ta xa. Trúng liên tiếp mấy nhát dao, trong đó có nhát ở gần cổ khá sâu, máu loang ướt cả chiếc áo Bảy Xi đang mặc, Bảy Xi coi như chỉ còn chờ chết. Vừa chém hai anh em Lót-Được vừa chửi thề om tỏi.

- Anh Lót, buông anh Bảy tui ra...Năm Cam la lớn.

Thay vì buông ra, Lót cười lật co giò đập thẳng nhóc phá đám đi chỗ khác. Trong tức tặc Năm Cam quyết định, nó rút dao đâm mạnh gần nách Lót với ý đồ làm anh ta bị đau phải buông Bảy Xi ra.

Vừa rút dao ra, máu từ hông nạn nhân đã vọt ra như ông nước bị bể! Trong nháy mắt, vòng tay ôm Bảy Xi rơi lỏng và Lót khuyu xuống đất.

Thấy anh bị đâm, Được khựng lại. Bảy Xi chỉ chờ có vậy, vội giật lấy dao trên tay Năm Cam lao vào. Ôu đảng sau, Nô cao giò đã quay lại với khúc gậy tre trên tay vụt thẳng cánh vào tay Được.

Dính cả chục nhát dao vào vùng bụng, Được gục xuống, con dao phờ văng ra khỏi tay...

“ Dọt lệ!” Bảy Xi nói.

Bảy Xi, Nô cao giò và Năm Cam lập tức trốn qua nhà Bảy Long sau khi đi băng bó vết thương.

Ngày hôm sau, Tư Xảo qua nhà Bảy Long báo cho cả ba biết: Lót đã chết tại chỗ còn Được đưa đi cấp cứu, chưa biết cụ thể tình trạng sức khỏe!

Nô cao giò, với bản tính đa tình, đã có cho mình một gia đình thứ ba từ lâu, nay lập tức cuốn gói lên Lái Thiêu để ẩn náu. Bảy Xi dắt em vợ đi theo Nô nhưng nhanh chóng nhận ra khó tồn tại nổi nếu bám vào cây cọc mục là cô vợ bé của Nô cao giò. Cô ta chỉ quen được chiều chuộng và chấp nhận làm vợ bé cho gã giang hồ quận 4 này vì có thể dựa hơi gã để sừng sộ với các bạn hàng khác ở chợ. Nay Nô cao giò chỉ có thể chường mặt vào ban đêm, không dám to tiếng với cả một đũa trẻ con, cô đâm ra ngán ngẫm và tỏ ra thái độ không mấy gì niềm nở với cả ba kẻ đào tẩu!

Túng thế, Bảy Xi tìm cách liên lạc với gia đình. Dì Hai Ngọt, chị ruột của mẹ Bảy Xi, đã tìm lên để gặp cháu trai.

- Để tao liên lạc với thằng Đạo xem sao! Dì Hai Ngọt nói

Đạo, anh con trai lớn của gì Hai Ngọt, thoát ly gia đình để theo kháng chiến từ sau ngày đạo luật 10/59 của cố vấn Ngô Đình Nhu ra đời, đem máy chém đi khắp nơi chặt rơi khoảng hơn 3.000 cái đầu được coi là cộng sản. Anh Đạo được tổ chức đưa vào chiến khu theo ngõ Tân Uyên - Bình Dương.

Nghe đâu, anh ta cũng có một chức vụ không xoàng...

Dì Hai Ngọt tổ chức đưa cả ba kẻ đào tẩu đến Bến Cát và tạm thời trú ngụ ở một gia đình có cảm tình với Việt cộng. Vốn đã nhiều lần lui tới thăm con trai nên mạng lưới liên lạc của chiến khu Tam giác Sắt đã thông báo cho Đạo biết việc mẹ con anh ta đến tìm.

Sau cả tuần lễ chờ đợi. Đạo đột ngột xuất hiện vào lúc nửa đêm.

- Để tôi hỏi qua ý kiến của tổ chức mới được? Đạo nói.

Gần sáng Đạo ra đi mang theo toàn bộ lý lịch của cả ba nhân vật đang trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật chế độ Sài Gòn. Ôu lại, Bảy Xi và em vợ thấp thỏm chờ đợi trong khi Nô cao giò vẫn không dứt khoát hẳn.

- Vào trong chiến khu để làm gì cơ chứ? Nô cao giò hỏi.

- Ít ra, cũng khỏi ở tù! Bảy Xi trả lời ngắn gọn.

- Nhưng cũng phải cầm súng đánh nhau, lỡ có gì...Nô rụt rè nêu lên ý kiến.

- Mẹ kiếp, sống chết có số... Cậu sợ gì? Bảy Xi cáu kỉnh.

- Nếu thế, thì vào trong chiến khu hay vô tù, có khác gì nhau cơ chứ?

- Sao không khác? Ở tù... Vừa tính trả lời. Bảy Xi chợt nhận ra Nô cao giò nói có lý. Với ai, có lý tưởng thì vào chiến khu cầm súng là mục đích ở đời, còn với bọn giang hồ đâm chém như gã và Nô cao giò, vào tù để sau đó ít lâu trở về xem ra có lý hơn! Tuy vậy, lỡ nhờ dì Hai Ngọt và anh Đạo rồi, cứ chờ xem sao đã!

Năm Cam, với nhận thức còn non nớt của mình, chẳng để ý gì đến cuộc tranh luận của hai ông anh. Tuy nhiên, nó lại tỏ vẻ thích thú khi được đi đây đi đó, dù có phải trốn chui trốn nhủi...

Ba ngày sau, đột nhiên người chủ nhà gọi cả dì Hai Ngọt lẫn ba kẻ trốn chạy vào phòng khách để thông báo:

- Ở trong đó, mấy anh không chấp nhận việc bỏ vào chiến khu chỉ vì phạm pháp hình sự... Tóm lại, dì đưa mấy chú ấy về đi!

Thế là, cuộc đào tẩu bằng cách trốn vào chiến khu coi như bất thành...

“Coi như để mình tôi chịu cho! Anh Bảy có về lo giùm vợ con tui...” Năm Cam nói.

Ba hôm sau, cả ba anh em lên xe hơi của luật sư Trần Văn Trai một thành viên của đảng Cần Lao, đến trình diện ở văn phòng dự thẩm.

Họ được chuyển qua giam ở Khám Chí Hoà.

*

* *

Trung tá Luyến, giám thị trưởng trại Chí Hoà, theo hình dung của Năm Cam là một người đàn ông ốm, cao và hách dịch. Ông ta thường vào trại với cây paton trên tay vục vào đầu một ai đó mà ông cho là bất trị.

Chí Hoà lúc bấy giờ cũng khác về sau, chủ yếu công việc được giao cho tù công vụ và mục tiêu cần bám sát của bọn an ninh là tù chính trị. Tù thường phạm được giao hết cho Bé Bồn nếu vi phạm kỷ luật, riêng khu vực BC- nơi giam Đại Cathay, trù du đảng Sài Gòn, do Cửa Gia Định làm trật tự.

Phòng đầu tiên cả ba anh em Bảy Xi, Nô cao giò và Năm Cam bước vào là 1B4, cách phòng Đại Cathay không xa.

Những câu chuyện về giới anh chị Sài Gòn liên tục vỡ ra trong Năm Cam nhiều điều hết sức lạ lùng.

Năm Cam nhận ra : nếu là một tay giang hồ có tầm cỡ, việc kiếm tiền chẳng có gì là khó khăn và càng kiếm được nhiều tiền càng dễ tạo thêm vây cánh, nghĩa là thêm thanh thế, danh tiếng!

Quan sát Đại Cathay từ xa và để ý từng cử chỉ, từng thái độ của người được xem là số một của giới giang hồ, Năm Cam ngạc nhiên khi phát hiện ra: Đại Cathay cũng hết sức bình thường chẳng có một ưu điểm phi phàm nào.

Và Năm Cam đã được nhìn tận mắt một vụ đụng độ của cả hai tay anh chị thuộc vào loại nhút nhai lúc bấy giờ.

Hôm ấy Ba gà-một anh chị hùng cứ khu vực Bến đò Thủ Thiêm, cùng Đại Cathay đánh cò tưng. Hệt như hai đứa trẻ con xóm nhỏ ngoại ô, hai kỳ thủ bắt đầu cãi nhau bởi một nước cò. Cãi nhau càng lúc càng hăng, cuối cùng thì:

- Nếu anh ngon, tui với anh chơi tay đôi! Đại Cathay nói.

- Được thôi... Ba gà nhận lời thách thức.

Đại Cathay to lớn như hộ pháp và nổi danh lì lợm. Ba gà nhỏ con hơn nhưng nghe đâu “ nghề” rất khá.

Cuộc tỉ thí kéo dài suốt cả giờ đồng hồ đến độ cả hai chẳng ai giờ nổi tay chân và được anh em của cả hai bên can ra.

- Mai tiếp! Ba gà tuyên bố.

- Chớ sao... Đại Cathay tiếp luôn.

Sáng hôm sau khi biết chuyện, những kẻ gác ngục ngay lập tức đem Đại Cathay qua phòng giam khác trước khi xảy ra những chuyện tồi tệ hơn.

Năm Cam thoáng một chút suy nghĩ : làm anh chị kiểu đó coi vậy cũng dễ chớ có nguy hiểm gì đâu? Với cách nghĩ ấy, Năm Cam bắt đầu cảm thấy rạo rực bầu máu nóng và khát vọng đổi đời bằng con đường tắt kiểu các tay anh chị nó đã nhìn thấy...

Lưng Đại Cathay có một số theo nằm chằng chịt trên lưng, dĩ nhiên toàn ở những nơi không mấy gì hiểm yếu... Năm Cam đem thắc mắc hỏi một tay anh chị cùng băng Đại Cathay và được kể lại...

Vùng Aristô- Lê Lai, thuở ấy là nơi hùng cứ của Huỳnh Tỳ, Thế Cái và Hùng Fox. Đại Cathay lộ mọ dẫn xác lên để giành lấy quyền lợi. Dĩ nhiên băng Huỳnh Tỳ, Thế... đâu dễ yên.

Hùng Fox, Thế phục kích và dùng dao chém gục Đại Cathay.

Ngay hôm sau, Đại Cathay cùng các chiến hữu mở cuộc tấn công phục thù.

Buổi sáng, Huỳnh Tỳ và băng của y tụ tập ăn sáng uống cà phê ở trước nhà hàng Lê Lai, Đại Cathay, Tư mỗ chuột, Nhút...đi một chiếc Taxi ập tới chém loạn xạ.

Sau cuộc trả thù vang dội ấy, Huỳnh Tỳ và các chiến hữu chấp nhận quy

phục Đại Cathay.

Năm Cam chột nghĩ khi nghe qua câu chuyện : nếu ra tay nặng hơn, liệu Đại Cathay còn sống để phục thù hay không? Quả là thời bấy giờ, giang hồ chỉ chém sơ sịa gọi là “để theo”, chỉ có vậy cũng có thể thành danh, mà như vậy, có gì là quá sức của Năm Cam?

Thế là liên tục Năm Cam lao vào các trận đánh nhau trong tù, dĩ nhiên trong giới lóc chóc, các kẻ kỳ nhông trong con mắt của hạng tầm cỡ như Đại Cathay.

Do quậy phá, đánh nhau, Năm Cam bị chuyển qua 3H2, phòng kỷ luật được chuyển giao cho Bé Bòn- hung thần phòng an ninh quản lý. Tất cả tù nhân khi chuyển qua phòng này đều sợ mất mặt.

Bé Bòn hung ác có tiếng. Y vẽ một vòng phấn ở giữa phòng cho tên tù mới vào ngồi, đến tối sau khi đóng cửa, y mới tính sổ.

Loại nhãi nhép, Bé Bòn để cho đám đàn em tay chân làm thịt. Loại có tên tuổi, đích thân Bé Bòn ra tay.

Thanh Năm Nghệ, bạn thuở còn bé lẫn lộn với thùng đánh giầy với Đại Cathay, người duy nhất dám gọi Đại bằng biệt danh xách mé: “Huê kỳ ghê” mà Đại vẫn cười hì hì, khi bước qua 3H2 cũng không được miễn trừ trận đòn do đích thân Bé Bòn ra tay. Chỉ có điều, sau khi anh đòn, thành phần có tên tuổi như Thanh, Sắc đầu lâu, Rót võ sĩ, được Bé Bòn nâng lên thành dạng tay chân thân tín.

May mắn cho Năm Cam, có lẽ ừ còn quá nhỏ tuổi nên Bé Bòn đặc cách miễn cho thủ tục chào phòng.

Và cũng ở 3H2, Năm Cam được chứng kiến một trận thanh toán lật đổ Bé Bòn của Cây Thị, Phúc đầu lâu, Ngọc đầu lâu... Một cuộc thanh toán hèn hạ nhưng rõ ràng hết sức hiệu quả.

Bé Bòn to lớn như một gã Tây đen và võ nghệ đầy mình. Buổi tối, Bé Bòn hút thuốc phiện nằm trên tấm nệm của mình, hai bên là hai cây sắt dài được mài nhọn lều để hộ thân.

Cây Thị, một tay anh chị có tên tuổi ở vùng Cầu Muối, để chuẩn bị một cục đá xanh lớn bỏ vào ống quần để sử dụng như một cái chùy. Cả bọn tiến đến chỗ Bé Bòn nằm và kẻ giữ tay, người giữ chân cho Cây Thị vụt tới tấp vào mặt, vào đầu cổ Bé Bòn!

Cuộc thanh toán diễn ra chớp mắt đến độ Bé Bòn chưa kịp chụp lấy hai thanh sắt của mình đã gục luôn tại chỗ. Thanh Năm Nghệ, ngay từ lúc Cây Thị bước qua phòng đã lạng lẽ trở cờ, đơn giản vì y cùng Cây Thị vốn là chiến hữu cùng vụ án buôn vải mới phải vào Chí Hòa!

Sau đó, Bé Bòn được chuyển đi bệnh xá và phòng kỷ luật 3H2 đương nhiên giải tán.

Năm Cam rút ra một điều từ vụ thanh toán Bé Bòn này, miễn là loại bỏ được

địch thủ , còn phương tiện gì, thủ đoạn nào cũng tốt cả!

Sau 18 tháng giam giữ, Năm Cam, Bảy Xi, Nô cao giò bước ra toà.

Cuộc đảo chính 1-11-63 lật đổ Ngô Đình Diệm và chế độ gia đình trị đã buột hàng loạt đảng viên Cần Lao phải đi tù, trong đó có cả ông luật sư Trai, người biện hộ cho Năm Cam.

Do nhận việc đâm Đước trọng thương, ngoài nhát đâm gây tử vong cho Lót, Năm Cam- dù 16 tuổi, vẫn bị kết án 3 năm tù.

Bảy Xi, Nô cao giò được trả tự do ngay tại tòa.

“ Em yên chí, hàng tháng anh sẽ trợ cấp cho vợ em nuôi nấng em đầy đủ...”

Bảy Xi vỗ vai Năm Cam hứa một cách hết sức chắc nịch.

Bằng tiền bạc và sự vận động, Bảy Xi đưa Năm Cam qua đội Văn Nghệ của Chí Hoà với nhiệm vụ: nhắc tuồng và kéo màn!

Có lẽ trong lịch sử cải lương chưa bao giờ có kẻ nhắc tuồng hoàn toàn mù chữ như Năm Cam và cũng chưa bao giờ có một thằng nhóc vào tù vì tội giết người lại có thể cùng ban Văn Nghệ với nghệ sĩ cải lương số một thời đó Thành Được!

Thành Được bị tù vì một tội hết sức dở hơi: để trốn lính, ông ta chấp nhận làm mật vụ “kiềng” cho Trần Kim Tuyền và được cấp một khẩu ruleau. Sau ngày đảo chính thay vì đi nộp khẩu súng, Thành Được dấu biến đi và nghĩ rằng chẳng ai biết tới...

Giai đoạn này Năm Cam chứng kiến hàng loạt bi hài kịch của các nhân vật chế độ Ngô Đình Diệm bị xô khám.

Cảnh Ngô Đình Cẩn- cậu Uýt hay còn gọi là Mẹ Trầu, nằm co quắp suốt ngày cho đến hôm bị xử bắn, làm Năm Cam rung mình khi nghĩ đến kết quả của người dính líu đến chính trị.

Ngày chuyển các nhân vật chóp bu của Ngô triều đi Côn Đảo, họ dùng cá hộp, trứng và đủ loại quà cáp để ném vào quân cảnh.

Dưới lệnh của trung tá Luyến, Huỳnh Tỳ dẫn toàn bộ du đảng Sài Gòn tấn công vào khu yếu nhân này.

Xe đưa họ ra đến công, gia đình họ cò làm trở ngại cho chuyến đi bằng cách đòi thật nhiều tiền các, tiền đồng vãi ra đường cho trẻ con nhặt.

Huỳnh Tỳ vợ bầm nhứt. Y lấy được hàng loạt hình ảnh vợ con của các nhân vật chóp bu gói vào cho chồng, tất nhiên mặc toàn độ tắm và quần áo hở hang. Đối với một tên du đảng, như thế là quá sức ngon lành!

*

* *

Sơn Vương, Trương Văn Thoại được đưa về Chí Hòa để chuẩn bị phóng thích sau hằng nửa thế kỷ giam cầm nơi Côn Đảo.

Thoại đầu, ông ta được đưa về đội Văn Nghệ để viết tuồng, soạn kịch. Hải mặt mụn, một tay anh chị có tài đánh đàn, tuyên bố:

- Nếu đưa Sơn Vương về đội văn nghệ tôi nghỉ!

- Dĩ nhiên, tay đòn quan trọng hơn. Yhế là Sơn Vương ngâm ngùi về quản lý khu nhi đồng.

Một buổi trưa Hải mặt mụn thơ thẩn trước khu I ca vọng lên khu tù chính trị những bài ca não ruột.

“ Ê Hải mặt mụn, không đi ngủ đi, ca hoài vậy ?” Thanh một thằng lỏi con nói xách mé từ sau song sắt.

Hải đỏ mặt. Dầu sao y cũng lớn tuổi và cũng có tên tuổi.

- Thằng chó chết nào vừa nói vậy? Hải hỏi một cách giận dữ.

- Tao nè! Cả bọn nhao nhao. Những trận cười rộ vang lên.

Giận quá mất khôn, Hải kéo cửa vào phòng nhi đồng toan hỏi tội kẻ lão xược. Nào ngờ, như đã chuẩn bị trước, lập tức có hai tên lẻ ra ngoài gài cửa lại. Bọn nhi đồng, do Sáu nhỏ và Thanh đầu lâu ào ào xông vào, trên tay là đủ loại vật cứng...

Hải mặt mụn tả xung hữu đột nhưng càng lúc càng đuối sức nên bị nện vào đầu và máu me tung toé. Sơn Vương nằm ở chiếc ghế gần đó chỉ cười khi.

Hải mặt mụn so với ông ta, chỉ là thằng nhóc hữu đồng vô mưu.

Năm Cam và một số tù nhân thuộc đội văn nghệ nghe động chạy ra.

- Anh Hải bị hội đồng kia tụi bay ơi! Ai đó la lên.

Năm Cam chụp cặp gươm bằng nhôm, ai cũng vơ lấy một thứ gì đó gọi là “ đồ chơi” để ào lên khi I.

Hung hãn như một kỵ binh Mông Cổ, Năm Cam vụt lầy vụt đề. Thấy thằng Thanh ngã xuống đất, Năm Cam bồi luôn mấy gót chân vào hông. Thanh ngất đi bởi những cú đập hiểm của Năm Cam...

Cho đến lúc giám thị chạy lên thì trận hỗn chiến đã ngưng với kết quả hết sức tồi tệ

Thanh bất tỉnh nhân sự được đưa đi cấp cứu và toàn bộ những kẻ tham gia đều đi cùm ngay lập tức.

Đến tối, Thanh vẫn chưa tỉnh. Thế là, theo yêu cầu của ban giám thị trại, cảnh sát quận 3 được gọi đến để lập biên bản.

May sao, vài ngày sau, Thanh hồi phục.

Năm Cam bị tống lên khu Điện Âm. Vừa bước lên, một tù lao dịch đã nháy mắt cười và dặn:

- Ở vài bữa nhớ kêu lên là gặp ma vú dài, sợ ma quỷ xin tha...

Đúng theo kịch bản, Năm Cam khóc lóc với trung tá Luyến.

Nó được tha ra khỏi kỷ luật nhưng, vượt ra ngoài qui luật, trại quyết định đưa nó xuống khu giam tù chính trị!

*

* *

Nhóm chính trị phòng OF4 vây quanh chú nhóc mặc đồ tây khác hẳn với qui

luật thông thường. Họ hỏi tới tấp:

- Cung ở cánh nào bị vậy? Cháu hoạt động ở vùng nào?

Câu trả lời của chú nhóc làm họ chung hửng:

- Dạ, con ở trên lầu chuyển xuống!

- Uê, kỳ vậy ta? Cung tội gì? Ai đó hỏi.

- Con, tội đánh lộn đâm chết người... Năm Cam trả lời.

Họ đưa mắt nhìn nhau, đầy ngạc nhiên. Thằng nhóc chưa đến tuổi trưởng thành này hẳn không phải là người do bọn an ninh nhà tù cài vào để theo dõi hoạt động của họ rồi, nhưng vì sao nó lại bị đưa vào đây? Tù hình sự và tù chính trị có khi nào nhốt chung?

- Ôu trên đó có mấy anh lớn ăn hiếp con hoài, con canh tụi nó ngủ con đánh lén! Năm Cam giải thích qua loa.

Câu trả lời tạm thời giải tỏa được thắc mắc cho những người lớn. Họ hỏi thúc thằng bé:

- Thôi, thu xếp đồ đạc, đi tắm rửa rồi tính!

Đến tối, Năm Cam ngạc nhiên khi thấy cả chục người ngồi ngay ngắn trước một bức tường bị bôi đen. Một người ăn mặc tươm tất có tác phong đạo mạo hỏi nó:

- Con có biết đọc biết viết không?

- Dạ...không! Nó rụt rè trả lời.

- Vậy thì ngồi xuống đây chú dạy cho... Khổ thân cho con, nếu nước nhà độc lập thì tuổi tụi con là tuổi ăn học, sao phải tù tội như vậy...

Oâng ngừng một lúc rồi bắt đầu quay qua giảng giải. Theo trí óc non nớt lúc bấy giờ của Năm Cam, nó chỉ biết: ông ta nói rất hay và nó cảm thấy xúc động thực sự.

Và, Năm Cam đã được những người Việt Cộng lúc đó trong cảnh tù đầy dạy cho biết chữ. Nếu không có cơ hội ấy, có lẽ mãi đến sau này, Năm Cam cũng chẳng biết lấy một chữ bẻ đôi dùng nói chi đến làm được bốn phép công trừ nhân chia và đọc báo!

Người thầy dạy học ấy, Năm Cam chỉ còn nhớ mải mại là ông Sáu Hoa. Sau này, Năm Cam nhiều lần dò hỏi nhưng chẳng ai biết...

Được hơn sáu tháng sống trong sự dùm bọc của những người tù chính trị, Năm Cam đã chứng kiến khá nhiều việc nó cho là không thể hiểu nổi, dù hết sức khâm phục.

Mỗi buổi chiều, bọn an ninh vào tận mỗi phòng để bắt họ phải hô đả đảo Cộng Sản và đủ loại khẩu hiệu chống lại lý tưởng của chính họ. Mặc cho roi vọt và đòn thù quật lên những thân xác gầy guộc vì thiếu ăn, họ vẫn ngậm tăm! Vì sao họ gan dạ như vậy, Năm Cam không thể hiểu nổi nhưng nó hết sức nể phục, thương mến họ.

Mãi đến sau này, có lần Năm Cam đã tâm sự:

- Nếu lúc đó tôi khôn lớn hơn và có một cơ duyên may mắn hơn để đứng luôn vào hàng ngũ của họ, cuộc đời của tôi có một kết thúc sáng sủa hơn nhiều!

*

* *

Kim-một cán bộ hành chánh Nha Cải Huấn ghé ngang nhà Bảy Xi gọi ông ta ra nói với nét mặt hớn hờ:

- Thăng em ông sắp được về rồi... Đang lập danh sách những ai ở được 2 phần 3 mức án sẽ được phóng thích!

Bảy Xi mừng rỡ lập tức chạy xuống hẻm 148 báo cho vợ cũ- chị Tư Xảo và Trúc, vợ Năm Cam biết. Trúc ghen ngào nói với chị Tư:

- Tội nghiệp con bé Lan, sinh ra không thấy mặt cha... Cũng may anh về tới nơi rồi!

Thực vậy, suốt thời gian mang thai đứa con gái đầu lòng đến cận ngày sinh, Trúc vẫn phải bươn chải với gánh trái cây, vừa nuôi chồng ở tù vừa cho đứa bé sắp ra đời.

Đó cũng là lý do suốt thời gian sau này, kể cả khi đã có tiền bạc rủng rinh, vợ bé vợ mọn lung tung, Năm Cam vẫn không bao giờ bỏ vợ.

Cận Tết Nguyên Đán, Năm Cam bước ra khỏi cổng Chí Hòa vào một buổi trưa với một mảnh giấy tha tù trên tay.

Năm Cam bước vào một quán hủ tíu mì gọi một tô và một ly cà phê sữa bốc khói để tận hưởng một chút khoái hoạt của Đời.

Nhìn đoàn người lũ lượt cả trăm người bước qua trước mặt, Năm Cam chợt thấy lòng nôn nao. Những người này khi vừa ra khỏi cổng, thậm chí không thèm trả giá, trèo lên Taxi, xích lô hoặc bất kỳ phương tiện nào để về nhà. Cảm giác tự do làm Năm Cam chợt thấy lòng lâng lâng và muốn hít một hơi đầy lòng ngực cho đã...

Bước xuống taxi dừng ngay đầu ngõ Sáu Căn, Năm Cam đi lững thững vào nhà. Một vài người quen trong xóm nhận ra vẫy tay chào, Năm Cam chỉ biết mỉm cười đáp trả.

Như bất kỳ cuộc hội ngộ nào, nước mắt-nụ cười và tất cả mừng tủi như òa vỡ khi Trúc thấy chồng bước vào nhà.

Cuộc rong chơi đầu tiên xa nhà của Năm Cam đã kết thúc vào một ngày giáp Tết đầy ý nghĩa.

- Khóc làm gì hoài vậy, lo cho thằng chồng mày ăn uống cái gì đi chứ! Tư Xảo gắt em dâu trong nụ cười đầy lệ.

Nghe tin, Bảy Xi lập tức xuống tìm thăm Năm Cam trên chiếc Mobylette vàng. Kéo Năm Cam lên xe chạy ra chợ Xóm Chiếu ghé vào một tiệm cơm, Bảy Xi ngăn người nhìn đưa em vợ đã ở tù vì mình.

- Cậu cầm lấy xài tạm, qua Tết tôi sẽ mua cho cậu một chiếc Velo Solex

2000 chạy với người ta! Bảy Xi vừa nói vừa dúi vào tay Năm Cam một xấp tiền khoảng 5 ngàn đồng, bằng mấy lần lương tháng của một công chức....

Khi nghe Năm Cam kể lại, Tư Xảo nhếch mép cười nhạt:

- Lúc này thằng chả giàu rồi, mở sòng me lớn lắm ở trên Đỗ Thành Nhân... Vậy mà chớ hề lo chút gì cho thằng Thọ, con chả! Con người gì mà vô trách nhiệm hết sức...

Hai hôm sau, Năm Cam tìm lên sòng me của Bảy Xi chơi.

Tọa lạc trong một con hẻm được mệnh danh là Xóm Cầu Tiêu, sòng me của Bảy Xi hoạt động khá rôm rả. Nhắc thấy mặt Năm Cam, Bảy Xi đã lại dúi vào tay đưa em vợ có thành tích một xấp tiền kèm theo lời căn dặn:

- Cứ kẹt là cậu lại qua đây, với cậu, tôi không tiếc cái gì!

Nhưng để gọi là món tiền phi pháp đầu tiên trong đời, Năm Cam có được hoàn toàn không dính líu gì đến cờ bạc.

Sát Tét, Sơn lùn gặp Năm Cam. Đây là một nhân vật quái kiệt nơi khu bến tàu lúc bấy giờ. Cứ mỗi lần đi tù về là Cảnh Sát Cảng lại phải đau đầu vì tài ăn trộm của Sơn lùn.

- Chú muốn có tiền Sài Tét không, theo anh...Sơn nói.

Đêm ấy, theo sự hướng dẫn của Sơn lùn, cả bọn gồm: Nô cao giò, Cửa cạp, Bảy trắng, Năm Cam... đột nhập kho hàng của Bến Tàu.

Chẳng rõ Sơn lùn có thỏa thuận được với bộ phận bảo vệ kho hàng hay không Năm Cam chỉ nhớ rằng, việc vào kho hàng cạy tung các kiện để thò vào túi vải cơ man nào là thuốc tây, máy radio loại nhỏ... sao đơn giản và an toàn đến vậy.

Hàng vác về được tập trung ở nhà Năm Cây khu vực chợ Cầu Công và Sơn lùn lãnh trách nhiệm đi tìm mỗi tiêu thụ. Đến sáng, tất cả đã được tổng khứ và Sơn lùn hẹn:

- Bọn Tàu mua hàng hẹn qua Tết mới thanh toán...

- Đâu có được, rồi lấy gì bọn mình xài Tết? Cửa cạp phản đối.

Lời Cửa cạp không phải là giỡn chơi. Dẫu sao, ông ta cũng thuộc loại có máu mặt trong giới anh chị Sài Gòn. Lập tức Sơn lùn lại đi vào Chợ Lớn.

Đúng chiều 30 Tết, Sơn lùn đưa toàn bộ nhóm tham gia vụ trộm lên nhà hàng Đồng Khánh để nhận tiền và làm bữa tiệc tất niên tương đối linh đình.

- Mỗi người nhận trước 30.000 đồng, mừng 2 Tết sẽ nhận nốt phần còn lại, gấp 3,4 lần thế này... Sơn lùn hồ hởi tuyên bố. Ngay lập tức Năm Cam cầm số tiền gấp chị Tư Xảo để bàn bạc.

Căn nhà 148/31 đã được Năm Cam mua và cũng là căn nhà y làm chủ bằng đồng tiền do chính bản thân kiếm được, dù là tiền ăn trộm!

Rong chơi với tiền do Bảy Xi cung cấp suốt ngày mừng một, đến hẹn, Năm Cam cùng đồng bọn đi tìm Sơn lùn để hỏi tiền. Hỡi ôi, ông vua trộm bến Tàu đã ôm trọn số tiền còn lại, dĩ nhiên là rất lớn, biến mất không một lời từ

biệt!

Cả bọn ráng chờ đợi và tự an ủi nhau bằng cách cho rằng Sơn lùn đang có công chuyện gì đó, dù chẳng ai tin vào điều đó.

Năm Cây- người được Sơn lùn tin tưởng gởi lô hàng trước khi giải toả, hóa ra cũng có chút tham lam như bất kỳ ai. Ông và vợ rút bớt một số hàng trong để ngấm ngầm đi tìm mồi bán.

Khổ nỗi, sau vụ án lớn như vậy, cảnh sát cho người đi điều tra khắp nơi và tìm ra số hàng bị mất khi Năm Cây đi bán.

Lập tức Năm Cây bị bắt giữ và lần lượt Nô cao giò, Bảy trắng, Cửa cộp bị thộp ngay tại nhà.

Năm Cam thoát cũng nhờ vào Bảy Xi. Mọi quan hệ cảnh sát do mở sòng me đã giúp cho Bảy Xi được thông báo về vụ trộm có liên quan đến em vợ.

Một số tiền lót tay được tung ra kịp lúc và đúng người, cộng thêm Năm Cam không nằm trong danh sách những tên trộm chuyên nghiệp nên Bảy Xi dễ dàng cứu được y một khoá tù dài đằng đẳng.

- Cậu cần gì cứ qua anh, việc gì phải dây vào ba cái vụ trộm cấp mang tiếng mà lỡ có gì tội cho vợ con! Bảy Xi vỗ vai em vợ khuyên

Thế là, sau phi vụ đầu đời, Năm Cam rút ra được một bài học quý báu để suốt cuộc đời còn lại, y không bao giờ lao vào cách những kiếm tiền theo kiểu lưu manh cấp thấp.

*

* *

Đang ngồi cạnh Tám Lâu ở sòng bạc khu Da heo, Năm Cam chợt thấy từ xa một chiếc Goebel phóng lại.

Tám Lâu nhận ra người ngồi sau xe do Hiếu mặt mâm cầm lái là Đại Cathay nên nở nụ cười xã giao. Thay vì chào đáp lễ- vì dẫu sao Tám Lâu cũng xuất thân giang hồ trước mình và có mối quan hệ anh em giang hồ, Đại Cathay vẫn giữ bộ mặt lạnh như tiền.

- Cho tôi mượn bộ bài! Đại Cathay nói với một con bạc.

Dĩ nhiên người này ríu ríu nghe theo.

Cầm bộ bài trên tay, Đại Cathay thuận tay xé nát. Từng lá bài rơi lả tả trên nền gạch. Khoé miệng tay anh chị số 1 Sài Gòn trễ xuống khinh mạn.

Cho đến khi Đại Cathay chuẩn bị quay đi, Tám Lâu mới nói giọng rung rung:

- Đại à, tao với mày là anh em sao mày xử như vậy?

- Anh hỏi lại anh đó, tôi ở tù anh nuôi tôi mà nói mắc nói mớ, tôi làm sao trọng anh được! Đại Cathay trả lời một cách xấc xược.

- Thôi được rồi, nếu mày nghe lời người ta để hôm nay đối xử với tao như vậy, tao sẽ nghĩ... Từ mai tao muốn xích lô đạp sống qua ngày...

Đại Cathay hừ giọng mũi rồi ra xe vọt đi.

Khi mọi người đã bỏ đi, Năm Cam hỏi, Tám Lâu mới giải thích:

- Hồi thằng Đại ở tù, mỗi tuần thăm nuôi đều có em út đến đây lấy tiền tao gửi. Có lần thằng em nó đến sớm, trước kỳ mấy ngày, tao trách, vì sợ tội nó lấy cớ để đem tiền để xài riêng... Có vậy mà tội nó vô thăm, nói với thằng Đại, nó giận bảo tội em út khỏi đến lấy tiền, và cuối cùng hôm nay, như chú mày thấy... Ngừng lại một lúc, Tám lâu nói tiếp:

- Lẽ ra, nó phải về gặp tao hỏi cho rõ đầu đuôi, chưa gì đã xử tệ với tao rồi...

Lại một bài học nữa cho Năm Cam để sau này, làm bất kỳ việc gì, y cũng cân nhắc rất kỹ, điều tra rõ ngọn ngành trước khi phát lệnh hành động. Đó cũng là lý do giải thích vì sao Năm Cam hoạt động rất táo bạo nhưng cũng rất tinh vi đến độ, khó có một sai sót nào!

*

* *

“ Năm Cam về gặp anh Bảy gặp!” Một tay chân thân tín của Bảy Xi học tóc qua tìm Năm Cam thông báo.

Bước vào sòng me của Bảy Xi, Năm Cam đã thấy có hàng loạt gương mặt dữ dằn nhứt của giới giang hồ –trong đó có Đại Cathay.

- Chú Đại nói anh kêu em về... Bảy Xi chậm rãi nói.

- Có chuyện gì vậy anh Đại? Năm Cam hỏi không tránh khỏi hồi hộp.

- Anh có bàn với anh Bảy rồi, bây giờ hỏi ý Năm Cam xem chú có bằng lòng giữ tiền phân phát chợ búa hằng ngày cho anh em không? Đại Cathay nói với nét mặt không chút biểu cảm nào.

Năm Cam một thoáng chút do dự. Về vai vế giang hồ, Năm Cam còn kém cả hàng đàn em cấp thấp của Đại Cathay, việc giữ tiền sòng quả vượt ngoài khả năng của y. Trước kia mọi chuyện tiền bạc ở sòng me này, Đại Cathay giao cho Sáng. Đây là người hết sức được anh Đại tin tưởng nhưng cũng chính anh ta hai lần bạo phổi lấy tiền xâu của cả sòng đi đánh bạc và vì vậy, đã biến mất!

- Dạ em chỉ sợ em làm không được việc rồi mấy anh buồn! Năm Cam lí nhí trả lời.

- Có gì mà không được, ở đây còn có anh Bảy Xi mà...Đại xua tay.

Thế là từ hôm ấy, Năm Cam được nâng cấp trong hàng ngũ anh chị giang hồ bởi công việc tay hòm chìa khoá cho anh Đại.

Hằng ngày, Năm Cam nắm lấy tiền xâu để phân phát theo danh sách anh Đại cung cấp.

Đứng đầu danh sách để nhận mỗi ngày 2000 đồng tiêu vặt gồm: Huỳnh Tỳ, Ba Thê, Hiếu mặt mâm, và trung sĩ Báo Quân Cảnh.

Tiếp đến là một loạt đàn em khác nhận ít hơn tùy theo đẳng cấp giang hồ của chúng. Số tiền trời sụt trong khoảng 1000 đồng đến 200 đồng...

Tiền chợ búa, thuốc phiện được chi trọn gói là 10000 đồng.

Trong quãng thời gian này, Năm Cam đã tích lũy được toàn bộ phương pháp tổ chức một sòng bạc có qui mô và cách chi tiêu của nó.

Đại Cathay lúc này không ghé sòng thường xuyên mà suốt ngày rong ruổi trên chiếc Ford Falcon mới cầu cạnh để đến tất cả các sòng bạc khác để thu tiền hụi chết.

Ngay cả chiếc Ford Falcon sáu máy trị giá 600.000 đồng của Đại Cathay cũng do các chủ sòng gồm: Ba Mạnh- Xí dành, Bảy Cao hùn nhau mua cho. Tài xế là Tư Gáo, vốn là đệ tử của thiếu tướng Trần Tử Oai, do khoái đi chơi với giang hồ hơn là làm người nhà cho ông lớn, tình nguyện về lái xe cho Đại Cathay! Dĩ nhiên Tư Gáo phải bỏ luôn ông thầy tướng lĩnh dù điều này sẽ làm anh ta chịu không ít thiệt thòi!

Do công việc giữ tiền sòng cho Đại Cathay, tuy không tham gia những cuộc chinh phạt của Đại Cathay nhằm mục đích thôn tóm toàn bộ địa bàn Sài Gòn về một mối, nhưng Năm Cam cũng biết được khá tường tận và cũng gieo vào đầu y tư tưởng bá chủ giang hồ.

Đại Cathay có vợ là chị Tân, con gái rượu của hãng đồ gỗ Đông Nhan, vừa có học vừa đẹp một cách mặn mà. Bên cạnh đó, Đại Cathay còn cặp bồ với Kim Ó, một gái deluxe của động Bảy Măng có sắc đẹp hiếm có trong giới bán phần buôn hương ở Sài Gòn.

Năm Cam vốn là người đa tình, hiếu sắc, nhìn thấy Đại Cathay với những quyền lợi có thể thấy rõ là gái đẹp, tiền bạc và sự cung phụng của mọi người xung quanh, Năm Cam cảm thấy thèm muốn một địa vị giang hồ tầm cỡ như Đại Cathay.

Vào thời điểm này Lâm chín ngón bỏ băng Đại Cathay đi và bị bắt bởi tội danh cướp. Nguyên nhân hết sức kỳ cục mà Năm Cam nguyện trong lòng sẽ không bao giờ mắc phải sai lầm tương tự như Đại Cathay.

Lâm chín ngón và Phong khùng, em ruột cùng mẹ khác cha của Đại, rủ nhau lấy chiếc Lambretta mới toanh của Đại đi chơi. Chẳng hiểu quờ quạng thế nào, cả hai đụng vào xe taxi móp hết một tấm chắn. Hoảng hồn dù đã khuya, cả hai đem tấm chắn đến một tiệm sơn sửa để cấp tốc phục hồi nguyên trạng. Rủ thay, đến sáng Đại Cathay có công việc cần đến xe. Phát hiện sự việc, Đại Cathay gọi Lâm 9 ngón và Phong khùng vào nện cho mỗi tên mấy bạt tai. Uất ức vì bị xử như một tên đàn em cắc kè, Lâm bỏ đi...

Nhìn thật rõ cách cư xử của Đại Cathay, Năm Cam thâm nghĩ: nếu ở cương vị của Đại Cathay, Năm Cam sẽ có cách xử sự khác và sẽ có cách để buộc chân đàn em phải hết lòng vì mình. Tóm lại, sự sai sót của Đại Cathay đã dạy cho Năm Cam nhiều điều hơn bất kỳ ai.

Cuộc sống quần quanh bên những sòng bạc với các trò vui trác táng đã cho Năm Cam nhận ra không gì kiếm tiền nhanh chóng và an toàn hơn tổ chức cờ bạc miễn là đồng tiền có được phải biết rãi đường để tạo ra một thế đứng

tạm gọi là hợp pháp.

Đại úy Chi, người chịu trách nhiệm bài trừ du đảng và tệ nạn xã hội, đã gần như “tay trong” của Đại Cathay và giới anh chị Sài Gòn.

Tất cả những động tĩnh gì của Tổng Nha Cảnh Sát và Nha Đô Thành đều được thông báo kịp thời cho Đại Cathay.

Aáy vậy mà Đại Cathay cũng không thoát khỏi việc sa lưới.

Một ngày đẹp trời, tướng Cảnh Sát Nguyễn Ngọc Loan cho người tìm Đại Cathay đề ra điều kiện : hoặc cộng tác với Cảnh Sát để ổn định trật tự trị an bằng cách chỉ điểm bắt những tay anh chị có máu mặt, có thành tích, hoặc, bị bắt!

Đại Cathay đã từ chối và văng tục vào lời đề nghị của tướng Loan.

Đêm ấy, theo lệnh đại úy Chi, hàng loạt vụ bắt bớ diễn ra trên toàn bộ địa bàn Sài Gòn.

Hầu hết những tay giang hồ có tên tuổi đều sa lưới, trong đó cả Đại Cathay và Bảy Xi.

Do nhiệm vụ giữ tiền bạc của Năm Cam chỉ mới được Đại Cathay giao phó trong một thời gian ngắn nên y tạm thời nằm ngoài tầm bão.

Thế nhưng với trực giác của một tay cờ bạc, Năm Cam hiểu ra mình phải làm gì!

Y vọt lên vùng Gia Định ngay lập tức và xin vào ngành... Cảnh Sát. Tất nhiên, thời điểm ấy, muốn vào Cảnh Sát không thể thiếu điều kiện tiên quyết là tiền!

Rủi thay, khi mọi chuyện tưởng đã ổn, lý lịch tư pháp của Năm Cam với một lần tù do giết người đã làm tiêu tan hy vọng vào ngành Cảnh Sát của y.

Suy đi tính lại, y tìm một con đường khả dĩ khác.

Lý Văn Chung, một lực sĩ bơi lội của quân đội, hiện là trung sĩ quân vận đã nhận lời giúp Năm Cam. Thế là, năm 1967- Năm Cam trở thành một người lính quân vận với một số tiền lót tay không nhỏ.

Để hợp thức hoá việc ở lại Sài Gòn, Năm Cam được đưa vào toán vận động viên bơi lội của cục quân vận với tay bơi lội số một miền Nam thời bấy giờ là Phan Hữu Đồng.

Cũng thời gian này Đại Cathay chết.

Rất nhiều năm sau này, rất nhiều người kể lại và thậm chí có cả một số tờ báo đăng tải về cái chết của ông lớn giang hồ Đại Cathay, Năm Cam chỉ cười khì... Năm Cam biết khá rõ về trường hợp chết của Đại Cathay và Hải Sún vì một lý do: Ba gà, người đi cùng Đại Cathay trong chuyến vượt ngục bị thảm tử trại Cù Sừng-Phước Quốc, để tìm Năm Cam để chỉ nhà đi Sáu, mẹ của Đại, hầu thông báo tin tức của con trai bà.

“ Một loạt du đảng có thành tích như: Đại Cathay, Bảy Xi, Hải Sún, Ba gà, Tám lâu, Đực bà Tiều, Tín mã lâm, Xu bả Súng, Hối Phòong Kim...vv... bị

đưa ra đảo giam ở trại Cửu Sừng đảo Phú Quốc. Riêng Bảy Diễm cũng bị bắt giữ, nhờ lo lót hết hai chục triệu đồng-một số tiền lớn kinh khủng cho Trang Sĩ Tấn giám đốc Nha Cảnh Sát Đô Thành mới được tha.

Tất cả đều tin là sẽ chết rũ xương nơi đảo vắng. Bà Bảy Quăn, mệnh thường quân của Đại Cathay, chuyên nghề cho vay ở các sòng bạc nhận ra nếu thiếu Đại, công việc làm ăn của bà khó bề suông sẻ, bà móc nối với một trung uý hải quân tên Nghĩa để giải thoát cho Đại Cathay. Và-chiếc áo khoác dẫu đầy vàng lá của Tân-vợ Đại cathay mang ra cho chồng cũng lấy từ hầu bao của bà ta.

Chuyến tàu tuần duyên liệu mạng bỏ neo ngoài khơi Phú Quốc. Trên đảo cũng bằng biện pháp mua chuộc, Đại Cathay, Ba gà và Hải Sún được ca nô đưa ra tàu để trực chỉ đất liền.

Thả bọn vượt ngục xuống một bờ biển hoang vắng thuộc tỉnh Rạch Giá, trung uý Nghĩa coi như hoàn thành sứ mệnh liền cho tàu ra khơi.

Quân giải phóng đã chờ sẵn từ lúc chiếc tàu xuất hiện trong vùng biển do họ kiểm soát liền ập ra bắt cả bọn.

Đại Cathay liền giải thích trường hợp có mặt của họ nơi hoang vắng này. “Để chúng tôi liên lạc về Sài Gòn, đúng thì sẽ thả mấy anh, nếu không, đừng trách!”. Vị chỉ huy đơn vị du kích nói.

Trong lúc đợi xác minh, cả bọn tù vượt ngục được canh giữ cẩn thận và tất nhiên, họ phải lợi xuống ruộng để tham gia việc đồng áng hết những kẻ canh giữ họ.

Vốn lười nhác, Đại Cathay kêu trời như bọng.

Một đêm nọ, Ba gà được đánh thức giấc nhìn qua bên cạnh. Đại Cathay và Hải Sún đã biến mất đâu. Chợt một loạt đạn nổ dòn dã dưới chân núi.

Đến sáng, Ba gà được đánh thức dậy và đưa đi theo các du kích. Họ nhìn Ba Gà bằng vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

Dưới chân núi, ngay sát con đường mòn là xác của Đại Cathay, Hải Sún.

“Anh đào lỗ chôn họ đi!” Một du kích ra lệnh.

Mãi sau này có người giải thích: “Đại Cathay luôn xuống núi, vượt qua được trạm gác của du kích nhưng lại rơi vào ổ phục kích của một toán thám báo nào đó chết oan mạng!”. Có nguồn tin cho rằng toán biệt kích ấy là do Nguyễn Ngọc loan phái đi để tìm cách triệt tiêu Đại. Thực ra như thế họ đã quá quan trọng hóa cái chết của một tên du đảng với Tám Lèo (biệt danh của tướng Loan). Trong khi đó, quyền lực thực sự của phe nhóm Nguyễn Cao Kỳ đều nằm cả trong tay ông ta, việc gì phải làm vậy cho nhọc xác, mệt trí? Có lẽ, việc huyền thoại hóa cái chết của Đại chỉ có giá trị cho các dân làng bẹp muồn đánh vào trí tò mò của bạn bè nhằm kiếm chút sái cảm cơn thì đúng hơn.

Ba gà đem tin dữ về sau khi được phóng thích nhằm mục đích cho mẹ Đại

biết ngày mà cúng quảy cho con trai mình.

Trở trên sao, chỉ sau 6 tháng giam giữ trên đảo Phú Quốc, tất cả được trả tự do. Đực bà Tiều về sau cùng cũng không quá 8 tháng.

*

* *

Bảy Xi ngay lập tức quay trở về với nghề cũ: mở sòng bạc. Người đầu tiên Bảy Xi cho liên lạc để gọi về là Năm Cam. Với Tư Xảo, Bảy Xi đã đoạn tuyệt từ lâu- nhưng riêng đứa em vợ, không có là không xong. Sòng bạc không thể cố định ở mãi một điểm như trước đây, phải liên tục di chuyển, dù chỉ trong phạm vi quận 4. Về mặt cư xử với bằng hữu giang hồ, Bảy Xi vụng về và kém xa Năm Cam, chính vì vậy-để có thể tồn tại không sợ sự quây phá của các nhóm giang hồ khác, Bảy Xi cần đến sự trợ lực của Năm Cam. Tuy nhiên, lúc này Năm Cam có một thu nhập nhỏ nhưng ổn định nên Bảy Xi hơi khó lòng chiêu dụ.

Năm Cam đã được Tư Đen giao phó một sòng bạc nho nhỏ nhưng hoạt động khá rộn rịp.

Để có được quyền “ nắm-sòng”, Năm Cam đã phải bỏ ra một chút bản lĩnh và cũng nhờ sòng bạc của Tư đen, y đã có thêm một mảnh tình vắt vai....

Từ khi ở tù trở về, Năm Cam vẫn thường lui tới hẻm 122 Tôn Đản để thăm hỏi gia đình Lót, kẻ bị y đâm chết năm nào. Anh chị ở hẻm này không thiếu nhưng đều có phần vị nể gã du đảng mới lớn nhưng đã mang bản án giết người này.

Sòng bạc Tư đen có từ đời nào đời nào và gần như chưa ai dám đứng ra gọi là “ coi sòng”. Ổu hẻm 122, nổi bậc có tay anh chị lớn tuổi hơn Năm Cam và cũng có khá nhiều thành tích là Tư bánh bò. Năm Cam phải gọi Tư bánh bò bằng anh vì tên anh chị này ngang lứa với Bảy Xi.

Một buổi đẹp trời, Tư bánh bò chạy xe vào hẻm quẹt vào một đứa nhỏ. Có lẽ đang say, y xách tai đứa nhỏ chửi bới om tỏi- ghét y, dân trong hẻm chỉ biết xầm xì to nhỏ. Vô phúc làm sao một câu nói đầu về khiêu khích lọt vào tai Tư bánh bò: “ Chỉ giỏi quây trong xóm, ngon đưng tụi hẻm 148 kia?”. Nổi cơn thịnh nộ, Tư bánh bò phanh ngực hét: “ Mẹ, tụi 148 là cái gì, kể cả anh em thằng Năm Cam cũng chưa dám đứng trước mặt tao mà làm trời...”. Dĩ nhiên, chỉ chờ có vậy- một ai đó có ý đồ bèn đem câu nói tai hại ấy nói lại cho Năm Cam nghe.

Tuổi trẻ ngông cuồng, ngay lập tức Năm Cam đi cùng vài người bạn kéo xuống hẻm 122. Gặp Tư bánh bò đang ngồi nhậu đầu hẻm, Năm Cam tiến đến trước mặt Tư bánh bò, hỏi:

- Tôi với anh chưa hề mích lòng, sao anh Tư nói xóc tui?

Ngẩn người ra nhìn gã đàn em láo xược, Tư bánh bò gằn giọng:

- Rồi bây giờ mày lên muốn bắt lỗi tao hả?

“ Rôôp” Năm Cam chụp chai bia trên bàn nện luôn vào đầu Tư bánh bò. Bất ngờ, Tư bánh bò lão đảo chưa gục hẳn đã bị nện thêm một chục chiếc ghế vào lưng...

Hôm sau, Tư bánh bò đến tìm Bảy Xi với chiếc đầu quần băng trắng toát...y vừa nói vừa rung rung nước mắt:

- Tao đâu có ngờ, anh em với nhau mà thằng Năm xử nặng tay quá! Từ dạo đó, giang hồ không còn ai còn nghe đến tên tuổi Tư bánh bò và y cũng dọn nhà đi đâu mất biệt...

Tất cả những vụ đụng độ ấy, chỉ để tạo nên một chút tiếng tăm và việc đánh Tư bánh bò đã được hai người cần thiết, nhìn thấy!

Tư đen lập tức gọi Năm Cam đến để giao sòng bạc.

Mai, một cô gái xinh đẹp còn đang cấp sách đến trường, ở tại hẻm 122, đã thấy lòng có một chút xao xuyến trước một tay anh chị trẻ tuổi đầy hào khí. Về sau này, khi Năm Cam đã thực sự là một Năm Cam đầy quyền lực trên chốn giang hồ, y vẫn tự nhận xét về mình:

- Ở đời chẳng có ai gọi là hoàn hảo, như anh-tụi bây thấy đó, ít khi mắc phải những sai lầm nhưng cũng có chút nhược điểm, đó là ham sắc... Có điều, tạo ra được thì phải hưởng chứ! Miễn là đừng nghe lời đàn bà làm hư chuyện lớn, anh hùng thường chết bởi mỹ nhân mà! Nếu anh có chết, cũng có thể sau này là do đàn bà...

Riêng nhận xét này, cuối cùng Năm Cam đã làm!

*

* *

Dù đang có hai con nhỏ và một đứa con khác đang còn nằm trong bụng mẹ, Năm Cam đã không bỏ qua cơ hội tán tỉnh người đẹp hẻm 122.

Mai là con gái của đại úy Chùa, một nhân vật nổi danh của Thủy quân lục chiến. Mặc cho bố người đẹp là ai, Năm Cam vẫn kiên trì và cuối cùng. Mai cũng đã ngã vào vòng tay y. Ít lâu sau, cô gái có bầu và dù đã có thu nhập ở sòng Tư đen, Năm Cam vẫn không sao gánh vác nổi một lượt hai gia đình. Để có thể cấp dưỡng cho vợ lớn, vợ nhỏ, Năm Cam đành tìm về “ anh Bảy” đang bắn tiếng chào mời.

Sài Gòn vào cuối năm 1967-1968, phồn thịnh chưa từng thấy với hàng viện trợ quân sự của Mỹ, với bộ máy tham nhũng từ trên xuống dưới, đã tạo nên một tầng lớp giàu xổi. No cơm rừng mỡ, loại người này lao vào ăn chơi trác táng, tất nhiên trong các thú vui ấy, không thể thiếu cờ bạc.

Hai sòng bạc tổ chức hết sức qui mô như một Macao thu nhỏ với đầy đủ trò chơi, thuộc về ông Tám Phánh-chủ khách sạn Kim Thành và ông Bảy Diệu-khu cây da xà.

Sòng của Bảy Xi, đối với những sòng qui mô ấy, chỉ là cò con. Thế nhưng, do tính chất bình dân của nó, sòng Bảy Xi hoạt động hết sức rôm rả.

Cùng thời gian về làm tay chân cho Bảy Xi, Năm Cam đã giúp được cho một người bạn thân khá thân thuở thiếu thời là Sáu Nhà.

Sáu Nhà vốn là một tay đứng máy in lành nghề cho một số tờ nhật báo xuất bản tại Sài Gòn, nay đang đứng trước nguy cơ bị bắt quân dịch.

Năm Cam sức nhớ ra mối giao tình với tay thiếu úy quân mới ra trường là Nguyễn Văn Thân. Y tìm gặp bậc bực việc của Sáu Nhà. May mắn làm sao. Thân quen với Cò Sắc-thế là, Sáu Nhà được đưa vào ngành cảnh sát không tốn lấy một xu teng!

- Cậu muốn về quận nào? Cò Sắc hỏi Sáu Nhà trong ngày tốt nghiệp.

- Dạ, cháu chỉ muốn...gác cầu! Sáu Nhà trả lời.

Sẽ rất nhiều người thắc mắc tại sao Sáu Nhà không xin về những quận có thu nhập cao như quận 5, quận 1. Điều dễ hiểu, Sáu Nhà chỉ muốn có thời giờ rảnh rỗi để đi làm công việc in ấn của mình!

Ít lâu sau khi Sáu Nhà trở thành tên cảnh sát gác cầu Khánh Hội, sông bạc Bảy Xi xảy ra đụng độ.

Đực bà Tiều, sau khi ở đảo Phú Quốc về, cũng lao vào tổ chức sông bạc tại khu Chợ Cá- Cầu Ông Lãnh. Tay chơi bạc ở sông, đa số là các chủ vựa cá nên sau một thời gian chơi ở các sông Đực bà Tiều cũng đã “nhảy dù” qua sông Bảy Xi để thử thời vận.

Tất nhiên khi biết chuyện, Đực bà Tiều tỏ ra cay cú. Y theo dõi và một buổi trưa, khi thấy một vài tay em qua sông Bảy Xi, y bèn lấy Vespa qua sông Bảy Xi.

Chẳng cần phải thuyết phục nhiều, vừa thấy mặt hung thần khu Chợ Cá, các tay chơi vốn dĩ là dân làm ăn, vội ríu ríu lên xe cho anh Đực trở về sông của “anh Đực” chơi giúp đỡ!

- Chuyện làm ăn không ai đụng chạm ai, thằng Đực chơi kiểu này là không được rồi! Bảy Xi than thở với đứa em vợ.

Suy nghĩ một lúc, Năm Cam nói:

- Thôi, chuyện anh Đực để tui tính cho... Có gì ông lo giùm vợ con tui! Sau đó Năm Cam tìm gặp Sáu Nhà. Chẳng biết bàn bạc gì ngay hôm sau đã xảy ra chuyện.

Quen mừng cũ, Đực bà Tiều lấy Vespa qua sông Bảy Xi. Vừa quẹo vào đầu ngõ, Đực bị chém luôn mấy dao vào tay, vai và lưng!

Bất ngờ, Đực bà Tiều bỏ chạy, chiếc Vespa nằm chổng chơ giữa hẻm. Chạy được một đoạn, chừng như mắc cở, Đực chụp lấy một thanh gỗ xây dựng ở căn nhà ven đường quay lại ứng chiến với Năm Cam.

Nhưng nhác thấy Năm Cam vung vẩy trên tay khẩu ruleau cảnh sát, Đực vứt luôn cây gậy bỏ chạy. Năm Cam đuổi theo vài bước rồi đứng lại, cười gằn:

- Tưởng sao, hóa ra cũng biết sợ súng!

Chẳng biết về nói lại thế nào, lát sau Năm Cam nhìn thấy Huỳnh Tỳ đi qua

trên chiếc hoda dame do một đàn em chở.

- Chú đừng hiểu lầm, Đực bà Tiểu nhờ anh qua lấy dùm xe về thôi Huỳnh Tỳ lật đật giải thích trước ánh mắt nghi ngờ của Năm Cam.

- Xe của Đực ba Tiểu anh cứ lấy về, còn nếu anh muốn binh chả tui cũng ráng chờ! Năm Cam nói.

Có lẽ nhìn thấy khó có cơ hội trả đũa, Đực bà Tiểu im luôn. Sau sự việc Năm Cam trở thành một nhân vật được cưng chiều số một ở sông Bảy Xi và tạo dựng được đôi chút tên tuổi.

* Sau khi Lót chết, uy danh của Bảy Xi cũng tăng lên rất nhiều, nhưng theo qui luật giang hồ thời bấy giờ lấy nghĩa khí làm trọng, Bảy Xi phải dành một phần lợi tức của mình trợ cấp cho vợ con của Lót vẫn còn sống trên hẻm 122 Tôn Đản.

Về sau, Vi- đưa con trai lớn của Lót vẫn thọ lãnh ơn nghĩa ban phát từ Năm Cam, kẻ giết cha mình mà không hề có chút áy náy. Gã là vậy, không thể được coi là một người ân oán phân minh nên vĩnh viễn vẫn được liệt vào loại âm binh mắt ma, mặt hạng nhứt của giang hồ. Vân, đứa con gái của Lót cũng vậy, đã đi theo Năm Cam gởi cho Thành đòla- một chiến hữu của y để nâng đỡ. Nâng đỡ thế nào không biết, Vân biến thành vợ bé của lão già Thành đòla một thời gian không ngắn. Chương thổ, đứa con trai kế của Lót, đã kế tục sự nghiệp của cha để trở thành anh chị cộm cán nhứt của hẻm 122. Gã thành danh nhờ hàng loạt vụ đâm chém với các hẻm cùng khu vực hết cha gã ngày nào...

Với gã, mối thù giết cha không phải dễ quên, nhưng khi gã đã lớn khôn dễ nghĩ đến việc đòi lại nợ máu, Năm Cam đã trở thành một ông trùm tuy chưa đến độ ghê gớm như sau này, nhưng đủ để Chương thổ không thể nào làm bất cứ điều gì mà không trả giá đắt...

Trong cuộc đời Năm Cam, tuy là một tay trùm cò bạc nhưng y rất ghét cái gọi là “giới kỳ bèo” tức là dân cò bạc bịp. Một cuộc đấu gần như tay đôi giữa 2 “thần bài” ở Hồng Kông và Sài Gòn lúc bấy giờ, đã dạy cho Năm Cam hiểu: trong nghề đánh lộn, người giỏi có người giỏi hơn, chính vì vậy, y không học những ngón nghề cao siêu của giới bạc bịp vì sợ có ngày trắng tay sạch túi.

Chuối, một tay tổ cò bạc bịp của giới anh chị Hồng Kông đã đến Sài Gòn theo lời mời của giới lão bản Chợ Lớn. Y đã lột sạch sẽ những con mồi từ khờ khạo tinh quái ở khắp các sông lớn nhỏ.

Nghe tin, Bảy Huê Kỳ- số 1 ở Sài Gòn về ngón nghề kỳ bèo đã âm thầm nghiên cứu đối phương. Phải biết Bảy Huê Kỳ là truyền nhân của Chín chuyên- một kỳ bèo già nua thời Bình Xuyên còn sót lại. Bảy Huê Kỳ là sư phụ của Thảo Ma, Sáu lùn và Hiếu Phú Nhuận. Nói vậy có thể hình dung ra đẳng cấp của Bảy Huê Kỳ.

Bảy Huê Kỳ, một ngày đẹp trời- đã tìm đến sông bài ở sông Tự Đức-Nguyễn Văn Thủ bấy giờ, là sông do Mai Hữu Xuân tổ chức để đối đầu với Chuối... Chuối không hề biết Bảy Huê Kỳ nên y cứ tha hồ trở ngón nghề của mình để lột dần những tay sộp bằng bài cào.

Đánh một lúc cầm chừng, Bảy Huê Kỳ sử dụng một thủ pháp điêu luyện của bao nhiêu năm lăn lộn trên các xới bạc để “nhốt” ba con tây vào tay áo veston. Sau đó, Bảy Huê Kỳ “cụp”- tức là dốc túi đánh sạch số tiền có được xuống chiếu.

Thấy ngon ăn, Chuối lập tức lừa ba lá bài cộng thành 9 nút xuống đáy bộ bài. Bảy Huê Kỳ nhìn thấy hết nhưng vờ như gà mờ! Chuối bắt đầu chia bài theo lối “ chia hạ” một cách hết sức tinh vi để lấy được tụ bài 9 nút.

Nhanh như một ảo thuật gia quốc tế, ba lá bài của Bảy Huê Kỳ được cầm lên chui tuột vào tay áo veston, ba lá bài nhốt sẵn lập tức xuất hiện trên tay ông ta.

Chẳng cần phải nặn nọt gì, Bảy Huê Kỳ vớt ba lá tây ra chiếu với nụ cười khó hiểu:

- Ba cào! Ăn được thì ăn ...

Chuối tái mặt nhìn sững vào đối thủ một lúc rồi không cần nhìn bài của mình, y úp luôn bộ bài, chấp nhận thua!

Ngay lập tức, Bảy Huê Kỳ cầm lấy bộ bài xóc luôn mấy cái, ba lá bài nhốt trong tay áo khéo léo chui ra hòa nhập với những con bài còn lại.

- Sao, nữa chớ? Bảy Huê Kỳ hỏi.

Biết gặp cao thủ Chuối lẳng lặng lắc đầu.

Sau đó, Chuối dò hỏi và tìm đến nhà để gặp riêng Bảy Huê Kỳ coi như thừa nhận so với ông ta, mình chỉ đáng là học trò.

Thói trăng hoa dào dạt đã làm cho Năm Cam để ý đến một thiếu phụ có nhan sắc mặn mà vừa thôi chồng thường đến sông bạc của Bảy Xi để cho vay và cầm đồ, tiếng lóng của giới cờ bạc gọi là Hàng Xáo! Thế nhưng cơ hội để cửa đồ người đẹp đã không đến vào thời điểm ấy vì, Lành-tên người đẹp, vẫn chưa đoái hoài gì tới y...

Trái lại, một cô bé hàng xóm mới dọn về ở hẻm 148, lại rơi vào tầm ngắm của Năm Cam và bắt nhân tình với y khi trước 16 tuổi đầu. Đó là Kim Anh- con riêng của bà Chín Mẹo, người được giới giang hồ sau này gọi là vợ bé của Năm Cam.

Kim Anh thường đến nhà Trúc chơi và xem Trúc như chị của mình. Do tính tình ham chơi lêu lổng, Kim Anh đi nhảy đầm và cặp bồ linh tinh từ lúc còn trẻ ranh.

Có những đêm, đi chơi về khuya- Kim Anh ghé vào nhà Trúc để ngủ lại. Và thật là bất thường khi Kim Anh ngủ cùng giường với hai vợ chồng Năm Cam với sự mặc nhiên chấp nhận của Trúc.

Nhan sắc của một cô gái trẻ có dòng máu lai Pháp đã làm Năm Cam không khỏi xao xuyến.

Một đêm, sau khi nghe tiếng thở đều của vợ chúng tỏ đã chìm vào giấc ngủ say, con lợn lòng nổi lên. Năm Cam nhồm người lên nhìn qua Kim Anh. Y chợt nghe rạo rực khi nhìn thấy sắc vóc đương độ dậy thì của cô gái. Năm Cam đánh bạo thò tay qua vợ mình sờ vào tấm thân ngà ngọc của Kim Anh. Cô gái vẫn ngủ say...

Cầm lòng không đậu, Năm Cam leo xuống giường rón rén bước vòng qua phía Kim Anh đang ngủ. Y bắt đầu thám hiểm và thích thú khi nhận ra, dường như cô gái đã thức như vờ nhắm mắt.

Năm Cam liêu lĩnh ghé môi hôn ,Kim Anh chợt mở mắt ra nhìn và thoáng nở một nụ cười trên môi...

Với tình cảnh nguy hiểm, Năm Cam chỉ dám đến thế chứ đâu dám tiến xa hơn.

Từ sau đêm đó,thỉnh thoảng Năm Cam lại tìm cách lén lút hôn hít, sờ soạng cô gái- dĩ nhiên với sự đồng tình của cô ta.

Kéo dài được vài tuần, Năm Cam hỏi riêng Kim Anh:

- Một bữa nào đó, cùng đi chơi với anh nghen?

Câu trả lời làm Năm Cam mừng hóm:

- Tuy anh sắp xếp hà, có điều em sợ chị Trúc biết...

- Biết sao được, ăn thua hai đứa mình chứ!

Và rồi Kim Anh đã trở thành nhân tình của ông hàng xóm từ lúc cô gái mới bước vào tuổi 16!

Quen hơi bén mùi, cặp tình nhân tha hồ hoan lạc bất kỳ lúc nào có cơ hội.

Những lúc chỉ đợi Trúc đi chợ hoặc rời nhà công chuyện, Năm Cam lôi tuột Kim Anh vào buồng ngủ của hai vợ chồng để ân ái.

Đi đêm có ngày gặp ma, một buổi sáng-khi vừa xong xuôi, cả hai mới kịp mặc lại quần áo còn để lại dấu tích trên chiếc giường thì Trúc được sự mật báo của em ruột, đã đẩy cửa vào bắt quả tang. Trước sự đau khổ vật vã của vợ, Năm Cam thề sống thề chết và đành lòng chia tay cô tình nhân bé bỏng. Cũng chẳng lấy đó làm xấu hổ, Kim Anh vẫn lui tới nhà Năm Cam và vẫn coi Trúc là “ bà chị thân yêu” dù nếu có cơ hội cũng sẵn sàng cuỗm luôn “ ông- anh- rể”!

*

* *

Trong thời điểm này đã xảy ra một việc dẫn đến bất hòa đầu tiên của Bảy Xi và Năm Cam.

Thịnh Thăng Long, một tay giang hồ khoác áo lính Nhảy Dù, là cặp bài trùng với Sơn đảo-kẻ bắt đầu vươn lên ngôi vị độc tôn sau cái chết của Đại Cathay, đã đụng độ với Cu Trắng, một du đảng ở khu Nhà Lô Cô Giang, vốn

chưa có tên tuổi gì. Hôm ấy, Cu Trắng đi cùng đàn anh Tám lâu vào một quán nhậu. Cu Trắng mới trải qua một vụ thanh toán nên cánh tay mặt bị thương phải bó thuốc. Thịnh Thăng Long đến sau gặp Tám lâu nên tiến lại chào hỏi. Là đàn em, Cu Trắng tất nhiên phải lên tiếng chào Thịnh. Rất kẻ cả, Thịnh đưa tay ra bắt... Cu Trắng lật đật thò cánh tay ra lành lặn ra nhưng, tay trái với tay mặt làm sao có thể thực hiện được cú bắt tay? Ngỡ là Cu Trắng chơi xỏ, Thịnh hást hàm:

- Mày là thằng nào ? Bộ muốn giỡn mặt hả?

Cu Trắng nổi giận quay đi. Thịnh cho rằng tên đàn em này muốn tỏ vẻ, nên quay qua hỏi Tám lâu:

- Anh Tám, bộ thằng này không biết tôi à?

Tám lâu chưa kịp trả lời, Cu Trắng đã cười lạt trả lời:

- Anh là ai cũng kệ xác anh! Tại sao tôi phải biết?

Thịnh Thăng Long nhào đến đâm vào mắt Cu Trắng-“ gã đàn em láo xược” nghiêng mình tránh thuận tay chụp lấy chai bia đập xuống cạnh bàn thọc luôn vào mắt Thịnh. Tay anh chị gốc Bắc di cư chỉ kịp lắc đầu tránh thì đã tối sầm mặt mũi. Tám Lâu ngăn người ra trước sự việc quá bất ngờ, chỉ kịp kéo tay Cu Trắng ra xe tẩu thoát trước khi đàn em của Thịnh kịp đến ...

Liên tục cả tháng trời, bọn lính nhảy dù-đàn em của tay cộm cán nhứt nhì Sài Gòn đã quần đảo với súng ống dẫu trong mình để tìm cho ra “thằng phạm thượng”. Cu Trắng biết yếu thế lánh mặt và đi đâu, trong túi ba dờ xuy cũng có sẵn hai quả lựu đạn mini để ứng phó. Thương đàn em, Tám lâu đành khuất thân đi tìm Thịnh Thăng Long để điều đình. Với biện pháp hạ mình và tiền bạc, cuối cùng thì băng nhảy dù cũng chấp nhận bỏ qua cho Cu Trắng. Tuy phải cầu hòa nhưng việc dám ra tay “quất-xum” Thịnh Thăng Long của Cu Trắng đã làm cho giới giang hồ Sài Gòn phải ít nhiều kiêng nể. Gã cũng đã khẳng định được vai vế thuộc loại chiếu trên của mình!

Bảy Xi nghe chuyện, vội tìm với gặp Cu Trắng để cầu thân từ đó, Cu Trắng nghiễm nhiên được Bảy Xi xem là thượng khách và liên tục dúit từng xấp tiền dày cộp vào túi Cu Trắng.

Năm Cam và một số tay chân thân tính trước đây của Bảy Xi không tránh khỏi sự ganh tị ngấm ngấm và bắt đầu bất mãn với cách cư xử của Bảy Xi... Năm Cam hiểu tất cả suy nghĩ ấy của những chiến hữu. Y bèn lợi dụng việc có thể thu xếp được các khoản chi của sòng Bảy Xi để lén lút lấy tiền xâu chi ra cho đàn em.

Người vợ sau của Bảy Xi đem mọi việc báo lại với chồng. Bảy Xi suy nghĩ rồi một hôm bèn nói với kiểu nửa đùa nửa thực:

- Cậu lúc này nuôi lính ma nhiều lắm phải không?

Năm Cam không trả lời và quyết định sẽ rút bỏ khỏi sòng Bảy Xi. Cũng lúc đó, xảy ra vụ Tài chém...

*

* *

Đang ngồi uống rượu tán gái cùng bạn bè giang hồ, Năm Cam nhìn thấy từ xa ông anh rể quý hóa tất tả đi lại.

- Anh nhin thằng này hết nổi rồi! Bảy Xi hậm hực.

Năm Cam đưa mắt dò hỏi. Bảy Xi kể lại một cách đầy bức xúc:

“ Sòng bạc của Bảy Xi đã từ lâu có thông lệ, bất kỳ anh em giang hồ nào có tầm cỡ và giao du quan hệ, khi ghé lại đều được dúi cho ít bạc xài chơi.

Tài chém vẫn thường xuyên ghé lại lấy tiền. Có lại một chút bạc bội y đã gây ra cho Bảy Xi. Xuất thân là một tay anh chị có tầm cỡ, Tài chém đã từng xách dao rượt Đại Cathay chạy có cờ nên y tỏ ra không kính trọng Bảy Xi như lòng Bảy Xi muốn.

Cộng thêm, Tài chém đang hiện là cận vệ cho trung tá Trần biệt kích, em vợ đại tướng tổng tham mưu trưởng quân đội cộng hòa Cao Văn Liêm, y thả sức tung hoành quấy phá và coi mọi tay giang hồ khác dưới tầm mắt. Hôm ấy, Tài chém ghé đến sòng bạc Bảy Xi.

Oâng chủ sòng hôm nào cũng lao vào sát phạt cùng các tay con đang thua xiềng liềng...

- Kêu Tài chém đợi tao một chút! Bảy Xi nói với tên đàn em kia tên này vào báo có “ khách quý” đến tìm.

Tài chém hơi phạt ý nhưng cũng ráng đợi. Lát sau Bảy Xi bước ra với gương mặt không lấy gì làm vui vẻ.

- Tiền tao đưa cho mày là hảo ý anh em chớ có phải là thiếu nợ thiếu nần gì mà mày mà mày tới đòi? Bảy Xi nổi cơn thịnh nộ.

Thế là xảy ra cuộc cãi vã dữ dội suýt dẫn đến xô xát nếu không được mọi người can ngăn.

- Ngày mai tôi sẽ đến, nói chuyện phải quấy với anh! Tài chém buông lời hăm dọa trước khi lên xe đi về.”

*

* *

- Bây giờ ý anh tính sao? Năm Cam hỏi.

- Thì chắc phải chơi thằng này thôi! Có điều, sợ chơi không lại nó thì cũng đẹp tiệt! Bảy Xi trả lời.

Hôm sau, Năm Cam đi tìm Sáu Nhà từ sáng sớm. Quá trưa một chút, Năm Cam đã ngồi trong quán cà phê phía trước sòng Bảy Xi để đợi Tài chém.

Trong cặp quần của y là khẩu súng của Sáu Nhà!

Chẳng biết được mật báo, Tài chém không xuất hiện. Liên tục cả tuần lễ, gã du đảng khoác áo biệt kích đã như bốc hơi khỏi Sài Gòn. “ Tôi làm việc này là vì cái nghĩa đối với anh Bảy chớ anh cư xử với tôi và đàn em tệ lắm...”

Năm Cam nói làm Bảy Xi chùng hững.

Năm Cam suy nghĩ một lúc rồi còn nói tiếp:

- Đực bà Tiểu đến phá sòng, cũng tội tôi... Tài chém đụng với anh, nhìn qua nhìn lại cũng là tội tôi! Vậy là thử hỏi, anh có cư xử với em út được như anh đối với Cu Trắng không? Sao mấy việc gì căng như kiểu này, anh không kêu Cu Trắng giúp anh?

Từ sau lần nói chuyện ấy, tình cảm của Năm Cam dành cho Bảy Xi đã gần như chỉ còn hình thức.

Năm Cam bắt đầu lui tới những sòng bạc có tên tuổi khác ở sòng bạc ở khắp Sài Gòn, giao du và kiếm tiền làm ăn. Trong thời gian này, số tiền lương Năm Cam lĩnh của lính Quân Vận là gần 26 ngàn đồng, y phải đập thêm vào cho đủ 30 chục ngàn giao cho đội trưởng để mua chân lính kiểng mà ở nhà kiếm tiền.

Xoay sở với hai vợ năm đứa con, Năm Cam phải học thêm một số mảnh lối của thầy kỳ bèo Bảy Huê Kỳ để trở ngón nghề kiếm tiền.

Huỳnh Tỳ, một tay ăn chơi khét tiếng nằm trong danh sách Tứ đại thiên vương Đại- Tỳ- Cái- Thế, đã thọ ớn cứu mạng của Năm Cam, mỗi giao tình của họ kéo dài đến tận 1995 mới xảy ra mỗi bất hòa.

Sòng bạc của Mã Chí, người Việt gốc Hoa ở đường Trần Hoàng Quân, Chợ Lớn, vốn hoạt động rất sầm uất và có thu nhập rất cao.

Mã Chí giao công tác bảo vệ sòng cho Huỳnh Tỳ và Cư già cảnh sát hình sự của Nha Đô Thành.

Công việc đang suôn sẻ, chợt xảy ra chuyện.

Trung úy Hợi- một trùm giang hồ khét tiếng, là sĩ quan của sư đoàn dù đóng quân ở vườn Tao Đàn để bảo vệ dinh tổng thống, đang bành trướng thế lực, đã đưa một số đàn em thân tín như Kha, Tám, Thanh... đến tận sòng của Mã Chí.

- Để làm ăn yên ổn, ông việc đưa tiền hàng tháng cho tội tôi! Hợi nói.

Nghe danh bọn hung thần này đã lâu, Mã Chí đơn đã:

- Dạ, quý anh cần cỡ bao nhiêu?

- Năm chục ngàn đồng! Hợi trả lời với một nụ cười nửa miệng.

Mã Chí nghe nói mà rụng rời tay chân, số tiền ấy quá lớn đối với sòng của y. Phải nhớ vào thời điểm ấy, một lượng vàng trị giá chưa đến hai chục ngàn đồng.

Sau khi hẹn lại đến chiều tối với Hợi điên, Mã Chí vội vàng cho mời Huỳnh Tỳ và Cư già đến để bàn bạc.

- Không thể được! Huỳnh Tỳ phản đối. Y cũng thừa biết Hợi điên thuộc loại khó đối phó, nhưng chấp nhận thì y và Cư già còn mặt mũi nào ngửa tay nhận tiền gác sòng của Mã Chí?

Mã Chí có phần ngần ngại. Gã dân chơi gốc Tàu này đã từng nghe nhiều về tật bắn súng bừa bãi của trung úy Hợi. Tên sĩ quan nhảy dù này lúc nào bên

mình một khẩu súng carbin M2 cưa báng, cưa nòng và đã thanh toán không ít đối thủ. Trong băng của y còn có tên Thanh, là em của bà Trần Huệ Khiêm, đương kim thủ tướng.

Cuối cùng, nỗi lo sợ đã bị lòng tiếc của thắng thế. Mã Chí tắc lưỡi:

- Tùy mấy ông tính sao thì tính, miễn êm xuôi là được.

Huỳnh Tỳ ôm khẩu ruleau nòng dài của Cụ già phục sẵn thang dẫn vào khu chung cư Trần Hoàng Quân, địa điểm mở sòng của Mã Chí. Y tin có thể đẩy lui cuộc lấn chiếm này của Hội điên.

Hai chiếc honda 67 ghé đến sòng Mã Chí khá đúng giờ hẹn.

- Dạ, mấy anh cầm đỡ 20 ngàn! Gã Tàu niềm nở.

Thay vì trả lời, Hội điên vén vạt áo khoác để lộ ra khẩu carbin. Sau một loạt đạn, tất cả đèn trong khu chung cư tắt phụt, các con bạc sợ vãi cả kinh hồn thì nhau tìm chỗ nấp.

Say máu, Hội điên cĩa luôn khẩu súng vào giữa căn phòng xiết cò. “Chát! Chát” hai phát súng ngắn bắn ra từ một góc tối. Hội điên và đồng bọn vội nép vào sát tường để tránh đạn.

Lắp băng đạn 30 viên thứ hai vào khẩu súng, Hội điên, Kha, Tám, Thanh...bắt đầu cuộc tấn công trả đũa.

Huỳnh Tỳ, dầu sao cũng không phải là một chiến binh chuyên nghiệp như bọn lính nhảy dù này, đã tuyệt vọng chống trả.

Trong lúc bắn nhau, một viên đạn từ khẩu súng P38 của Huỳnh Tỳ đã lạc trúng vào một bé gái khoảng 14,15 tuổi và giết chết cô gái ngay lập tức!

Hết đạn, Huỳnh Tỳ vội chuồn theo lối thoát hiểm cứu hỏa để ra ngoài. Bọn Hội điên phán đoán địch thủ đã hết đạn, vội vĩa truy kích.

May mắn cho Huỳnh Tỳ, vừa ra đến đường đã vội gặp Năm Cam chạy xe honda dame lịch kịch tới.

- Cứu anh với Cam ơi...Huỳnh Tỳ cầu cứu.

Ngay lập tức Năm Cam dùng xe chở Huỳnh Tỳ chạy luôn về hướng Sài Gòn.

Cho đến chỗ tạm thời gọi là an toàn, Năm Cam mới nhìn lại bộ dạng thảm hại của bại tướng Huỳnh Tỳ: quần áo xộc xệch, mặt mũi đầy vết bụi bặm và đôi dép đã rơi mất từ lúc nào!

Ghé lại một tiệm tạp hoá để mua cho đàn anh một đôi dép nhựa. Năm Cam lặng thinh nghe Huỳnh Tỳ kể lại có sự.

- Anh chơi không lại tụi lính nhảy dù này đâu! Năm Cam kết luận.

Sau sự việc này, Mã Chí sạt nghiệp. Cái chết oan uổng bởi viên đạn ruleau do tay xạ thủ tồi là Huỳnh Tỳ, đã được thu xếp êm xuôi với một khoản tiền cho gia đình nạn nhân và một số tiền khổng lồ khác để nội vụ đi vào quên lãng trong hồ sơ cảnh sát. Mã Chí phải bán nhà và toàn bộ tư trang của vợ con.

Tất nhiên, sòng bạc Mã Chí coi như sập tiệm.

Huỳnh Tỳ phải lánh mặt một thời gian trước sự truy sát của băng Hối diện và đành nhờ người đến năn nỉ tên trung uý nhảy dù này để có thể tiếp tục sống nghề giang hồ.

Năm Cam chợt nhận ra, nếu cứ mãi làm một con chốt thí trên bàn cờ của Bảy Xi, một ngày nào đó, y cũng sẽ ăn đạn mà ra đi, bỏ lại vợ con. Từ đó, Năm Cam chấm dứt những vụ đụng độ để tìm lấy danh tiếng và trở nên cẩn thận hơn khi lui tới những nơi phức tạp.

*

* *

Bảy Xi trong một lần xô khám, đã nhờ đến sự giúp đỡ cứu mạng của một hung thần khám Chí Hòa bấy giờ là Lâm chín ngón. Sau khi được tha về, Bảy Xi rủ Năm Cam đến thăm nuôi Lâm.

Thành tích của Lâm chín ngón lúc bấy giờ đã bắt đầu vang dội vì ít nhiều cũng làm cho Năm Cam phải kiêng nể kính trọng.

Lâm chín ngón tên thực là Lê Ngọc Lâm, đàn em thân tín của Đại Cathay, lớn hơn Năm Cam 2 tuổi, sinh năm 1945 như Ngô Văn Cái.

Rơi vào khám Chí Hòa với tội danh cướp, Lâm sống một cách trưởng giả với nghề buôn bán heroin ở ngay trong khu giam giữ. Hằng tháng vợ Lâm là Hương đến thăm, y gửi về vài triệu đồng đều đặn.

Cũng do tranh chấp việc mua bán heroin, Cương khùng- em ruột Sơn đảo- trùm anh chị gốc ngã ba Ông Tạ, khu Cầu Sạn, đã tìm đến tận phòng giam để tát tai Lâm. Với tên tuổi của mình, Cương ngỡ là Lâm sẽ nhũn ra như con chi chi. Nào ngờ Lâm rút dao trong mình đâm một nhát vào giữa ngực Cương. Sau khi Cương gục ngã, đàn em của Cương và Sơn đảo, tràn vào khu FG để quyết giết Lâm trả thù. Nếu không nhờ Tuấn đã, một đàn anh lưu lạc từ Nha Trang vào, làm trùm khu quân phạm, cứu mạng Lâm bằng cách đưa đàn em dưới trướng phong tỏa các ngõ ra vào bằng những cây đòn gánh com, Lâm đã hết sống!

Sơn đảo nghe tin hung tin, đi cùng thiếu tá Đường nhảy dù đến khu Chí Hòa để chỉ mặt Lâm để trả thù cho em trai.

Hoàng đầu lâu, là du đảng ở khu Chuồng Bò- Ngã Bảy, cùng xóm với Lâm và là bạn từ thuở nhỏ, lại có vợ gốc Bắc di cư ở chợ Ông Tạ. Bằng cách mua cho vợ Hoàng một sạp vải và gửi vợ đem vào cho Hoàng một triệu đồng để tiêu vặt, Sơn đã nhận được lời hứa giúp y trả thù Lâm.

Sau vụ giết người, Lâm bị giam ở khu cách ly OB1 cùng với một đệ tử lo phục vụ cho Lâm là Lý Lắc. Muốn tiếp cận mục tiêu, Hoàng dàn cảnh để chém vào mặt một tên trung sĩ gác trại giam, và y đã đạt được ý đồ... Hoàng được đưa vào ở chung với Lâm, có lẽ Sơn đảo cũng đã bố trí sẵn với chỉ huy trại giam.

Suốt mấy tuần lễ, Hoàng chờ cơ hội hạ thủ. Chẳng biết vì y sợ bản án giết người đè nặng trên vai khi giết Lâm hay y còn nghĩ lại chút tình cổ cự, nên Sơn sốt ruột bèn viết thư thúc giục.

Lá thư của Sơn với một nội dung chết người, rủi ro làm sao, lại đưa vào phòng của Lộc điền-bạn thân Lâm chín ngón, trước khi chuyển xuống bằng dây cho Hoàng. Tò mò, Lộc điền xem thử và tá hỏa khi thấy sinh mạng của Lâm chỉ còn được tính bằng giờ!

Thương bạn, Lộc điền tìm cách gửi lá thư xuống cho Lâm xem trước. Đến chiều, Lộc mới gửi cho Hoàng đầu lâu. Y cũng không muốn gây thù chuốc oán với tay anh chị số 1 Sài Gòn là Sơn đảo.

Nhận lệnh, Hoàng quyết định ra tay ngay trong đêm ấy. Theo qui luật, sau giờ điểm danh, Hoàng bảo Lý Lắc lấy một lon guigoz nước sôi để y lược kim chích thuốc phiện và pha trà. Y dự tính sẽ ra tay sau khi đã phê thuốc. Sự thực thì Lâm, dù biết trước cũng không dám có phản ứng với Hoàng. Xét về uy danh giang hồ Hoàng được xem là trên cơ Lâm, cộng thêm Hoàng còn là võ sĩ đai đen Taekwondo!

Đến đúng giờ đã ước tính, Hoàng đứng dậy rút dao.

- Ê Lâm, hôm nay thay mặt Sơn đảo, tao tính sổ với mày!

Nhanh như cắt, Lâm chụp lấy tấm chăn đắp để tung ra đỡ nhát đâm đầu tiên. Cây cột giữa phòng đã cứu mạng Lâm, y chạy vòng quanh cây cột để thoát khỏi những nhát đâm trí mạng. Chợt Lâm nhìn thấy lon nước sôi đang để ở cạnh tường. Lâm chỉ kịp chụp lấy tạt ngược ra đằng sau. Thời may, Hoàng lãnh trọn một lon guigoz đầy nước sôi vào giữa mặt. Phản xạ tất nhiên của Hoàng là buông dao bung lấy mặt. Lâm không còn thì giờ để tính toán, y nhanh tay chụp lấy luôn con dao Hoàng vừa rơi xuống đất. Một nhát, hai nhát... Lâm đâm như một kẻ mất trí cho đến lúc Hoàng chỉ là một cái xác! Lâm lôi xác của Hoàng đến bên hồ nước và lại đâm. Có lẽ y đã hoàn toàn khùng hoảng sau cú suýt chết vừa rồi. Sau đó, Lâm tắm rửa cho thi thể đối thủ, mặc cho Hoàng một bộ quần áo sạch sẽ tinh tươm và rồi bung mặt khóc.

Mãi đến khuya, y mới gọi giám thị gác trại báo tin mới giết Hoàng đầu lâu. Tổng cộng trên thi thể nạn nhân, theo báo cáo của pháp y, có đến 47 nhát đâm!

*

* *

Lâm chín ngón, phải nói là mạng lớn, kế hoạch phục thù lần nữa của Sơn đảo kết thúc đột ngột bởi 2 phát đạn Colt 45.

Sơn đảo, tên thực là Vũ Đình Khánh, người gốc Hà Nội di cư, thành danh sau lần bị kết án “gian nhân hiệp đảng” xử năm năm tù đầy ra Côn Đảo. Vốn là người thông minh có chút đom lוע, Sơn trở về với quyết tâm gây

dựng cơ đồ. Bằng đủ mọi biện pháp, gái và tiền, Sơn đảo lòi kéo kết thân hàng loạt sĩ quan sư đoàn dù từ cấp thiếu tá trở lên. Với sự đỡ đầu về quyền thế và sức mạnh. Sơn thu tóm mọi quyền lợi ở khu vực Tân Bình và dần dần bành trướng lực lượng ra khắp các nơi. Cuối cùng thì Sơn cũng đã đạt được ý nguyện, toàn bộ giới giang hồ Sài Gòn đều thừa nhận vị trí số 1 của Sơn đảo. Những kẻ bất phục đều phải giữ kín trong lòng không dám ra mặt phản đối nếu không muốn mất mạng oan uổng bởi bọn lính dù nổi danh hiếu chiến.

Ôu đỉnh cao quyền lực, Sơn bắt đầu ngạo mạn.

Sơn có một nhân tình rất đẹp và hết sức thông minh, khéo chiều chuộng.

Trang- tên cô gái, là vợ cũ của Lộc điên và có một đứa con trai với Lộc, vốn xuất thân là cave. Sơn chết mê chết mệt bởi tài nghệ môi chài của Trang, khổ nổi, như bất kỳ cô gái nào có nguồn gốc xuất thân từ giới bán phần buôn hương nào, Trang cũng chơi trò “bắt các hai tay”.

Phạm Bá Y- tức Y cà lết, xuất thân khu xóm đạo Nguyễn Bá Tòng, là một tay tổ buôn bán bạch phiến ở Sài Gòn, cùng đeo đuổi theo người đẹp và tất nhiên cũng lén lút “trút lộp” của Sơn đảo không ít lần. Sơn biết và gặp hỏi Trang nhưng cô nàng chối biến, đồng thời nhỏ ít giọt nước mắt làm Sơn khó bề làm căng.

Tết năm 1974, Sơn đi cùng vài sĩ quan dù đến nhà tìm Trang theo lời mời của người đẹp. Vào đến nhà Trang, đã thấy Y cà lết lù lù có mặt cùng vài đàn em thân tín, Sơn nóng mũi nói gằn:

- Chà cũng có mặt mày ở đâu nữa hả? Đ.m., sao đến sớm thế?

Y cà lết tuy dưới cơ Sơn đảo nhưng nói chuyện quá đỗi ngạo mạn của Sơn làm y không chịu nổi. Y bèn trả lời:

- Tôi nói chuyện với anh đảng hoàng, sao anh chưởi thề?

- Aø, thằng này lão...mày muốn bắt lỗi tao hả? Sơn quát và đến tát vào mặt Y cà lết.

Dù biết kém thế nhưng Y cũng lập tức lao vào để trả miếng với Sơn. Trang thấy tình hình quá sức căng thẳng vội can ngăn, cộng thêm số tùy tùng của cả hai ông trùm đều không muốn xảy ra chuyện cũng lên tiếng vuốt ve cả hai anh hùng đang nổi cơn thịnh nộ.

Cuối cùng Y cà lết bỏ ra xe hơi cùng đám đàn em đi mất.

Ít lâu sau, Sơn đảo đã hầu như quên mất chuyện xung đột với Y cà lết. Sơn vẫn lui tới vũ trường Quốc Tế, nơi Trang đang làm tài phán hàng đêm.

Vào đêm định mệnh ấy, khi ra về Sơn nhận ra bánh xe của chiếc honda 90 đã bị xì xẹp lép. Đảo mắt nhìn quanh, Sơn bèn dắt bộ xe qua bên kia đường Lê Lợi, nơi còn ánh lửa bập bùng của một chỗ vá ép.

“Ê, Sơn đảo...”. Một chiếc honda chạy trời tới bên cạnh Sơn. Người ngồi sau vừa quát lớn vừa rút khẩu Colt 45 bắn luôn hai phát. Trúng đạn, Sơn ngã vật

xuống...

Đến gần 2 giờ sáng Sơn trút hơi thở cuối cùng ở bệnh viện.

Nhiều nguồn dư luận khác nhau về cái chết của Sơn đảo. Có kẻ cho rằng do Sơn lún vào lãnh địa Cây da Xà của Bảy Diệm nên bị ông trùm cờ bạc này thanh toán, nhưng riêng Năm Cam, y có thể nhận định ngay rằng chính bàn tay Y cà lết hạ thủ.

Nhiều năm sau này, trước khi ra pháp trường để đền tội do cướp của giết người, Phạm Bá Y đã thừa nhận chính y và em ruột đã phục kích bắn chết Sơn đảo để rửa mối nhục ở nhà Trang.

Bài học từ cái chết của Sơn đảo đã khiến cho Năm Cam hết sức cẩn thận trong lời ăn tiếng nói, cách giao tiếp kể cả những kẻ họ xem là dưới tầm mắt.

Cũng chính nhờ sự mềm dẻo trong cư xử này, Năm Cam đã giữ được an toàn cho mình và gia đình trong suốt bao nhiêu năm lặn lội giang hồ.

Trong giai đoạn này, Năm Cam đã phải gồng gánh cho cô vợ bé ở khu gia binh căn cứ Sóng Thần của Thủy Quân lục chiến. Y lui tới các sòng bạc để trổ chút ngón nghề đã học được của anh Bảy Huê Kỳ và cũng tạm sống được. Ba Trình, một chủ sòng lâu đời ở khu Thị Nghè, vốn nổi danh trọng nghĩa khinh tài đã tìm cách giúp đỡ Năm Cam. Cũng tại sòng bạc này, Năm Cam đã chú ý đến một tên giang hồ mới lớn chuyên gác sòng cho Ba Trình là Luông điếc. Mối quan hệ của Năm Cam với tên này, về sau hết sức chặt chẽ, do Năm Cam phát hiện ra máu liều lĩnh của Luông điếc cộng thêm sự trung thành của Luông đã thử thách qua nhiều lần để tỏ ra tin cậy được.

Trúc đã sinh ra đứa con thứ năm, một đứa con trai. Về sau, chính Trương Hiền Bảo, tên đứa con này, là đứa con được Năm Cam kỳ vọng sẽ đủ bản lĩnh và thủ đoạn để có thể tiếp quản sự nghiệp giang hồ của mình. Đó là chuyện sau này, còn lúc bấy giờ, gánh nặng của Hai dái, năm đứa con với Trúc, Thọ-con chị Tư Xâm và hai đứa con với Mai, đã làm cho Năm Cam phải xoay sở đủ các kiểu hầu có thể duy trì được cuộc sống tạm gọi là sung túc cho cả ba gia đình.

Năm Cam đã thôi là một tên anh chị có máu liều lĩnh từ lúc rút ra được các bài học nhãn tiền của các bậc đàn anh. Y nghiệm ra được một điều, để có thể tiến lên vị trí số 1 của giang hồ không khó, nhưng có thể giữ được sự an toàn cho bản thân ở vị trí ấy, tất cả những kẻ đi trước đã không làm được.

Vụ bắn nhau giữa băng người nhái và băng nhảy dù đã làm cho Năm Cam quyết định sẽ không bao giờ trực tiếp đối đầu với bất kỳ ai, dù có ở vị thế kém cỏi hơn y.

Lúc đó, khoảng hơn 30 quán bar ở đường Tự Do (Đồng Khởi bây giờ) và dọc mé sông Sài Gòn, đều phải đóng hụi chết cho nhóm người nhái, một đơn vị lính đánh thuê của Hải quân, do Châu Nhị cầm đầu. Hàng loạt tên tuổi dưới trướng của Châu Nhị đều là tay dữ dội: Tầm nhái, Tòng bác sĩ, Trọng

Tấn..v..v. Sỡ dĩ bọn này có thể tác yêu tác quái vì một lý do đơn giản: Nguyễn Cao Kỳ-phó tổng thống, đã sử dụng Châu Nhị-một võ sĩ huyền đai nhị đẳng Thái Cực Đạo, làm cận vệ. Máu của anh chàng du đảng trường Bưởi đã làm cho kỳ, dù đã được đỉnh cao của quyền lực, vẫn thích vai trò của một người hùng theo kiểu giang hồ du đảng.

Quyền lợi của băng người nhái do băng Châu Nhị cầm đầu, bòn rút từ các snackbar nhan nhản ở khu trung tâm Sài Gòn, từ các đầu mối buôn bán heroin cho lính Mỹ và sau này là do giới dân chơi thủ đô, từ những phi vụ đổi tiền dolla xanh đỏ. Số tiền kiếm được đủ để cho toàn bộ những tay máu mặt giang hồ này ăn chơi trụy lạc và bao nhân tình là các cô vũ nữ, chiêu đãi viên snackbar hoặc những cô tiểu thư con nhà gia thế nhưng thích một cuộc sống thiêu thân.

Băng nhảy dù tôn Hoiri diên lên làm người cầm trịch vì y gan dạ, liều mạng một cách rất du côn. Tuy lực lượng có phần hùng hậu hơn, vì tập trung được những tên nhảy dù xem mạng sống như trò đùa, nhưng quyền lợi của băng Hoiri diên không được như băng người nhái. Có hai lý do cho việc này; Băng nhảy dù- từ lúc được đương kim tổng thống tin cậy, rút về luân phiên bảo vệ dinh Độc Lập với quân số cả tiểu đoàn, mới có cơ hội tiến công vào khu trung tâm Sài Gòn với toàn bộ những thứ ăn chơi thời thượng dành cho những kẻ lăm tiền dư thì giờ. Trâu chậm uống nước đục, những nơi béo bở đã lọt hết vào những tay anh chị đứng chân từ lâu, còn lại- Hoiri diên và các chiến hữu, chỉ còn những xương xẩu vụn vặt. Kế đến, lực lượng hải kích tức là người nhái hải quân, với đặc trưng của công việc, đều được cấp súng gần để lúc nào cũng kè kè bên hông, đủ để làm nản lòng những tay anh chị khét tiếng vốn thành danh từ mã tấu, dao lê. Trong khi đó, những đơn vị tác chiến trực tiếp, kể cả binh chủng nhảy dù vốn được xem là con cưng của quân đội miền Nam, cũng chỉ được cấp Colt 45 với cỡ nòng 11 ly 42, cho cấp chỉ huy đại đội và quản lý khá chật chẽ. Chẳng lẽ có chuyện đựng độ lại vác M79 hoặc M16 đi ngò ngò ngoài phố xá?

Như bao chàng trai tứ chiến khác, Hoiri diên cũng có cho mình một ả giang hồ gọi là bà vợ. Và cũng theo thói thường, ả suốt ngày ca cẩm với Hoiri về việc “ thua chị kém em”. Hoiri diên lao vào cuộc tranh chấp không ngừng nghỉ với các hảo hán khác cũng vì một phần về việc này.

Sự so kè tranh chấp ngấm ngấm quyền lợi các băng tuy chưa xảy ra vụ đụng độ nào lớn nhưng cũng làm cho tất cả những tay giang hồ khoát áo lính phải cảnh giác. Cuối cùng thì tất cả vui vẻ chấp nhận một giải pháp ôn hoà. Hoiri diên đồng ý sẽ đi gặp Châu Nhị để cùng nhau chia chác quyền lợi. Mảnh đất Sài Gòn quá màu mỡ và quá rộng lớn, đủ để nuôi sống toàn bộ giới giang hồ, vấn đề đó là phương pháp thương lượng, phân chia sao cho sòng phẳng mà thôi!

Âu đàn bà của Hợi lại là kẻ duy nhất phản đối biện pháp thương lượng hoà bình. Âu òn ỉ với gã trung uý nhảy dù khét tiếng táo tợn, hung bạo:

- Bọn người nhái đầu phải là đối thủ của anh? Anh nhận chia chác với bọn nó làm gì? Bọn nó sợ bằng của anh mới phải lùi bước, sau này có cơ hội, dễ gì bọn nó tha anh? Thằng Châu Nhị, anh tin được ở nó sao?

Nghe “con rắn trên cành táo” ton hót, Hợi điên dâm ra nghĩ ngợi. Thấy có vẻ chồng đã xuôi tai, ả bồi luôn:

- Chi bằng, bây giờ bọn nó tưởng anh đồng ý hòa hoãn sẽ mất hết cảnh giác, anh đem lực lượng của anh lên đẩy sạch bọn nó là xong! Đất Sài Gòn này, ai dám đứng ra đối đầu với anh? Lúc đó, ừ anh tha hồ...

Đúng ngày định mệnh ấy, Hợi điên khoác lên mình chiếc áo giáp chống đạn và mang theo khẩu súng tiểu liên tiến công CAR15- thường được lính miền Nam gọi là M18. Theo Hợi điên trên chiếc xe có gắn đại liên M60 có đầy đủ mặt Kha, Tám, Thanh... Đã cho trinh sát đi thực tế trước để báo lại vị trí của “địch”, Hợi xộc luôn vào phòng trà Tự Do của ca sĩ Khánh Ly làm chủ, chĩa luôn khẩu súng tiểu liên về phía Châu Nhị xiết cò!

Châu Nhị đang ngồi tán gẫu cùng cô thân ngân với ly whisky trước mặt, vừa thấy Hợi điên xộc vào đặng đặng sát khí vội thò tay vào bụng rút khẩu rulaeu nòng trung ra toan chống trả. Loạt đạn 5ly 56 đã quất Châu Nhị gục xuống tại chỗ trên tay còn lăm lăm khẩu súng ngắn!

Vừa nghe đạn nổ, Trọng Tấn và băng người nhái đang ngồi ở bàn gần bar vội lẫn luôn xuống đất. Hợi điên diệt xong đối thủ vội quay ra cửa... Trọng Tấn- phó tướng của Châu Nhị, với bộ thần kinh bằng thép và phản của một người lính, đã rút kịp súng ngắn dẫu trong chiếc áo mưa trên ghế, nã luôn vào gáy của Hợi. Àuó giáp của Mỹ đã không che được phần đầu của gã trung uý nhảy dù, gã ngã xuống trong vòng tay Kha và Thanh. Vừa diu được chủ tướng ra xe Jeep, Kha phải ngậm ngùi vuốt mắt cho Hợi. Gã sĩ quan nhảy dù khét tiếng du côn đã chết trên tay của đồng bọn bởi một viên đạn rulaeu duy nhất phá nát phần hậu não.

Thế là ngay trong một ngày, giang hồ Sài Gòn mất hai con cộp dừ bởi một nguyên nhân hết sức nực cười: đàn bà!

Vụ thanh toán đẫm máu ấy của băng nhảy dù và băng người nhái đã làm Năm Cam thức ngộ được nhiều điều. Y hiểu rằng, đất Sài Gòn màu mỡ có đủ chỗ cho mọi dân giang hồ, nếu còn có thể xử lý ôn hòa để cùng sống, cùng chia chác vẫn tốt hơn thanh toán đối thủ. Khi không còn con đường nào khác, việc sử dụng biện pháp mạnh, phải hết sức khéo léo và phải đến nơi đến chốn mới không bị trả đũa. Thứ hai, y cho rằng: là một đàn anh, dứt khoát không để lung lạc, sai khiến.

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 3

Chiến sự nổ ra ác liệt ở Phước Long, không làm ảnh hưởng đến cuộc sống ăn chơi của Sài Gòn. Các tay chơi rừng mỡ vẫn lui tới các tụ điểm vui chơi giải trí hợp pháp và bất hợp pháp, trong đó, hấp dẫn nhất vẫn là các sòng bạc.

Bà Bảy Quấn vẫn nổi danh giàu có bởi các dịch vụ đeo thoe cờ bạc như cho vay, cầm đồ... Bé Bòn, hung thần của Chí Hòa thuở nào, giờ đây cũng là một sĩ quan ban 2 của tiểu khu Gia Định và đỡ đần cho ông anh vợ của mình là Tư Chánh mỡ sòng bạc ở khu Bà Chiêu.

Năm Cam vẫn sống một cách thông dong bằng nghề cờ bạc. Y đã kiếm tiền không ít bằng cách đánh bạc với các tay có máu mặt trong giới làm ăn, tất nhiên- để lọt vào với trưởng giả thượng lưu Sài Gòn kiếm chác, Năm Cam phải nhờ cậy đến những tay sĩ quan quân đội khác.

Bác sĩ Quang-trưởng khu 5. Tổng y viện Cộng Hòa, bây giờ là bệnh viện 175, quen biết với Năm Cam đã thọ ơn Năm Cam và tình nguyện dặt mối cho y kiếm chác. Ông ta có một ngôi nhà bị cháy bởi chiến sự năm Mậu Thân, đã bày sòng ngay trong bệnh viện với các tay chơi cũng là bác sĩ của Tổng y viện; Năm Cam đã được đưa vào để trở ngón và vét sạch túi của

những người bạn đồng nghiệp bác sĩ Quang. Năm Cam đã giao cho bác sĩ Quang một số tiền khá lớn để ông ta xây cho mình một cơ ngơi. Từ đó đến sau này, đối với bác sĩ Quang, Năm Cam là số 1.

Cuộc sống của một tên cờ bạc chuyên nghiệp trôi qua một cách êm ả, cho đến tận ngày quân giải phóng nổ súng tiến công thị xã Buôn Mê Thuật...

Nhanh đến độ không ai ngờ, mặt trận Tây nguyên tan vỡ dẫn đến việc xóa sổ trung đoàn 2 trong một cuộc tháo chạy toán loạn, được gọi một cách văn hoa là di tản chiến thuật!

Rồi thì quân đoàn 1 trấn giữ các tỉnh phía Bắc Trị Thiên cũng tùy nghi di tản. Chiến sự lan nhanh đến Long Khánh và cuối cùng cũng kết thúc số phận quân đoàn 3 bằng sự thất trận của viên tướng trẻ Lê Minh Đảo, tư lệnh sư đoàn 18...Hai trái bom CBU5 đã không thể cứu vãn cục diện đã quá mức tồi tệ...

Năm Cam cũng được gọi về căn cứ Quân vận ở khu Long Bình trình diện. Nơm nớp lo sợ cho viễn cảnh phải cầm đến khẩu M16 để bắn nhau, Năm Cam tìm cách chuồn khỏi đơn vị như hầu hết các vị chỉ huy của mình.

Đại tá Lê Quý Đỏ, cục trưởng cục quân vận và đích thân trung tướng Đồng Văn Khuyên tổng cục trưởng tiếp viện đã có mặt ở cổng 3 căn cứ Long Bình để ngăn đám binh sĩ dưới quyền rã ngũ. Thế nhưng, bọn sĩ quan cao cấp khác ở mọi đơn vị, đến gần sát ngày 30-04-1975, hai vị chỉ huy lạng lẽ biến mất khỏi vị trí chiến đấu! Cũng chẳng trách được họ, ngay cả tổng

thống Nguyễn Văn Thiệu, tướng Kỳ nổi tiếng hiếu chiến và trung tướng Vĩnh Lộc- kẻ vừa tạm thay quyền cho đại tướng Cao Văn Viên đã chuồn mất, cũng kẻ trước người sau,ôm đồ tể nhuyển-của riêng tây, trèo lên máy bay tềch khỏi một Sài Gòn hỗn loạn.

Năm Cam, một hạ sĩ lái xe nhưng chẳng bao giờ có mặt tại đơn vị, để tồn hàng tháng một số tiền để mua chân lính kiểng, lẽ dĩ nhiên chẳng đại gì mà ở lại quân đội bại trận vào giờ phút cuối cùng. Y về đến nhà vào chiều 29. Đến sáng 30, Năm Cam cũng tìm ra bến tàu để dò dẫm cách di tản khỏi Việt Nam, nhưng bên cạnh y là Trúc với 5 đứa con: Lan, Ngọc, Aùnh, Vũ, Bảo... Rồi lại còn Mai với hai đứa con: Nhung, Cang... việc rời bỏ quê hương để tìm đến xứ lạ quê người, là điều quá sức với tên cờ bạc chuyên nghiệp như y.

Cuối cùng thì chiếc T54 của quân đội cách mạng đã ủi sập cánh cổng sắt dinh Độc Lập, kết thúc sự tồn tại cái gọi là VNCH.

Ngay trong hẻm 148 Tôn Đản, Năm Cam nhìn thấy một con người cách mạng bằng xương bằng thịt và gây cho y một ấn tượng đến mãi sau này khi y đã vào tù ra khám không ít lần.

Chị Uùt, một phụ nữ hết sức bình thường làm nghề thợ may, đã có chồng là Hùng-một viên cảnh sát đặc biệt chuyên theo dõi việc bắt bớ Việt Cộng năm vùng. Một nách ba đứa con, chị làm lủi lo việc nhà và tỏ ra một người vợ đảm đang.

Một lần, ông trưởng khóm-nổi tiếng là mẫn cán trong việc rình mò dòm ngó các đối tượng khả nghi để báo cho mật vụ, đã nhận được một lá thư dúit ngay cánh cửa nhà với nội dung yêu cầu ông ta từ chức. Thay vì sợ hãi, ông ta đem lá thư lên trình cho ban cảnh sát đặc biệt để tỏ ra mình rất tận tụy trong

việc chống cộng. Sau đó hằng đêm, anh đi ủng tay cầm mã tấu bụng lặn súng ngắn dắt theo vài ba chú nhỏ nhân dân tự vệ, ông tiếp tục đi rình mò chỉ điểm. Năm Cam còn nhớ tên ông ta là Chín Ngang...

Vài hôm sau, ông ghé lại quán cà phê của vợ Năm Cam gọi một ly soda chanh đường. Trên tay ông bế một đứa bé con hàng xóm mà ông rất thương, ông múc từng muỗng nước cho đứa bé. Năm Cam nhớ lại, lúc bấy giờ, một thiếu niên vào khoảng 15-16 tuổi, lẳng vẳng ở đầu hẻm. Ôu xa hơn có một chiếc honda chờ sẵn và một cô gái trạc ngoài hai mươi cũng có mặt như một kẻ tình cờ.

Có lẽ vương đứa bé trong tay ông trưởng khóm, cậu thiếu niên cứ rụt rè mãi. Ông trưởng khóm trả tiền nước cho Trúc rồi bế đứa nhỏ đi về nhà. Cậu thiếu niên lập tức đi theo. Năm Cam hơi ngạc nhiên nên nhìn theo. Ông trưởng khóm trao đứa bé lại cho mẹ của nó rồi đi thẳng về nhà; thấy thời cơ, cậu thiếu niên tiến đến thẳng ông ta.

- Nhân danh cách mạng, tôi thi hành án tử hình ông!

Ba, bốn phát súng đánh gọn vang lên, ông trưởng khóm ngã xuống đất chết tươi. Cậu thiếu niên lập tức nhét súng vào cặp quần rào bước đi ra đầu hẻm. Rủi ro làm sao, Hùng- tên cảnh sát đặc biệt, đang nghỉ ở nhà vừa đi ra khu cầu cá, nhìn thấy rõ mọi việc, y lao đến cậu thiếu niên ôm lấy cậu ta vật xuống đất.

Cô lật đật chạy từ đầu hẻm vào đến nơi, vội rút khẩu K54 ra... Tuy nhiên, gã cảnh sát đặc biệt và cậu thiếu niên vật nhau loạn xạ khiến cho cô lúng túng không biết phải xử trí ra làm sao. Cuối cùng thấy tiếng còi hụ xe cảnh sát đã vang lên ở đầu đường, cô bắn luôn một phát. Không biết vì hấp tấp hay kỹ thuật sử dụng súng chưa thành thạo, viên đạn thay vì đẩy gã cảnh sát khỏi

đồng đội, lại găm luôn vào chân gã thiếu niên!

Hoảng hồn, Hùng buông vội kẻ địch, chạy láng quáng vào cuối hẻm.

Điу cậu thiếu niên ra đầu hẻm, cô gái lột bớt một chiếc áo ngoài buộc vết thương cho cậu. Nhìn về phía bọn cảnh sát, nhân dân tự vệ đang hăm hở lao đến, cô gái vẫy luôn mấy phát súng. Một tên sĩ quan cảnh sát trúng đạn vào ngực lẫn ra mặt đường.

Cuối cùng thì sau một lúc chống trả vô vọng, đạn hết, vòng vây càng lúc càng xiết chặt, cô gái và bọn thiếu niên lọt vào vòng tay bọn cảnh sát. Tên Hùng lúc này mới hoảng hồn, đi nghênh ngang gặp đồng nghiệp để khoe chiến tích vật nhau với Việt cộng của mình, dĩ nhiên, gã lơ tịt đi chi tiết đó chỉ là một cậu bé con loắt choắt và cảnh mất hồn của mình khi suýt bị cô gái bắn chết!

Thế nhưng, ngày Sài Gòn rợp bóng cờ đỏ sao vàng, cả xóm bàng hoàng khi thấy chị Uýt, vợ của gã cảnh sát đặc biệt chuyên săn lùng Việt cộng này, đeo súng dắt theo một số bộ đội vũ trang, đến nhà để bắt Hùng. Hoá ra, chị chính là Việt cộng nằm vùng!

Khẩu súng rulaeu của Hùng, đã bị chị Uýt lén đem giấu tự lúc nào. Gã tái mặt khi biết được “ cô vợ Việt cộng” của mình là một cán bộ chịu trách nhiệm tiếp thu chính là bộ phận Phụng Hoàng của mình.

Sau khi chồng đi học tập cải tạo theo chính sách chung, chị Uýt tần tảo nuôi một nách ba con lại phải nuôi cả Hùng suốt thời gian trường trại.

Năm Cam chợt nhận ra, chính quyền cách mạng, với những con người sẵn sàng hy sinh mọi thứ kể cả hạnh phúc riêng tư như chị Uút, thật khác xa với chế độ Thiệu đã mục ruỗng. Y hiểu ra một điều: những con người vô lại, như y và các chiến hữu, sẽ khó có đất dung thân.

Bán chiếc honda dam cà tàng để lấy tiền qua ngày, Năm Cam đạp chiếc xe lộc cộc lui tới Sài Gòn-Thủ Đức để làm tròn một nghĩa vụ của người chồng, một người cha có đến hai gia đình. Cuối cùng, Năm Cam- vào một đêm thanh vắng đã nói thật với Trúc về “mái ấm gia đình” thứ hai của mình. Trúc chỉ biết khóc rầm rức. Trước việc Năm Cam đã có hai con với Mai, bà vợ tốt tính của y đành chấp nhận giải pháp đưa luôn Mai và con cái về chung sống hòa bình ở căn nhà 148/3 Tôn Đức.

Hàng loạt tên lưu manh cặn bã của chế độ cũ bị giam giữ ở Chí Hòa, nhân cơ hội ngày miền Nam hoàn toàn giải phóng đã sống ra và rục rịch ngóc đầu dậy.

Một số vụ cướp có súng xảy ra trên địa bàn thành phố do những tay sừng sỏ của giang hồ Sài Gòn gây nên, đã buộc những người có trách nhiệm quyết định các biện pháp mạnh. Trong đó, những tên thành tích bất hảo được lưu trong hồ sơ của cảnh sát chế độ cũ, đều lần lượt bị bắt tập trung cải tạo.

Năm Cam cũng không thoát khỏi đợt tổng quét này. Y bị bắt ở khu vực trung tâm Sài Gòn do chứng nào tật nấy, lui tới những sòng bạc còn lén lút hoạt động buổi giao thời để kiếm chác, và không thoát khỏi tai mắt của người dân.

Đưa vào bót cảnh sát quận nhì nằm trên đường bác sĩ Yersin. Năm Cam hiểu

rằng mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng khi xem thường luật pháp. Y quá chủ quan khi cho rằng những quân nhân cách mạng quen thuộc với địa đạo và bom đạn trên tuyến lửa Trường Sơn, khi vào thành phố làm công việc giữ gìn an ninh vốn xa lạ với kinh nghiệm của họ, sẽ không tài nào biết được hoạt động của các sòng bạc. Thế mà, y đã phải ngậm ngùi sau cánh cửa tò vò của trại giam.

Quý tử hình, anh ruột của Châu Phát Lai Em, một đẽ tử thân tín của Năm Cam sau này, đã chết trước mắt Năm Cam vì lên cơn vật vã do thiếu thuốc phiện. Đó cũng là một trong những lý do Năm Cam ghét ma túy một cách khùng khiếp. Y cho biết:

- Con bé Châu, con anh Mười còn lôn và chị Kiên bị bệnh tiêu chảy kinh niên, bụng ỏng eo, mỗi lúc qua nhà chơi, anh nhìn thấy nó mà còn tội nghiệp! Vậy mà ông Mười có lo gì được cho con cái đâu? Tội nghiệp chị Kiên, gặp một ông chồng nghiện oạt người như ông, có hưởng được gì cho ra cuộc đời con gái... Rồi thì ông Nô cao giò, chích đến độ nát hết cả ven, mỗi lần lên cơn phải nhờ vợ là chị Nữa chích giùm ở cổ, và mỗi lần chích là mỗi lần khóc! Thấy trước mắt anh sợ lắm!

Năm giam ở phòng bót cảnh sát quận nhì được vài tháng, Năm Cam được tha về trong một buổi chiều. Nghe lời một ai đó bày cho, chị Tư Xẩm và vợ Năm Cam làm đơn đi kinh tế mới. Ngày trở về, Năm Cam đành chấp nhận giải pháp tình thế này.

Gom góp được một số tiền, Năm Cam bắt đầu lao ra khu chợ trời Huỳnh Thúc Kháng để xoay sở cho cuộc sống và nuôi con cái. Đứa con gái lớn của y và Trúc, Lan- vừa thi đậu vào trường Trưng Vương cũng đành giã từ con đường học vấn để giúp mẹ lo chuyện gia đình. Thọ- con trai độc nhất của chị Tư Xẩm với Bảy Xi, vốn thông minh và học rất siêng, niềm hy vọng của Tư Xẩm, Năm Cam... cũng thôi học. Cả nhà đều tất bật với cuộc sống hết như bao gia đình buổi giao thời khác. Đạo, con di Hai Ngọt cũng đã trở về hàm

trung úy quân giải phóng. Nhờ một người quen có gốc gác ở miền Tây, chị Tư Xâm xuống tận xã Mỹ Đức Đông-huyện Cái Bè tỉnh Tiền Giang để mua lại một mảnh vườn khoảng 3 công đất. Đồng tiền kiếm được ở chợ trời Huỳnh Thúc Kháng được Năm Cam dồn vào việc trồng và chăm sóc vườn cây ăn trái. Lúc ấy, những tương cuộc đời của Năm Cam sẽ kết thúc em đêm hết như bao người khác, như một lão nông tri điền có nhan nhản khắp lục tỉnh Nam Kỳ.

Thế nhưng, máu tham con người đã làm hại Năm Cam...

Cuộc bon chen ở chợ trời sản sinh ra nhiều người rùng rình tiền bạc. Đôi khi chỉ một hai lời nói ngọt ngào hoặc một màn kịch đóng khéo léo, đủ để một con buôn chợ trời kiếm chác được một số tiền gấp mấy lần lương tháng của một công nhân viên chức nhà nước.

Lúc bấy giờ, Luông điếc đã tái xuất giang hồ. Tên giang hồ gác sòng điếc tai nhưng hung tợn này, cùng vợ là Thu Hà- người đàn bà này cũng xuất thân từ giới lưu manh mật hạng được gọi bằng hỗn danh Hà trề, ra mở quán cà phê cóc ở góc Pasteur- Huỳnh Thúc Kháng. Năm Cam đặc biệt thích tính tình của Luông điếc nên kết giao rất thân mật.

Năm Cam nhận ra, những lúc nhàn rỗi- những ông tướng chợ trời hay lôi bộ bài ra sát phạt. Y hiểu ngay đây chính là cơ hội kiếm tiền của mình. Năm Cam thuê những căn nhà ở quanh đó, không quá lâu để thành qui luật, và tổ chức chứa bài lấy xâu. Dĩ nhiên, số tiền xâu được không lớn như ngày trước do những con bạc ăn thua không lớn và có giới hạn...

Bất ngờ và cũng là định mệnh, Năm Cam lại gặp Tám Phánh. Ôu miền Nam, ai đã từng cầm cây bài để sát phạt ăn thua, hẳn đều biết nhân vật này.

Oâng Tám Phánh là chủ nhân của khách sạn Kim Thành, lớn nhất khu Chợ Lớn thời trước ngày giải phóng. Thế nhưng, người ta biết đến ông vì ông là chủ của rất nhiều sêc. Tổ chức sêc có từ đầu thế kỷ 20, thoạt đầu là những tổ chức giải trí với đủ mọi thú vui kể cả gái đẹp và cờ bạc, do những ông bang trưởng của ngũ bang: Quảng Đông, Triều Châu, Phước Kiến, Hẹ và Hải Nam đứng ra xin phép chính quyền thực dân Pháp thiết lập.

Đến khi Bình Xuyên của Bảy Viễn lấn sân vào các hoạt động ăn chơi của Sài Gòn Chợ Lớn, các sêc của người Pháp không đủ tư thế để cạnh tranh với những Kim Chung. Đại Thế Giới và Bình Khang, nên tự giác lui vào bóng tối. Tiền thu được hằng đêm ở các nơi chõ bằng xe traction từng thùng về đại bản doanh Bảy Viễn chứng tỏ chẳng có gì lợi nhuận cao hơn nghề tổ chức cờ bạc...

Năm 1955, lợi dụng được quân của Trịnh Minh Thế quay súng về ủng hộ, Ngô Đình Diệm đã triệt hạ được Bình Xuyên-Bảy Viễn đồng thời ngay trong cuộc giao chiến ở cầu Quay-Khánh Hội, Trịnh Minh Thế cũng bị giết bằng 1 phát carbin từ phía sau.

Các sòng bạc của người Hoa lại mọc lên như nấm sau mưa. Tất nhiên để có thể tồn tại một cách gần như công khai, việc hối lộ cho các quan chức đã được thường xuyên và rải từ trên xuống dưới.

Đến thời “tam đầu chế” Thiệu-Kỳ-Khiêm rồi Khiêm ra đi để Nguyễn Hữu Cồ lọt vào bộ sậu cầm quyền, sòng bạc của Tám Phánh nổi lên như một hiện tượng. Bởi lẽ, sòng có sự bảo trợ bằng hình thức “hùn hạp” của trung tướng Phạm Văn Đồng-Bộ trưởng Bộ Cựu Chiến Binh. Tất cả Sài Gòn Chợ Lớn có hơn 30 sòng bạc, không có sòng nào không có “phần hùn của chú Tám”! Dĩ nhiên, đó là những sòng bạc lớn có đầy đủ những trò đỏ đen, còn cỡ sòng bạc như Bảy Xi- Năm Cam, chỉ đáng một nụ cười nửa miệng của Tám

Phánh...

Thế mà, sau nhát chổi cực mạnh của Ủy Ban Quân Quản thành phố, những kẻ tạo dựng cơ đồ bằng cách dựa vào thế lực của chế độ cũ làm ăn phi pháp, đều trở nên trắng tay.

Tám Phánh cũng không thoát khỏi kiếp nạn. Ông ta chỉ còn lại một căn phố lầu nhỏ do một cô vợ bé bằng tuổi cháu ngoại ông, đứng tên. Thói thường, khi gắn bó với nhau bằng tiền tài thì khi của cải đội nón ra đi, tình nghĩa bám vào đâu mà tồn tại? Cô vợ ngang nhiên đem nhân tình trẻ khoẻ đẹp trai để vào nhà để bày trò trên người ông chồng già thất thế...

Buồn tình, anh Tám bỏ đi lang thang với thói quen hút thuốc phiện, đã gặp Năm Cam một cách tình cờ.

Sự nể trọng của Năm Cam dành cho Tám Phánh đã làm cho ông già sa cơ lỡ vận hết sức cảm động.

Thế là, mặc nhiên ông Tám xem Năm Cam như một truyền nhân duy nhất để hướng dẫn cho Năm Cam mọi ngóc ngách của nghề tổ chức sòng bài. Mãi đến lúc này, Năm Cam mới hiểu được vì sao, bao nhiêu năm ròng rã mở sòng bạc, Bảy Xi cũng không thể trở nên giàu có! Ông Tám phân tích tường tận mọi thứ, từ tâm lý của các tay chơi bạc đến thủ thuật vét sạch đến đồng bạc cuối cùng trong túi những kẻ máu mê bằng đường lối dụ ngọt.

- Tất cả những điều anh nói với em, rất tiếc đã không còn hợp thời... Anh em mình gặp nhau quá muộn, lúc anh ở đỉnh cao, em có hưởng được gì đâu mà bây giờ lại thành gánh nặng suốt đời cho em?

Tám Phánh nói với giọng xúc động thực sự.

Từ ngày có “ quân sự” Tám Phánh, Năm Cam thay đổi hẳn cách làm ăn. Y bắt đầu quan hệ rộng hơn trong giới giang hồ và bọn con buôn chợ trời để bằng mọi cách lôi kéo các con bạc về chơi với sòng của mình. Để có thể tồn tại trước chính quyền đầy rẫy tai mắt của nhân dân, theo tham mưu của Tám Phánh, Năm Cam tổ chức những sòng bạc cò con luôn thay đổi địa điểm và qui luật.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Năm Cam ăn nên làm ra và đã mua thêm cả mẫu tây đất vườn ở Cầu Ông Vẽ- Cái Bè để trồng cam.

Một bữa nọ, Năm Cam bị bắt với đầy đủ bộ sậu: Sáu Nhà, Tám Phánh, bởi một nguyên cớ hết sức vô duyên.

Nhà sách Khai Trí, sau khi chủ đã rời bỏ quê hương để đi Mỹ vào những ngày nhộn nhạo, đã được chính quyền mới giao cho một gia đình cán bộ quản lý. Bằng lời lẽ ngọt ngào, Năm Cam thuyết phục người chủ mới chấp nhận cho y mở sòng sóc đĩa trên căn lầu lừng của nhà sách. Sự ra vào rộn rịp của các con bạc được che đậy bởi hoạt động công khai của một nhà sách nên sòng tồn tại một cách ngon lành ngay trước mũi bàn dân thiên hạ và công an phường. Ông chủ nhà lúc đầu chỉ ngồi không hưởng lợi nhưng về sau lại sinh tật. Thỉnh thoảng ông lại dốc túi vào xới vùi hy vọng làm giàu ngang xương. Quy luật cò bạc đâu cho phép “cò gỗ mỏ cò thật”, ông chủ nhà thua xiểng liểng. Không nhìn ra nguy cơ, Năm Cam cứ để ông ta lao vào xới để ăn thua với chính mình... Dĩ nhiên, ngoài số tiền tiết kiệm được do chứa sòng bạc của Năm Cam thua sạch vào bốn quân đen trắng, ông ta bắt đầu sử dụng đến đồng tiền riêng của vợ chồng tích cóp bấy lâu.

Khuyên răn, vật nài thậm chí khóc lóc đe dọa mãi ông chồng không được, bà vợ tiếc của quyết định tố cáo...

Thế là một ngày đẹp trời, sông sóc đĩa của Năm Cam, Sáu Nhà, Tám Phánh bị CA thộp cổ cùng đầy đủ tang vật. Cả bọn lập tức bị giải giao về tạm giam CA Quận 1 ở đường Mạc Đĩnh Chi.

Vào đến phòng giam, ông Tám Phánh lên cơn vật vã do thiếu thuốc phiện. Gã du đảng nổi danh hung thần Mạc Đĩnh Chi lúc bấy giờ là Ba Vá- gốc lò heo Chánh Hưng Quận 8, do được HoàngCùi- em ruột Cu lang khu nhà lô Cô Giang giới thiệu, đã lập tức giúp đỡ Năm Cam. Thấy cảnh vật vã của ông Tám, Năm Cam vội năn nỉ Ba Vá. Bằng mối quan hệ của bọn lao động phục vụ nhà bếp, Ba Vá đổi một số quần áo mới của y trấn lột từ các bạn tù, lấy một ít thuốc phiện sống vào cho Tám Phánh cầm cơn.

Lần ở tù ấy tuy ngăn ngủi nhưng Năm Cam hiểu rằng, hoạt động sông bạc sớm muộn gì cũng có lúc xảy chân, mà nếu không có sự giao du hào phóng với giang hồ lưu manh các kiểu, khi rơi vào trại giam, sẽ dễ bị biến thành “âm binh mắt ma” và trở nên thân tàn ma dại. Chính vì vậy, từ sau lần rơi vào Mạc Đĩnh Chi ấy, Năm Cam dành một phần không nhỏ lợi tức của việc thăm nuôi, cho bọn đầu trâu mặt ngựa xem tù tội như trò đùa.

Cũng lần ấy, Năm Cam đã chứng kiến bản lĩnh của tên Lộc lì và quyết định đầu tư vào tên này để làm thuộc hạ.

Lộc lì vốn xuất thân ở vùng Phú Nhuận. Sau khi gây một số vụ án đủ để bị CA quận săn lùng, gã trốn qua vùng đất thánh của giang hồ là quận 4. Lúc ấy, một nhân vật nữ khá nổi danh vì chuyên cu rùa mang những tên trôi sông

lạc chợ nhưng có lá gan to, là má Nguyệt. Đó là một đàn bà xấu xí, ti hí mắt lươn nhưng được giới giang hồ tặng cho mỹ danh là “má”... Chồng của mẹ là Cháy, một người bạn nối khố của Năm Cam, vốn rất hiền lành nhưng cha của “má Nguyệt” lại là người tổ chức cờ bạc đầu tiên ở quận 4. Với xuất thân như thế, mẹ Nguyệt luôn dành cảm tình cho bọn có máu mặt trong giới giang hồ. Về ở khu Cầu Ván-đường 20 thước đi vào, Lộc đã trải qua không ít vụ đụng độ với các hảo hán địa phương do chữ “lì” của mình.

Lần ấy, Tiên chó, Đức ngọng, Thảo chó, Long vịt...những tay có tên tuổi đã quyết định thử Lộc lì. Gã du đảng con nuôi của má Nguyệt vừa đi về đến đầu ngõ đã thấy một loạt anh chị thành danh đứng đón sẵn với mã tấu, dao lê hườm sẵn trên tay. Lộc lì vẫn lạnh như tiền, thò tay vào cặp quần rút ra một lưỡi lê Tiệp bén ngót cười lạt:

- Minh lưu lạc khắp nơi, số dĩ chọn quận 4 làm chốn dung thân vì nghe danh quận 4 có nhiều anh hùng hảo hán... Bây giờ các bạn như thế này, nói thiệt đừng giận, mình hết nể nổi:

- Hết nể thì sao chó? Một anh chị nóng mặt hỏi đập luôn một câu.

- Nếu các bạn còn chút danh dự giang hồ thì cứ vô từng người một, mình sẽ tiếp đón hết, cho đến khi nào mình gục thì thôi... Còn nếu ngại, thì lên luôn một lượt, mình có chết cũng không buồn! Lộc lì thần nhiên đáp.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau. Lộc lì quả đúng với danh xưng, thôi thì tứ hải giai huynh đệ cho xong... lỡ có thua Lộc lì thì có nước bỏ xừ mà đi còn thắng thì, ỷ đông hiệp yếu, danh dự gì nữa!

- Thôi, đi nhậu cho rồi... Tiến chó lên tiếng.

Năm Cam nghe đến tên tuổi của Lộc lì từ lúc Lộc còn lẩn lộn giựt dọc ở chợ Sài Gòn. Một đàn em của Lộc bị CA phường Bến Thành bắt khi giờ trò đạo chích. Thuở ấy, cũng có phần dễ dãi, gã đàn em bị nện cho một trận rồi tống về địa phương quản lý. Lộc hay tin bèn hỏi đàn em:

- Mà có nhớ mặt thằng CA bắt mày không?

Sau đó theo sự chỉ mặt của đàn em, Lộc bất ngờ dùng dao chém tới tấp anh CA nọ, dĩ nhiên chỉ vào nơi không liên quan đến tính mạng. Lần này, Lộc lì rơi vào CA quận 1 do một vụ cướp không thành.

Lộc đi cùng một người bạn đến ngân hàng để rinh mò trên một chiếc xe honda 67. Do chiếc xe bị hở bình xăng con, Lộc lì khoá xăng cho an toàn. Con mồi vừa xuất hiện với túi sách đựng tiền, Lộc lao đến giật vội. Người bị hại la lớn : “ ăn cướp!”. Lộc vừa nhảy lên xe để tẩu thoát, lực lượng SBC đã phục sẵn nhào ra... Cuộc săn đuổi ngoạn mục trên đường phố bắt đầu. Chạy được vài trăm thước, xe chở Lộc bị tắt máy bởi việc khoá xăng của y. Lập tức SBC bao lấy hai tên cướp giật, Lộc rút khẩu súng trong bụng ra bóp cò! Viên đạn không nổ...

Thế là cả hai tên cướp bị đưa vào trại tạm giam với bộ dạng toi tả dưới ánh mắt của bọn tù hình sự.

Lộc lì, với bản chất hung hăng liều mạng, khi vào trại giam đã phản ứng dữ dội các quản giáo. Cuối cùng, biện pháp mạnh đã được sử dụng để khuất phục gã tướng cướp liều lĩnh này.

Gã bị còng tay treo vào song sắt của hành lang trại Mạc Đình Chi, gã không ngớt chửi rủa bất chấp những trận đòn do sự thiếu kiềm chế của một số bảo vệ vũ trang.

Năm Cam lắc đầu trước sự cứng đầu vô ích của tên Lộc bèn lên lúc khuyên nhủ gã:

- Thôi, em đừng cương nữa! Kệ mai một về rồi tính...

Lộc nhìn Năm Cam với ánh mắt lạ lùng khó hiểu. Đến đêm, Năm Cam thức giấc nhìn ra cửa nơi Lộc đang bị còng treo. Chẳng hiểu từ lúc nào, Lộc đã thôi chửi rủa... Hoá ra, những quản giáo ở trại giam Mạc Đình Chi đã trúng kế Lộc lì. Gã đã tháo được chiếc còng Mỹ một cách dễ dàng êm thấm và đã biến mất!

*

* *

Gần Tết, Năm Cam và đồng bọn được thả. Lý do đơn giản, chỉ một ai đó trong bộ phận lấy lời khai của vụ án, chấp nhận cách lý giải ngô nghê của các tên liên quan, đủ để vụ án trở nên hết sức vớ vẩn! Chuyện đứt lốt, có thể có thể không, nhưng để gì Năm Cam chịu thố lộ cùng ai... Đó là bảo vệ cho chuyện về lâu về dài mà, làm sao Năm Cam tin được ai?

Về đến nhà, Năm Cam tắm táp xong đã vội đi đến sông bạc của Bảy Xi để gặp mối tình mới...

Lành- người đẹp mà Năm Cam có dịp làm quen từ năm 1974 ở sông bạc, nay lại trở về với nghề “ hàng xáo” của mình.

Bằng cách cư xử hào phóng và quá hiểu tâm lý phụ nữ, chỉ qua vài lần gặp gỡ, Năm Cam đã mời người đẹp đi “ dạo mát” với mình. Và cũng chỉ qua vài cuộc dạo mát ngắn ngủi, Lành đã có đứa con trai đầu lòng với y. Trương Hữu Lộc, ra đời trong sự bảo bọc hết sức an toàn của cha là một tay cờ bạc chuyên nghiệp và mẹ là một người chuyên cho vay cầm đồ quần quanh ở sông bạc Bảy Xi.

Cũng trong thời gian này, có hai việc quan trọng xảy đến đối với Năm Cam, Ành đột ngột xin phép cha mẹ để xuất gia qui y Phật Pháp ở chùa Bồ đề khu hăng phân. Đó là đứa con hiền lành xinh xắn nhút nhát nhà và cũng là người sau này có ảnh hưởng nhiều đến Năm Cam. Ôu nhà, cô được gọi tên là Mỹ lớn nhưng ở chùa, cô là ni cô Diệu Quang...

Chuyện thứ hai, đối với nhiều người có thể chỉ là một rủi ro, nhưng với cuộc đời Năm Cam có thể là một bước ngoặt hết sức tồi tệ, nếu đặt việc này vào tổng thể cuộc đời y với kết thúc hoàn toàn không có hậu chút nào!

Trận lụt ở đồng bằng sông Cửu Long gần như đồng thời với việc tăng mạnh cuộc tấn công quân sự vùng biên giới của quân PolPot, đã làm cho bao nhiêu công sức tiền của do vợ chồng Năm Cam và chị Tư Xảo trở thành xe cát biển Đông! Ao thả cá của gia đình Năm Cam do chính y nai lưng ra đào đất rộng cỡ 3 công đất đã ngập sâu dưới giòng nước đục ngầu phù sa. Tất nhiên,

vườn cam và căn nhà lá nho nhỏ nhưng xinh xắn cũng trôi theo con lũ cuối thập kỷ 70.

Cố gắng với hy vọng sẽ có một chốn nương thân nơi thôn dã, chị Tư Xảo gạt nước mắt lao vào phục hồi mảnh đất và liên tục đi đi về về Sài Gòn buôn bán gạo, mặt hàng đang bị cấm đoán lúc bấy giờ. Và rồi, đầu năm 1981, Năm Cam và chị gái phải bán đi mảnh vườn ở quê hương thứ hai để lui về Sài Gòn sống tiếp tục cuộc đời của kẻ ngụ cư. Lành có thêm hai đứa con với Năm Cam là Trương Hữu Phước và đứa con gái Trương Thị Thanh Xuân, được xem là út nên Năm Cam thương hơn trứng mỏng. Trúc hoàn toàn không biết gì về cái gia đình thứ ba này của ông chồng hiếu sắc. Có điều, với gánh nặng như vậy, Năm Cam càng lúc càng tảo tần liêm hơn trong việc tổ chức sòng bạc nhằm kiếm được thật nhiều tiền.

Lúc đó, trong giới giang hồ, nếu có nhắc đến tên Năm Cam thì mọi kẻ vô lại đều hình dung ra một tay bạc bịp chuyên tổ chức sòng để lấy xâu. Chẳng một ai, kể cả những kẻ y ban bố tiền tiền của, lại thừa nhận y là một tay anh chị... Bảy Xi, sau chuyển tù thăm thăm ở trại tập trung cải tạo, cũng đã trở về với nghề cũ là tổ chức sòng nho nhỏ để sinh sống qua ngày.

Trong thời gian Bảy Xi ở trại giam, Năm Cam cho vợ đi thăm nuôi và có lần bị lật xuồng xuýt chết. Ấy vậy mà ông anh rể năm xưa vẫn không buồn nhớ ơn và lại còn gây ra cho Năm Cam không ít bức bối. Có điều, Năm Cam vẫn chưa phải là Năm Cam- một ông trùm có nhiều quyền lực để “dạy dỗ” cho Bảy Xi phải biết điều!

Chẳng những thăm Bảy Xi, đối với Ba Trình- một trùm cờ bạc Thị Nghè, đang thất thế sa cơ ở trại Tổng Lê Chân không một ai nuôi nấng, dòm ngó, Năm Cam đã bảo vợ đi thăm nuôi... Tất cả, đối với Năm Cam, có thể tóm lại một câu đầu môi giang hồ Sài Gòn thường sử dụng: “Không có cuộc hy sinh nào vô nghĩa!”

Những tay khét tiếng thời mờ ma ông Thiệu như Huỳnh Tỳ, Ngô Văn Cái... miệt mài cuộc đất phát hoang ở Tổng Lê Chân, Ba Thắc lác đầu le lười trước sự liều lĩnh hung tợn của Đức kềm Hải móm...ở trại Đồng Tháp, còn Lâm chín ngón quần quật trên đồng ruộng Hậu Giang.

Bọn giang hồ lẫn trốn được sự truy lùng của pháp luật như: Bắc què, Liền daulphine, Thành thổ mộ, Đức nguyên... sau một thời gian im hơi lặng tiếng, bắt đầu tái xuất giang hồ bằng những vụ cướp có súng một cách hung bạo. Lần lượt từng tên, sa vào lưới pháp luật để ra pháp trường hoặc đền tội ngay trên đường phố bởi những phát đạn của lực lượng SBC thuộc CATP.

Mặc cho sự thế xoay vần, Năm Cam vẫn trung thành với sư phụ Tám Phánh và lao vào việc tổ chức cờ bạc.

Đi đêm có ngày gặp ma, năm 1982- tên trùm cờ bạc bị tóm gáy. Bằng sự nhạy bén của một tay chuyên tổ chức sòng bài, Năm Cam liều mạng giữ chặt cửa chính của căn phòng trên đường Nguyễn Huệ, các con bạc và những tay chân thân tín của Năm Cam có đủ thời giờ tẩu thoát bằng lối thoát hiểm. Giải thích cho lý do hành vi cam đảm ấy, Năm Cam giải thích bằng giọng kẻ cả:

- Nếu không làm như vậy mà chỉ lo bỏ trốn, bọn con bạc bị bắt cũng khai ra mình... Còn tử thủ để cuối cùng bị bắt, muốn khai sao không được? Sau này, mình có rủ thì ai cũng yên tâm... Nghề cờ bạc là như vậy đó!

Thời gian này, đứa con gái lớn của y đã có chồng và sinh đứa con thứ nhì. Tuy vậy, Lan vẫn cùng mẹ đi thăm nuôi Năm Cam khá đều đặn và huy hoàng chẳng thua gì một ông giám đốc sa cơ!

Chàng rể đầu tiên của Năm Cam vốn xuất thân từ giới giang hồ. Quê gốc ở Bà Rịa- Vũng Tàu, Hiệp lưu lạc vào sống ở Sài Gòn và tham gia cùng các tiểu yêu giang hồ làm nghề giặt dộc với hõn danh Hiệp Mụn.. Đó chính là nguyên nhân Hiệp được giao cho cư xử với bằng hữu giang hồ sau này. Từ Hòa, chị của Mười còn lớn- sống ở khu Dân Sinh, đã nhận Hiệp làm con nuôi và nâng đỡ Hiệp nhiều trong những tháng ngày hẩn lẩn lóc ở vỉa hè, mái hiên, góc chợ...

Hiệp lui tới khu Sáu Căn, hẻm 148 Tôn Đức và để ý đến Lan đưa con gái lớn của Năm Cam thường được gọi với tên Điệp, lúc ấy cô gái chỉ mới 17, 18 tuổi.

- Thằng Hiệp thương con Điệp nhà mình, anh tính sao? Trúc hỏi.

Năm Cam đắn đo một lúc rồi trả lời:

- Thì hỏi con gái mình coi, nếu nó đồng ý thì kêu thằng Hiệp tiến tới!

Đám cưới được tổ chức khá đơn giản và sau đó đưa cháu ngoại đầu tiên được Năm Cam quý hơn vàng đã ra đời, Hải- tên đứa cháu, được Năm Cam dồn hết hy vọng đời đời của mình vào, sau khi những đứa con của y đã tỏ ra không mấy gì sáng sủa trên con đường học vấn.

Khi ở trại Đồng Phú, bằng sự khéo léo gây tình cảm của một tên cờ bạc chuyên nghiệp, Năm Cam sống hết sức ung dung nhàn hạ.

Đang còn độ tuổi sung mãn, Năm Cam cũng bắt chước các tay giang hồ đang thụ hình để dòm ngó cửa cấm một cô gái đang trả nợ nhà nước ở khu giam nữ.

Nga-tên cô gái, khá xinh đẹp trắng trẻo ở độ tuổi 24-25, vốn xuất thân làm nghề nhảy tàu. Nhà ở An Lợi Đông, Nga chèo thuyền cặp mạn các tàu viễn dương để mời chài các thủy thủ khát tình đói sắc. Nếu có cơ hội, cô gái cuốn sạch ví tiền và các vật dụng đắt tiền trong các carbin của các chàng thủy thủ đại gái để phóng uôm xuống sông giữa lúc đêm khuya. Đó là lý do để Nga có mặt ở trại Đồng Phú để gặp gỡ Năm Cam.

Trong thời gian lẹo tẹo với Nga, vợ Năm Cam và con gái vẫn đến ngủ lại ở trại với y. Để y đừng bận tâm, Trúc đầu biết mọi thông tin quan trọng không cho chồng hay: ở nhà, cô vợ bé của y đã phải đi làm ở một công ty và công khai đi cùng một gã nhân tình đi về hằng đêm trên chiếc xe gắn máy.

Để có thể tồn tại, chị Tư Xảo đành phải quay qua chứa bài. Dĩ nhiên mối quan hệ giới hạn của người đàn bà chỉ cho phép thu được một số tiền xâu ít ỏi nhưng cũng tạm sống qua ngày và thăm nuôi em trai.

Được gần một năm, do sự bừa bãi của nam nữ ở trại dẫn đến hàng loạt vụ mang thai ngoài ý muốn của các cô gái đang thụ hình, lãnh đạo trại đã phải quyết định chuyển toàn bộ số tù nữ đi nơi khác! Nga cũng nằm trong số phải ra đi. Năm Cam bùi ngùi chia tay cô bồ mới và sau khi cho địa chỉ với lời thề non hẹn biển, y dúi vào tay Nga một khoản tiền khá lớn.

Sau 16 tháng cường bức lao động, Năm Cam về trước thời hạn được gần 8

tháng. Y hết sức tự hào về việc này và luôn nói một cách úp mở:

- Ở đời, có tiền chưa phải là có tất cả... nhưng tất cả...là vì tiền! Miễn là người hiểu chuyện và có chút đầu óc phán đoán là xong!

*

* *

Trở về nghĩ ngơi chưa được bao lâu, Năm cam lại bắt tay vào trong công việc tạo dựng cơ đồ, tất nhiên bằng biệp pháp tổ chức cờ bạc. Có điều, giờ đây vị quân sư duy nhất trong cuộc đời Năm Cam, đã không còn... Ông Tám Phánh, trong lúc y còn đang lặn hụp ở trại Đồng Phú, đã gom góp được một ít tiền, vàng để vượt biên.

Lan và Hiệp mở một điểm bán sơn và vật liệu xây dựng trên đường Calmett. Năm Cam có vẻ hài lòng khi thấy chàng rể có phần chí thú làm ăn. Tuy nhiên, chị Tư Xâm, đã lôi Năm Cam ra một bên để báo cho em trai một tin xấu:

- Con Mai, chị thấy không được rồi đó... Ai đời chồng đi tù mà ở nhà ngồi sau xe ôm eo ếch trai, người ta coi mình ra gì nữa!

Giận tím mặt, Năm Cam gọi Mai ra một quán nước để hỏi chuyện. Cuối

cùng dù muốn hay không, cô gái từng chết mê chết mệt vì miệng lưỡi của Năm Cam cũng phải gạt nước mắt ra đi sau khi đã thanh minh, thề thốt hết lời.

Kim Anh- cô nhân tình bé bỏng năm nào, giờ đây cũng đã có chồng có con nhưng thỉnh thoảng vẫn lui tới tìm ông anh- bà chị lối xóm để nói lại chút tình cố cựu. Năm Cam vẫn không thể quên cô bé lai Tây có sắc vóc bốc lửa nên vẫn tìm cách gạ gẫm. Dĩ nhiên chuyện thâm kín ấy, đâu để cho Trúc có thể bắt gặp quả tang dù không tránh khỏi nghi kỵ.

Thương em trai, Tư Xâm đã gom góp tự lúc nào để mua sẵn cho Năm Cam một chiếc honda S50 còn mới. Dầu sao nghề nghiệp của y không thể thiếu phương tiện đi lại. Năm Cam bắt đầu cho việc làm giàu bằng cách lui tới các sòng bạc lôi kéo các tay chơi...

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 4

Đó là một ngôi nhà lầu bề thế, tọa lạc ở một ngã ba đông đúc cư dân của con đường Bến Chương Dương, quận 1- nhà của anh Tám Daulphine- tay chơi kỳ cựu nổi danh hào phóng của dân ăn chơi Sài Gòn.

- Sòng của em lúc này làm ăn được không? Anh Tám hỏi Năm Cam trong một lần gặp gỡ trong sòng bạc của Đực Bà Tiều.

- Lai rai sống tạm qua ngày mà anh Tám! Năm Cam trả lời.
- Sao vậy? Em quen biết tay cò con nhiều mà...Tám Daulphine ngạc nhiên. Hạ nhỏ giọng sau khi nhìn quanh quất, Năm Cam giải thích:
- Lén lén lút lút chơi mà anh! Tay con cũng ớn... đâu phải như hồi trước giải phóng, cứ lóe đều là an toàn. Còn bây giờ, hờ chút là bắt, em mới thua gần hai năm nay rồi, anh Tám không biết sao?

Ngẫm nghĩ một lúc Tám daulphine gật gù:

- Chú em thông minh mà không xoay sở được sao?
- Xoay gì được hả anh Tám? Gặp mấy ông nằm hầm chống Mỹ làm công an không! Năm Cam nói với giọng hậm hực.

Tám Daulphine nở một nụ cười khó hiểu rồi vỗ vai Năm Cam nói:

- Đã là người, ai chẳng muốn ăn sung mặc sướng...như vậy là chú em chưa hiểu gì về cuộc sống muôn mặt rồi!
- Anh Tám nói vậy nghĩa là sao? Năm Cam ngơ ngác hỏi. Chẳng biết y thật tình không hiểu hoặc đó là một thủ đoạn cáo già; nếu hiểu rõ về Năm

Cam, có lẽ trường hợp sau mới là chính xác!

- Thôi, để anh giúp chú em! Tám Daulphine nói, rồi nghiêng đầu ra vẻ suy tính, sắp xếp- ông thầy mới Năm Cam nói tiếp:

- Chiều nay khoảng 4 giờ chiều, em đến nhà gặp anh!

*

* *

Đúng hẹn, Năm Cam tìm đến nhà Tám Daulphine. Trong nhà đã có mặt một người lạ. Nhìn qua cách ăn mặc và cử chỉ, Năm Cam đoán đây có lẽ là một cán bộ Việt cộng có tầm cỡ và rất thân với sư phụ Tám Daulphine.

- Giới thiệu với chú em này, đây là “ thầy” của anh! Tám nói với giọng kính cẩn và đầy chất nịnh bợ. Quay qua Năm Cam, ông ta nói luôn:

- Còn đây là thằng em của em... hiền lành và chịu thương chịu khó lắm nghen anh Ba!

Lần gặp gỡ định mệnh ấy với ông Ba Tung, phó phòng cảnh sát hình sự CATP HCM đã làm Năm Cam mừng đến phát run. Ý hiểu ngay đây là cơ hội bằng vàng để y có thể thực hiện được giấc mộng làm giàu và thâm tóm

quyền lực trong giới giang hồ.

Tỏ ra là một tên đàn em mẫn cán, tận tụy trung thành với “ quý ông thầy”, Năm Cam hạ mình một cách chưa từng thấy.

Chỉ một ý muốn: nhậu cá lóc nướng trui của anh Ba , dù mưa gió bão bùng, Năm Cam cũng lập tức đi ngay để mang về một món lạ với một nụ cười hớn hở vì đã làm tròn phận sự của một đệ tử với thầy!

- Thăng Năm này coi được quá chứ! Ông Chín Cam, cũng là phó phòng cảnh sát hình sự, đến nhậu với Ba Tung ở nhà Tám daulphine, buông ra lời nhận xét khi thấy Năm Cam khệ nệ bung vào tiệc nhậu một thùng bia hoặc một món nhậu đặc sản.

Rồi thì ông Năm Lương, cũng bắt đầu mối quan hệ với Năm Cam bởi những tiệc nhậu “ nho nhỏ nhưng mà vui” ấy.

Ít lâu sau, giấc mơ của Năm Cam bắt đầu trở thành hiện thực bởi việc ông Tư Trung- trưởng phòng cảnh sát hình sự, thượng cấp của ông Ba Tung, bị kỷ luật cấm đảm nhiệm chức vụ trong vòng 3 năm. Đương nhiên, Ba Tung- thầy đỡ đầu của Năm Cam, được cất nhắc vào chức trưởng phòng.

- Chú mày giúp bọn anh ít việc được không? Ba Tung hỏi Năm Cam.

- Thưa, anh Ba cứ nói... Em sẽ cố gắng hết sức!

- Vậy, công việc của tụi lính anh cũng có chút ít tin tức, em út của Năm Cam nhiều, Năm Cam giúp được không? Ba Tung đề cập.

Dĩ nhiên chấp nhận một cách thực sự vui vẻ. Không vui sao được, chính đây là điều Năm Cam muốn. Để có thể triệt hạ những đối thủ Năm Cam trong nghề gá bạc, còn gì bằng mượn tay cảnh sát hình sự?

Chiếc gươm lệnh đầu tiên được trao vào tay Năm Cam một cách đơn giản như thế, và mãi đến sau này, khi Năm Cam vươn lên ngôi vị của một hoang đế thế giới ngằm trên toàn quốc, cũng ít ai hiểu ra, đó chính là nhờ “những con cá lóc nướng trui” và “những thùng bia bọt” của buổi ban sơ...

Đó cũng chính là “những viên đạn bọc đường” đầu tiên Năm Cam bắn để tạo dựng cơ đồ cho mình, những tất cả những kẻ trúng đạn, dù còn hay mất, vẫn chưa mở mắt để nhận ra!

*

* *

Nga đến tìm Năm Cam vào một buổi trưa ngay sau khi được tha về...

- Chị quen biết sao với anh Năm? Trúc hỏi với ánh mắt nghi ngờ.

- Dạ, em em kết nghĩa của anh Năm! Nga trả lời. Cô gái biết mình đã phạm sai lầm chết người khi đến nhà “ông anh kết nghĩa” trong lúc có vợ y ở nhà.

- Kết nghĩa? Trúc hỏi lại bằng giọng không mấy gì vui vẻ.

Năm Cam cũng vừa về đến kịp lúc đã than trời trong bụng khi nhìn thấy cô bồ trong tù của mình đang ngồi trước mặt vợ.

Và thế là, dù hiếu sắc đến mấy, Năm Cam đành bấm bụng làm mặt lạnh với Nga. Tất nhiên, sau cuộc gặp gỡ không như ý ấy, Nga bỏ đi không một lần quay lại tìm Năm Cam.

*

* *

Bảy Xi, từ trại giam Đồng Tháp về năm 1983, đã mở một sòng me ở xóm cũ 148 Tôn Đức với sự cộng tác với hầu hết những nhân vật tên tuổi của làng kỳ bèo. Thọ, con trai của Bảy Xi, cũng có được chút ít nhờ bám vào sòng me này.

Thọ, còn có biệt danh là Thọ đại úy bởi đôi lỗ tai vĩnh được anh em giang hồ ví như “đại úy Gian Thành Giảo” trong một vở tuồng.

Thọ được Tư Xảo cưng chiều hết mực vì là đứa con trai duy nhất. Nhờ vậy, Thọ cũng được Năm Cam quý hơn cả con đẻ.

Trong thời gian sống cùng Bảy Xi ở sông me, Thọ vẫn về nhà để trò chuyện. Cách tổ chức và chia chác của Bảy Xi ở sông bạc đã được Thọ báo cáo khá đầy đủ cho ông cậu đầy thủ đoạn...

Năm Cam bắt đầu một kế hoạch “ tái chiếm lãnh thổ”, đẩy Bảy Xi- ông anh rể và là bằng hữu giang hồ, ra khỏi cuộc chơi. Chuyện cùng nhau tù tội do đâm chết tay giang hồ Lót của hẻm 122 đã trở nên xưa cũ. Tình nghĩa cổ cưu sao bằng quyền lợi của ngày hôm nay, Năm Cam quyết định “ cắt vó” Bảy Xi...

Cũng trong giai đoạn này, Vĩ – đứa con trai của Lót, đã lớn và vẫn nhận đều đặn sự giúp đỡ của Năm Cam, và Vân- cô con gái của Lót, đã bắt nhân tình với thành đô la, một trợ thủ của Năm Cam. Để giúp Vân cho khỏi áy náy về vụ giết Lót, cha của cô gái, Năm Cam đã gọi cho Thành đô la, một tay kỳ bẽ gốc ngã ba Ông Tạ, thuộc hạ của Sơn đảo, để sống với sông bạc của y và Thành đô la. Giúp đỡ thế nào không rõ, sau một thời gian đi cùng Thành đô la, Vân ngã luôn vào lòng của tay kỳ bẽ có tuổi đời còn hơn cả tuổi bố của mình...

*

* *

Sòng bạc của Năm Cam đứng ra tổ chức ở đường Huỳnh Mẫn Đạt quận hoạt động với sự quản lý của Bảy Nhất, tỏ ra kém hiệu quả. Điều đó dễ hiểu là do sức hút của sòng bạc Bảy Xi với sự giao du quen biết lâu đời của tên trùm cờ bạc này có từ trước khi Đại cathay có tên tuổi.

Một ngày đẹp trời nọ, Bảy Xi vừa lững thững trong hẻm bước ra đã giật bắn mình khi một khẩu súng thọc vào cạnh sườn đau điếng.

Sau khi không chế được “ông trùm”, lực lượng cảnh sát hình sự ập vào căn nhà đang khép hờ của Bảy Xi. Toàn bộ các con bạc lẫn bọn tổ chức đều tra tay vào còng số tám trước khi kịp phản ứng!

Thế là, Năm Cam xoa tay hí hửng vì đã xóa sổ được một kinh địch khó chịu trong lãnh vực cờ bạc, dù biết đó chính là anh rể của y!

Những trợ thủ đắc lực của Bảy Xi, thay vì buồn rầu trước sự việc chủ nhân bị hạ bệ, đã xun xoe đến phủ phục dưới trướng của Năm Cam. Tình nghĩa không thể làm con người giàu có no đủ mà chỉ có thể đổi đời bằng quyền lợi mà thôi, vì vậy cũng khó trách bọn trở cờ này...

Giang hồ Sài Gòn lúc bấy giờ, tuy chỉ sống một cách lay lắt bằng những công việc thấp kém như giựt đồng hồ, bấm dây chuyền, móc túi, hoặc cao cấp hơn là bọn nhập nha(trộm) và quái xế (ăn ắp xe), nhưng liều lĩnh và có nghĩa khí hơn bọn sau này có mặt dưới trướng Năm Cam nhiều!

Y cũng muốn có được một vài tay thuộc hạ ở đẳng cấp cao của giang hồ, khổ nổi- do cái gọi là tự ái vật của bọn anh chị có máu mặt, chẳng tên nào

chịu mò về qui phục ông chủ sông bạc không có thành tích đâm chém lừng lẫy như kiểu Đại cathay, Sơn đảo...

Khi Lộc li đang trốn tránh sự săn lùng của pháp luật, Năm Cam đã cho Hiệp đi tìm kiếm để đưa về nhà nuôi dẫu. Lộc được bảo bọc với đầy đủ tiện nghi vật chất nhưng dĩ nhiên phải chấp nhận phải ru rú trong căn phòng như một tên tù cầm cố. Lộc không tài nào chịu nổi cảnh sống ấy nên tự ý lén đi chơi và rơi luôn vào tay lực lượng cảnh sát hình sự ngày đêm tìm bắt gã.

Ra toà, khi bị kết án 28 năm tù, Lộc đã tuyên bố một câu xanh rờn mà câu nói này đã trở nên một huyền thoại tô đậm thêm bản chất của gã:

- Toà xử thì toà ở!

Kết quả nhãn tiền, ngoài bản án đã tuyên- Lộc bị cộng thêm 2 năm tù bởi tội xúc phạm tòa án và sau đó chuyển lên trại Gia Trung ở Pleiku. Mãi đến sau này, khi chuyển về trại Xuyên Mộc ở Bà Rịa- Vũng Tàu, dù Lộc đã trở nên thuần tính, vẫn có một vị trí cao trong giới giang hồ. Nhận ra khả năng có thể là một sát thủ tầm cỡ ở Lộc li, Năm Cam đều đặn gửi tiền qua một người bạn thân của Lộc li, Dũng- con ruột của má Nguyệt, đi thăm nuôi Lộc để lưu một chút ân tình khi hữu sự.

Những sông bạc lén lút hoạt động trên địa bàn thành phố như sông bạc của Đục Bà Tiêu, Châu cúng... liên tục thay đổi địa bàn và qui luật để qua mắt công an thành phố lẫn địa phương. Nhưng những sông bạc ấy làm sao có thể qua mắt được Năm Cam- một tay tổ trong nghề? Y cho đàn em lui tới để nghiên cứu thật tường tận và sau đó đem tất cả đến báo cho ông thầy đồ đầu Ba Tung. Tất nhiên đó là một việc làm rất đáng biểu dương- bằng chứng là Năm Cam có không ít bằng khen trong phong trào quần chúng bảo vệ an ninh tổ quốc. Thế nhưng, chỉ có trẻ con mới không hiểu rằng, đây chính là

ngón đòn độc của Năm Cam để loại đi dần những đối thủ không chịu xếp giáp qui hàng!

Không phải là những người sử dụng Năm Cam không hình dung ra nỗi mặt trái của y nhưng quyền lợi của y mang đến một cách thường xuyên và hậu hĩ đã làm cho họ cố tình dấn độn. Biết để làm gì nếu cái biết ấy chẳng những không có lợi mà làm cho họ khó giải thích với ai đó về con dao hai lưỡi Năm Cam?

Năm Cam bắt đầu dùng Hiệp như một sứ giả trong việc lôi kéo các tay giang hồ cộm cán về ủng hộ mình. Không thể tạo dựng uy tín bằng cách lao vào các cuộc tranh chấp đẫm máu theo kiểu của tứ đại thiên vương Đại, Tỳ, Cái, Thế... Năm Cam sử dụng biện pháp của Cặp Thời Vũ Tổng Công Minh trong Thủy Hử, y bỏ tiền thu nhập được từ các sòng bạc thuộc quyền của mình để thi ân bố đức cho bất kỳ gã giang hồ nào sa cơ lỡ vận, miễn là có chút thành tích đâm chém coi cho được!

Hạnh nhí, con Năm Em, một tay anh chị gốc Thủ Thiêm thành danh từ những vụ đụng độ ác liệt ở khu trung tâm Sài Gòn được tiến cử với cha vợ và Năm Cam cũng có phần muốn sử dụng tên này vào mục đích sau này của mình. Khổ nỗi, máu hung tợn của Hạnh đã làm trật hết mọi tính toán của Năm Cam. Gã du đảng mới lớn này sau khi giật đồng hồ của một tay chơi trống trước cửa rạp hát, đã bị nạn nhân giăng co... Để thoát thân, Hạnh nhí rút dao đâm chết khổ chủ rồi tẩu thoát.

Trước sự sẵn lòng của luật pháp, Hạnh nhí đành ra đầu thú và nhận mức án 18 năm tù. Có những tay viết báo vớ vẩn đã bằng suy luận hết sức non nớt của mình giải thích: sở dĩ có tên là Hạnh nhí vì y thường đi nhún nhảy theo điệu nhạc(!). Năm Cam bật cười trước cách võ đoán ấy và nói:

- Nhún nhảy cái quái gì! Nó bước chân ra giang hồ lúc còn là thằng nhóc con không sợ va chạm nên được chiến hữu đặt tên Nhí, có gì là lạ?

Những Đức kềm- sát thủ số 1 ở trại Đồng Tháp, Hùng ri, Sơn Bà Thủy, Phúc đầu lâu, Kiệt anh- Kiệt em, Thông nhí...đều được Năm Cam chú ý. Rất tiếc theo y tâm sự, những chú ngựa non hấu đá này không giữ được sự khôn ngoan cần thiết, nên từng tên một- rơi tõm vào trại giam với đủ loại tội danh.

*

* *

Từng bước một, rất chắc chắn và có tính toán đường xa, Năm Cam đẩy bật hàng loạt các đối thủ cạnh tranh và thôn tóm dần quyền lực. Phân tích thử, chúng ta thấy rất rõ, mọi tên giang hồ lớn nhỏ- đều rất sợ tù tội. Nhưng là bản chất, chẳng tên nào chịu sống lương thiện để không được một cuộc sống đầy đủ theo quan niệm giang hồ. Nếu có ai đó, đủ khả năng khỏi phải dàn xếp cho chúng khỏi phải trả giá đắt vì công việc phi pháp, người đó sẽ được chúng kính trọng nể vì! Năm Cam với mối quan hệ vừa công vừa tư với một số cán bộ thoái hóa biến chất, đã nghiễm nhiên được xem là vị cứu tinh và tối thượng của giới giang hồ.

Thời gian này, một tay kỳ bèo hết sức quan trọng và lợi hại, đã đầu quân cho Năm Cam. Lý Đồi, tên nhân vật ấy, vốn là người giữ trách nhiệm “cắm sừng”(quản lý) cho sòng bạc Sơn đảo thuở xưa, nay cũng nhanh chóng nhận ra vị thế an toàn của Năm Cam, đã nhờ người đến gặp y.

Mừng hơn bất được vàng, Năm Cam lập tức trọng dụng Lý Đồi, đưa tên này

vào hàng ngũ tâm phúc của mình gồm: Sáu Nhà, Thảo ma, Ba Mạnh, Thành đô la, Thọ đại úy, Luông điếc, Mười đen...

Lý Đôi, bằng kinh nghiệm của mình đã tham mưu cho Năm Cam tổ chức lại những sòng bạc di động và lôi kéo tay con về chơi ở sòng Năm Cam đông nườm nượp như trẩy hội tháng ba.

Cuối cùng, đỉnh điểm của ông trùm cờ bạc đã đến khi Nguyễn Thuận Lai-tức Huỳnh Tỳ, một đại ca giang hồ được xem là chỉ đứng sau Đại cathay, đến gặp Năm Cam vào một ngày giáp Tết.

- Chú giúp anh, anh sẽ không quên ơn... Huỳnh Tỳ khẩn khoản.
- Thực ra, tui cũng chẳng biết có thể giúp được anh chuyện gì?

Năm Cam cau mày ra vẻ nghĩ ngợi. Thật ra y thừa hiểu Huỳnh Tỳ muốn đặt vấn đề gì ở nơi y, nhưng đôi khi như hai người đánh xì phé, tầy chỉ được lật ra vào phút chót, đái dễ để Huỳnh Tỳ nắm bắt được y nghĩ gì và muốn gì!

- Anh tính mở một sòng sóc đĩa ở hẻm 98 Lê Lai, chú giúp anh một lời nói... Huỳnh Tỳ đành huych toẹt.
- Trời ơi, anh chơi thì cứ chơi có gì mà phải nhờ đến tui? Năm Cam vờ vịt.

Huỳnh Tỳ ngần người chưa biết phải giải thích ra sao về việc “ hết sức tế nhị” này, Năm Cam chừng như đã hiểu ra, nói luôn:

- Thôi được rồi, để tui cho mấy đứa qua phụ giúp anh...

Huỳnh Tỳ mừng rơn. Việc Năm Cam sai phái đệ tử qua sông của y, cũng đồng nghĩa với việc y cứ chơi thoải mái, những vấn đề vướng mắt với công an, Năm Cam sẽ ra tay tháo gỡ. Dù chắc chắn sẽ phải mất đi phần lớn tiền xâu, nhưng đổi lấy sự an toàn, như thế là quá rẻ!

Để hợp pháp hóa việc trở nên giàu có, Năm Cam hùn một ít vốn với Mùoi đen-tên giang hồ rẻ tiền, đệ tử của Luông điếc ở Bình Thạnh mở một cửa hàng kim khí điện máy số 49 đường huỳnh Thúc Kháng. Dựa vào uy tín của “ anh Năm” Mùoi đen đứng ra hoạt động cho vay các kiểu tại khu chợ trời. Lối mượn tiền đa dạng ở Huỳnh Thúc Kháng đã làm cho Mùoi đen nhanh chóng khá giả. Có tiền là có uy tín, chịu chi là có đàn em, Mùoi đen lập tức có dưới trướng một loạt tay chân, sùng sỏ nhất là Hòa búa, một tay anh chị chịu lặn xả gánh vác vào việc đụng chạm thay cho đàn anh nhưng thiếu đầu óc để có thể phát triển thành một loại thủ lĩnh. Mùoi đen nhanh chóng nhận ra uy quyền và thực lực của Năm Cam nên dù là đệ tử của Luông điếc, gã vẫn cố gắng chứng tỏ cho “ ông thầy của đàn anh” mình rất biết điều và biết rõ ai mới là minh chủ!

Năm Cam tuy có phần đánh giá thấp bản lĩnh của Mùoi đen nhưng y vẫn thu dụng gã. Với cặp mắt tinh tường của một tay trùm cờ bạc, Năm Cam biết phải dùng Mùoi đen vào việc gì cho hợp lẽ.

Rất giỏi nghề “ mượn đầu heo nấu cháo”, Năm Cam tiến cử Mùoi đen cho Chín Cam để ông này xuất ra một khoản tiền cho Mùoi đen hoạt động tín

dụng đen.

Cứ thử nghĩ, nếu vay tiền góp, với một triệu đồng tiền mặt, mỗi ngày góp cho Mười đen năm chục ngàn thì mỗi tháng, ông Chín Cam sẽ kiếm được khoản tiền lời 50%. Nếu lãi xuất cố định trogn khi khoản tiền vay giảm dần, coi như mức lãi xuất cố định vượt quá 90% xa! Còn như vay tiền đứng, con nợ đóng mỗi ngày từ 20 đến 30 ngàn đồng, cũng có nghĩa là lãi xuất ở mức 60 đến 90%!

Ngày xưa khi mới đến Chà Và cho vay bạc “xanh xít đít đuôi” không vượt quá 20% mỗi tháng đã gọi là cắt cổ, kiểu cho vay ấy của Mười đen biết gọi là gì?

Thu nhập từ tiền lãi, đủ để ông Chín Cam xoay sở cho gia đình và nhu cầu ăn chơi thả cửa, coi như Năm Cam đã hoàn thành được nghĩa vụ” thầy-trò” với một đầu mối quan trọng của quyền lực, đồng thời-cách thu nhập có phần bất chính này của ông Chín Cam đã cho phép “đệ tử” của ông nắm được tử huyệt của mình! Làm sao có chuyện trở mặt với Năm Cam khi đã cột chặt vào cổ xe ma quỷ của giới giang hồ?

Nhận xét về việc này, ông trùm cờ bạc chỉ mỉm cười, nhỏ nhẹ:

- Tất cả những mưu lược chinh phục con người đều đánh vào lòng tham của chính họ... Đó là nguyên tắc của cờ bạc mà cũng là bài bản để anh tồn tại cho đến hôm nay!

Nhận xét ấy, trong trường hợp của ông Chín Cam, là hoàn toàn có cơ sở. Nhưng, Năm Cam đã lầm khi áp dụng mãi một bài bản, trong khi cuộc đời

còn quá nhiều điều y chưa biết... Và, cuối cùng thì những con người chân chính đã dạy cho Năm Cam một bài học cay đắng. Bài học ấy tiếc thay, cũng là dấu chấm hết cho địa vị một ông trùm!

*

* *

Có tiếng ồn ào ở trước cửa ngôi nhà được Năm Cam thuê của hàng xóm để chứa một sòng xập xám. Mọi khi, mọi sự ồn ả luôn phát xuất từ bên sòng sóc đĩa do đặc trưng của loại cờ bạc này nhưng xập xám chỉ có 4 người ăn thua làm sao có chuyện được? Bước vội ra nhìn, Năm Cam sôi cả máu lên khi thấy một mù đàn bà đang cong cớn chửi rủa một con bạc của sòng! Mù đàn bà ấy cũng chẳng phải là người xa lạ gì! Thành đô la, trợ thủ của Năm Cam có thời gian bắt nhân tình với mù nên mù thường xuyên xuất hiện ở sòng với tư cách kẻ cho vay cầm cố kiểu cò con.

- Nè, chị có muốn gì thì đi nơi khác, đây không phải là chỗ để chị giở trò hàng tôm hàng cá ra đầu nghen! Năm Cam nói, giọng hơi bực bội. Yù vừa là đàn bà, vừa là nhân tình nhân bánh thuở xa xưa với chiến hữu của Năm Cam, thay vì im miệng, mù tru tréo lên và cao giọng thách thức:

- Tui vậy đó, chú đừng có mà ăn hiếp!

- Chị không câm miệng, tôi không nể đầu nghen! Năm Cam hăm dọa.

- Tôi không im, chú nể hay không cũng mặc chú! Mụ già giọng.

Năm Cam xấn tới tát vào mặt mụ đàn bà trước mắt mọi kẻ bàng quang, trong đó có cả Thành đô la!

*

* *

Lá đơn tố cáo hoạt động sòng bạc ở hẻm 148 Tôn Đức- nơi phát tích của ông vua thế giới ngầm, được đặt trên bàn làm việc của ông Tư Ành- phó công an quận 4 vào một buổi trưa. Đây không phải là một lá đơn nặc danh như ông thường gặp mà có ghi tên hẳn hoi. Ông đọc đi đọc lại rồi trầm ngâm suy nghĩ. Nếu là ai khác hẳn sẽ không làm ông đắn đo. Đằng này lại là lá đơn tố cáo Năm Cam, kẻ rất ư là biết điều đối với ông và khá kín kẽ không làm ông phải mang tai tiếng. Thôi thì, bánh-sáp-đi-bánh-quy-lại, chỉ còn có cách giải quyết khả dĩ an toàn mà vẫn được việc...

- Chú xem giải quyết nội dung của lá đơn này, chú có toàn quyền xử lý!

Ông chuyển đơn tố cáo cho Tài bóng, đội trưởng cảnh sát hình sự quận. Thực ra, ông hiểu Tài phải giải quyết thế nào. Gã nhận của Năm Cam ngập mặt ngập mày, hẳn sẽ không ngu dại gì cắt đi buồng sữa đang nuôi sống gã và cả các quan thầy. Sau này, nếu có ai đó phanh phui-dầu sao quả bóng cũng đã được chuyển sang chân kẻ khác, bắt lỗi ông-Tư này sao được? Có lẽ ông cũng đã không ngờ tới việc gã đệ tử ngu xuẩn ấy lại giải quyết một cách quá đổi đàn độn và hết sức vô lương tâm...

- Anh Năm đọc đi... Tài đưa lá đơn cho Năm Cam xem khi phòng làm việc của gã chỉ có hai người.

Đọc đến đâu, Năm Cam tái mặt đến đó. Y không hề sợ vì biết chắc những đồng tiền chi ra của mình đều đạt được mục đích, nhưng y quá đổi giận dữ. Triệu-một gã xe ôm nhà ở khu chùa Long Vân quận Bình Thạnh, trước kia chuyên chở khách đến sông Năm Cam và được y đổi xử hậu hĩnh. Vậy mà bây giờ lá đơn ký tên của Triệu lại nằm trên tay y. Nếu y không phải là một “kẻ biết chơi” thì hậu quả của lá đơn là quá rõ.

- Anh Năm đốt luôn đi... Tài nói với nụ cười đầy ý nghĩa.

Dĩ nhiên để đốt một lá đơn tố cáo trước mặt một người thừa hành pháp luật, Năm Cam đã tốn một khoản chi khá lớn- đủ để mua lương tâm của một con người và mua luôn trách nhiệm của xã hội, với nhân dân của một cảnh sát hình sự. Có tiền mua tiên cũng được, Không- phải nói cho đúng là: quí nào không mua được bằng tiền?

Vừa về đến nhà, Năm Cam lập tức sai đàn đệ tử thân tín mở cuộc điều tra. Hóa ra do Triệu chính con trai lớn của người đàn bà bị y tát vào mặt hôm nọ. Một kế hoạch trả đũa đã được ông trùm sông bạc bàn với bộ tham mưu.

*

*

*

Buổi trưa hè nắng gắt, Triệu vừa chạy chiếc xe gắn máy cũ kỹ của mình ra khỏi nhà. Anh ta hơi buồn bực vì cả buổi sáng chỉ được vài cuộc xe chưa đủ sở hụi. Lo phân tâm về chuyện cơm áo gạo tiền, Triệu không hề nhận ra từ lúc nào vừa qua khỏi cầu Bùi Đình Túy, anh đã bị hai chiếc xe gắn máy đời mới khác bám sát.

Vừa đến ngã tư đèn đỏ, bọn sát thủ lập tức ra tay. Hai tên khá to con nhảy xuống xe rút mỗi tên một cây gỗ cứng vọt thẳng cánh vào đôi tay gì chặt tay lái của Triệu! “Rôốp” có tiếng vỡ của xương và tiếng gãy của cây gỗ... Triệu ngã lăn ra khỏi xe bất tỉnh.

Tất nhiên khi hồi tỉnh ở bệnh viện với đôi tay bó bột trắng toát, Triệu hiểu ngay ai đã hạ độc thủ với mình. Thừa khôn ngoan để hiểu, đó chỉ là cảnh cáo nên Triệu chọn thái độ im lặng khi công an đến hỏi tại giường.

Suốt một thời gian sau này, cho đến ngày Năm Cam cùng đề chế trong thế giới ngầm của y sụp đổ, Triệu vẫn chưa hết nỗi sợ hãi vì ngón đòn cảnh cáo của tay chân ông trùm dành cho mình. Có một lần, Bảy Xi tìm gặp anh chàng xe ôm đa sự, để bàn bạc. Nhìn trước ngó sau, cự thủ lĩnh sòng bạc nói nhỏ với Triệu đang đóng tai chờ đợi:

- Anh ra mặt thì kỳ cục quá, chú giúp anh một việc, anh sẽ thưởng!

Ngừng một chút cho lời hứa trọng thưởng phát huy tác dụng, Bảy Xi tiếp:

- Sòng của thằng Huỳnh Tỳ mới chuyển đến đường Nguyễn An Ninh

lắm ăn tới lắm, chú cầm một ít tiền vô đó chơi rồi quăng một lá đơn lên CA quận cho tụi nó đi một xuồng... Anh trọng thưởng chứ!

Cuộc cạnh tranh quyết liệt trong giới chủ sông đã làm cho Bảy Xi quyết định sử dụng trước biện pháp hạ đẳng, mà giới giang hồ gọi là “chơi dơ”, để triệt hạ đối phương. Nghe nói Triệu là một người thường nhiều sự Bảy Xi tìm đến để thực hiện ý định... Nào ngờ, Triệu chột như trúng gió, mặt tái ngắt, xua tay lia lịa:

- Thôi đi chú Bảy ơi, con hông dám! Lỡ sông đó có dính tới ông Năm thì con có nước qua Miên mà sống... Chú thông cảm!

Không đợi nài nỉ, Triệu lật đật xô ghế đứng dậy ra xe nổ máy vọt thẳng trước cặp ắt ngơ ngác của Bảy Xi!

Thời gian này, chuyện gia đình Năm Cam xảy ra sự cố... Việc đan diu với Lành và có đến 3 đứa con riêng của Năm Cam bị Trúc phát hiện. Sự việc nổ bùng với qui mô của cơn bão thực sự:

- Tính mê gái của anh, tôi chịu hết nổi rồi... Từ lúc lấy nhau đến giờ, anh thử nghĩ lại coi, bao nhiêu người đàn bà khác mà anh lén lút đến với họ? Trúc nói sau một lúc đã khóc lóc chán chê. Sự lợi hại của mồm miệng Năm Cam không thể tưởng tượng nổi, y òn ỉ, thuyết phục bằng đủ mọi lý lẽ ở đời lẫn ở giang hồ...

Cuối cùng thì, đâu cũng vào đó! Trúc chấp nhận việc lập phòng nhì của Năm Cam với điều kiện mỗi tuần, y chỉ được dành cho Lành cùng các con trọn một ngày không thêm không bớt.

*

* *

Qua những buổi tiệc có mặt của quan thầy đỡ đầu và các nhân vật có tên tuổi, Năm Cam đã được giới thiệu để làm quen với một người- thoát đầu tưởng chẳng có gì để nhờ vả, đó chính là nhà báo Huỳnh Bá Thành. Hoá ra giữa họ cũng có một điều tạm gọi là chung: cùng quê ở miền Trung. Năm Cam nhanh chóng thu hút được sự chú ý của ông nhà báo tính tình cởi mở bình dân này.

- Hôm nào cho em gặp riêng anh BA... Năm Cam ghé tai nói nhỏ.

Mối quan hệ thân tình giữa Năm Cam với vị nổi anh là Mạnh Thường Quân được báo giới thiết lập không phải qua tiền bạc- ông Ba Thành, tuyệt không phải là kẻ hám tiền dễ bị mua chuộc.

Ngày qua ngày, Ba Thành cũng đâm ra “nghiện” gặp Năm Cam- một tên giang hồ khéo xử thế và biết kinh trên nhường dưới. Dĩ nhiên, Năm Cam khổ nhọc dụng tâm từng cử chỉ lời nói để tạo được ấn tượng nơi anh Ba Thành.

*

* *

Hùng đầu bò, một nhân vật quái kiệt của giới “làng bẹp” lúc bấy giờ. Rất thân với Năm Cam do khéo vuốt đuôi chiều ý ông trùm đang lên. Hùng lớn tuổi hơn Năm Cam và từng xách traps theo hầu cận Đại cathay, nhờ Duyên Anh- nhà văn chuyên viết truyện du đảng của Sài Gòn lãng xê Đại cathay trong quyển truyện “Điều ru nước mắt” có đề cập đến một nhân vật thân tín của trùm du đảng này là Jimmi Hùng- dĩ nhiên là hư cấu, Hùng đầu bò vội nhận gã đó chính là y để trục lợi. Do việc cung cấp thông tin xưa cũ của các tay tổ giang hồ chế độ cũ cho một số phóng viên các báo, Hùng nghiêm nhiên tự cho mình là nhà báo! Bản chất của một tên lưu manh nghiện ngập, Hùng đầu bò đã nhanh chóng biến mối quan hệ cộng sinh của những tay viết báo ngu ngơ thành thứ để vợ vét xin xỏ chút đỉnh mua những cục xái thuốc phiện cho nhu cầu “phi yến thu lâm” của mình. Kiểu làm ăn ấy thực ra cũng đơn giản: Hùng ngồi trực sẵn trước cửa sòng bạc ra về điều tra dòm ngó những con bạc ra vào. Hoảng sợ trước “nhà báo” nghiện thuốc phiện này, các chủ sòng đến gặp Hùng để dúi vào tay y ít tiền cơm:

- Chú cầm lấy chút đỉnh uống cà phê!

Thế là Hùng mất dạng để ít lâu sau “vẫn bở cũ soạn lại”. Những động hút thuốc phiện cũng không tránh khỏi lối tống tiền trắng trợn ấy của Hùng và gã tha hồ hút hít thoải mái.

Đi đêm có ngày gặp ma, Hùng tìm đến động hút của Mười em, một tay giang hồ có bề dày hoạt động hơn cả Hùng trong nghiệp nằm bẹp trên bàn đèn, đặt vấn đề...Mười em từ chối và văng tục vào mặt Hùng!

Ít lâu sau, trên tờ báo chuyên ngành xuất hiện một bài báo lật tẩy toàn bộ

hoạt động của các động thuốc phiện- dĩ nhiên cũng có một số ngoại lệ được che giấu. Nổi cộm là động của Mười em với những câu văn hết sức gay gắt, đầy phần nộ của một “ cây bút chân chính có lương tâm”!

- Mẹ kiếp thằng đòi bỏ này, chắc tui mần nó quá anh Năm? Mười em đến nhà của năm Cam giải bày tâm sự. Lúc đó Năm Cam đã về căn nhà ở Trần Đình Xu quận 1, để lại căn nhà khởi nghiệp cho Thọ đại uý cùng vợ con.

Nhận được nụ cười đầy ẩn ý của ông trùm, Mười em hớn ở quay về. Vài hôm sau, Hùng đầu bò chạy xe tuôn vào nhà với bộ dạng cuồng cuồng sợ hãi. Một bên tay áo sơ mi của gã “nhà báo có lương tâm” đầy những máu.

- Anh Năm cứu tui, tui nó đuổi theo tui chém... Hùng cầu cứu.

- Thôi, chú Hùng cứ đứng cặm giang hồ làm gì đề đến nỗi này? Đề tui ra coi ai làm chuyện này... Năm Cam nói với giọng “đầy thương xót”.

Nhận lệnh thu quân của ông trùm, bọn sát thủ bỏ đi...

Sau sự cố ấy, Hùng đầu bò bớt ngông nghênh hơn trước, gã thừa khôn ngoan để kiếm chút đỉnh tiền hút hít mà bớt đi sự đụng chạm trực tiếp đến những ai có liên quan đến ông trùm!

Để triệt tiêu luôn gã lăm mồn chuyên hót chuyện, Năm Cam cho hàng loạt người có trách nhiệm ở tờ báo Hùng đầu bò cộng tác biết gã lưu manh, có

học này vẫn nghiện nặng và sẵn sàng bán cả linh hồn(nếu còn lại một ít) để đổi lấy một cục mori opium!

Thế là, ông Hùng đầu bò vẫn lui tới các tòa soạn trong bộ quần áo tươm tất trên xe honda cà tàng, nhưng chẳng ai chịu đăng bài của gã.

*

* *

Giang hồ có những câu: “ chặt cua là khuất bóng” hoặc “ qua cầu rút ván còn gài thêm trái lựu đạn” để nói lên sự tàm bợ của những gia đình trai tứ chiếng, gái giang hồ. Thu Hà tức là Hà trề, đã nhân khi ông chồng điếc lác đang trả giá nơi trường trại, bợ luôn một gã trẻ tuổi hơn mụ và được xem là đẹp trai của giới kỳ bẽ là Minh Bu. Hà trề mang luôn hai đứa con riêng của mình cùng luông điếc về xây tổ ấm cùng gã chồng sau. Hai đứa con sống giữa môi trường đầy tranh chấp và quá nhẫn tâm của sông sộc đĩa hẻm 72 Xô Viết Nghệ Tĩnh, đã trở nên hai tiểu yêu quái một gái một trai, hứa hẹn một tương lai đầy máu và nước mắt. Đó là Trang chùa và Dũng liêu.

Hà trề quay lại với nghề phi pháp và bắt đầu tham gia hàng loạt vụ án gây mê cướp tài sản. Khi mụ bị bắt, Minh Bu vượt vài trăm cây số để ra tận Quy Nhơn để lo cho mụ và sau đó thăm nuôi khá đều đặn...

Lúc này Năm Cam đã qui tụ được hầu hết những tay giang hồ có dính líu đến cờ bạc như: Minh Đom, Lò Há, Sò Tí, Ba Ngà, Phụng-Nghĩa trà đá, Long đen...hoặc các trường gà ăn thua lớn ở khắp các địa bàn thuộc quyền các biện gà có tên tuổi như: Ba Nhất, Lý Lệ Hoa , Ngọc đối, Tư béo, Cu Tư

tức là Tư Râu, Bằng Châu..v..v.

Thực ra việc Năm Cam làm được việc thôn tính các lãnh địa do những tay đây đây kinh nghiệm tổ chức cờ bạc, là nhờ hai yếu tố: đứng sau lưng y là lưỡi gươm trừng phạt của luật pháp được nắm giữ bởi những kẻ đã ngấp mặt ngấp mày trong tiền và gái của y. Còn về về đụng chạm giang hồ, Năm Cam đã như cọp thêm cánh từ lúc Lũng, theo sự tiến cử của Thọ đại uý, về đầu quân dưới trướng.

Lũng là con trai đầu của Chảy và má Nguyệt, bà mẹ nuôi của giới giang hồ cộm-cán Sài Gòn. Thành danh từ những cuộc đụng độ cấp xóm ở khu đường Hai mươi thước lòng danh. Lũng vào tù vì tội đánh người gây thương tích. Ở trại giam Chí Hòa, Lũng qua khu lao động để làm công tác gánh com. Khoảng thời gian này, Lũng đã gặp Năm Cam và đã có mối quan hệ bạn bè của Năm Cam với Chảy- cha của Lũng, tên giang hồ các ké này lúc bấy giờ đã gọi Năm Cam bằng “ba” và giặt giũ áo quần, com bung nước rót cho ông ba nuôi một cách cúc cung tận tụy.

Lần thụ hình ở trại Tân Hiệp- Đồng Hoà, Lũng liên kết với Trung heo, một tên anh chị khu chợ cá chợ Cầu Ông Lãnh có gốc là lính biệt động quân chế độ Thiệu. Ở Đồng Hoà, Lũng trở thành một đàn anh có uy tín và tâm cỡ nhờ không ngại va chạm và cũng như đối xử với cán bộ.

Giang hồ bắt đầu nhìn Lũng với cặp mắt kiêng dè kinh nể là vụ gã đã quyết định cho “thịt” Lắm đen, với chỉ ba ngàn đồng!

Lắm đen- một tay anh chị hùng cứ khu Bến Đỗ- quận 6 và nhờ vào đứa em khét tiếng lì lợm hung ác là Thành ngọng, ngay cả Lũng và Trung heo phải kiêng mặt.

Ôu trại Lầm đen cũng là một đội trưởng một đội sản xuất với đầy đủ quyền sinh sát trong tay, Lầm đen thường giao du, rượu chè và thậm chí ma túy chung với những tay anh chị dữ dằn khác.

Thành ngọng hết án được tha về, uy tín của Lầm đen trong giới giang hồ ở trại đương nhiên sút giảm nghiêm trọng. Thế nhưng Lầm đen cứ tưởng chẳng có gì ảnh hưởng nên cứ nghênh ngang với các bằng hữu có máu mặt khác. Giang hồ Sài Gòn gọi như thế là “đeo băng số giả”!

Để “gỡ băng số” giang hồ của Lầm đen, Lũng và Trung heo quyết định nhậu nhẹt không mời Lầm tham gia cho y biết mặt.

Vài lần như thế, trong khi bao nhiêu tay “có số” khác chén chú chén anh với nhau, Lầm đen bị loại ra một cách ngấm ngầm. Y cảm thấy bức tức và muốn phản ứng nhưng bản lĩnh giang hồ của y không cho phép. Chẳng phải y chẳng có tiền mua rượu mua gà để nhậu, mà đây là chuyện quan trọng đến “số má” ở giang hồ, một tiếng ở làng hơn một sào ở bến mà!

Cuối cùng y quyết định một cách trả đũa hơi ti tiện một chút nhưng theo y là hết sức an toàn: “Chở!”. Đó là tiếng lóng của giới giang hồ chỉ hành động đi mật báo với chính quyền về đối thủ.

Lầm đen bèn đi thẳng vào phòng trực trại, báo cáo toàn bộ chi tiết về việc sẽ có rượu, gà luộc mang vào buổi chiều do em út của Lũng, Trung heo.. Bằng cách này, gã vừa triệt được đối thủ vừa kiếm điểm với “các thầy”.

Thế là cặp thùng gánh nước tưới rau của đội tăng gia bị kiểm tra: kết quả đúng như tin mật báo của Lắm đen! Chẳng khó khăn gì, bọn giang hồ cộm cán hiểu ra kẻ đã chơi xỏ chúng. Một cuộc họp bí mật được tổ chức như một tiệc trà nho nhỏ ở buồng 1 khu A trại Đồng Hòa. Số phận Lắm đen được quyết định bằng cách bỏ phiếu. Với 5/5 phiếu thuận và chống ngang ngửa, lá phiếu của Lũng đã định đoạt. Lũng nhận luôn trách nhiệm tổ chức thực hiện. Gã suy nghĩ cuối cùng cũng tìm một Kinh Kha cho công việc.

Đó là một tên giang hồ không có chút tên tuổi, sống vật vờ như một bóng ma, toi tả như một búi giẻ rách-mà chốn giang hồ gọi bằng “giang-hồ-khổ” có nhan nhân ở xã hội lẫn môi trường tù tội.

Thoả thuận được ký kết nhanh chóng với yêu cầu của sát thủ: một phong bánh lột da giá những ...ba ngàn đồng! Con dao ba lô bén ngót ấn vào tay tên giang hồ bán mạng, được coi là “công cụ lao động” khởi tính vào hợp đồng! Gã sát thủ ngồi nhai ngấu nghiến phong bánh trong một góc phòng và sau khi thỏa mãn, gã rút lưỡi dao giấu nghĩa rồi quày quả ra đi...

Lắm đen, theo thói quen, xong bữa cơm chiều là mặc chiếc áo xà xầu ra đứng ở hội trường hóng mát. Y nhìn ra xa mà lòng dấy ý với việc đã làm bọn giang hồ phải nếm mùi thủ đoạn cao cường, bất giác gã mỉm cười...

Tên sát thủ chợt đâm ra rụt rè vào giờ chót. Nếu đâm đúng như ý định của Lũng đã giao phó, ắt Lắm đen khó thoát khỏi cái chết bởi vị trí ác hiểm ấy là lá gan của gã. Nghĩ ngợi một thoáng, “Kinh Kha” thay đổi ý định và đâm cật lực vào...đùi Lắm đen! Lưỡi dao cong oằn dưới sức mạnh của nhát đâm, Lắm đen khuyu xuống và rú lên đau đớn...

Tuy không hạ được đối thủ như ý muốn nhưng cú thanh toán ngoạn mục ấy đã làm cho Lũng trở nên tỏa sáng bởi vai trò thủ lĩnh. Lắm đen được đưa

xuống trạm xá và mãi đến sau này, nỗi sợ hãi vẫn chưa nguôi trong lòng gã, kể cả khi gã được trả tự do.

*

* *

Lũng mở một cơ sở mai táng, gọi nôm na là “trại hòm”. Anh em giang hồ có hỏi gã trả lời tỉnh rụi:

- Giang hồ quận 4 chịu đâm chịu chém lắm, chết hoài... Bán gì chứ, bán hòm thì làm sao sợ lỗ?

Năm Cam giao cho Thọ đại úy công việc quản lý chặt chẽ tên giang hồ mới đầu quân về dưới trướng của mình và liên tục giao cho Lũng việc chinh nam dẹp bắc. Bài bản của Lũng với sự chỉ đạo của một cáo già như thủ lĩnh Năm Cam thoát tưởng chừng như đơn giản nhưng thực ra hết sức chặt chẽ và hiểm ác vô cùng.

Lũng cùng đàn em sẽ đến chơi bạc ở sòng đối thủ vài lần cho quen biết đường đi nước bước. Khi đã trở thành “mối quen”, Lũng sẽ giở trò quây-quạng! Nếu dùng biện pháp ngầm báo cho công an cấp cao hơn địa phương, sòng bạc sẽ bị dẹp bỏ. Khả năng gây dựng lại rất khó khăn. Năm Cam đủ khôn ngoan để không làm như thế! Lũng gây chuyện và sẵn sàng ứng chiến với bất kỳ băng đảng bảo kê ở địa phương nào. Sau khi thương lượng, Năm Cam sẽ ra mặt để “bảo thẳng Lũng một tiếng”. Tất nhiên lực lượng nòng cốt của sòng sẽ được tái sắp xếp với “cắm sườn”, “phá hỏa”, “tần sương”, “hàng sáo”- những vị trí hái ra tiền, sẽ là người của ông trùm.

Lần lượt từng sông một thay đổi nhân sự để gộp vào thành một hệ thống cờ bạc di động khắp các địa bàn thành phố...thuộc quyền điều khiển của Năm Cam và ban tham mưu cho y.

Lũng dựng độ thêm một số trận khác tuy không phục vụ cho ý đồ bành trướng thế lực của “ba Năm” nhưng tạo cho y một tên tuổi lừng lẫy.

Trong các cuộc dựng độ ấy, có lần Lũng đã chặt đôi phương rụng hẳn một cánh tay! Lẽ ra, với tội lỗi ấy, gã du đảng chủ trại hòm sẽ phải miệt mài trên các trường trại với mức án cao. Thế nhưng, dưới bàn tay phù phép và tiền của được ông trùm bỏ ra đúng người đúng chỗ . Lũng hoàn toàn chẳng có lấy một ngày tù tội.

*

* *

Lý Đôi- trợ thủ quan trọng của Năm Cam đưa đến sông của ông trùm, một tay kỳ bèo thuộc vào loại “ thợ” của dân chơi Bắc Hà: Quốc lủi. Tên này nhanh chóng thuyết phục được Năm Cam bằng một kế hoạch cụ thể: đưa các tay chơi miền Bắc vốn chịu “ xả láng sáng về sớm” vào sông, ăn thua với giới kỳ bèo Sài Gòn. Do thiếu tay con do ngày càng cạn kiệt nguồn bổ sung, Năm Cam lập tức thu nhận Quốc lủi và giao cho tên này nhiệm vụ chiêu mộ dân đam mê đồ bác xứ Bắc. Quốc lủi vốn là dân Hải Phòng và có bề dày thành tích tổ chức cờ bạc rất đáng nể. Bằng mối quan hệ sẵn có, Quốc bắt đầu đưa giới kỳ bèo đất cảng Nam tiến. Thu nhập các sông thuộc hệ thống Năm Cam tăng lên rõ rệt...

Do tất cả các sông lớn nhỏ đều qui phục, Năm Cam không còn có cơ hội “cộng tác” với những cơ quan chức năng trong việc bắt bớ các cuộc đổ đên như trước. Cũng chẳng sao, y vẫn là “đệ tử” của các ông “quan thầy” ngày càng lún sâu vào bãi lầy truy lặc. Chẳng những vậy, y còn mở được hàng loạt quan hệ mới, cao hơn, an toàn hơn và dĩ nhiên, tốn kém hơn.

Một buổi sáng, y gặp lại anh Ba Thành trong nhà hàng Thanh Niên tọa lạc trên đường Nguyễn Văn Chiêm Quận 1 Năm Cam được giới thiệu với một thiếu phụ xinh đẹp mê hồn và một gã phóng viên đã đứng tuổi:

- Đây là bà xã của anh... Còn đây là Đoàn Thạch Hãn viết báo...

Năm Cam nhìn người đàn bà ngờ ngợ như đã từng gặp ở đâu đó mà y chịu không nhớ ra. Ba Thành mỉm cười nói luôn:

- Đây là Phương Uyên, Năm Cam có nhớ ra không?

Năm Cam sực nhớ, đây chính là một người phụ nữ nổi tiếng. Trước đây, khi quân đội Mỹ còn ở miền Nam, có một loại hình được coi là không thể thiếu là vũ sexy. Đầu tiên là Xuân nữ hoàng, Trang nhục thể, thần vệ nữ Thu Thủy, với vũ điệu Tabou bốc lửa. Lần lượt theo điệu nhạc, người đàn bà uốn éo tấm thân và cởi bỏ dần trang phục... Phương Uyên, người được Ba Thành giới thiệu là “bà xã”, vốn là vũ nữ sexy đợt cuối cùng của Sài Gòn trước ngày giã chết. Cô vũ nữ có vóc dáng được xem là đẹp nhất miền Nam này đã từng đóng vai nữ chính trong phim Anh Yêu Em với nghệ sỹ Hùng Cường, giờ đây lại là vợ bé một nhà báo Việt cộng! Phương Uyên xem ra chẳng già đi bao nhiêu và sắc đẹp mê hồn vẫn còn đó, đủ để những gã đàn

ông hào sắc như Năm Cam phải xiêu đổ...

Đoàn Thạch Hãn, người được Ba Thành giới thiệu là đồng nghiệp thực ra là ai? Bằng mạng lưới thu thập thông tin rộng khắp Sài Gòn, Năm Cam có đầy đủ chi tiết về anh chàng này và quyết định tiếp cận với Hãn nhằm mục đích sử dụng anh ta cho kế hoạch bá chủ giang hồ của mình.

Hãn, tên giấy tờ là Đoàn Kế Tường, như có lẽ tên thực của anh ta là Sơn, sinh năm 1948 tại Quảng Trị. Mồ côi cha mẹ từ nhỏ, bởi một cơ duyên nào đó, Hãn được vào trường Thiếu Sinh Quân Vũng Tàu và khi ra trường đưa vào lực lượng đặc biệt cho đến khi đeo được cấp hàm thiếu úy. Gót chân của Hãn, do ở biệt kích Mỹ, nên đã dẫm lên hầu hết núi rừng biên giới. Cho đến một ngày nọ, đang chỉ huy một đơn vị hỗn hợp ở núi rừng Tổng Lê Chân, Hãn bỏ đơn vị đào ngũ.

Về Sài Gòn, cũng bởi những tình cờ run rủi, Hãn trở thành phóng viên chiến trường của tờ báo thân chính quyền Thiệu là nhật báo Sóng Thần. Hãn khá nổi tiếng từ sau cuộc chiến mùa hè đỏ lửa năm 1972 và sau đó lấy vợ lớn hơn mình cả chục tuổi là thư ký toà soạn Thuỳ Dương.

Có với vợ một đứa con gái, Hãn tiếp tục cặp bồ với Huyền Trân, nghệ sỹ hát chèo; đó là lý do vì sao Thuỳ Dương bỏ đi di tản trong những ngày chế độ Thiệu hấp hối đem theo con gái, bỏ mặc gã chồng lảm lặt!

Lang thang khắp Sài Gòn sau ngày giải phóng, Hãn mê tíu cô chủ quán bán cà phê có tên gọi Quỳnh Như và theo cô gái gia nhập cái gọi là lực lượng phục quốc.

Bị bắt vào trại giam, trước mặt người đẹp, Hãn vẫn đóng cho tròn vai người hùng chống cộng nên đi luôn một lèo cả chục năm tù!

Trở về khi xã hội đã đâu vào đấy, Hãn trải qua bước thăng trầm mang tính bi kịch: đập xích lô làm bốc vác và qua đêm ở mái hiên, góc chợ. Trong một chiến dịch, Hãn bị CA quận 3 bắt chuẩn bị đưa lên trại cưỡng bức lao động do sống lang thang ở vùng ga Hoà Hưng... May sao, có người cảm cảnh đến gặp Ba Thành nói về hoàn cảnh bi đát của Hãn. Tính hào hiệp của Ba Thành trỗi dậy, ông lập tức đến CA quận bảo lãnh cho Hãn và đưa về cùng làm báo với ông. Có thể nói, Ba Thành là người đã khia sinh ra Hãn lần thứ hai. Ngay cả bút danh Đoàn Thạch Hãn cũng do Ba Thành đặt cho...

Tham lam lật vật và có tính lòn cúi, Hãn nhanh chóng được xem là đệ tử ruột của những tay có thể lực trong làng báo nhưng không được giới cầm bút trực tiếp viết báo xem ra gì! Đây lại là chính là ưu điểm của Hãn trong con mắt tinh đời của Năm Cam.

Sau cuộc gặp gỡ tình cờ ấy, Năm Cam bắt đầu kết thân với Hãn và không tiếc với “anh chàng nhà báo nghèo khổ” này bất cứ thứ gì.

*

* *

Quãng thời gian này xảy ra một việc suýt chút nữa dẫn đến sụp đổ hoàn toàn cơ nghiệp của ông trùm Năm Cam, cũng may là y có lòng trước để đi số thủ thuật lót ổ phòng khi hữu sự .

Vụ án gây chấn động xã hội liên quan đến một số quan chức đã bị phanh phui bởi tờ báo rất uy tín của thành phố Hồ Chí Minh là tờ Tuổi Trẻ, cơ quan ngôn luận trực thuộc thành đoàn.

Đường Sơn Quán toạ lạc ở địa phận quận Thủ Đức do Thanh Xuân- vợ một quan chức địa phương làm chủ, hoạt động mại dâm, bia ôm liên tục trong bao nhiêu năm liền. Trong số khách hàng kiêm luôn vai trò đỡ đầu, phóng viên báo Tuổi Trẻ đã chụp được ảnh ông Ba Tung đang môi kẻ má tưa cùng một ả tiếp viên...

Thế là, ông thầy ruột của Năm Cam đành ngậm ngùi bước ra khỏi phòng cảnh sát hình sự với tư thế một kẻ bị vứt bỏ.

Tiên liệu trước, Năm Cam cũng đã “chia ngọt sẻ bùi” với một vài phó phòng có đủ tiêu chuẩn để kể vị ông Ba Tung. Đúng y như dự đoán, ông thầy Năm Lương lập tức được đề cử vai trò còn bỏ trống...

Dương Minh Ngọc, một cán bộ chỉ huy đội SBC đặc nhiệm cùng phòng CSHS, đã hiểu ngay thế lực của Năm Cam và ảnh hưởng của y đến những người có thế lực, đã nhận lời kết giao thân tình với ông trùm cờ bạc này.

Con gái ông Ba, do xấu hổ với bạn bè về việc ông bị nêu đích danh trên báo, đã tự tử... Ngay trong đêm đám ma cô bé ở nhà ông Ba Tung, Năm Cam được giới thiệu với một người tài giỏi thông minh nhưng đạo đức thì có thể coi như con số zero là Nguyễn Mạnh Trung, một đội trưởng điều tra trọng án của cơ quan điều tra CATPHCM.

Kinh nghiệm từng trải và sự nhạy bén trời phú của Năm Cam đã báo cho y biết tầm quan trọng của Mạnh Trung trong bước đường tương lai của y. Năm Cam mở liên tục các cuộc đột phá vào quân bài mới, cuối cùng y phát hiện: đây là một kẻ tham lam chưa từng thấy và mê gái đến độ quên cả mình là ai!

*

* *

Năm Lương, ông thầy mới, có vẻ thân tình với “đệ tử” hơn cả người tiền nhiệm. Ông nhận công vật của Năm Cam thân nhiên như một truyện “ở đời phải vậy” và thỉnh thoảng hạ cổ cùng đệ tử đi tìm hương đồng cỏ nội một cách tự nhiên như một “đôi bạn chân tình”. Năm Cam phát hiện ra một “tử huyệt” của ông thầy từ lúc ông ta chỉ là phó phòng cho Ba Tung: vợ bé của Năm Lương là vợ của một sĩ quan cảnh sát chế độ cũ!

Năm Lương, do chủ quan, đã đi một nước cờ hết sức tai hại trong bước tiền đồ của mình. Lợi dụng ông Tùng- một cấp phó cho ông đi Uùc công tác, ông đã đề cử một đệ tử thân tín của mình là Quang Hữu Dũng vào chiếc ghế tạm thời bỏ trống.

Hậm hực vì lỗi cư xử thiếu thiện chí của thượng cấp, ông phó phòng lập tức phản công. Thế là, sau khi thanh tra CATP vào cuộc, việc quan hệ bất chính của ông Năm Lương bị phanh phui.

Quan thầy mới của Năm Cam xin dành nghỉ hưu non với lý do mất sức, lui về sống điền viên với bà vợ tai họa và dĩ nhiên, mất đi quyền lợi từ Năm

Cam cung cấp... đâu đại gì Năm Cam đầu tư tiếp vào một quân bài chết!

Cũng chẳng sao, Dương Minh Ngọc- sau hàng loạt chiến công xuất sắc từ những vụ đụng độ với bọn cướp hung hãn trên đường phố, đã có được danh hiệu cao quý của ngành. Đực Ba Tam, Đông nam bộ.v.v..lần lượt kẻ bị bắn hạ khi ngoan cố chống trả, kẻ tra tay vào còng với bản án giết người lấp ló trên vai. Dương Minh Ngọc đã được đề bạt vào cương vị phó phòng CSHS. Tất nhiên mối giao du của “ anh Năm” với “ chú Sáu” càng ngày càng chặt chẽ...

*

* *

Kim Anh-người tình bé bỏng năm nào của ông trùm, đã trưởng thành về tuổi đời lẫn kinh nghiệm mỗi chài đàn ông, theo sự gợi ý của Năm Cam bèn mở chiến dịch đánh mạnh vào thành trì của Mạnh Trung, một kẻ theo nhận định của Năm Cam là mê gái đến độ quên hết cả đề phòng, dù đang ở một cương vị khá cao...

Quán bia ôm Ngọc Anh, do Ngọc- em gái Trọng kết, một tay anh chị tầm cỡ , nhận Năm Cam làm anh kết nghĩa, và Kim Anh làm chủ...tuyển thật nhiều mỹ nữ nhưng Mạnh Trung chỉ “ khoái” mục chủ quán có sắc vóc hùng hực lửa tình.

Cuối cùng thì Mạnh Trung cũng sa vào “ mỹ nhân kế” của tập đoàn Năm Cam và trở thành một con cò trong bàn tay thao túng của y.

*

* *

- Anh Năm biết chuyện gì chưa? Một tên đàn em học tốc chạy đến báo.

Hoá ra, Lâm chín ngón-hung thần trại giam Chí Hòa thuở nào, đã được tha về từ trại Kinh 5 thuộc địa phận xã Hòa Lự-huyện Vị Thanh, tỉnh Hậu Giang.

Những thông tin về Lâm chín ngón vẫn đều đặn rót về cho Năm Cam. Lâm vẫn tỏ ra ngang tàng và đưng độ giang hồ chế độ cũ như Mã thành kỳ.v.v.. liên tục. Năm Cam chợt nghĩ đến chuyện sử dụng Lâm chín ngón vào mục đích thu phục toàn bộ giới giang hồ đâm chém. Dầu sao, kể cả Lâm “khô máu” tức là sợ hãi không dám đâm chém, thì oai danh của Lâm chín ngón với việc từng “thịt” hai đàn anh lừng lẫy, cũng đủ điểm xuyên cho chiếc áo bào hoàng đế thế giới ngằm mà Năm Cam chuẩn bị khoác lên người. Chẳng hên mà gặp, Hùng đầu bò vác mặt lù lù đến. Sau khi nghe yêu cầu của Năm Cam, tên nghiện oạt người này đã hết sức mừng rỡ... Gã đến gặp Lâm để mời “ông bạn cùng băng Đại cathay” đi chơi. Lập tức đưa Lâm đến sông bạc Năm Cam chơi, Hùng giới thiệu với Lâm cái gọi là “nghĩa khí giang hồ” của Năm Cam bằng giọng ngọt như mía lùi, đặc trưng của dân nghiện hút.

Từ đó Lâm lui tới sông của Năm Cam hằng ngày để nhận vài trăm ngàn đồng tiêu vặt như thuở xưa Huỳnh Tỳ, Ba Thế... nhận tiền của Đại. Tuy nhiên trong lòng Lâm cũng không thể tránh khỏi khó chịu khi phải nép mình dưới sự bảo bọc của tên trùm cờ bạc, theo Lâm là kém tên tuổi...

- Tui nói thiệt, Năm Cam đừng buồn... nhận tiền của Năm Cam hoài, tui ngại lắm! Chẳng thà có giúp được gì... Lâm nói khi chỉ có hai người.

Năm Cam hiểu cái gọi là “tự ái giang hồ” nên chỉ sau một thoáng nghĩ ngợi y đã có ngay một giải pháp. Mười đen- gã đàn em của Luông điếc, sau khi đàn anh xộ khám đã toàn tâm toàn ý phụng sự cho Năm Cam, được gọi đến đại bản doanh.

- Chú cầm lấy hai cây vàng này, cho anh Lâm chín ngón hùn vốn mua bán ngoài chợ Huỳnh Thúc Kháng... hằng ngày chú lấy tiền lãi lo cho anh Lâm. Nhớ đừng để anh Lâm biết đây là tiền của anh!

*

* *

Hương- vợ của Lâm chín ngón đã rời bỏ quê hương từ lâu, lòng tên du đảng này chỉ còn là sát khí và gã chẳng tin ai cả, dù đó là kẻ luôn cư xử tốt với gã. Đó là một chuyển biến tâm lý, hậu quả do môi trường tù tội có quá nhiều tranh chấp lọc lừa, mà Năm Cam và những kẻ hâm mộ Lâm chín ngón đều không hình dung ra được...

Ngọc- em gái Trọng kết, ngay sau khi Lâm về cũng đã tìm đến giúp đỡ. Tình cảm nảy sinh, Ngọc quyết định làm vợ Lâm chín ngón và sẽ cùng y xây dựng sự nghiệp lâu dài. Bỏ ra một ít vốn lấy từ số tiền chia được do bán căn nhà trên đường Lê Lai, Ngọc rủ Lâm đi buôn thuốc tây.

Những giang hồ mới lon như: Minh đại bàng, Lượm lùn, Sang địa, Hồng địa, Sang mỗ...sống ở vùng Chợ Lớn, lục tục đến tìm Lâm chín ngón để tôn xưng gã. Thế nhưng Lâm có lỗi cư xử có phần ti tiện và quá đồi ngạo mạn nên dần dà số đệ tử đáng lẽ tăng lên lại mất dần theo thời gian.

Sống với Lâm như vợ chồng chỉ trong một thời gian ngắn, Ngọc cũng nhận ra thói biếng lận, bần tiện của gã. Cuối cùng, việc gì đến thì phải đến, sau một cuộc cãi vã nảy lửa do sự không minh bạch về tài chánh của Lâm, Ngọc cuốn gói bỏ đi. Lâm chỉ nhún vai cười khẩy. Dầu sao việc chia tay với Ngọc, đối với Lâm tương đương với việc giải thoát. Ngọc quá xấu gái, không xứng với Lâm- một giang hồ tên tuổi nhất nhì Sài Gòn, mụ chỉ là “cơm nguội để khi đói lòng”, còn giờ đây. Lâm đang thừa mứa, muốn cặp bồ với y phải có sắc đẹp chút ít gọi là!

Rồi thì Hải- con rể Uýt Sển, một chủ động mại dâm có tầm cỡ ở khu nhà Lô Cô Giang, đã mang Lâm về nhà với tất cả sự sùng bái. Thế là Hồng- chị vợ của Hải, tiếp tục nối gót Ngọc, trở thành “vợ” của Lâm chín ngón.

Cùng thời gian này, Năm Cam đã dùng uy tín riêng của mình đã bảo lãnh cho Lâm trình diện hằng ngày tại phòng CSHS-CATPHCM.

Lâm sống đầm ấm hạnh phúc với Hồng trong căn nhà riêng của cô. Để giữ chân anh chồng khét tiếng giang hồ, Hồng chiều chuộng hết mực. Cô không đẹp lắm và cũng không còn trẻ để hoàn toàn làm cho Lâm say đắm, nhưng thực ra, nếu không gá nghĩa với cô, có lẽ Lâm đã phải tiếp tục ăn cơm tù do bí lỗi phải liều mạng đi cướp giật vớ vẩn. Ôn nghĩa ấy, con người như Lâm làm sao nhớ được!

Vốn là người không mấy gì biết điều và hơi có chút bất bình thường, Lâm đột nhiên “giở quẻ” ư với vợ.

Một đêm, Lâm bàn trước với nhóm đàn em thân tín, trong đó cầm đầu là Hòa búa, để đột nhập vào nhà của chính vợ chồng mình. Lâm để cửa không khóa và giả vờ ngủ say cho “bọn nhập nha” hành động. Toàn bộ xe cộ, máy móc và đủ thứ tài sản có giá trị khác của Hồng-dĩ nhiên, vì Lâm làm gì có của nả để mất, đã bị dọn sạch.

Hôm sau, trong lúc Hồng muốn xui tại chỗ vì mất sạch của cải dành dụm, Lâm hớn hở đi đến điểm hẹn với Hòa búa.

“Cảm ơn các chu!” Lâm tỉnh rụi nói rồi bỏ đi sau khi nhận lại toàn bộ hàng hóa và bán sạch, trước cặp mắt ngỡ ngàng của Hòa búa và sự hậm hực của lũ đàn em! Không một xu teng nào được chi ra, ngoài câu cảm ơn vô nghĩa ấy!

Chuyện chơi bản của Lâm bị vỡ lở do chính Hòa búa cùng lũ đàn em quá bức tức, đem tâu bày lại cho Năm Cam. Dĩ nhiên, chẳng chóng thì chầy, tin tức ấy cũng lọt về tai ông già vợ Uýt Sển.

Cả gia đình Uýt Sển nhao nhao lên đòi xử tội Lâm. Có điều uy danh của Lâm đã làm chùn tay tất cả những cái đầu nóng trong gia đình Uýt Sển.

Nổ ra một cuộc cãi vã suýt dẫn đến đổ máu giữa Lâm và gia đình bên vợ. Lâm bỏ đi và quay trở lại với một băng du đảng tuyển mộ từ địa bàn cũ của Lâm, khu chuồng Bò ngã Bảy. Toàn bộ dân có máu mặt khu vực Cầu Muối lao vào bênh vực gia đình Uýt Sển, Lâm hậm hực bỏ đi...

*

* *

- Từ rày trở đi, anh yêu cầu chú phải công khai tài chính hàng ngày cho anh biết! Dầu sao anh cũng có hùn vốn mà! Lâm đột ngột tuyên bố.

Mười đen ngớ ngàng trước yêu cầu của anh Lâm. Thằng cha này điên hoặc ngu hay sao chứ? Số tiền gọi là hùn vốn của Năm Cam ngầm cho Lâm, chỉ đủ mua không đến một cái kệ để bày hàng, gọi là hùn vốn cho oai, chứ đúng ra là Mười đen đã phải trích thu nhập của mình để chia lại hàng ngày cho Lâm! Đã nghe đến tính kỳ cục của Lâm nhưng Mười đen không ngờ gã đàn anh này lại có thể vô lý đến độ nực cười đến như vậy!

Sau khi nghe Mười đen thuật lại nguồn cơn, Năm Cam gật gù một lúc rồi quyết định, y đã hiểu được một phần nào cá tính kỳ quặc của Lâm:

- Chú cứ đưa luôn hai cây vàng ấy cho Lâm chín ngón, coi như chắt dút việc cho nó hùn vốn, còn lại để xem nó đi thêm nước cờ đã rồi tính!

Nhận lấy vàng từ tay Mười đen, Lâm hí hửng dút luôn vào túi quần rồi bỏ đi, miệng nở một nụ cười đắc thắng.

Vài hôm sau, vợ bé của Mươi đen, chẳng hiểu lý do gì bị Lâm nện cho mấy bạt tai xiềng liềng. Chưa hả giận, Lâm còn đập phá một số đồ đạc trong cửa hàng Mươi đen rồi mới bỏ đi.

Mươi đen qua tìm thủ lĩnh với giọng tức tưởi:

- Anh Năm làm sao chớ em chịu hết nổi rồi!

Năm Cam suy nghĩ. Thực ra y biết, Lâm chín ngón vốn coi thường Năm Cam từ lâu nên qua việc ép Mươi đen, gã muốn dẫn mặt mình.

- Thì thôi, đành vậy...Thích thì chiều, đến thì đón!

*

* *

Năm Cam triệu tập Hòa búa cùng đám đàn em đang bắt măn đại ca lâm, mang theo đầy đủ “đồ chơi” từ dao lê đến mã tấu. Bọn này vốn sợ tinh tướng của Lâm, nếu không có Năm Cam “thị thiềng” thì chẳng tên nào dám nhìn vào mặt Lâm chớ đừng nói chi đến chuyện ra tay!

Phục kích ở quán cà phê gần chợ suốt mấy ngày liên tục, chẳng hiểu vì thông tin rò rỉ hoặc vì Lâm có linh tính nên gã du đảng đàn anh này chớ hề lộ mặt

ra đến chợ trời, một điều hơi lạ đối với Lâm.

Tuy vậy, sự việc dù không xảy ra nhưng mối thù oán giữa hai bên coi như đã kết, tận sau này-mới đi đến kết thúc.

*

* *

Thành Chân- một tay anh chị có tên tuổi ở Hải Phòng, theo sự tiến cử của Lý Đồi, đến ra mắt Năm Cam. Y vui vẻ đón nhận Thành Chân vào tổ chức cờ bạc của mình và giao cho gã dân chơi xứ cảng nhiệm vụ “phát quả” cho sòng chính 148 Tôn Đản.

Thành Chân có một thành tích rất dữ dằn và quen biết hầu hết bọn dân chơi Bake(tiếng lóng chỉ những tay anh chị gốc Bắc vào Nam sau năm 1975)nên có gã, Năm Cam thêm phần yên tâm.

Những kẻ theo đuôi ông trùm đều được phân phát quyền lợi tùy theo sức đóng góp, có điều- hầu như đều có chung một nhận định: ông trùm Năm Cam hơi tham và có bản chất ti tiện dù đã cố tỏ ra hào phóng. Những thủ thuật mua danh của ông ta chỉ có thể gạt được Ba Thành, Đoàn Thạch Hãn... còn trong nội bộ giang hồ, làm sao qua những cái đầu từng kinh qua trận mạc, tù tội? Tuy mằm mống bất mãn đã bắt đầu nảy sinh nhưng bộc lộ ra thành cử chỉ thì chẳng tên nào dạn dột đến mức ấy. Ai không biết bản tính thù vặt nhỏ mọn của Năm Cam?

*

* *

Ba Lâm- đội trưởng CSHS CA quận 3, một chiến hữu xã hội đen của Năm Cam, rủ y đi ăn sáng. Đến tiệm phở trên đường Nguyễn Thị Diệu quận 3, hai người chọn bàn trong cùng.

- Chào anh Ba buổi sáng... Một người đàn ông ăn mặc lịch sự cất tiếng.

Bàn bên cạnh có hai người, người ngồi cách chỗ Năm Cam vài bước chân. Gương mặt người này có đôi nét làm Năm Cam bắt giác chú ý, dù đôi mắt của gã nấp sau cặp kính khá dày.

- Anh Ba, xin giới thiệu đây là đồng nghiệp của em, viết cho tờ Tuổi Trẻ, cũng mới vào nghề như em thôi! Dừng giới thiệu.

- Qua ngồi đây cho vui...Ba Lâm đề nghị.

Nghe giới thiệu đến tờ Tuổi Trẻ, tác nhân đem đến sự sụp đổ của ông thầy Ba Tung qua loạt bài Đường Sơn Quán, Năm Cam càng thêm cảnh giác.

- Đây là anh Năm Cam, bạn anh! Ba Lâm giới thiệu.

Sắc mặt của hai anh chàng làm báo đột nhiên thay đổi. Họ lập tức vồn vã:

- Trời ơi, tụi em nghe tiếng anh Năm nhiều quá, hôm nay mới được gặp! Hôm nay cho tụi em mời anh đi uống bia với tụi em...

Lần gặp đầu tiên của Năm Cam với “con sâu róm” trong làng báo: Hoàng Linh đã diễn ra như vậy. Rất nhiều năm sau này, Năm Cam tỏ ra hối tiếc đã liều mạng kết thân cùng gã nhà báo ti tiện bất nhân này!

Lúc ấy Hoàng Linh còn đi chiếc honda 67 cà tàng. Gã liên tục tìm đến Năm Cam...

- Anh Năm ơi, có chuyện rồi đó! Gã nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Chuyện gì vậy chú? Năm Cam hỏi tuy biết tông Hoàng Linh muốn gì ở mình.

- Có một số đơn tố cáo anh chứa sòng bài! Em mới hay, lập tức qua báo anh...

- Vậy bây giờ mình tính sao hả chú? Năm Cam hỏi lòng không khỏi bức bối.

- Cũng đơn giản thôi, em nói với các xếp được... Có điều... Gã bỏ lửng.

Năm Cam rút túi đưa cho gã phóng viên ruồi nhặng này, khi thì vài tờ 100 dollar mới cứng, khi thì xấp bạc ngân hàng phẳng phiu khoảng năm triệu. Cầm lấy tiền đút vội vào túi, Hoàng Linh nói với vẻ ngượng ngập:

- Em cũng đãi mấy ông trong ban biên tập thôi... Thay mặt các xếp em cảm ơn anh... Còn chuyện đơn thưa, anh Năm yên tâm, ngày nào còn em ở báo Tuổi Trẻ, em sẽ phục vụ anh hết mình!

Số tiền dầm dúi ấy ngày càng tăng theo mức độ quyền lực của Năm Cam trên chốn giang hồ. Xem ra cũng chẳng thấm tháp gì!

*

* *

- Có một sông mới mở ở trên đường Đông Du! Một gã đàn em thề thốt.

- Của ai? Aên thua lớn nhỏ? Năm Cam cau mày hỏi. Với y, một sông mở ra mà y không được bấm báo xin phép, là một sự xúc phạm nghiêm trọng. Qua mắt Công An thì còn tha thứ được, còn với y...

- Dạ của tụi Hải Phòng, nghe nói ăn thua cũng lớn lắm vì tới chơi toàn dân làm ăn ở ngoài Bắc vô không hà! Gã đàn em nói.

- Em đi kiếm Thành Chân về liền, nói anh Năm cần gặp...Năm Cam ra lệnh.

Thành Chân vừa nghe thủ lĩnh vờ lập tức bỏ cuộc chơi đang tới hồi quyết liệt lên xe về gặp Năm Cam.

- Oái dào! Sông ấy em còn lạ gì... Của vợ chồng thằng Chung-Tâm đấy!

- Sao chú biết mà không báo anh? Năm Cam cất vắn.

Thành Chân tái mặt. Gã cứ tưởng là Năm cam chỉ quan tâm đến những sông bạc hoạt động với qui mô lớn nên không báo cho thủ lĩnh.

- Chú đừng xem thường những xói nhỏ, có cơ hội là mình hết đất sông, dân kỳ bẻo đâu có biết ngừng lại đâu chú? Năm Cam nói.

Chiều hôm ấy, đích thân Năm Cam tìm đến xói bạc Chung-Tâm. Nhận ra ông trùm, hai vợ chồng mặt cắt không còn hột máu.

- Dạ mời anh Năm Qua phòng riêng cho vợ chồng em thưa

chuyện...Chung nói.

- Thôi đi... Năm Cam khoát tay. Tôi đến đây để chơi mà,có gì phải nói chuyện. Vả lại, mà vợ chồng chú cần nói chuyện gì với ai! Năm Cam cười khẩy.

Hôm sau, nhờ một dân giang hồ lâu năm tiến cử, hai vợ chồng Chung-Tâm lập tức đến nhà Năm Cam -lúc này đã dọn về 365 Võ Văn Tần Q.3, mang lễ mừng quà cáp. Với một bộ mặt của “ một nguyên thủ quốc gia”, Năm Cam thon thót nói cười trong lúc hai vợ chồng “kẻ tội đồ” cứ run như cây sậy.

- Tiền thu được ở các sòng, anh Năm có nghĩ đến việc “ rửa” nó không? Chung lựa lời mà nói trong lúc Năm Cam đang cao hứng.

- Rửa? Tiền gì mà phải rửa? Năm Cam thực sự ngạc nhiên.

Chung mỉm cười, gã nhận ra, dù là một thủ lĩnh đầy quyền lực của giới giang hồ Sài Gòn, nhưng Năm Cam không có chút kinh nghiệm nào về việc biến các đồng tiền lợi nhuận phi pháp trở nên tài sản công khai, có thể chứng minh nguồn gốc một cách dễ dàng khi luật pháp sờ đến gáy.

Một kế hoạch rửa tiền được vợ chồng Chung-Tâm trình bày tỉ mỉ với ông trùm, xem như một lễ vật ra mắt của thuộc hạ với chủ nhân. Năm Cam nghe đến đâu mừng đến đó như bắt được “ bí kíp võ công”. Hóa ra, từ bao lâu nay-y đang ngủ say trên quyền lực và tiền bạc, không nghĩ đến việc biến hóa đồng tiền đen đúa dơ bẩn thành thứ tài sản hợp pháp có thể truyền tử lưu tôn.

Đơn giản biết bao mà y không hề nghĩ đến. Một ngôi nhà trị giá vài trăm cây vàng để sửa sang rồi tiếp tục bán cho ai đó với một giá hết sức hời. Số tiền dùng để mua, cũng là của Năm Cam, nhờ một kẻ thân tín đứng tên. Sau đó, căn nhà lại bán-tất nhiên lại là Năm Cam đứng sau lưng, để cứ lòng vòng vài lần, lãi vài ba trăm cây-thậm chí cả ngàn cây vàng, số tiền kiếm được từ sòng bạc đã biến thành lợi nhuận hợp pháp có được do “mua bán địa ốc” . làm sao có thể lần mò nổi ra tài sản của Năm Cam, nếu thực thi kế hoạch này?

- Anh giao cho hai vợ chồng chú giúp dùm. Dầu sao, anh cũng không rành các vụ mua bán, sửa chữa nhà cửa này bằng vợ chồng chú...Năm Cam hả hê tuyên bố.

Vợ chồng Chung-Tâm mừng hóm. Bằng quyết định này, ông trùm đã mặc nhiên chấp nhận cho chúng tiếp tục hoạt động sòng bạc mà không cần phải chia chác lợi nhuận, đồng thời- về mặt các cơ quan luật pháp, sòng bạc Chung-Tâm từ nay coi như đã có “đóng dấu đỏ” để hòa vào mạng lưới chung!

Hai vợ chồng Chung-Tâm “hùn-vốn” với Năm Cam tiến hành một loạt dịch vụ mua bán địa ốc và sửa chữa cho hoàn chỉnh. Với kinh nghiệm từng trải, Chung-Tâm, mua hết căn nhà ở đường Hùng Vương đến ngôi nhà ở Lý Tự Trọng đem đến cơ hội cho Năm Cam rửa sạch hàng chục tỷ đồng một cách dễ dàng. Tuy nhiên lúc này vợ chồng Chung-Tâm mới cảm thấy vị đắng của vai trò “đệ tử ruột” cho Năm Cam. Tất cả lãi kiếm được, dĩ nhiên phải có không ít thì nhiều, đều rơi vào túi sắt của “mẫu hậu” Trúc. Chia cho đệ tử ư? Với Năm Cam, cho Chung-Tâm sống an toàn, thảnh thơi mở một vài sòng bạc ngấn ngày, như thế đã là quyền lợi lớn lắm rồi còn gì? Trong triều đình của Năm Cam, các cận thần chỉ được phép tồn tại với thu nhập khá hơn bọn giang hồ vật vờ một chút đỉnh...làm gì có việc giao quyền lợi lớn hơn để một ngày nào đó, phù thủy sẽ chẳng còn điều khiển được âm binh nữa?

*

* *

Luông điếc đi tù về, mất vợ mất cả con và mất luôn lãnh địa giang hồ vốn được gã cát cứ từ sau ngày giải phóng là vùng đất Thị Nghè lăm thị phi...

Cru mang một gã giang hồ thất thế nhưng có máu liều mạng này, Năm Cam đã nhẩm tính đến việc dùng Luông điếc vào một cuộc thanh toán mà theo y, chỉ có Luông mới đủ gan dạ. Kẻ thù Lâm chín ngón vẫn còn đó sò sò, dù chưa đủ sức để gây phiền nhiễu cho Năm Cam nhưng với bản tính lo xa, Năm Cam quyết không để cho Lâm mọc đủ lông cánh để gây hại cho mình. Luống điếc, tên giang hồ Miền Nam duy nhất, đã từng tỏ ra coi thường Lâm và sẵn sàng “thịt” Lâm khi “anh Năm có yêu cầu”, đây chính là điều Năm Cam cần ở Luông...

Để Luông có thể sống một cách tạm gọi là “com no bò cưỡi” nhưng không thể trở thành giàu có để luôn lệ thuộc vào mình, Năm Cam sẵn lòng cung cấp mọi yêu cầu của tên đàn em điếc lác này trong chừng mực còn kiểm soát được. Lúc này Luông đã có vợ mới. Mai, tên cô vợ của Luông, tuy xuất thân từ gia đình tử tế nhưng lại không tử tế chút nào. Những đòi hỏi quá quắt của cô vợ xinh xắn, trẻ trung đã làm cho Luông ngày càng lún sâu vào vòng kiểm soát của Năm Cam.

Luông đem về dưới trướng hai tên thuộc hạ thân tín. Năm Cam hết sức hài lòng về tính tình của chúng liều mạng còn hơn cả Luông điếc và rất dễ bảo.

Tâm cá voi, tên thật là Nguyễn Văn Thanh sinh năm 1961 xuất thân từ hẻm 100 Khăn đen- Suối Đồn, Đình Tiên Hoàng quận Bình Thạnh. Y thường lui tới với Luông điếc và cột chặt vào hoạt động của đàn anh trong loại hình dịch vụ đòi nợ thuê. Những món nợ khó đòi từ các phi vụ buôn gỗ lậu hoặc thiếu tiền chơi bạc đá gà, được thuê với giá thỏa thuận từ 20 đến những 50% tổng giá trị, đã giúp Tâm cùng Luông điếc và Trung mập sống một cách phũ phê.

Trung mập sau một thời gian qui phục dưới trướng Năm Cam đã trở cò đề đi theo một tay anh chị vừa loé sáng hứa hẹn một tương lai bá chủ là Bình Kiềm.

Bình Kiềm trước khi thành danh hầu như chẳng một tên cắc kè nào biết tới, hướng chỉ là ông trùm Năm Cam. Về việc này, ông hoàng đế thế giới ngầm cứ tiếc mãi vì đã không nhìn ra chân tướng của đối thủ tương lai để triệt tiêu sớm.

Có tên Bình Kiềm là vì gã có một thời gian nghĩa vụ quân sự trong đơn vị kiểm soát quân sự ở thành phố Hồ Chí Minh. Gốc Bắc, nên Bình Kiềm giao du với một loạt giang hồ anh chị ở Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định...xiêu dạt vào Sài Gòn. Đặc biệt có thể kể đến bốn nhân vật nổi đình nổi đám trong giới Bake này: Thành Chân đã đầu quân dưới trướng Năm Cam, Thành Sùi-hùng cứ khu vực Nhà Văn Hoá Thanh Niên và là “ chồng hờ” của nữ diễn viên kịch nói Cát Phượng dù đang có vợ sò sò, Tuấn Tăng gốc Hà Nội-chuyên nghiệp tổ chức sòng sóc đĩa, bạn khá thân của Thành Chân, cuối cùng là Cường Híp, có đại bản doanh là quán karaoke ôm “ giai điệu” trên Võ Văn Tần. Trong bốn tên vừa kể, Cường híp được xem là ghê gớm nhất:Tâm cá voi tỏ vẻ bất phục Mười đen, dù đó chính là tên thuộc hạ thân tín của Năm Cam. Nguyên nhân từ một vụ đòi nợ thuê được Năm Cam giới thiệu. Khi chia chác số vàng kiếm được, Mười đen đòi phần nhiều hơn với lý do: là đàn anh!

- Không có đàn anh gì ráo! Tao gọi mày bằng “mày” đó ...Tâm đập luôn.

Sợ máu hung hăng của Tâm, Mười đen chạy về tìm Năm Cam để mách lại. Năm Cam gọi Tâm cá voi đến nói giọng nhỏ nhẹ:

- Tâm kính trọng chú, gọi chú bằng chú thì phải cư xử sao cho được với thằng Mười đen, dẫu sao nó lớn tuổi rồi và cũng trung thành với chú...

Tâm hậm hực ra về, tuy không thể phục Mười đen như một đàn anh vì bản lĩnh và uy tín của Mười đen không đáng kể làm anh chị, nhưng sau lưng gã là một Năm Cam toàn quyền định đoạt số phận của giang hồ Sài Gòn!

Để an ủi vỗ về Tâm, Năm Cam bèn giới thiệu với gã một mối bở. Chủ khu giải trí vui chơi trong vườn Tao Đàn Tân trực rất cần một vài người có máu mặt để bảo đảm an ninh, Tâm cá voi- Uýt đẹp được đưa vào vị trí ấy với số tiền nhận hàng tháng khá cao so với thu nhập của một công nhân viên chức.

Được thế, Mười đen càng lúc càng ngông cuồng ngạo mạn. Cho đến khi xảy ra vụ Thành Chân.

Thành Chân, ngoài việc cúc cung tận tụy dưới sự chỉ đạo của ông trùm Năm Cam, gã cũng có một vài quyền lợi riêng. Vũ trường VIP nằm trên đường Nguyễn Văn Chiêm, là vũ trường số 1 của Sài Gòn lúc bấy giờ. Hàng đêm, dân chơi lăm của từ Sài Gòn tụ tập về để vui vẻ theo câu: Aên Quận Năm, Năm Quận Ba, Hát Ca Quận Nhứt, Cướp Giật Quận Tư...

Quyền bảo kê VIP được các chủ nhân chọn mặt gửi vàng cho Thành Chân gã có hẳn một bàn riêng và luôn một chai Hennessy X.O miễn phí cho “anh Thành Chân”. Mùoi đen đến chơi cũng phải ề cổ ra mua vé như mọi người và dĩ nhiên, mọi khoảng khác đều phải “sòng phẳng là tri kỷ”.

Mùoi đen hậm hực tuyên bố trước mặt bọn bảo vệ, đàn em Thành Chân:

- Mẹ kiếp, thằng Thành Chân là cái gì mà tụi mày đòi dựa dẫm coi thường tao? Chẳng qua tao chẳng muốn anh Năm buồn thôi!

Tất nhiên, cũng vì sợ “anh Năm buồn” như Mùoi đen, dù đàn em báo lại câu nói hỗn xược ấy, Thành Chân cũng đành bỏ ngoài tai.

Thế nhưng, Mùoi đen- con cáo già mượn oai hùm, đã không ngừng lại. Gã cho đàn em dò la đề lên phương án “gỡ bản số giang hồ” của Thành Chân.

Một đêm về sáng, Thành Chân vừa rời khỏi vũ trường VIP đã bị bám đuôi. Đến một đoạn đường vắng, Thành Chân bị bọn sát thủ chặn lại và chém vào lưng vào vai để gọi là “cảnh cáo”. Liệu thế chỉ có một mình, Thành Chân mang vết thương đến bệnh viện băng bó và im lặng không nói một lời dù biết chắc ai đã cho anh em hạ thủ mình.

Tưởng đã êm xuôi Mùoi đen cười đắc thắng...

Niềm vui càng tăng khi Mùoi đen hay tin Thành Chân “thất thủ Hạ Bì” với

một tiểu tướng giang hồ không tên tuổi là Bình Kiềm! Thực ra cũng chẳng ai ngờ vụ đụng độ xem ra đơn giản ấy đã khiến cho giang hồ Sài Gòn mọc thêm ra một thủ lĩnh mới.

Cũng từ việc tranh chấp quyền bảo kê vũ trường VIP giữa băng Thành Chân và nhóm Bình Kiềm đang ngoi lên tìm đất sống. Vài cuộc chạm trán xảy ra nho nhỏ, thương lượng mãi cũng chán...hai bên thách nhau mỗi cuộc quyết đấu trên đường Nguyễn Huệ. Nghĩa điền- một bằng hữu giang hồ với Thành Chân đã hùng hồn tuyên bố “sẽ ủng hộ hết mình” cho Thành Chân. Quân của Thành Chân- Nghĩa điền rải dài dọc trục lộ sẽ mớ ra cuộc huyết chiến với dao lê mã tấu hườm sẵn và hùng hực khí thế tiến công. Liên minh ấy, được xem ở Sài Gòn là mạnh nhất!

Bình Kiềm đến cùng một số đàn em ít ỏi của mình. Gã nhếch mép cười lạnh lẽo khi thấy trận địa đã sẵn sàng với lực lượng Thành Chân- Nghĩa điền đông gấp mấy lần mình. Đôi mắt ti hí của Bình Kiềm đảo tới đảo lui quan sát.

Cuộc đụng độ vừa xảy ra, Bình vén vạt áo sơ mi rút khẩu súng K54 đây áp đạn ra chia thẳng vào bọn Thành Chân bốp cò...Tiếng nổ chát chúa đầy uy lực của khẩu súng trận làm toàn bộ sĩ tốt của liên minh Thành Chân- Nghĩa điền sợ cúm cả giò cẳng! Thậm chí có tên ngã lăn quay lại chiến địa vì sợ!

Nhanh chóng đến không ngờ, cuộc chiến đã phân thắng bại khi Thành Chân vấp giò lên cô mà chạy chết. Gần như ngay lập tức, Bình Kiềm hạ lệnh thu quân để tránh sự săn lùng của lực lượng cảnh sát hình sự khi nghe tiếng nổ.

Nghe tin, Năm Cam tỏ vẻ bức bối trách Thành Chân:

- Chú có tên tuổi như vậy mà để một thằng nhóc con sờ đầu như vậy à?

Thành Chân không biết phải giải thích thế nào đành im lặng, mặt đỏ bừng...

Tuy trách đàn em nhưng Năm Cam bắt đầu chú ý đến tên giang hồ nhóc con không tên tuổi nhưng sẵn sàng chơi cả “hàng nóng” và cũng chẳng ngần ngại gì một đàn anh có tên tuổi như Thành Chân. Phải chi dưới trướng của y có được một loạt đàn em có tầm cỡ như vậy thì hay biết mấy? Nghĩ là làm, để tránh khỏi sự méch lòng Thành Chân -Nghĩa điền, Năm Cam gọi Kim Anh đến gặp riêng ở một khách sạn. Ngoài chuyện “tâm sự loài chim biển” cho trọn nghĩa tình cố cựu, Năm Cam giao cho “võ hậu” kim Anh sứ mệnh tìm hiểu, lôi kéo và kiểm soát bằng được Bình Kiềm. Được lời như vói tắc lòng, Kim Anh lập tức “phụng mạng”. Còn gì bằng, khi được phép của Năm Cam để “tiếp cận thân tình” với một gã trẻ khỏe đầy hấp dẫn bởi mục đang độ hồi xuân sung sức như Kim Anh...? Lập tức mục tiến hành và hết sức vừa ý.

Lúc này theo kế hoạch của vợ chồng Chung Tâm, Năm Cam đã xuất tiền ra “hùn” một nửa để mua một loạt 3 căn nhà mặt tiền trước đường Nguyễn Tất Thành, nơi trước kia là một lò bánh mì lớn. Để sửa sang cho hoàn chỉnh, lần đầu tiên, cũng theo sự tham mưu của Chung-Tâm, Năm Cam đã vay ngân hàng một tỷ đồng với mức lãi xuất vừa phải. Món nợ này, theo y- chỉ vài tuần thu nhập suông sẽ từ các kiểu làm ăn đa dạng từ thế giới ngầm, thì trả xong ngay, không thành vấn đề!

Thế nhưng, việc sửa chữa phát sinh đã ngốn sạch tiền thu nhập của y, Năm Cam theo gợi ý của Tùng- vị phó phòng cảnh sát hình sự năm xưa nay là trưởng phòng tham mưu tổng hợp, chấp nhận vay của Tùng 100 cây vàng với mức lãi 2 cây một tháng. Kệ, cũng coi như một cách hồi lộ hợp pháp thôi mà, Năm Cam tự nhủ và vui vẻ với việc vay mượn một nhân vật hứa hẹn sẽ còn leo cao hơn trên nấc thang quyền lực.

Nhà hàng-khách sạn Cam khánh thành với sự ủng hộ tuyệt đối của các giới chức có liên quan với Năm Cam và của giới giang hồ xã hội đen ở Sài Gòn. Do Thành Chân đã tỏ ra kém bản lĩnh nên Năm Cam trao quyền “bảo kê”- dù chỉ là hình thức, cho Mười đen và Bình râu- em ruột của võ sư Vạn thầy dạy Taekwondo cho Trần Quang Hạ.

Đắc ý với cương vị mới, Mười đen nguyện sẽ hết lòng phục vụ “anh Năm” và hùn một khoản tiền trang bị hệ thống ánh sáng cho vũ trường nằm trong khách sạn Cam.

Bình râu- vốn không phải có xuất thân từ giang hồ nhưng lại khoái chơi trò xung hùng xung bá của bọn lưu manh chuyên nghiệp. Khi đã quen biết Năm Cam, có lần hẻm 148 Tôn Đức- cứ địa giang hồ của ông trùm để quây. Suýt chút nữa y đã mất mạng nếu ông trùm không nghe ồn ào kịp ra can thiệp. Gã cứ tưởng bỏ nghĩ rằng hẻm 148 này không có anh hùng! Nào là Cu lép, Cu đui, Dũng xi ba chao, Hùng tề.v.v.. tên nào cũng dư khả năng đưa Bình râu về châu tiên tổ, cũng may cho gã là có lá bùa hộ mạng là Năm Cam.

Cu Nhút, một quân tốt mới xuất hiện trong bàn cờ giang hồ của ông trùm, xuất thân từ khu Chợ Cầu Cống nhưng lấy vợ ở hẻm 148 Tôn Đức. Gã to con chậm chạp và trước khi vào tù năm 1989 với mức án 4 năm do cướp xe đạp cùng Dũng chùa, Phong cùi, chẳng ai biết đến gã. Khi thụ hình ở trại Bó Lá, gã thách Huệ sào đời-con cạp già ở quận 10, đâm nhau tay đôi. Huệ sào đời sắp hết án đâm ra lạnh giò, từ chối lời khiêu chiến. Tiếp đến, Cu Nhút thách luôn Hùng nheo-tay anh chị ở khu ga Hoà Hưng chỉ đứng sau Tuấn cô đơn, đã bị đâm chết ở trại Đồng Hòa-Tân Hiệp bởi Nhi lác quận 8, Hùng nheo cũng chạy mất. Nghe thông tin của bọn tù mãn án báo về, Năm Cam lập tức gọi tiền vào trại giam thăm nuôi Cu Nhút.

Khi Sang đen, em ruột Cu Nhứt về, Năm Cam đón về hẻm 148 cho giữ chân cảnh giới sông bạc để giúp đỡ. Cu Nhứt miễn án tù thay vì về hẳn với Năm Cam đã qua tá túc bên sông bạc nhỏ của một bằng hữu giang hồ tên là Lũng-con má Nguyệt. Sau đó, Cu Nhứt về đầu quân cho Lai em- ông trùm chợ cá Cầu Ông Lãnh mới nổi cộm.

Với giang hồ Cầu Muối, nơi phát tích và thành danh của hàng loạt anh chị côm cán, Năm Cam mở rộng quan hệ và hình thành một sự liên kết ngầm với các thế lực khác nhau. Hiệp phò mã, lúc này với vị trí độc tôn của Năm Cam, đã được giang hồ phong tặng danh xưng đầy tính mỉa mai ấy, đã có lợi rất nhiều do thuở xưa đã từng là tên đầu đường xó chợ khu Cầu Muối. Lai em-thành danh từ vụ “cạch tay đôi” và đâm chết Lượm, cháu Đực Bà Tiêu, vốn giỏi võ và số má giang hồ hơn Lai em xa, mà không hề bị kết án. Đây là một bí ẩn mà giới giang hồ đâm ra kiêng mặt Lai em. Nếu không có thế lực bao che, làm sao có việc giết người mà vẫn phây phây ngoài vòng pháp luật? Lai anh, một tên vớ vẩn, núp theo sự nổi danh của Lai em cũng tha hồ làm mưa làm gió một cõi.

Sau Lai em, là anh em Cu Báo- Cu Tư. Mai , đưa em gái của Cu Tư, cũng đứng ra cho vay và trở nên giàu có, sau-để tặng thêm thế lực, đã gả con gái cho con trai Lai em, mượn danh nghĩa xuôi gia đề làm ăn suông sẻ. Cu Tư- còn có tên gọi là Tư Râu, là một biện giả có tầm cỡ.

Cu Tư, để có thể tổ chức các trường gà một cách thuận lợi, cũng có những “ông thầy” có tầm cỡ đứng sau lưng. Với chiếc thẻ cộng tác viên quân báo do Mười Điệp-lúc ấy 12 phó ban phụ trách cấp, Cu Tư ngiễn nhiên đứng ngoài vòng luật pháp, do tính cả nể của các vị giới chức công an với ngành quân báo.

Lai em, có sự yểm trợ ra mặt của thiếu tá Ngọc, còn gọi là Ngọc sọ não do bị thương ở đầu trên chiến trường K. Viên thiếu tá du côn này liên kết làm ăn với Lai em và thọ lãnh của Lai em quá nhiều đến độ quên cả mình là quân

nhân!

Sơn Hai Aãn, một đàn em ở quận 4 của Năm Cam cũng hoạt động sòng bạc, trường gà, lại là đàn em của Ba Long- cấp trên trực tiếp của Mười Điệp, nên cũng có chiếc thẻ quân báo và thỉnh thoảng vẫn mượn súng K59 quan thầy đi hù dọa cho thêm chút số má.

Va chạm quyền lợi từ các trường gà, Cu Tư và Sơn hai ản quyết định “thịt” nhau để có thể trở thành “độc bá quần hùng”. Cuộc tranh chấp lên đến đỉnh điểm khi cả hai tên quyết tâm dùng “hàng nóng” giải quyết chiến trường! Thấy thời cơ thu phục hai tên này đã đến, Năm Cam bắt đầu lộ diện. Y cho người lần lượt mời hai tên đến gặp riêng y.

Cuối cùng thì lý lẽ đầy thuyết phục của Năm Cam đã lôi cả hai tên lẫn quan thầy của chúng lên bàn thương lượng.

- Lo mà kiếm tiền nuôi vợ con, tranh chấp đụng độ làm gì, lỡ mất hết thì sao? Thôi, tìm cách thỏa thuận với nhau mà sống!

Trong đêm ấy, tại một nhà hàng bia ôm, Năm Cam đích thân đứng ra dàn xếp và kiểm soát từng tên không cho mang vũ khí theo. Ba Long, Mười Điệp cũng có mặt để chứng kiến cho hai đàn em thỏa thuận.

Sau việc ấy, trong giới giang hồ, tên tuổi Năm Cam vụt nổi như cồn!

*

* *

Ít lâu sau, Sơn Hai Aãn-do háo thắng hiệu danh đã tự bôi sỏ tên mình trên chốn giang hồ. Gã rơi vào một vụ trọng án đành trốn chui trốn nhủi, nghe đâu phải giải phẫu thẩm mỹ cải sửa dung mạo để đi lại khỏi bị công an tóm cổ!

Tâm cá, cần phân biệt với Tâm cá voi, là một tên giang hồ đã có tên tuổi ở khu vực Kho 18 Cảng Sài Gòn. Thua độ đá gà sao đó, khi Sơn Hai Aãn đòi tiền, Tâm cá không trả rồi còn hạ nhục Sơn. Sơn đến nhà gặp “anh Năm” để vấn kế, Năm Cam nở nụ cười lạnh lùng:

- Anh ghét mấy thằng chơi ngang lắm! Tùy chú...

Với giang hồ, như vậy coi như lời tuyên án phát xuất từ ông trùm. Còn gì nữa mà không hành động?

Đêm ấy, trên chiếc xe 12 chỗ chõ chọt nhích đàn em và mã tấu, Sơn dẫn đại quân đến đường Nguyễn Thành Hiếu để hỏi tội Tâm Cá.

Vung vẩy khẩu súng ngắn trên tay, Sơn Hai Aãn phát hiệu lệnh tiến công. Luộm pécé, Sang đen, Dũng chùa... cùng hàng chục tên lăm lăm mã tấu lao vào nhà Tâm cá. Tuy kịp thời lên mái nhà để thoát thân nhưng nhìn thấy bọn sát thủ vây chặt gia đình để hành hung, Tâm cá đành trèo xuống để ứng chiến.

Quả bất địch chúng, Tâm cá bị chém gục tại chỗ và đau xuống chặt đứt lìa hai bàn tay...Thương chồng, Hồng- vợ Tâm, nhào đến ôm để đỡ cho chồng cũng lãnh luôn một nhát mã tấu vào đầu bất tỉnh nhân sự. Vụ án quá dã man nên không thể bùng bít dù Sơn cũng có đường dây thế lực riêng của mình... Năm Cam đành chấp nhận việc đào tẩu của đàn em.

*

* *

Để dành lấy vị trí khả dĩ trong giang hồ, trong lúc khu hẻm 148 Tôn Đản, sòng bạc chính của Năm Cam, đã có Bò lục- hung thần quận 4, làm bảo kê, Cu Nhút đành phải liên kết với Lũng để mở một cuộc chiến tạo tên tuổi. Gã và Lũng bàn bạc để cuối cùng đi đến một quyết định chọn mục tiêu là Phi, Lượm-em ruột Dũng Rừng-con Châu-Phụng, vốn là một đối thủ cạnh tranh địa vị với Lũng. Sát thủ chính được chọn là một thằng trẻ con. Thắng mã tà, tên của thằng nhóc, vốn được Lũng và má Nguyệt nhận ra bản lĩnh nên cung chiêu nó hết mục.

Sự việc xảy ra cũng nhanh như lúc bàn bạc, nạn nhân bị chém te tua và sát thủ từ tốn bỏ đi.

Vốn thừa kinh nghiệm đối phó với giang hồ , gia đình sau khi đưa nạn nhân vào trung tâm cấp cứu quận 4 đã cho người canh giữ. Nhận ra một số dấu hiệu lạ khi một vài chiếc xe chở bọn giang hồ lảng vảng đến khu vực y tế, lập tức chuyển nạn nhân vào trung tâm cấp cứu Sài Gòn, đồng thời gọi điện thoại báo cho CA quận 1.

Số sát thủ được lệnh đến hạ thủ cho tiết nọc, đã phải lùi bước trước cảnh sát hình sự quận vây chặt hai cửa vào ra của bệnh viện.

Rồi sự việc cũng qua đi như hàng loạt sự việc khác động trời không kém ở mảnh đất quận 4.

Trang, cô nhân tình đem đến cái chết của Sơn đảo thuở nào, được Năm Cam tìm về để trọng dụng. Dầu sao, về nghệ thuật đẩy đưa mỗi chài đàn ông, Trang thuộc loại độc nhất vô nhị. Lúc này, Ngọc –em gái Trọng kết, nhân tình trước kia của Lâm chín ngón, đang lao đao vì nợ nần, đã phải sống dựa vào hai đứa con gái ruột và nuôi. Yền, con gái Ngọc, được Năm Cam đưa vào làm Tài phán với mục đích kiểm soát mọi hoạt động của các tiếp viên nhà hàng lẫn vũ nữ. Quyên, đứa con gái nuôi của Ngọc, đẹp tuyệt trần và có lối nói chuyện hết sức ngây thơ, dù đó là “ một con hồ ly tinh” đã lôi kéo hàng loạt khách quen từ vũ trường VIP về cho Năm Cam. Thọ đại úy-cháu Năm Cam, mê tí con chồn có bộ lông mượt mà này nên đã lên lút cặp bồ với Quyên.

Hằng đêm, để thu hút khách vốn không thích ăn chơi ở quận 4 đến tụ điểm giải trí của mình, Năm Cam không thu tiền vé và rải giang hồ ra bảo vệ khách lui tới không bị cướp giật.

Tạm coi như sông sẻ, Năm Cam bắt đầu đi ăn chơi cho bỏ những ngày cùng khổ. Đồng thời qua việc ăn chơi, Năm Cam tính sẽ thu thập thêm những đàn em có máu mặt hầu bành trướng thế lực ra toàn bộ Sài Gòn.

Những tay cộm cán như: Tài ba đô, Năm Vĩnh, Tài lùn... đã được Năm Cam

nhận là đàn em. Trong đó có Nhật cùi, một tên chuyên bảo kê nhà hàng, đã cùng Năm Cam Bắc du một chuyến vì một lý do hết sức vớ vẩn, theo Năm Cam là đi đòi nợ thuê!

Sơn Bạch Tạng, một người em kết nghĩa của Năm Cam, khét tiếng nhất Hà Nội lúc bấy giờ, cũng đã được tiến cử để gặp ông trùm thế giới ngầm miền Nam. Năm Cam đặc biệt trân trọng mối quan hệ với Sơn...

Thành Chân với những thất bại nhục nhã thời gian sau này, vẫn không thất sủng với đàn anh Năm Cam vì sao? Có hai lý do: Thành Chân vẫn có mối quan hệ nhất định với bọn giang hồ phía Bắc, không thể bỗng chốc mà bỏ rơi gã! Kể đến, có lẽ quan trọng hơn, Thành Chân có mối quan hệ thân tình đặc biệt với Trịnh Nhu-giám thị trưởng trại Z30D- Hàm Tân, còn gọi là trại Thủ Đức. Mối quan hệ bí ẩn ấy, sẽ được nói đến sau, còn bây giờ- là việc riêng của Thành Chân! Sau sự việc bị Mười đen cho đàn em chém dần mặt rất lâu, Thành Chân vẫn không đả động gì đến việc trả hận. Thế nhưng, cánh đàn em Hải Phòng của gã, vẫn đi đi về về thành phố Hoa Phượng Đỏ, đã đem nỗi nhục của riêng Thành Chân kể lại cho đàn anh đồng hương thất bại chung của giang hồ đất cảng.

Thành phố Hải Phòng, vốn nổi danh nhiều thứ, trong đó có cả truyện “máu me giang hồ”. Từ thời Sơn tóc bạc, Dũng Hồ, Tịnh què...qua đi, đất Hải Phòng lần lượt mọc lên những tay chọc trời khuấy nước như thủ cấp của tướng giặc Sầm Hưng. Vào thời Năm Cam đang xưng hùng xưng bá ở Sài Gòn, ba tên tuổi được xem số má dữ dội nhất đất Cảng, chẳng ai chịu nhường ai. Lâm già, Cu Lý, Cu Nên...những tên tuổi ấy cộng thêm các huyền thoại về thành tích của chúng đã làm cho Năm Cam tháo cả mồ hôi hột khi được bọn giang hồ Bake đa sự kể lại.

Cu lý đã từng vào Nam chơi nhiều lần, ghé đến sông của Năm Cam không ít bận và cũng có những buổi nói chuyện cởi mở với y, một hôm đột ngột xuất hiện ngay trong vũ trường Cam. Ngồi cùng bàn với Cu Lý là một tên Bake

cùng độ tuổi có vẻ mặt hung ác lắm li...

Ngồi rất lâu với chai Remy đã voi quá nửa, Cu Lý ngoắc một tên bồi lại gần dúm vào tay một tờ giấy bạc rồi hỏi nhỏ:

- Nãy giờ có nhìn thấy Mươi đen đâu không?

Tên bồi nhìn quanh quất một hồi rồi lắc đầu. Như cảm thấy chưa xứng với món tiền “boa” hậu hĩnh, tên bồi cúi xuống ghé tai nói nhỏ:

- Mọi bữa là giờ này là có mặt ổng rồi... Chùng nào ổng lên em báo cho!

Cu Lý gật đầu và chờ khi tên bồi đi khỏi, gã nói với bạn:

- Kệ, chùng nào nó lên mình tính...Bây giờ tớ với cậu chui vào karaoké làm mấy bản nhạc cho vui!

Trang nhỏ nhẹ bước vào. Nàng vẫn còn khá xinh đẹp tuy tuổi đã quá ngũ tuần. Thấy Cu Lý, vốn là khách quý của Năm Cam, Trang vốn vẫ:

- Trời đất ơi, sao lại ngồi một mình vậy cưng? Để chị gọi mấy đứa vô giúp vui hai cưng ghen? Chú Năm mà biết, tiếp hai cưng không tử tế, ổng chửi chết!

Cu Lý nhìn qua bạn ngằm hỏi ý, gã bạn lắc đầu, mặt vẫn lạnh như băng...
Vốn từng trải kinh nghiệm, Trang biết ngay có chuyện không ổn, nàng giả lã
mấy câu rồi lui luôn ra ngoài.

- Gọi chú Năm xuống gặp chị liền, có chuyện! Trang nói với Yên.

Vừa gặp Năm Cam, Trang kể lại đầu đuôi không quên đưa luôn lời nhận xét
bằng kinh nghiệm của mình. Năm Cam tái mặt, y biết ngay là có chuyện lớn.
Cu Lý mỗi khi vào Sài Gòn thường đến gặp y để chào xã giao, lần này
chúng đến một cách âm thầm, ắt là có vấn đề.

Tên bồi nhận tiền “boa” của Cu Lý được triệu tới để hỏi. Nghe rõ đầu đuôi,
Năm Cam với sự nhạy bén bẩm sinh đã đoán ngay ra mục tiêu bọn Cu Lý
muốn “thịt”. Suy nghĩ một lúc, Năm Cam bắt đầu hành động gỡ rối.

- Chú đang ở đâu vậy? Năm Cam hỏi Mười đen qua điện thoại di động.

- Dạ em đang ở quận 4, lát em tới liền! Mười đen nhanh nhẩu trả lời.

Năm Cam cau mày, nói từng tiếng rành rọt qua điện thoại:

- Chú nghe rõ đây...Bây giờ chú đi theo đường Cầu Chữ Y về nhà, trên
đường đi không được ghé lại bất kỳ đâu. Sau đó, chú ngồi chờ điện thoại của
anh, hông được tắt máy! Năm Cam ra lệnh.

Mười đen hốt hoảng hỏi dôn qua điện thoại. Gã biết có chuyện hệ trọng chứ ít khi Năm Cam cần dặn dò kỹ quá như vậy:

- Có chuyện gì vậy anh Năm?

- Chú đừng hỏi nhiều, chú cứ ở yên đó chờ anh già quyết xong đã!

*

* *

Bằng nụ cười xã giao cố hữu, Năm Cam bước vào phòng karaoke, thấy ông trùm xã hội đen miền Nam đột ngột xuất hiện-hai gã giang hồ Hải Phòng vội đứng dậy đón tiếp.

- Hai chú vào chơi sao không nhắn anh một tiếng,lỡ tụi nhỏ có gì thất thố, anh biết ăn nói làm sao với nhau? Năm Cam vờ trách.

Đưa mắt nhìn nhau ngẫm hội ý, cuối cùng sau một phút im lặng, Cu Lý lên tiếng:

- Em xin giới thiệu với anh Năm đây là Hùng Tót-bạn thân của em, bây giờ đang sống ở Anh quốc về chơi Việt Nam...

- Hân hạnh được biết chú Hùng! Năm Cam vừa nói vừa đưa tay ra bắt. Sau vai ly xã giao Năm Cam vào đề luôn:

- Nghe tụi nhỏ báo lại hình như chú Lý có ý tìm thằng Mươi đen?

Đắn đo một lúc, Cu Lý nói toạc móng heo:

- Nói thật với anh Năm, sở dĩ bọn em đến đây mà không đến gặp anh để chào là không muốn anh buồn bọn em... chuyện của bọn em với thằng Mươi đen, mong anh đừng xen vào!

Vẫn giữ nét mặt thản nhiên, Năm Cam đỡ lời với giọng mềm mỏng:

- Ồ có gì đâu chú ngại anh buồn...Giang hồ va chạm nhau là lẽ thường mà! Y ngồi xuống Cu Lý nói với giọng buồn rầu:

- Có điều, dẫu sao thằng Mươi đen cũng là thằng em, các chú cũng là em...Anh cũng không muốn có chuyện rắc rối, lỡ có gì tụi công an để ý thì mình thiệt thòi lắm... Chi bằng, nếu có thể cho thằng Mươi đen đến tạ lỗi với các chú, có lẽ vẫn tốt hơn. Anh nói vậy, các chú nghĩ sao?

Lối nói chuyện biết điều như vậy của Năm Cam khiến Cu Lý đâm ra nghĩ ngợi.

- Thôi bây giờ chẳng dẫu gì anh Năm, bọn em đến đây là để tính sổ thằng Mùoi đen...Bọn em cũng chẳng ưa gì Thành Chân nhưng danh dự của đất Hải Phòng đâu có thể để cho ai muốn làm gì thì làm! Em nghe mấy đứa em nó bảo thằng Mùoi đen này láo lăm!

- Có lẽ các chú hiểu lắm rồi, thằng Mùoi cũng là thằng biết điều lắm, nếu không, để gì anh nhận nó về làm thằng em...

Nhận ra nét mặt chuyển biến trên gương mặt của hai tay anh chị Hải Phòng, Năm Cam biết thành công vội nói luôn:

- Đề anh gọi thằng Mùoi đen đến cho anh em gặp nhau giải tỏa mọi hiểu lầm, anh em hoà thuận cùng chia nhau chén cơm sống, được vậy anh mừng..

Trước khi gọi điện cho Mùoi đen, Năm Cam còn làm thêm một động tác cho thật an tâm: hỏi mượn khẩu ruleau nòng trung của Hùng Tót cho vào kết sắt!

Thế là, Mùoi đen thoát được kiếp nạn và với việc gỡ cứu đàn em khỏi những viên đạn “danh dự Hải Phòng”, Năm Cam đã trở thành “ông anh suốt đời” của Mùoi đen. Sau này có bão gã lao vào lửa, hấn gã cũng chẳng thể từ nan.

*

* *

Thời kỳ này, tuy anh Ba Thành đã qua đời sau một cơn nhồi máu cơ tim vào ngày mừng 2 Tết, nhưng về mặt đối phó với dư luận, Năm Cam vẫn có trong tay quá nhiều “thuộc hạ” trong giới làm báo. Phải gọi là thuộc hạ vì bọn này nhận tiền, quà của y để phục vụ cho y hết như một chủ nhân!

Khi Huỳnh Bá Thành còn sống và đang ở cương vị lãnh đạo cao nhất của một tờ báo chuyên ngành. Năm Cam đã được ông giới thiệu với các thuộc cấp như một người bạn thân. Chính vì vậy, sau khi “anh Ba” không còn, những kẻ hám lợi đã viện cớ “nể” anh Ba để tiếp tục giao du thọ lãnh phẩm vật của y. Hà Phi Long- một cấp phó của Ba Thành lần đầu được giới thiệu với Năm Cam đã bừa luôn một câu:

- Sao, lúc này làm ăn đảng hoàng chưa Năm Cam?

Yêu bên cạnh có Ba Thành, Năm Cam tỏ vẻ giận dữ và nói luôn:

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Tôi làm gì không đảng hoàng chứ?

Thấy căng nhận ra nét phật ý trên gương mặt cấp trên, Long bèn nói:

- Tôi nói vậy mà Năm Cam cũng giận sao?

Càng về sau, thấy có vẻ an toàn, hàng loạt nhà báo lao vào nhận tiền của y gọi là “xài chơi” hoặc là “nhậu vài lon bia cho vui”.

Chính vì vậy, khi Năm Cam đã bị sờ gáy lần đầu tháng 5 năm 1995, có đến chín vị chức sắc và phóng viên rải rác ở các báo nằm trong danh sách đen của cơ quan điều tra. Cũng may, cuối cùng họ vẫn là họ, vẫn ra rả “thiên chức người làm báo” trong lúc chén chú chén anh “để làm việc cho Năm Cam”.

Đứng đầu trong việc quan hệ sòng phẳng với Năm Cam, là anh chàng Hoàng Linh báo Tuổi Trẻ, Quang Thắng, Đoàn Thạch Hãn...báo CaTP.v.v.v...

Hoàng Linh trong thời gian này chết mê chết mệt bởi một ả bán bia ôm ở quán Hoàng Mỹ nằm trên đường Trần Quang Khải quận 1. Hai chị em Tường Vy, Tường Vân cùng phục vụ một “nhiệm sở”. Gái bia ôm mà, phải biết! Âu đàn bà ra sức lung lạc mỗi chài gã phóng viên có gốc gác ở Nhị Bình-Hóc Môn bằng những thứ thượng đế hào phóng ban tặng cho mình. Tất nhiên, ngoài Hoàng Linh, với nghiệp dĩ bán bia ôm, ả phải chia sẻ phần trời cho với bất kỳ gã đàn ông nào có tiền của nhưng ham trò tửu sắc...

Sau những lần thề non hẹn biển với sự chứng kiến của Năm Cam, đôi “trai tài gái sắc” đã quyết định gả nghĩa Châu Trần. Trước mắt, Tường Vy sẽ thôi “bọc hình hài đem bán” để Hoàng Linh nuôi một cách “trong sạch” bằng những đồng tiền “có trời mới hiểu nổi nguồn gốc”-dù thu nhập của một anh nhà báo chưa đủ mua một chiếc váy đầm Versace hoặc bộ trang điểm hoàn toàn ngoại nhập.

Chính vì gông đeo cổ Tường Vy, Hoàng Linh bèn rủ rê lôi kéo một nhóm mà bạn bè cùng giới gọi là “liên minh ma quỷ” gồm: Hoàng Linh báo Tuổi Trẻ, Quang Thắng báo CATP, Tư Lê báo Sài Gòn giải phóng, Nguyễn Hùng báo Phụ Nữ TPHCM...để khi cần, hoặc cùng nhau “nện chí tử” hoặc “ngồi vào bàn thương lượng” dập tắt những thông tin tai hại cho “người biết điều”. Họ trở thành những bằng hữu thân thuộc nhưng không tránh khỏi “đồng sàng dị mộng”. Dần dà, để phục vụ cho trò chơi múa bút ăn tiền, cả nhóm tìm cách kết thân với Nguyễn Mạnh Trung- lúc này là phó phòng CSĐT phụ trách trọng á. Thay vì thông tin được Mạnh Trung cung cấp để viết bài, họ đi theo con đường “không viết nhưng có tiền”!

Năm Cam than trời như bọng vì lỡ đeo mang “tình bằng hữu” với Hoàng Linh-Quang Thắng. Đã vậy, ông bạn Đoàn Thạch Hãn thỉnh thoảng lại:

- Anh X, anh Y...ở Ban Biên tập cần tiền đãi bạn bè mà vợ quản lý chặt quá, anh Năm có thể giúp dùm!

Nói nào ngay, Hãn không phải là nói phét để lấy tiền xài vì ngay sau khi Hãn cầm tiền của Năm Cam, lát sau “anh X, anh Y” đều có gọi gọi điện đến cảm ơn Năm Cam.

*

* *

Để giữ sức khỏe phục vụ cho việc hưởng khoái hoạt trần gian, Năm Cam luôn duy trì một lịch tập thể dục thể thao đều đặn. Ngoài việc đi đánh tennis ở sân Hồ Xuân Hương, lúc này gia đình Năm Cam đã dọn về ở ngôi biệt thự

107 Trương định quận 3, Năm Cam cxòn thường xuyên bơi lội. Ôu hồ bơi đường Cách Mạng Tháng Tám, bóng dáng một người đàn bà ma mị trong cuộc đời ông trùm bắt đầu xuất hiện.

Người thiếu phụ có chiếc eo thắt nhỏ, cặp đùi dài và bộ ngực ngồn ngộn đi qua trước mắt, Năm Cam chợt cảm thấy rạo rức trong lòng. Y giờ đây đã có tiền, có quyền lực, dĩ nhiên không thiếu gái tơ, nhưng nhan sắc mặn mà của thiếu phụ, đã làm Năm Cam tránh không tránh khỏi xao xuyến.

Suy nghĩ một lúc để tìm cách làm quen, Năm Cam đánh bạo bước đến cạnh hồ nơi thiếu phụ đang nhịp nhàng theo kiểu bơi ếch.

- Cô bơi như vậy chưa đúng lắm đâu! Năm Cam nói.

Thiếu phụ ngược cặp mắt đen ướt ướt nhìn ông trùm. Phải nói là Năm Cam rất chịu khó chăm chút dáng vẻ bên ngoài nên nhìn y rất trẻ. Đồng thời, vốn là vận động viên bơi lội của quân đội Sài Gòn, vóc dáng của y vẫn gọn gàng và khỏe mạnh. Thiếu phụ chợt mỉm cười:

- Em không có thầy dạy. Nếu được, anh chỉ cho em bơi ngen?

Bước đầu làm quen như vậy là tạm ổn- Năm Cam bắt đầu tiến công một cách từ tốn và êm ái theo kiểu của y và đã thành công nhiều trên tình trường.

Vài tuần sau, thiếu phụ nhận lời đi uống nước rồi dùng cơm với ông thầy dạy bơi...Tất nhiên, đoạn cuối của chiến dịch đã đến sau đó không lâu, thiếu

phụ đã cùng “ ông thầy” đi vào một khách sạn ở Thủ đức để...học bơi!

Thu- tên người đàn bà xinh đẹp thua Năm cam chỉ 5,6 tuổi nhưng thoát trông, không ai có thể đoán nàng đã vượt qua ngưỡng cửa “băm”! có chồng, con đã lớn, nhưng Thu vẫn còn tính lãng mạn- nếu không muốn nói huých toẹt ra bằng một danh từ khác, nên đã ngã vào vòng tay Năm Cam để hưởng một chút mặn nồng ân ái mà gã chồng mê mải làm ăn không có thời giờ mang đến cho nàng. Và lại, Năm Cam- vốn xuất thân là một giang hồ mặt hạng, có đủ trò đồi trụy để chinh phục lòng khao khát dục vọng của thiếu phụ đang độ hồi xuân. Càng lúc, đôi nhân tình già càng say đắm nhau hơn...

Để gọi là giúp đỡ người tình tuyệt vời, Năm Cam bèn đưa cô nàng vào một sòng bạc để cầm cố cho vay...đặc biệt là bán vòng cẩm thạch cho chủ sòng mới phát hoặc con bạc đang hồi vận đỏ. Chính vì lý do luôn cặp kè với ông trùm vào những chốn phức tạp thị phi nên giang hồ tự phong cho Thu chức vợ bé ông trùm, dù nàng có chồng con sờ sờ ra đó!

*

**

Sơn Bạch Tạng tên thật là Trần Quốc Sơn, sinh năm 1962 gốc Hà Nội, đã xiêu dạt vào Nam bởi một sự tình cờ. Lúc bấy giờ, thủ đô- khi nhắc đến giang hồ, người ta chỉ biết đến hai đại gia là Khánh trắng và Phúc bò, ấy vậy mà Sơn đụng độ với Khánh Trắng và thắng lợi gần như tuyệt đối.

Quen thói côn đồ, Khánh trắng xem dưới mắt không người và đánh giá thấp

Sơn. Đúng là Sơn luôn gọi Khánh trắng bằng anh, nhưng gã vốn chẳng xem Khánh ra gì. Khi va chạm, Sơn vác kiếm chém nhau với Khánh trắng và đuổi Khánh chạy dài. Khánh lãnh luôn vài nhát ngã lăn trên đường, Sơn gio cao lưỡi kiếm bén ngót toan kết liễu luôn ông anh đầu gấu về Tây Thiên. Thấy ánh mắt sợ sệt van nài của Khánh, Sơn đổi ý chém luôn vào cặp chân của kẻ thất thế...Từ đó, dù giao hảo với băng của Sơn nhưng thâm tâm của Khánh sợ Sơn hơn sợ cộc!

Một lần bị công an truy đuổi, Sơn đang bỏ chạy đột nhiên đổi ý...gã ngừng lại và quay mặt nhìn về anh cảnh sát khu vực năng nổ đang hăm hờ đuổi tới. Nhanh như cắt, Sơn thò tay vào bụng rút súng, tạy kia đánh văng mũ của “kẻ anh hùng trên đường phố”... Phát súng Sơn bắn sượt da đầu của anh cảnh sát khiến anh điếng hồn ngừng lại, Sơn phá lên cười một cách điên dại rồi quay đầu bỏ đi...Sau đó, để tránh khỏi sự săn lùng của công an Hà Nội, Sơn xuôi tàu vào Nam, miền đất thánh của những kẻ luôn mang trên vai một vài bản án nặng nề.

Sống ít lâu dưới sự curu mang của đàn em, Sơn tỏ ra khó chịu trước sự tù túng và lệ thuộc. Gã nghĩ định chinh chiến để dành lấy một số quyền lợi sống cho mình và các đàn em như cách đã từng thực hiện ở Hà Nội...

- Ấy chết, không được đâu anh Sơn... Ở đây bọn Sài Gòn đã quen thuộc địa bàn, lại có những mối giao du lớn...anh đang bị truy nã gắt, sinh chuyện là vướng ngay với bọn công an...gã đàn em vội ngăn lại “mộng bá đồ vương” của đàn anh.

- Chứ sống như thế này chán chết! Sơn buột miệng than thở.

Suy nghĩ một lúc, gã đàn em chợt nhớ ra vớio vàng reo lên:

- Thôi, em nhớ ra rồi anh Sơn a...tầm cỡ của anh, em nghĩ chỉ có giới thiệu với ông Năm Cam mới được! Bản lĩnh của anh phải xài đúng chuyện mới không phí, vả lại- sự quan hệ với các giới chức của ông Năm dư sức để đảm bảo an toàn cho anh, ông ấy là đàn anh số 1 ở Sài Gòn mà!

Nghe lời đàn em, Sơn đồng ý để gã tìm người có uy tín để tiến cử mình cho Năm Cam. Gã cũng nghe tiếng Năm Cam cũng hào phóng, giao kết rộng...thử một chuyến xem sao, nghĩ vậy-Sơn bèn chờ...

Nguồn tin Sơn bạch tạng đang có mặt ở Sài Gòn đã đến với Năm Cam từ lâu, y vẫn cho người ngầm theo dõi hoạt động của gã nhưng chưa thấy có động tĩnh nào gây phương hại đến cơ đồ của mình, nên Năm Cam vẫn lơ đãng.

Sau khi nhận được lời đề nghị giúp đỡ của Sơn thông qua những tên đàn em Hà Nội đang tính sống ở Sài Gòn, Năm Cam lập tức họp bộ tham mưu lại để tính toán. Cuối cùng Thành Chân và Lý Đồi...đều khuyên ông trùm thò tay ra cứu vớt Sơn trong thế kẹt để mua lấy chút ân tình.

Cuộc gặp gỡ diễn ra chóng vánh, Năm Cam tạo điều kiện cho Sơn hoạt động một vài sòng bạc để có thu nhập. Sơn hết sức vui vẻ và cảm ơn rối rít.

Có một điều mà ít tên giang hồ nào chịu hiểu: không phải cứ hể có máu mặt, đâm chém liều mạng, là có thể giàu có bằng nghề mờ sòng bạc. Để thành công trong lĩnh vực kinh doanh lòng đam mê đỏ đen, như ông trùm Năm Cam, cần có nhiều yếu tố mà không ai, từ Đại cathay đến Sơn đảo...có được. Sự nhẫn nại, nham hiểm và thậm chí, biết lòn cúi khi cần thiết cũng là một

bản lĩnh cần có để trở nên một ông trùm.

Sơn cũng vậy, gã không có sự trì chí nhẫn nại để tích cóp một cánh từ tốn và chậm rãi như Năm Cam. Đã vậy thói quen hào phóng ‘vung tay quá trán’ của gã đã không cho phép bành trướng qui mô của sòng bạc mà trái lại, số vốn ngày càng teo tóp dần cho đến lúc Sơn đành phải giải tán công ty!

Thời gian cũng đã có lẽ xoá mờ dấu tích tội lỗi của mình gây ra trên đất chôn nhau cắt rốn, Sơn nghĩ vậy nên quyết định đến gặp Năm Cam nói lời từ giã để “qui cố hương”. Hà Nội, với gã- vẫn cứ là một thiên đường!

Năm Cam ngỡ ý tiếc và ra về cố cầm giữ Sơn ở lại với mình. Có điều, ngay sau khi Sơn về Bắc, Năm Cam hết sức vui mừng, chỉ thiếu điều mổ tiệc cúng heo! Kề kề bên mình một quả lựu đạn, chẳng biết nổ lúc nào ai chẳng sợ?

*

**

Điệu-vợ Thọ đại úy, là người sinh ra và lớn lên ở cứ địa 148 Tôn Đản, không đẹp nhưng khá giỏi giảo khôn ngoan. Năm Cam trao cho trách nhiệm “hàng -xáo” cho thị. Hàng Xáo, thoạt nghe cứ ngỡ là đơn giản, thực ra phải là người tinh ma quỷ quái. Một con bạc “khát nước”, tức là thua sạch máu đến độ ù cả tai, luôn luôn nhìn quanh quất tìm quới nhon. Hàng xáo phải nhìn đúng ra thời điểm và biết rõ khả năng tiềm tàng của nạn nhân để “ra tay tề độ”. Giấy tờ nhà, xe, ...thậm chí, chỉ cần đó là một “tay chơi có ba má giàu có” hoặc có “vợ là con gái rệu của các đại gia”, sẽ được hàng xáo qui ra lợi nhuận để gặt đầu bảo lãnh những canh bạc ăn thua lớn. Kiểu cho vay

nóng, cầm cổ đủ loại này, dĩ nhiên có mức lãi xuất kinh khủng: từ 20 đến 30, có khi lên đến 40,50% mỗi tháng. Bởi sự quan trọng của hàng xáo như vậy, nếu không phải là đích thân Trúc mẫu hậu hoặc Diệu thì đừng hòng được giao phó!

Phú nẫu-một con bạc gốc Huế, lui tới các sòng bạc đến độ nhắm cả mặt và cũng đã cúng cho tổ hợp Năm Cam không biết bao nhiêu là tiền của. Một hôm, Phú đến “giải trí chút ít” ở sòng 148 Tôn Đức. Gặp cơn bĩ cực, tiền bạc mang theo thua sạch, Phú quay qua cầu cứu Diệu. Năm chục triệu quăng ra như muối bỏ biển, chỉ sau vài cây bài đen kịt, Phú bèn quyết định thế chấp căn nhà lấy tiền gỡ gạc. Đúng bài bản, Diệu giờ trò:

- Căn nhà của chú, thêm một trăm nữa là cùng! Đó là anh em với nhau...

Bấm bụng nhận lấy số tiền Diệu đưa cho trước sau là 150 triệu, Phú lao vào xới bạc, để chưa được nửa giờ sau, gã cháy túi!

Về nhà thuyết phục vợ đưa giấy tờ cho mình thế chấp, Phú tỏ ra hết sức sợ hãi:

- Em nên nhớ, anh lỡ mượn tiền của băng Năm Cam...không sòng phẳng là chết ngáp chớ chẳng phải chuyện chơi đâu!

Đàn bà vốn tiếc của, vợ của Phú nẫu cần gì biết Năm Cam là ai, vội làm đơn thừa sòng bạc của y. Lá đơn chưa kịp gửi đi, may sao có người quen biết vội cản lại và góp ý:

- Chị muốn chết hay sao chứ? Bọn nó là xã hội đen, dao búa lúc nào cũng sẵn sàng trong tay... Đã vậy, mối quan hệ của Năm Cam với các nhân vật thế lực, cả thành phố này ai mà không biết?

Người vợ mặt tái xanh tái xám vì sợ và tiếc của, thấy vậy “ người-hiếu – chuyện” bèn tặc lưỡi buông luôn một câu:

- Có như vậy thì may ra... Chị gửi đơn lên Bộ Nội Vụ và đồng thời tiếp luôn những lá đơn khác ra Hà Nội, mới may được việc!

Thế là những lá đơn tố cáo tại hại đối với đế chế Năm Cam xuất hiện trên bàn những vị lãnh đạo cấp cao ở tận Hà Nội.

*

**

Thông tin tối mật tầm cỡ an ninh quốc gia còn có khi bị rò rỉ bởi người hám tiền hám gái, hướng hồ...

Việc vợ của Phú nẫu làm đơn tố cáo gửi ra Hà Nội đến tai của Năm Cam vào một buổi trưa trong buổi tiệc nhậu có vài ba quan chức...

Về nhà, y lập tức cho gọi Diệu đến để cho hỏi nguồn con. Nghe xong, Năm Cam bảo Hiệp phò mã lập tức đến tìm ông Tư Ánh tại nhà riêng.

Oâng Tư ra tiếp Hiệp và sau khi ông biết chuyện, ông cười xoa:

- Tưởng gì, chuyện ấy không có gì là khó, chỉ sợ thiếu tiền thôi!

Năm Cam nghe nói mừng vô hạn và lập tức tiến hành việc lập tức hoá giải lá đơn. Oâng Tư cùng Hiệp phò mã đi xe hơi ra Bắc. Mọi quan hệ của Tư Ánh với các quan chức của Bộ Nội Vụ đủ để ông ta hứa chắc sẽ thành công.

Nào ngờ, sau cuộc gặp thân tình ở nhà ông Trịnh Thanh Hiệp-thiếu tướng cảnh sát, ông Tư mới hiểu số phận của Năm Cam như chỉ mảnh treo chuông, chắc chắn sẽ bị bắt không chóng thì chầy!

Hay tin dữ, Năm Cam chết điếng. Y lập tức đáp máy bay ra Hà Nội cùng Thành Chân để tìm cách “chạy thuốc”. Tìm đến Hùng phe, tên này-sau khi tham gia tham khảo ý kiến các quan thầy, đành lắc đầu. Đến Thành cận, gã chủ khách sạn có nhiều mối quan hệ với những nhân vật tầm cỡ, cũng nhún vai tỏ ý bất lực.

Lay hoay ở thủ đô một thời gian, Năm Cam được Thành Chân giới thiệu với hàng loạt anh chị có tên tuổi đất Bắc. Tuy được trọng vọng và chiêu đãi đủ các loại gái tơ, lẫn một vài nghệ sĩ đã thành danh, Năm Cam cũng không sao quên được lưới gươm công lý đang treo lơ lửng trên đầu. Hết như Ngũ Tử Tư thời Đông Châu, Năm Cam chợt nhận ra hai bên tóc mai đã nhuốm bạc từ lúc nào!

Quay về Sài Gòn, Năm Cam quyết định ngừng mọi hoạt động phi pháp.

*

**

Tại khách sạn Victory nằm ở góc ngã tư Võ Văn Tần-Nam Kỳ Khởi Nghĩa, xảy ra một việc tương chừng như không dính líu đến Năm Cam như lại gây cho y không ít phiền toái sau này khi đã sa lưới...

Nhật Cùi-tên thật là Đào Kim Ngọc, tên du đãng hạng bát phát lên từ hẻm nhà thờ Tân Định, bạn cùng xóm với Ngọc-em gái Trọng Két. Nhờ bảo kê một số nhà hàng bia ôm, Nhật cùi đâm ra rủng rinh tiền bạc. Phú quý sinh lễ nghĩa, gã tổ chức sinh nhật cho con ở nhà hàng bên trong khách sạn. Cuộc vui có đầy đủ mặt giang hồ có tên tuổi ở Sài Gòn đặc biệt là có Tài lùn, Chương còm...được xem là số 1 ở Phú Nhuận. Năm Cam cũng được mời nhưng cũng chẳng còn lòng dạ nào mà đến dự, chỉ gửi quà mừng.

Đêm ấy, một lãnh đạo tỉnh Minh Hải có công việc đang nghỉ ở khách sạn, tài xế đến đón đúng lúc bữa tiệc của Nhật cùi vừa tan. Đang ngật ngưỡng bởi cơn say, các ông tướng giang hồ nghe tiếng còi xe bỗng đâm ra khó chịu.

- Mẹ kiếp, thằng nào bóp kèn inh ỏi vậy bay? Nhật cùi lên tiếng.

Thấy bọn say rượu mặt mũi cô hồn, anh tài xế không dám trả lời trả vốn gì...Nhật cùi quát tháo một hồi, bỗng lên cơn cao hứng hát hò...Cả bọn lao vào đập vỡ kính xe và toan nện luôn tài xế lẫn vị lãnh đạo nọ!

Dĩ nhiên sau đó Nhật cùi bị hốt và lãnh luôn hai năm cường bức lao động vì thái độ nông cuồng của mình.

*

**

- Ba ơi, có người đến tìm! Hiệp phò mã thông báo.
- Ai vậy? Năm Cam hỏi, có phần hơi ngạc nhiên vì trái với qui luật, lẽ ra ai đó muốn “diện kiến” anh Năm phải nhờ Hiệp phò mã gọi điện thỉnh thị trước, y đồng ý tiếp mới được vời tới gặp.
- Dạ, mấy anh bên Văn Phòng 2 của Bộ muốn gặp...

Năm Cam mừng rơn, từ vài ngày trước-những cảnh sát đội đặc nhiệm của Bộ từ Bắc vào đã được Năm Cam cho người tiếp cận. Họ cũng chịu ăn uống đãi đằng và có vẻ dễ tính nên Năm Cam thử đặt vấn đề:

- Mấy chú giúp anh nói với ông tướng Trịnh Thanh Thiệp một tiếng,

anh hứa sẽ không quên ơn! Miễn là được việc gì nào cũng xong!

Giờ đây họ đến tìm ắt là có chuyển biến tốt...Năm Cam tin chắc vào điều đó.

- Mời anh Năm đi gặp xếp tội tôi...trung tá Ngọc, biệt danh Ngọc điều, phó phòng trọng án cục CSHS Bộ Nội Vụ nói với vẻ mặt tươi tắn.

Năm Cam lật đật thay quần áo để lên xe để đi cùng “các ông bạn mới”.

- Anh Năm nghe chúng tôi đọc lệnh bắt khẩn cấp rồi ký nhận nhen? Một sĩ quan cảnh sát trong nhóm Ngọc điều nói. Năm Cam nghe mà rùng mình.

Y cảm thấy đất như sụp dưới chân, y lẳng lặng nghe hết nội dung lệnh bắt rồi cúi húi ký tên vào. Hóa ra y đã mắc mưu “điều hổ ly sơn” từ lúc nhóm cảnh sát đặc nhiệm của Bộ có mặt ở Sài Gòn!

Hôm sau, Năm Cam được áp giải ra sân bay Tân Sơn Nhất để đưa ra Hà Nội hết như những chuyến đi chơi trước đó, có điều-lần này y không phải mang theo hành lý, trên tay được dính vào 2 chiếc còng, một ở cổ tay một ở ngón tay cái! Trước mặt, không phải là bọn đệ tử cục cung tận tụy mà là Ngọc điều với khẩu Ak bá xếp dưới vạt áo khoác!

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 5

Đón Năm Cam tận chân cầu thang máy bay là một chiếc xe Uóat cảnh sát có còi hú. Ngay lập tức, ông trùm của thế giới ngầm Sài Gòn được đưa về trại giam T16 của Bộ Nội Vụ, cách Hà Nội vài chục kilômét về hướng Hà Tây.

Người phụ trách việc hỏi cung Năm Cam là một thiếu tá Cục Cảnh Sát Điều Tra tự xưng danh là Kinh. Ông ta hơi thấp lùn, nhỏ hơn Năm Cam vài tuổi và có nét hiền lành khắc khổ.

Liên tục nhiều ngày, Năm Cam phải đối phó với hàng loạt các câu hỏi về hoạt động xã hội đen của mình. Gần hai tháng trời, Năm Cam nhất định không thừa nhận bất cứ dù không liên quan hay không hề có chút dính dấn đáng. Đặc biệt, khi phải đối mặt với lá đơn của vợ chồng Phú Nẫu về việc cầm cố nhà cửa trong sòng bạc của Diệu- vợ Thọ đại úy, Năm Cam nhất định chối biến bất chấp những biện pháp nghiệp vụ. Rồi thì, y lại phải đối chất với Nhật cùi.

Rồi thiếu tá Kinh cũng lại đi đâu mất cả tháng trời. Khi trở về, ông ta lại quẳng vào mặt ông trùm lá đơn thừa y thiếu tiền hơn 200 cây vàng của vợ chồng Chung-Tâm! Năm Cam nghiêng răng ken két vì giận dữ nhưng tất nhiên, y lại tiếp tục “không có”!

Để đối phó với vòng vây ngày càng siết chặt của nghiệp vụ điều tra, Năm Cam quyết định sử dụng một đối sách quen thuộc của giang hồ Sài Gòn: Y vờ đập đầu tự tử!

Bằng số tiền còn dấu được, khi ra bệnh viện để chữa trị vết thương trên đầu, Năm Cam liên lạc với gia đình đặc biệt là Hiệp phò mã, đưa con rề quý quyết tinh khôn.

Ngay sau khi nhận được mật lệnh, Hiệp bắt đầu vận động cho Năm Cam. Ôu đâu cũng vậy, người tốt cũng không ít thì kẻ xấu cũng rất nhiều, bằng tiền bằng quen biết và cả bằng “những chiếc mền da”, Hiệp cũng đã lôi kéo được một số quan chức thừa hành luật pháp vào cuộc.

Do vội vã và có phần chủ quan, các cơ quan của Bộ Nội Vụ đã làm thiếu sót những thủ tục cần có để giam giữ Năm Cam. Viện kiểm soát nhân dân TPHCM và kể cả VKSND tối cao đã có những văn bản phản đối. Chưa hết, việc kiểm tra tại trại T16 đã làm bối rối những viên chức mẫn cán nhưng thiếu cẩn thận. Cuối cùng sau 11 tháng giam giữ tại trại T16, Năm Cam nhận được một quyết định tập trung cải tạo 3 năm do chủ tịch UBNDTPHCM lúc bấy giờ là ông Võ Viết Thanh ký. Tất nhiên, cũng có những dư luận phản hồi-phản thì do những kẻ hám lợi dính líu đến Hiệp phò mã, phần bởi những con người chính trực nhưng quá đỗi ngây thơ, không hình dung nổi tầm vóc và sự lợi hại Năm Cam!

Sau khi nhận được quyết định tập trung cải tạo, Năm Cam lập tức được đưa đến trại Thanh Hà nằm trên địa bàn tỉnh Vĩnh Phú để lao động. Vụ án C5 coi như “cháy”! Và, để đối phó-Năm Cam, từ trại giam bắt đầu chỉ đạo cho Hiệp phò mã những nước cờ tiếp theo nhằm mục đích dành lại tự do cho mình. Thời gian ở trại Thanh Hà, Năm Cam đã tận dụng cơ hội để thiết lập mối quan hệ sâu đậm với giang hồ miền Bắc.

*

**

Những thông tin chính xác có, sai lệch do chủ quan của các tay nhà báo nghiệp dư có, đã làm cho toàn bộ giới giang hồ Sài Gòn còn sót lại sau cuộc tẩy thanh phải co cụm phòng thủ. Ngay cả việc đề rò rỉ tin tức về 9 nhà báo có quan hệ thân hữu với Năm Cam cũng làm bọn này “nín thở qua sông”

Hoàng Linh, Quang Thắng, Đoàn Thạch Hãn.v.v...ra sức thanh minh với những kẻ cho là có thẩm quyền. Ngay Từ Kế Tường, Hà Phi Long.v.v...cũng có những động thái nghi binh nhằm che đậy việc đã từng nhận “lại quả” của ông trùm.

Dương Minh Ngọc, vốn là tay chân thân tín của Năm Cam, cũng vội vã tìm cách xoá sạch dấu vết. Mạnh Trung còn tệ hại hơn, y cắt luôn quan hệ với nhân tình vốn là “hàng xài rồi” của Năm Cam nhượng lại và giao du rộng rãi với cách báo chí nhằm mục đích nghe ngóng thôn tin và bung bít những gì bất lợi.

Tóm lại, toàn bộ những kẻ có dính líu đến Năm Cam- trong 11 tháng đầu tiên từ khi y bị bắt đều luống cuống đối phó!

*

**

- Chú là chú Năm Cam? Một gã giang hồ Bake đứng ở cổng sắt trại Thanh Hà hỏi “ ông lão lù khù” đang tay xách nách mang.
- Uûa, sao em biết anh? Năm Cam vờ ngạc nhiên.
- Chú quên con rồi sao? Con là Cường con, em của anh Sơn...
- Sơn nào nhỉ? Năm Cam nhăn trán hỏi ra điều không nhớ.
- Anh Sơn bạch tạng ở Hà Nội, chú Năm nhớ chưa?
- Aø...Đến lúc này Năm Cam mới chịu bộc lộ mối quen biết nguy hiểm.

Vài ngày sau Thành Chân đến thăm “ ông chủ lợn”. Đi cùng gã giang hồ đất cảng có một người-theo Năm Cam, đến thăm y là cả một sự liều lĩnh: Khánh trắng! Năm Cam tỏ vẻ không hài lòng:

- Chú không nên đến đây, bất lợi cho chú và...cho cả tôi!

Khánh trắng khui chai Martel mang theo vừa cười vừa đáp:

- Anh đừng sợ, chẳng ai dám rở đến em đâu!

Năm Cam không trả lời. Y nhận ra Khánh trắng có một nhược điểm rất lớn và hết sức tai hại: chủ quan. Ông trùm của những ông trùm hiểu ngay một điều tất yếu sẽ xảy ra trong nay mai: Khánh trắng sẽ khó tồn tại với bệnh chủ quan và sẽ có kết thúc không tốt đẹp chút nào!

Quả không hổ danh một ông trùm đầy mưu lược. Năm Cam đã đoán đúng về con hổ dữ Hà Thành: Khánh trắng sau chuyến đi thăm Năm Cam đã bị tóm cổ. Năm Cam chỉ nhún vai tỏ ý rất tiếc khi được tin và buông luôn một câu: “ Ở đời chẳng có cái đại nào giống cái đại nào!”.

Đúng vậy, sau này Năm Cam sập hầm cũng bởi cái đại chủ quan hết thế.

Trong thời gian đầu, Năm Cam sống hết như ông già xuất thân từ giới trưởng giả dù được lâu la đất Hà Nội có mặt ở trại luôn xem trọng như một đàn anh cao cấp. Cho đến một buổi sáng nọ, một tên giang hồ tầm cỡ của Hà

Thành chạy vào báo:

- Chú Năm ơi, anh Thắng đưa anh Sơn lên...đang ở ngoài cổng! Chú ra xem...

Năm Cam không tránh khỏi ngạc nhiên vì y đã dặn Hiệp phò mã thông báo cho tào bộ thân hữu giang hồ Bắc cũng như Nam, chớ nên đường đột ghé thăm y.

Thắng Tài Dậu đang đứng nói chuyện với Sơn Bạch Tạng cách cổng trại chừng vài chục thước, bên cạnh là chiếc xe Toyota 12 chỗ mới cẩu cạnh.

- Lát nữa em vào với anh! Sơn nói lớn rồi quay qua tiếp tục câu chuyện dở dang với Thắng. Năm Cam mỉm cười, y chợt nghĩ-có Sơn đến thăm cùng Thắng tài Dậu, chắc hẳn bọn giang hồ miền Bắc ở trại phải sợ mất mặt! Hóa ra, y đã đoán sai. Sơn chẳng phải đến thăm y mà sau một lúc nói chuyện với ông anh đỡ đầu Thắng tài Dậu, gã giang hồ số 1 miền Bắc lững thững đi vào, theo sau là mấy gã đàn em khệ nệ rương bọng! Gã vào tù...

Nhờ những mối quan hệ đặc biệt, khi xảy ra vụ Khánh trắng bị bắt cùng hàng loạt các tay có máu mặt khác sa lưới pháp luật, một ai đó có trách nhiệm đã cho người đến mật báo. Sơn đứng trước hai chọn lựa:

Một là chờ bị tóm cổ bởi những vụ vi phạm pháp luật trong quá khứ cùng việc tổ chức băng nhóm hoạt động xã hội đen trong hiện tại. Hai là, tự ý đi trình diện với số 7 Thuyền Quang-với một sự sắp xếp nhất định. Sơn phải cuốn gói vào trường cường bức lao động, tạm rời xa thủ đô náo nhiệt cùng các thú vui thâu đêm suốt sáng, một thời gian không dài. Tất nhiên, Sơn đã

chọn cánh thứ hai với sự tham mưu của ông anh thắng tài dậu và kẻ đỡ đầu là một sĩ quan cấp tá.

*

**

Ngay ngày đầu tiên nhập trại, Năm Cam đã nhận định được ngay trại Thanh Hà là nơi “ dễ sống”. Người cán bộ trực trại tên Thuý khi nhận 1.900.000 đồng của Năm Cam gửi lưu ký đã hỏi một câu đầy ngụ ý: “ Tôi ghi anh gửi 1 triệu nhé?” Năm Cam mừng rơn gật đầu lia lịa. Nhật cùi, số tiền Năm Cam dúm cho lên xe là 900.000 đồng, vị cán bộ trực trại chỉ nhập vào sổ 500.000 đồng. Gã toan thối mắc nhưng bắt gặp cái cau mày của Năm Cam vội im luôn...

Năm Cam kể lại cho Sơn nghe chi tiết của việc thẩn chặn tiền lưu ký một cách dè dặt rồi đưa ra lời khuyên:

- Anh nghĩ rằng, với bọn này...chịu ăn là tốt cho mình rồi, em nên khai thác điểm này để có cuộc sống dễ chịu thoải mái hơn!

Sơn nghe xong trầm ngâm suy nghĩ. Quả đối với gã, việc hao tốn không thành vấn đề vì Thắng tài dậu sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của gã, nhưng danh dự giang hồ không cho phép Sơn lòn cúi, mua chân đứng kiêu này...

Nhận ra vẻ đắn đo của Sơn, Năm Cam không khuyên tiếp. Y cho rằng, thực

tế sẽ buộc Sơn làm tất cả những gì cần làm, chẳng cần phải khuyên nhủ, thúc giục.

Nhật cúi, do một liên quan hết sức vớ vẩn với ông trùm, đã được di lý từ trại Tổng Lê Chân để ra đất Bắc đối chất với Năm Cam. Sẵn chuyển đi, cũng bị tổng theo ông trùm lên trại Thanh Hà- một cơ sở cũ của Viện Khoa Học Hình Sự được cải tạo thành một trường cưỡng bức lao động.

Được ít lâu, Sơn bắt đầu hành động để dành lấy vị trí độc tôn trong trại giam. Bằng sự từng trải ở các trường trại, Sơn chú ý đến một tên giang hồ máu mặt ở Hải Phòng. Thức-tên đàn em của Dung Hà, được Sơn lôi kéo giúp đỡ về ăn uống cùng gã. Sau khi tạm thu phục được Thức, Sơn bèn nhờ Năm Cam tiến cử với trưởng trại-bồ ruột của ông trùm. Thế là Thức trở thành trưởng ban thi đua toàn trại, một chức vụ đối với tù là số 1, chỉ thua cán bộ mà thôi.

Nhờ đưa được người thân tín vào vị trí quan trọng, Sơn trở thành một ông vua con. Rượu bia, tiền mặt...bất kể thứ gì dù nội qui cấm đoán, hễ “anh Sơn muốn” là có ngay lập tức. Thắng tài dậu vẫn thường xuyên tiếp tế cho Sơn một cách đầy đủ nhưng, theo Năm Cam-bản chất của Sơn là vậy... gã vẫn buộc tất cả bọn tù ở trại phải biết điều mỗi khi có thăm nuôi. “Anh Sơn hút với em gói thuốc...”. Một tên tù nghèo kiệt xác, mẹ thăm nuôi chỉ độc muối vừng com nắm cũng ráng mua được gói ba số để biết điều với anh Sơn. “Sao mày không để mà dùng! Tao có hút thuốc đâu?” Sơn hỏi. “Dạ em có rồi...đây là để anh Sơn tiếp khách đấy ạ!”. Tên tù khôn khổ trả lời và đưa gói thuốc lên bằng cả hai tay. “Thôi, thế thì cho anh xin nhé...” Sơn tỉnh bơ hất hàm cho đệ tử thu nhận ném vào “kho”! Và cũng những việc tương chừng con con đơn giản thế thôi, đã xảy ra chuyện lớn. Thức, Thức với vai trò thi đua toàn trại, cảm thấy khó chịu khi phải làm bù nhìn giữ dĩa cho Sơn. Gã mang tiếng số 1 tào trại nhưng không hề một ai đoái hoài tới, dù chỉ một điều thuốc. Có những lúc bức quá, gã dằn mặt:

- Chúng mày không biết đến tao đừng trách tại sao tao lại ác...

Bọn tù khổ khổ vội chạy đến mách Sơn. Sơn chỉ cười, nhưng bắt đầu để ý đến Thức, với cặp mắt thiếu thiện cảm. Cho đến một ngày nọ, giọt nước cuối cùng đã tràn ly, Thức bỏ ra sinh hoạt riêng với đàn em Hải Phòng.

Rất bình thản, Sơn gọi hai gã đàn em thân tín đến dặn dò. Vài hôm sau, sơn xin cán bộ trực trại lên phòng Năm Cam, ngủ qua đêm để “tâm sự”.

Cũng ngay đêm ấy, Thức đang ngủ thì bị dựng dậy để tạt vào tron mặt một ca nước sôi ùng ục! Cuộc thanh trừng nội bộ của Sơn tổ chức khá chu đáo đến mọi chi tiết, nên dù khảo tra tới mấy, vẫn không moi được một lời nào bất lợi cho Sơn. Năm Cam nhận định:

- Sơn bạch tạng quả có tay nuôi đàn em, sẵn sàng chết chứ không khai cho đàn anh!

Ngay sau khi Thức bị loại ra khỏi vòng chiến đấu, Sơn bèn bàn với Năm Cam đưa Nhật cùi lên làm vị trí trưởng ban thi đua đang bỏ trống. Vốn không có đầu óc, Nhật cùi lập tức mừng rỡ nhận lời.

Để tron nghĩa tình với đàn em, Sơn lập tức nhấn Thắng tài dậu lên gấp. Gã chỉ nói vắn tắt về sự việc đã xảy ra, kèm theo lời yêu cầu:

- Anh Thắng cố lo cho bọn nó bằng mọi giá, đó là danh dự của em và anh!

Chẳng biết nhờ vào đường dây nào, Thắng đã xoay sở cho tên đàn em trực tiếp tạt nước sôi Thức chỉ một mức án 3 năm...

*

* *

Từ vị trí một tổ trưởng chăm sóc hoa kiểng có dưới tay cả chục phạm nhân ôm đồm vật vờ luôn trông chờ vào lòng “ từ bi hỉ xả” của ông trùm, Năm Cam được đưa qua thư viện với điều kiện toàn bộ sách báo y phải tự lo liệu. Dĩ nhiên, có những thỏa thuận ngầm khác với giá cả rõ rệt. Năm Cam chỉ kể lại khi ngồi nhăm nháp bia bọt ở bờ sông Sài Gòn.

Gia đình đến thăm cứ hai tháng một lần, chi tính riêng tiền vé máy bay, đã vài tỷ bạc! Một con số kinh khủng nhưng nào có thấm tháp gì đến tài sản khổng lồ của ông trùm tích góp suốt bao nhiêu năm...

“ Con đã liên hệ với Thuyết, anh ta bảo việc của ba có thể lo được nhưng tốn ghê lắm!”. Hiệp thông báo cho ông bố vợ một cách hồ hởi. Không hồ hởi sao được, chỉ có với lý do “ lo cho ba, gã con rể mới rút ruột được gia đình vợ những khoản tiền lớn, một số nhỏ thật sự dùng vào việc của Năm Cam. Số còn lại, gã và Long đầu đình, tha hồ ném vào cuộc truy hoan không một mối cạnh những mỹ nữ đất Hà Thành, đẹp, thông minh lại khéo chịu đựng.

Bao nhiêu cũng được, còn người còn của...lo gì! “ Năm Cam trả lời chắc nịch. Mỗi quan hệ ấy, do Năm Cam chuẩn bị từ lúc phong phanh có lệnh bắt giữ y.

Thuyết, có những mối quan hệ cần thiết. Gã nổi tiếng là “ kẻ gõ cửa bằng chân” ở bất kỳ cơ quan hoặc nhà riêng các nhân vật thế lực nào.

*

* *

Việc gặp gỡ và quen biết gã, thực sự chẳng phải tình cờ mà phát xuất từ một quá trình nghiên cứu công phu của Năm Cam cùng các quan thầy ở Sài Gòn.

Khi Thuyết đến nghỉ lại ở khách sạn Cam trên đường Nguyễn Tất Thành quận 4, tổng cộng hai lần, Năm Cam đã có những thông tin cần thiết về “ con bài” mới. Y lập tức tổ chức một cuộc gặp “ rất tình cờ” để làm quen và trao đổi địa chỉ, số điện thoại liên lạc khi cần thiết.

- Sẽ có dịp anh ra Hà Nội để nhờ chút ít công việc tế nhị! Năm Cam nói nhỏ.

Tháng 04-1995, y tìm ra Bắc để gặp Thuyết thật. Chẳng rào đón úp mở gì, y đã quá quen thuộc với cách làm việc của những tay cò đất Hà Nội, y vào đề luôn:

- Anh đang bị triệu tập đến văn phòng 2 Bộ Nội Vụ, sự việc thế này...

Ngày hôm ấy, sau khi trao đổi những biện pháp cần thiết, Năm Cam đưa cho gã một phong bì dày cộp đựng 7.000 USD với lời dặn dò:

- Cố giúp anh, đây chỉ là tiền xe pháo, cần bao nhiêu hể được việc, anh không tiếc! Chú giúp anh, anh sẽ đền ơn chú thỏa đáng!

Ít lâu sau, Năm Cam bị bắt khi chưa kịp sử dụng đến “mối quan hệ” này. Giờ đây, nghe Hiệp nói, Năm Cam mừng như bắt được vàng, y hỏi luôn:

- Nó đòi bao nhiêu? Con có hỏi cách làm việc của nó không?
- Cũng đơn giản thôi ba ạ! Việc bắt giữ ba, theo anh ta nói, hoàn toàn có thể khiếu kiện và nếu chịu chi ngọt, chuyện gỡ cho ba về rất dễ!
- Bao nhiêu? Năm Cam hỏi dồn, niềm hy vọng tự do làm y trở nên hấp tấp.
- Khoảng 40.000 USD và thêm 10.000 USD cho anh ta!
- Rồi! Coi như xong, con cứ tiến hành, ba đợi...Năm Cam kết luận

Sau khi nhận 7.000 USD “xe pháo”, Thuyết chưa kịp vận động gì. Năm Cam đã bị bắt. Anh ta hơi chút bất ngờ vì trong con mắt đánh giá của anh ta, Năm Cam chỉ là một lão chủ khách sạn vô hại và có phần dễ mến! Cũng cần lướt qua một chút về bản thân nhân vật Thuyết... Anh ta vốn xuất thân là một công an ngành an ninh thuộc A13, sau này sau khi tách ra thành lập tổng Cục Tình Báo, đơn vị này trở thành B11. Học trường cảnh sát một thời gian, Thuyết được cử đi học ngành tâm lý học lúc mang cấp thượng sĩ. Trong thời gian này, do phụ trách công tác tuyển mộ, Thuyết nhận về cơ quan con trai ông Trần Đức Lương- tổng cục trưởng Tổng cục địa chất. Qua lại thăm viếng gia đình ông Lương, Thuyết nhận ra cô Minh Anh, ái nữ của ông cục trưởng, khá xinh đẹp và thông minh. Họ đã dần dà đi đến chỗ yêu nhau. Bởi một nguyên nhân hiểu lầm không đáng có, Thuyết đã bị Minh Anh quyết định chia tay dù rất yêu anh ta...

Sau đó ít lâu, Thuyết lấy vợ. Lần lấy vợ đầu tiên của anh ta lại là một bi kịch. Bà chủ khách sạn nhìn thấy Thuyết một tương lai khá sáng sủa nên tìm các mai mối, cợt Thuyết với con gái của mình. Do còn quá trẻ, Thuyết đã rơi vào bẫy! Hồng, cô vợ đầu của Thuyết, mắc bệnh tâm thần rất nặng sau chuyến đi hợp tác lao động ở Đức do bị thất tình... Khi có đứa con trai với Hồng, Thuyết đành chấp nhận sự thể đã rồi và chỉ mong cô vợ sẽ thuyên giảm. Thế nhưng, càng ngày cơn điên càng nặng. Thậm chí đã có lần, Hồng dùng thìa bếp đánh vào đầu mẹ ruột Thuyết khi bà lên thăm con trai.

Bi kịch càng rõ nét hơn khi được bà Hiền, mẹ ruột, ủng hộ cho việc cư xử tệ bạc với à mẹ của Thuyết. Thân phận tầm gửi đã làm cho Thuyết phải chịu đựng suốt một thời gian dài. Mẹ của Thuyết, như bất kỳ bà mẹ nông thôn nào, cũng khuyên con trai chịu đựng để giữ êm ấm gia đình. Cao trào của bi kịch xảy ra khi Thuyết vắng nhà, bà Hiền và Hồng xua đuổi mẹ Thuyết ra khỏi nhà số 7 Văn Thánh bằng cách ném luôn đồ đạc của mẹ con Thuyết ra đường.

Giọt nước mắt tuổi nhục, Thuyết ẵm con trai đi cùng mẹ đi tìm chỗ ở mới. Tiếp tục, gia đình Hồng cho rằng Thuyết không xứng đáng với Hồng và chịu trách nhiệm về việc Hồng về nhà mẹ ruột quậy phá, họ buộc Hồng đưa đơn ly dị

Thuyết đưa con trai về quê cho mẹ nuôi dưỡng à sau đó bỏ ngành công an ra chạy chợ. Anh quyết phải tạo dựng sự nghiệp để khỏi phải nếm tủi nhục vì nghèo khổ như trước. Kinh doanh hàng điện tử cao cấp có phần thuận lợi nên Thuyết phát lên nhanh chóng. Anh ta lấy vợ một lần nữa... Lần này, người phụ nữ anh chọn khá giỏi và thương chồng. Hợp, sinh ra cho anh hai đứa con gái xinh xắn khôn ngoan... Cũng trong thời gian này, mối giao du của Thuyết dần mở rộng kể và chiều sâu lẫn tầm vóc của đối tượng.

Vụ án Vũ Xuân Trường nổ ra với hàng loạt sĩ quan cấp cao của cảnh sát, bộ đội biên phòng có dính líu... Thông tin xuất hiện nhiều luồng trái ngược và ông Lê Thế Tiệm, thứ trưởng kiêm Tổng cục trưởng cảnh sát cũng bị xem là có bao che cho Trường hỏi do việc thường cho Trường hỏi đi cùng xe và vợ Trường có đến nhà riêng để cầu cứu... Do việc cần kiểm chứng thông tin, Ban Kiểm Tra Trung Ương đã nhờ đến Thuyết với tư cách một công dân, qua sự giới thiệu của ông Đào duy Quát phó ban Văn hoá Tư tưởng Trung Ương.

Khi mọi việc được sáng tỏ, ông Tiệm được minh oan thì Thuyết rơi luôn vào tầm ngắm của Phạm Chuyên giám đốc CA Hà Nội, kẻ chủ mưu giấu mặt trong việc triệt hạ ông Tiệm.

Sau khi Năm Cam bị bắt, Hiệp phò mã được gia đình giao phó trọng trách tìm ra cánh cửa có thể giải thoát cho được ông trùm. Trước khi xô khám, Năm Cam đã kịp dặn dò Hiệp và Thuyết và những đầu mối liên quan khác.

Hiệp tức tốc ra Bắc. Gã tìm đến Thuyết để nhờ vả. Sau khi được thông báo đầy đủ chi tiết về việc bắt giữ Năm Cam. Thuyết nghĩ một lúc rồi nhờ đến một người: ông Nguyễn Thập Nhất.

Ngoài cương vị trưởng phòng kiểm sát giam giữ của VKSND Hà Nội, ông ta còn là tiến sĩ Luật. Thuyết cho rằng, phi ông Nhất-khó ai có thể tìm ra cách giúp đỡ Hiệp giải cứu Năm Cam.

Nghiên cứu tất cả chi tiết liên quan, ông Nhất tuyên bố:

- Có thể khiếu nại, việc giam giữ Năm Cam sai pháp luật là có cơ sở!

Oâng khẳng định, nếu bị bắt giữ bởi cơ quan điều tra thì phải có chứng cứ buộc tội được VKS ngang cấp phê duyệt. Nếu bị bắt để sau đó đưa đi tập trung cải tạo, thì việc giữ Năm Cam ở trại T16 là sai, phải đưa đi cơ sở để giáo dục.

Mừng như bắt được vàng, Hiệp bàn bạc với ông Nhất và Thuyết để thực hiện việc khiếu nại, kêu oan cho ông bố vợ.

Thế là, ông Nhất hướng dẫn Hiệp thực hiện các công đoạn cần thiết.

Cũng với mối quan hệ sẵn có, ông Nhất đưa Hiệp và Thuyết đến gặp ông Cường-thứ ký riêng của ông Lê Thanh Đạo-Viện trưởng VKSND Tối Cao.

Mỗi túi quà gồm rượu tây, bánh.v.v.. trị giá vài ngàn USD, được đặt vào thêm chiếc phong bì đựng 5.000 USD do Hiệp và Thuyết thiết kế mang đến do sự chỉ đạo của ông Nhất, để trao cho ông Cường một túi, nhờ ông này trao lại cho ông Viện Trưởng đầy quyền uy một túi y hệt. Lá đơn công khai đầy tính chính thống của bà Phan Thị Trúc vợ Năm Cam, đã xuất hiện trên bàn làm việc của lãnh đạo VKSND tối cao như vậy!

Oâng Phạm Sĩ Chiến, Phó Viện Trưởng VKSND Tối Cao được tặng một túi quà và Hiệp đưa cho Thuyết 3.000 USD nữa để Thuyết đến tận nhà riêng của ông Chiến lắp đặt một dàn âm thanh, đầu đĩa VCD loại tối tân lúc bấy giờ!

Kết quả, một kháng nghị việc giam giữ sai pháp luật Năm Cam do ngành CA thực hiện, được đích thân ông Viện phó Phạm Sĩ Chiến ký với sự chỉ đạo của Viện Trưởng Lê Thanh Đạo, được công bố và được gửi sang Bộ Nội Vụ...

Oâng Nhất được Hiệp đưa cho 10.000USD gọi là đền ơn...

Riêng Thuyết, do mối quan hệ đặc biệt thân tình với ông Trần Mai Hạnh, giám đốc Đài Tiếng Nói Việt Nam, Chủ Tịch Hội Nhà Báo, Tổng biên tập báo Nhà Báo & Công Luận, đã nhận nhiệm vụ giúp về mặt dư luận...

Lá đơn của bà Phan Thị Trúc, kháng nghị của Viện kiểm Soát Nhân Dân Tối Cao, được lần lượt đăng tải...

Trong việc này, ông Hạnh được đền đáp bằng một đồng hồ Thụy sĩ loại đắt

tiền, một dàn âm thanh đầu đĩa hết ông Phạm Sĩ Chiến.

Ngoài ra, với lý do sửa chữa nhà cửa, ông Hạnh hỏi vay Thuyết và Hiệp 140.000.000 đồng Việt Nam.

Việc kháng nghị của VKSND Tối Cao và việc đăng tải đơn thư của công dân Phan Thị Trúc rõ là không có gì sai, nhưng biết giải thích sao về việc hao tổn tổng cộng 57.000 USD của gia đình Năm Cam?

Sau khi bị bắt giữ, Thuyết cứ ân hận mãi vì việc trót dính líu vào ông trùm xã hội đen Năm Cam, dù theo anh ta, việc dính líu ấy không đáng kể!

Thực vậy, ngay từ lúc bắt liên lạc được với ông Nhật và hàng loạt đầu mối quan trọng khác có ảnh hưởng trực tiếp đến việc thả Năm Cam về sớm sau này, Thuyết đã nhanh chóng bị gạt ra rìa!

Thuyết đã rơi nước mắt khi bộc lộ về hai việc khiến anh ta cảm thấy có lỗi với người thân, với chính mình và đặc biệt với hai đứa con gái: Bốp và Bẹp.

- Trong đời ai cũng có sự lầm lẫn, riêng tôi-có hai sai lầm không thể thể cứu vãn và không thể tự tha thứ cho mình, đó là rời bỏ Hợp, người vợ chung thủy, nhân hậu nhất mà tôi may mắn được gặp trong đời...Thứ đến, là việc giúp đỡ Năm Cam khi chưa thực sự hiểu rõ ông ta!

Dư luận báo chí, đa số là do thù ghét hoặc có ác ý từ những kẻ mưu đồ dùng sự việc này vào cuộc đấu đá cá nhân, nhưng cũng qua đó giúp Thuyết tỉnh

ngộ ra nhiều điều...

*

**

Cũng trong thời gian này, Trịnh Nhu-với cương vị cục phó cục V26 đã ghé thăm trại và gọi Năm Cam lên căn tin để nói chuyện. Cùng đi là trung tá Cương, giám thị trại Bó Lá. Gặp Trịnh Nhu, Năm Cam mừng rơn:

- Giúp tôi với! Chẳng lẽ anh làm ngơ chuyện của tôi sao?
- Hẳn là phải giúp rồi! Có điều để xem ý các cụ thế nào đã!
- Yù các cụ cũng là ý của anh thôi! Anh giúp cho tiếng nói, tôi mang ơn!
- Chẳng cần thế đâu, mình với Năm Cam mà có gì mang ơn hay không...

*

**

Sơn lại gây một vụ thanh toán khác khiến Năm Cam không khỏi gờm tên du đảng Hà Nội này. Sự việc ban đầu xem như đơn giản...

Hôm ấy Sơn đang đi ngang qua chỗ phơi dụng cụ lao động của một đội sản xuất. Thấy khó đi, bản tính nghênh ngang của một ông trời con buộc Sơn lên tiếng:

- Này, chúng mày dẹp vào cho bố mày đi qua cái...Mẹ kiếp, phơi phóng linh tinh!

- Đường rộng thế, có đi được thì đi...bọn tao lại còn phải dẹp đường cho mày cơ à! An- một đàn anh có tên tuổi ở Hải Phòng lên tiếng. An mới chuyển về trại, nghe nói về sự ngang ngược của Sơn bạch tạng từ lâu nên thâm bất mẫn, nay có dịp buột miệng phản ứng.

- A, mày giỏi thực đấy! Mày là thằng nào? Sơn giận tím mặt hỏi lại.

- Tao là An, có gì không? Kẻ xúc phạm hỏi lại với vẻ thách thức ra mặt.

- Tuấn Anh, sát thủ thân tín nhất của Sơn lẳng lặng kéo tay của Sơn về buồng giam. Vừa về đến nơi, Tuấn Anh đã rút dùi đi cùng một đàn em qua phòng “kẻ phạm thượng”. Gặp An, Tuấn Anh gằn giọng hỏi với vẻ một đàn anh:

- Này thằng kia, mày muốn gì mà bố lão vợ anh Sơn?

- Tao chẳng muốn gì cả! Thằng nào bố lão thì tao bố lão...Còn mày, mày muốn gì?

- Muốn gì à? Tuấn Anh lao tới vùng đùi cùi đâm An. Cuộc trao đổi này lửa tuy không dài nhưng đủ cho An chuẩn bị đối phó nên gã lập tức gạt tay địch thủ rồi bỏ chạy...

- Ra đến cổng trực trại, An la lớn cầu cứu. Cán bộ, và trưởng trại tình cờ có mặt ở gần đó đã can thiệp kịp thời. Thuý-cán bộ trực trại hỏi như quát:

- Có chuyện gì đây chúng mày? Loạn hết cả rồi á?

An vội vàng thuật lại đầu đuôi. Gã nghĩ rằng tất cả mọi việc là do Sơn bạch tạng cố tình gây sự nên tha hồ vạch tội. Bất ngờ, dù trước mặt hàng chục cán bộ, Tuấn Anh lao tới, đâm luôn một nhát vào bụng An. Đang kể tội Sơn nhưng An cũng không quên cảnh giác, nên kịp bước lùi một bước... Nhát đâm, sượt vào sườn An tóe máu. Vị trưởng trại, sau một giây sững sờ trước hành động hết sức táo tợn của Tuấn Anh, vội hét lên lạc cả giọng:

- Bắt lấy nó! Mẹ kiếp, trước mặt tao mà nó dám làm như thế à? Trói nói lại... Trong tíc tắc, tên phạm nhân dữ dội đã bị khống chế và lôi đi đến phòng trực trại. Dĩ nhiên, trong lúc nóng giận, số cán bộ quá khích đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Tuấn Anh, biến gã thành một chiếc bị rách!

- Anh già ơi! Giúp anh với! Sơn lật đật tìm Năm Cam cầu cứu.

Sau khi nghe rõ mọi việc, nhận thấy đây là cơ hội bằng vàng để thu phục hoàn toàn bọn “đầu lâu tay chân” của Sơn vốn không mấy gì nể phục mình, Năm Cam đồng ý giúp đỡ. Tuy vậy y vẫn thông một câu đúng với bản chất của mình:

- Anh sẽ cố xin giúp, chẳng biết có được không nhưng vẫn phải làm thôi, anh em của mình bị như thế anh đau lòng lắm!

Và trước ánh mắt tin cậy của Sơn, Năm Cam quày quả đi ra cổng.

Chẳng biết mối giao hảo của Năm Cam với trưởng trại “sâu đậm” đến đâu, chỉ thấy rằng-sau một lúc to nhỏ với “thầy”, ông trưởng trại đầy quyền uy không còn lộ vẻ giận dữ như lúc đầu. Ông bảo với thuộc cấp:

- Thôi, lập biên bản cho nó đi kỷ luật được rồi...Không đánh nữa!

Tuấn Anh, với gương mặt đang biến dạng vì đau đớn, cố nhìn Năm Cam để gật đầu cảm ơn. Nhờ y, Tuấn Anh đã bảo vệ được danh dự giang hồ bằng cách dù thế nào cũng không khai ra ông anh Sơn bạch tạng. Như thế là một điểm son và là một thắng lợi lớn. Vài ngày kỷ luật có thấm tháp gì?

Sau sự việc can thiệp giữa chỗ bàn quan với bao cặp mắt dòm dỏ để cứu Tuấn Anh, vị thế Năm Cam trong lòng giang hồ xứ Bắc đã cải thiện rõ rệt.

Trước kia, kinh nễ y chỉ có Sơn bạch tạng. Còn giờ đây, không ai không muốn “anh Năm” nhìn ngó đến thân phận của mình. Ai chả phòng đến một lúc sa cơ...

*

**

Vào giai đoạn này, với số báo chí Hiệp mang đến để ông trùm tham khảo những gì có liên quan đến mình, Năm Cam đặc biệt chú ý đến một nhân vật.

- Thằng Lê Huy Phú này là thằng nào? Năm Cam hỏi với giọng không vui.

Vui làm sao được khi hàng loạt sự việc, đúng có sai có-của Năm Cam đều bị phanh phui với giọng không mấy gì tử tế, thậm chí-có thể gọi là mạt sát.

- Con không biết nhưng nghe đâu nó là một thằng giang hồ đều, có biết một số ít anh em giang hồ rồi lượm lặt thông tin viết báo...? Hiệp đáp.

- Thằng này láo lăm! Mà điều tra rõ về nó xem sao?

Sau một cuộc điều tra ngắn ngủi, từ nguồn thông tin chủ yếu ở các tay nhà báo vốn đã ăn tiền của tập đoàn Năm Cam ngáp mặt, Hiệp thông báo:

- Thằng này có thông tin từ Ngọc điều rót qua, cộng thêm nó đã ở tù nhiều năm nên khá hiểu nhiều về giang hồ dù không phải là giang hồ... Hiện nó viết cho tờ báo thanh niên, tờ CA Thành Phố và tờ Tiền Phong, tóm lại thằng này chịu len lỏi nhưng không phải là “nhà báo có thể” như đám thân hữu với mình!

- Vậy sao? Thôi tạm gác lại nó để khi yên hết mọi chuyện rồi tính sau!

Năm Cam phán quyết và sau đó hỏi tiếp về chuyện Hiệp và Long đầu đình vận động cho y sớm được tự do, đã tiến hành đến đâu, mất bao nhiêu tiền...

Con số Hiệp đưa ra làm con người thương tiền hơn mạng sống không khỏi thở dài tiếc rẻ. Tuy vậy y vẫn hiểu rằng, so với việc được tự do để tiếp tục con đường làm một ông trùm, giá bao nhiêu cũng vẫn rẻ!

*

**

Mảnh đất màu mỡ Sài Gòn dù không có Năm Cam vẫn nhộn nhịp với tất cả mặt tối sáng. Uy tín giang hồ của Hiệp không đủ để cầm cương mọi hoạt động phi pháp vốn đem lợi nhuận rất lớn cho gia đình Năm Cam từ trước đến nay.

Sòng bạc, chỗ kiếm ăn chủ yếu của Năm Cam, đã trở nên một lĩnh vực không một ai đứng ra thu tóm. Như thời loạn thập nhị sứ quân, sông bạc lớn nhỏ mọc lên như nấm và rồi tung đến độ không phải trong cuộc cũng khó biết ai vào với ai!

Trại hòm Phúc Lộc Thọ nằm trên đường Hoàng Diệu quận 4, trở thành nơi che đậy hoạt động sông bạc lớn của Lũng-đưa con hiếu thảo của ba má giang hồ Nguyệt, hợp tác cùng Thọ đại úy-cháu ruột Năm Cam, và hàng loạt tên tuổi của giang hồ quận 4 bắt đầu qui tụ về dưới trướng Lũng-một ngọn cờ mới dựng.

Sòng tài xỉu ở hẻm 72 Xô Viết Nghệ Tĩnh, cơ đồ năm xưa của Luông điếc, rơi vào tay Hà trẻ, con vợ trác nết cùng gã nhân tình bánh trai Minh Bu. Cũng ở sông này, một cuộc thanh toán nổi cộm đã xảy ra năm 1996. Phước cò, Hoàng bộ đội qui tụ một số đông đảo giang hồ phường 22 quận Bình Thạnh quyết tâm “giở tù” sông bạc của gia đình Thu Hà. Thấy yếu thế, Hà trẻ bèn viện trợ bọn sát thủ chuyên nghiệp qua tiếp ứng. Theo cú điện thoại điều động của Hà trẻ, bọn Tâm cá voi, Hiệp đen, Nam hề, Út đẹp...đem vũ khí đến toan mở trận càn quét vào cứ điểm lô đất đỏ của địch thủ. Cũng chẳng vừa, bọn Phước cò, Hoàng bộ đội...làm hàng loạt “bom xăng” để chống trả. Cũng may, do thông tin bị rò rỉ, chính quyền can thiệp kịp thời. Nếu không, toàn bộ khu vực ổ chuột hơn ngàn ngôi nhà sẽ bị thiêu rụi! Sau cuộc đụng độ không thành, cả hai phe đều bị truy nã gắt gao. Để sông bạc có thể yên thân hoạt động, Thu Hà đành ngậm ngùi để đức con trai dữ dằn của mình- Dũng liều, khăn gói đi vào trường cường bức lao động.

Kim Anh, người đàn bà đầy tai tiếng-vốn xuất thân từ vai trò nhân tình của ông trùm cũng không bỏ qua cơ hội tổ chức sông bạc. Để tăng thêm thanh thế, Kim Anh lôi kéo thêm tay giang hồ mới nổi nhưng hết sức liều lĩnh là Bình Kiềm về làm trợ thủ. Kim Anh cho Bình Kiềm lấy em gái mình là Lan làm vợ để thắt chặt thêm mối quan hệ làm ăn và riêng thì, ngay lập tức cặp bồ với Bình râu em ruột của võ sư Nguyễn Văn Vạn, vốn bảo vệ nhà hàng Cam cho ông trùm.

Những sông nhỏ mang tính cò con mọc lên như cỏ dại và không thể đếm xuể. Có điều, do mối quan hệ hoặc chưa được biết thiết lập đều khắp hoặc do con lỏng lẻo nên việc bị bắt xảy ra như cơm bữa! Quy luật tất yếu của Đời mà!

Lúc bấy giờ, một cao thủ cờ bạc đất Hà Nội đã tìm thấy thời cơ “ vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm” nên lập tức đổ bộ vào Sài Thành, đó là Tuấn Tăng.

Tuấn tăng vào Sài Gòn với sự yểm trợ của Thành Chân một cách kín đáo, nhanh chóng mở rộng mối quan hệ giao du với hàng loạt anh chị cộm cán, Bắc cũng như Nam.

Thành đô la, Lý đôi...đang bơ vơ do mất chủ tướng, đã lập tức tìm đến hợp tác với Tuấn tăng, để gầy lên một sông xóc đĩa ở khu vực Châu Thới- Đồng Nai. Để có thể tồn tại dù bất hợp pháp, Tuấn tăng cho người liên hệ với Trịnh Xuân Hoàng, tức Hoàng lựu đạn, một tên kiểm lâm Sông Bé, giàu sù do ăn hối lộ và buôn gỗ lậu, nhưng thích giương danh trong giới giang hồ thị phi, như một thủ lĩnh đại ca.

Lời hứa chung chi cho mỗi ngày 10 triệu đồng trọn gói cho Hoàng “ làm việc” với các quan hệ hữu hảo hoá ra chỉ là lời nói gió bay. Hoàng tức giận bèn đích thân dắt đàn em mang súng ống, mã tấu xuống tận nơi “ hỏi cho ra lẽ”. Sau khi phá tan hoang sông xóc đĩa của Tuấn tăng. Hoàng ra tối hậu thư:

- Biết điều quan chiểu, không biết điều như điều đứt dây!

Sau khi lời cam kết thực hiện một cách sòng phẳng, sòng sóc đĩa lại hoạt động theo kiểu giáp ranh giữa tỉnh Sông Bé và Đồng Nai. Ôu đâu sóng gió thì tìm sang nơi biên lạng. Lẽ ra sòng sẽ hoạt động dài lâu nếu như Hoàng lựu đạn không phạm phải một sai lầm chết người. Trong một buổi nhậu túy lúy càn khôn, Hoang đã đòi nện Hoàng Mai một quan chức cao cấp của công an tỉnh. Ít lâu sau, công an tỉnh phối hợp cùng Bộ Nội Vụ dùng xe tải, giả như khai thác đá ở hầm Châu Thới, bất ngờ xông ra tóm sạch từ người tổ chức đến kẻ chơi bạc.

Hoàng vận dụng toàn bộ sự quen biết để cầu cứu. Cuối cùng, dù mang đến 2 tội danh, Hoàng bị xử 3 năm, nhưng lại là án...treo! Nghe đâu, tốn cả trăm cây vàng.

Tất cả những biến động của giới giang hồ Sài Gòn được Hiệp phò mã tâu lại Năm Cam một cách rõ ràng cặn kẽ. Ông trùm-dù giờ đây mang trên vai quyết định cải tạo và chỉ là một phạm nhân giữ thư viện trại Thanh Hà, đã trầm ngâm suy nghĩ để dẫn dò con rết:

- Mày cố gắng thu thập thông tin vàng nhiều càng tốt, chỗ nào mù mờ có thể cài cắm người của mình vào, hao tốn bao nhiêu cũng được, miễn là nắm cho thật chắc để dùng về việc sau này! Chậm mà chắc, tốt hơn hấp tấp mà hư bột hư đường...

Và ngay từ lúc còn ở trại giam, tận dụng thời giờ rảnh rỗi, ông trùm đã nghiền ngẫm một kế hoạch giành lại những gì đã mất!

Thời gian sau, do biết tiêu pha đúng chỗ. Năm Cam sống ở trại giam còn sướng hơn nột cán bộ có chức quyền đang sống ở bên ngoài xã hội. Vợ y, nhân tình và cả Kim Anh, đều đã từng có dịp ngủ lại với y hết như vợ chồng mới cưới trong tuần trăng mật muốn thay đổi cho thêm bối cảnh cho thêm

lãng mạn...

*

**

Một vụ án lớn xảy ra năm 96-97, đã thu hút sự chú ý của Năm Cam vì y có đôi chút dính líu đến việc này từ những năm tháng đầu tiên nhưng chưa sâu đậm.

Năm 1992, thông qua một người quen biết, Nguyễn Hữu Thế Trạch-thường được gọi là Ba Thế (không phải Ba Thế của băng Đại cathay) vốn là một chủ vừa cá chợ Cầu Ông Lãnh để gặp Năm Cam để xin y ra tay tế độ.

Vũng Tàu, một nơi được biết đến như một khu du lịch tắm biển lý tưởng nhưt Việt Nam, lại là một mỏ vàng gây ra nhiều tranh chấp của các anh hùng hảo hán. Phát xuất những cuộc tranh hùng đều là do các cảng cá ở cả Vũng Tàu lẫn Long Hải. Nguồn lợi mua bán thủy hải sản lên đến mức khó ai tránh nổi sự thèm muốn độc bá. Cứ thử nghĩ, 1kg tôm đánh bắt từ khơi xa về cập bến có giá chao đảo từ hơn ba chục ngàn đến năm mươi lăm ngàn đồng. Qua tay thương lái, có lúc đưa vào những công ty chế biến giá có lúc vượt trần lên đến 120.000 đồng! Trung bình, 6 cảng cá đem đến cho giới thương lái từ một đến trên hai tỷ đồng lãi ròng.

Tập đoàn Dũng ba lém, Sáu Hào, Hùng râu...đã thuê tên giang hồ Minh Samasa để thuê tóm toàn bộ quyền lợi ở cảng cá. Tất nhiên đã xảy ra không ít vụ đụng độ đẫm máu mà phần thua thiệt luôn thuộc về các ngư dân hiền lành chân chất. Để loại đi những đối thủ cạnh tranh có máu mặt, Minh

Samasa bàn với các thương lái tìm một con hổ thật dữ dằn về trợ lực.

Lâm chín ngón, đang nhàm chán sống với cuộc đời một ông chủ thịt chó, khi nhận được lời đề nghị, lập tức thu xếp ra Vũng Tàu.

Gã giang hồ đầy thành tích năm xưa, giờ đây cũng đổi đời. Lâm được Minh trọng vọng và được chăm sóc một cách đặc biệt. Tiền, rượu và gái, được cung cấp một cách phũ phê. Đổi lại, chỉ với giọng nói lạnh như băng và tia nhìn đầy sát khí của Lâm cộng thêm những huyền thoại về gã, đủ để bọn Dững ba lém, Minh Samasa và các cộng sự dè bẹp các đối thủ toan chiếm lại mọi quyền lợi bằng những cuộc thanh toán dữ dội.

Ba Thế, do không thuận thảo với băng Hùng Râu, Sáu Hòa, Dững ba lém...đã bị gạt bỏ khỏi cuộc làm ăn đang hồi thịnh vượng. Khi tìm đến Năm Cam, dù biết là hạ sách bởi có sẽ rơi vào vòng cương tỏa của ông trùm, nhưng Ba Thế chẳng còn cách nào khác hơn để đối phó với sát thủ Lâm chín ngón danh tiếng như cồn. Năm Cam đi đến nhà Lâm chín ngón-một tiệm thịt chó trên đường 3 tháng 2, quận 10, vào một buổi tối mát mẻ dễ chịu.

- Thằng Ba Thế ở Cầu Ông Lãnh là bà con thân tình với tôi, mong anh Năm giúp đỡ dùm khi ra Vũng Tàu làm ăn...Năm Cam nói, giọng mềm mỏng.

Lâm chín ngón tái mặt vì tức. Rõ ràng là Ba Thế muốn mượn uy thế của Năm Cam để cạnh tranh với các chủ nhân ông của gã ở khu Vũng Tàu. Thế nhưng, từ cội lời yêu cầu của Năm Cam cũng đồng nghĩa với việc chống lại y. Đối với Năm Cam, Lâm chín ngón vẫn tỏ thái độ kẻ cả xem thường, vì với gã, Năm Cam chỉ là tên cò bạc chuyên nghiệp, không có thành tích giang hồ nào khã dĩ cho gã phải tôn trọng, Năm Cam cũng thừa hiểu tâm trạng ấy của Lâm, nhưng Lâm không thể không biết đến thế lực của Năm Cam, cả về

chính quyền lẫn giang hồ. Đùa với Năm Cam, có nghĩa là đùa với lưỡi dao sắc bọc bằng nhung mềm, đứt tay như chơi!

“ Thôi được rồi, Năm Cam cứ yên tâm...nói thẳng Thế cứ ra Vũng Tàu làm ăn, tôi sẽ giúp với hết khả năng của tôi!” Lâm bấm bụng trả lời.

Được lời như cởi tất lòng, Ba Thế vội cảm ơn ông trùm rồi rút và thu xếp tiền bạc đồ bộ xuống cảng cá Vũng Tàu. Dĩ nhiên, ngoài một món tiền lớn tạ ơn, Ba Thế còn phải cung cấp cho Năm Cam toàn bộ thông tin về cách làm ăn của của bọn giang hồ đang cát cứ ở Vũng Tàu. Lỗ mũi quen đánh hơi tiền của Năm Cam đã lập tức báo cho y biết đây chính là một nơi hái ra của mà y đã thờ ơ không biết đến do thiếu thông tin. Bắt đầu, Năm Cam cho một vài đệ tử ra tham gia vào các cuộc tranh chấp của các phe nhóm ở vùng cảng cá để thu thập thông tin, lót đường cho một cuộc lần chiếm sẽ nổ ra không lâu...

Chưa kịp hoàn chỉnh kế hoạch đồ bộ ra Vũng Tàu, Năm Cam đã bị bắt.

Giờ đây, nằm trong trại giam ngăn lại, việc không vội vàng thực hiện kế hoạch ở Vũng Tàu, hoá ra lại là một chuyện may mắn!

Do tranh chấp nội bộ về quyền lợi, Minh Samasa quyết định thanh trừng Lâm chín ngón. Bằng tiền nhiều như rừng, Dũng ba lém tìm Đức Năm Nghé nhập cuộc, Lâm chín ngón do thân cô thế cô, bị đẩy bật ra khỏi Vũng Tàu. Tiếp tục là tên Ba Vạc, một ông trùm cỡ nhỏ-cũng bị chém te tua cùng đàn em tháo chạy về Sài Gòn. Kẻ thù của kẻ thù là bạn, Ba Vạc và Lâm chín ngón tìm đến nhau để mưu chống lại. Nhờ sự quen biết với Quang Hùng, một nhà báo có tiếng tăm, Lâm đem toàn bộ sự việc trình bày với báo chí. Ba Vạc cũng nhờ một cơ sở đặc tình của công an để giới thiệu gặp Lê Huy Phú-cũng lại là tên hạ nhục Năm Cam bằng loạt bài điều tra đăng trên báo Thanh Niên, Tiền Phong...năm 1995, gã viết báo nghiệp dư này đã lập tức

âm thầm điều tra và công bố một loạt bài trên cả 3 tờ báo: Thanh Niên, Công An Nhân Dân và Công An Thành Phố, về hoạt động của giang hồ vùng cảng cá. Dư luận râm ran dẫn đến việc bộ Công An nhập cuộc. Chuyên án V896 kết thúc với bản án 18 năm cho Minh Samasa, tất cả các đàn em đều thi nhau bóc lịch. Ba Vạc không thoát khỏi tội cũ, ngâm lấy 9 năm tức tử ở trại Z30D Hàm Tân.

Năm Cam cho rằng, bọn giang hồ Vũng Tàu đã phạm một sai lầm lớn nên đã dẫn đến kết quả thảm hại. Nếu là y, với bàn tay bọc thép nhưng, y dư sức hóa giải mọi chống đối của các băng nhóm thù địch mà không gây đánh động đến dư luận. Y nghiên cứu thật kỹ những bài báo viết về bọn Minh Samasa để tìm ra một kế hoạch vẹn toàn cho tương lai. Quyền lợi ở cảng cá Vũng Tàu không thể bỏ qua vì quá lớn, nhưng phải làm sao cho thật an toàn để dành lấy thắng lợi, đó là điều quan tâm suy nghĩ...

*

**

Châu Phát Lai em-một ông trùm trẻ tuổi mới nổi lên sau việc đâm chết Đồng Chí Nam-tức Lượm, cháu ruột Đực bà Tiều lòng lấy một thời, đã nhanh chóng tận dụng cơ hội vắng mặt ông trùm Năm Cam để xây dựng cho mình một vị trí nhật nhĩ Sài Gòn và một lực lượng tay chân đông đảo không thua kém gì Đại cathay còn sống.

Trước đây, hai anh em Lai anh -Lai em chỉ hưởng được chút danh tiếng của ông anh Quý tử hình để kiếm ăn theo kiểu cò con. Việc làm ăn của Lai em làm lượm ngựa mất. Đối với Lượm, khu chợ cá Cầu Ông Lãnh và vừa rau cải Cầu Muối, phải là của gã. Loại vô danh tiểu tốt như Lai em không thể tồn tại mảnh đất béo bở này. Yû lại vào danh tiếng giang hồ, phần võ nghệ

đầy mình, Lượm xuong tận vừa cá gia đình Lai em để đòi thanh toán. Mất mặt ở nơi đông đảo dân có máu mặt, bất chấp nguy hiểm, Lai em thách thức:

- Anh có giỏi thì tôi với anh “cạnh” tay đôi, có đáng gì đâu mà anh lôi kéo em út, gia đình xuong rần rần thế này, đâu có ngon! Giang hồ cười cho thúì đầu...

- Được, nếu mày muốn cạnh tay đôi tao cũng chiều để mày khỏi cho là ăn hiếp!

Lượm vừa nói vừa vút gậy sắt xông tới. Gã nghĩ là Lai em không tài nào chịu nổi một cuộc đấu tay không với mình, dẫu sao gã cũng là đại đồ Thiếu Lâm mà!

Lượm lao đến quật Lai em xuống đất xiết cổ...coi như phần thắng đã thuộc về gã. Trước cặp mắt thẳng thốt của bà mẹ Lượm, Lai em rút từ trong mình một lưỡi dao được giấu hết sức khéo léo, vung ngược lên đâm vào ngực Lượm. Nhát đâm chí tử đã làm Lượm chói với rời tay ra khỏi địch thủ rồi ngã luôn xuống đất. Như con thú say máu, Lai em chồm lên ngồi trên bụng kẻ đang ngoắc ngoải toan đâm bồi cho chắc cú. Bà mẹ khôn khổ vội quì thụp xuống lại lấy lại để kẻ đâm lấy con trai mình!

Vụ án được công an quận 1 thụ lý. Hiệp phò mã- với cái tên Hiệp mụ từ những ngày ăn đĩnh ngủ chợ khu cầu Ông Lãnh, vốn giao du rất thân với Lai em đã lập tức dẫn gia đình Lai em đến gặp Năm Cam cầu cứu.

- Thôi được rồi, để tôi cố gắng xem thế nào! Năm Cam nói.

Bà Thiệu- vốn đi lên từ chức chủ tịch phường, sau làm bí thư và cuối cùng làm trưởng phòng thương nghiệp quận, là mẹ đàn bà hư hỏng khoái đàm đúm ăn chơi đang ngập sâu trong nợ nần. Ông chồng- một lãnh đạo viện kiểm sát cũng chuẩn bị về hưu do lem nhem, để cứu vợ thoát khỏi bị truy tố, đã nhận lời giúp đỡ.

Thế là, tội danh cố ý giết người, Lai em đã trở thành kẻ phòng vệ chính đáng và khỏi bị xử án. Bởi thành tích ‘ giết người vẫn chẳng ở tù ngày nào’ ,Lai em trở nên một tay anh chị đáng nể số 1 ở khu chợ Cầu Ông Lãnh.

Khi những thông tin về về hoạt động của Lai em đang bành trướng thế lực được Hiệp tâm bày cho bố vợ, y gật gù với vẻ đắc ý rồi chỉ đạo:

- Vậy thì tốt, mày cố gắng giữ quan hệ với Lai em càng sâu đậm càng tốt. Mình có ơn với nó, lo gì nó trở mặt ! Sau này, đỡ phải tốn công dựng cờ ở khu chợ cá!

Một buổi tối tháng 10 năm 1997, sau 30 tháng mất tự do, Năm Cam được báo tin đã có quyết định thả y trong lúc y đang nằm bệnh xá.

- Năm Cam đưa mình số điện thoại, mình gọi gia đình ra đón Năm Cam về! Người báo tin nói. Ngay cho đến lúc rời trại trong trạng thái say khướt trên chiếc xe của Thắng tài dậu về Hà Nội, Năm Cam vẫn có chút khinh rẻ những kẻ đại diện pháp luật. Đó cũng chính là lý do Năm Cam tin rằng đồng tiền, dù dơ bẩn đến đâu, cũng có sức mạnh vạn năng!

Số tiền được cấp để Năm Cam mua vé máy bay, sinh hoạt dọc đường, đã lọt tòm vào túi của vị cán bộ có trách nhiệm thông báo lệnh tha y.

- Năm Cam cần gì tiền, để lại sau này cho anh em khác sử dụng nhé? Ông ta hỏi.

Dĩ nhiên là y gật đầu dù thừa biết “ anh em khác” đó là ai! Với y, số tiền ấy quá nhỏ nhưng quả là lớn lao biết mấy khi làm cho vị cán bộ đáng kính nổi lòng tham, quyết định “ tấn chặn” dứt túi làm tiền ăn nhậu. Tội tệ đến thế là cùng!

Sau khi về đến Hà Nội, trong lúc chờ lên máy bay qui cố hương, Năm Cam tranh thủ để bàn một loạt công việc quan trọng với Thắng tài đậu. Chẳng biết họ bàn những gì mà gương mặt của Thắng cứ hớn hờ theo từng lời của ông trùm căn dặn.

Thế là sau 30 tháng giam giữ, nhờ khéo léo vận động và nhờ giữ được im lặng trước các cuộc cật vấn điều tra, ông trùm lại trở về trong vinh quang của người chiến thắng...

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 6

Phú, gã nhà báo quèn khốn khổ đã lỡ chọc giận Năm Cam khi viết bài phanh phui y, đã suýt nữa vỡ cả tim khi nhận ra gương mặt của ông trùm đang ngồi sau chiếc Dream II do Dương Minh Ngọc cầm lái lao vun vút trên đường Võ Thị Sáu vào lúc 11 giờ đêm.

- Năm Cam về rồi à? Gã hỏi ông bạn cảnh sát hình sự quận Bình Thạnh.

- Ủ ! ông cẩn thận đi là vừa! Anh chàng cảnh sát hình sự khuyên.

Thế là, gã nhà báo tội nghiệp lập tức cuốn gói rời xa Sài Gòn. Đua với ai chớ

với Năm Cam thì quả là không xong, cần tắc vô áy náy mà!

Về đến nhà, Năm Cam lập tức cho đòi vợ chồng Chung Tâm đến gặp mặt. Y không thể quên được lá đơn thưa y chiếm đoạt 200 cây vàng 24K của vợ chồng Chung-Tâm mà y đổ mồ hôi hột chống đỡ với bọn cảnh sát điều tra Bộ Nội Vụ.

Trúc, người vợ hiền thực năm nào đã vội vàng can thiệp:

- Thôi anh ơi, chuyện cũng dĩ lỡ, bọn nó có năn nỉ nói dùm anh bỏ qua!

Năm Cam cố nén giận dữ để buông ra một câu mang tính bao dung :

- Hai vợ chồng chú hẳn có nỗi khổ tâm, chuyện cũ coi như bỏ, chỉ mong là sau này sống với nhau cho có tình có nghĩa một chút.

Hai vợ chồng Chung Tâm rồi rít cảm ơn và nguyện sẽ vì “ông anh” lao vào lửa không từ. Họ có biết đâu rằng, với bản tính thâm hiểm, thù dai. Năm Cam đâu thể bỗng chốc bỏ qua tội phản bội tày đình của đàn em. Có điều, với ông trùm, quyền lợi là trên hết. Cặp vợ chồng này còn giá trị sử dụng, y đại gì buông để thiệt thòi cái lớn hơn. Coi như chúng mày thiếu nợ, sẽ có dịp bắt trả lại cả vốn lẫn lời, đi đâu mà vội...

Sau cuộc gặp gỡ với vợ chồng Chung –Tâm, Năm Cam đi lại như con thoi để khẳng định lại vai trò ông trùm của mình và nối lại những mối quan hệ thân thiết đã gián đoạn do sự cố 1995. Các quan chức, các nhà báo thân tín, sau sự kiện Năm Cam bị bắt không khai cho ai phải phiên luy và kết quả là y về phơi phới, không khởi tố được bất kỳ tội danh nào, đã quá đủ để đảm bảo cho sự an toàn khi giao tiếp, thọ lãnh ân sủng của y. Lần này, họ gần như công khai mối quan hệ với Năm Cam và thậm chí còn đi khoe khoang nữa là khác.

*

**

Sáng sớm, gần như thường lệ, một trung niên béo tốt hồng hào luôn đến tập thể dục và đi bộ ở công viên Tao đàn. Ông ta tập miệt mài dù chỉ với những động tác nhẹ nhàng. Đến hơn tám giờ, ông “tốt bụng” đến góc công viên mé cổng đường Nguyễn Du gọi một ly sinh tố và bảy giờ mới bắt đầu đầu cho một buổi “làm việc”. Những ai đó, có gương mặt không mấy gì tử tế, già có trẻ có, điện thoại đến để xin tiếp kiến. Tất cả mọi sự liên hệ đều chỉ được phép thông qua một người, con rể ông ta. Vâng, chính ông ta là trùm Năm Cam trong dáng vẻ của một ông chủ tiếp tạp hoá hơn là một kẻ nhất hô bá ứng của giới giang hồ Sài Gòn.

- Chú Năm cho phép anh mở lại sòng, lúc này anh gặp khó khăn dữ lắm...Ba Mạnh, tay tổ chức cờ bạc có tiếng từ trước ngày giải phóng mở lời nài nỉ.

- Trời ơi, thì anh Ba muốn chơi cứ chơi, tôi có quyền gì mà cho... Năm Cam vừa giữ chiếc khăn lớn vừa trả lời một cách thờ ơ. Y vốn là một kịch sĩ bẩm sinh nên lập tức giở trò.

- Chú Năm nói vậy chết anh rồi...Không có em hùn vốn, ai dám tới chơi sòng của anh?

- Thôi anh Ba ơi, tôi mới ở tù về tiền bạc đâu mà hùn với hạp? Năm Cam nói.

Ba Mạnh tiếp tục nài nỉ, lão thừa biết nếu không được Năm Cam đồng ý và nhận một phần lợi nhuận từ tiền xâu, sòng bạc của lão không thể tồn tại dù chỉ một ngày!

Tất cả các thông tin ở Sài Gòn về hoạt động của các sòng bạc lớn nhỏ, Năm Cam đều được báo cáo lại đầy đủ từ mạng lưới chỉ điểm làm việc cho y. Có hai cách được Năm Cam tiến hành một lúc để loại “ kẻ không hiểu chuyện” ra khỏi cuộc chơi. Đám đàn em hung hãn của Lũng, đưa con nuôi trung thành, sẽ kiểm chuyện quây phá cho chính quyền địa phương không thể nhắm mắt làm ngơ. Cùng lúc, thông tin chi tiết về sòng bạc-từ kẻ tổ chức đến các tay con, được Năm Cam trao cho Sáu Ngọc-kẻ bán linh hồn cho quỷ, xử lý một cách “ kiên quyết, triệt để”. Nếu cần, bọn Hoàng Linh, Đoàn Thạch Hãn, Lại Văn Long...luôn nhắm nhe châu chực, sẽ tương luôn lên báo chí với những câu đại loại “ vì sao chính quyền sở tại không hay biết hoạt động đang diễn ra sờ sờ trước mắt? Phải chăng...” hoặc: “ Để làm trong sạch địa bàn, thiết nghĩ cần phải có những biện pháp...”. Thế là số phận sòng bạc ấy coi như đi toong! Tất nhiên, một vài sòng bạc bị tét dẹp cũng đem đến cho bộ sưu tập bằng khen có công trên mặt trận bảo vệ an ninh tổ quốc của Năm Cam thêm phong phú. Tóm lại, không nên giỡn mặt với ông trùm! Sau khi nghe Ba Mạnh cam kết sẽ chia phần theo kiểu tứ lục cho mình dù chẳng phải bỏ ra đồng xu teng nào vẫn được coi là có phần hùn lớn nhất, Năm Cam mới ra về đắn đo trước nỗi khổ tâm của ông anh Ba Mạnh để đồng ý.

- Thôi, anh Ba đã nói vậy em cũng hông cần, có điều để cho thuận lợi và an tâm, em sẽ cho thằng Thảo qua giúp anh Ba một tay, vậy nhé?

Đó là kịch, làm sao Ba Mạnh dám không đồng ý? Tuy biết rằng Thảo ma, đệ tử ruột của Năm Cam qua “ giúp” sòng bạc của mình với nhiệm vụ kiểm tra giám sát thu nhập hằng ngày, nhưng- vậy cũng còn hơn là trái ý ông trùm!

“ Cung dễ thương quá! Bữa nào cho phép anh mời cung đi chơi với anh, được không?” giải quyết xong công việc, Năm Cam lập tức quay qua tán tỉnh cô công nhân vệ sinh ở chỗ bán nước giải khát. Cô gái mặt ửng đỏ, tỏ ra lúc túng trước sự tấn công của ông “ tốt bụng”. Liên tục cả tháng nay, ông ta liên tục tặng quà, tiền cho cô với những lời khen đánh đúng vào tâm lý phụ nữ, đã khiến cô không khỏi dao động.

Thói háo sắc của Năm Cam có từ trong máu huyết và tăng dần theo lượng tóc bạc xuất hiện trên đầu. Y thích những đoá hoa hương đồng cỏ nội dù với địa vị ông trùm, quơ đâu cũng đụng phụ nữ...Hà, tên cô gái, được y chăm

ngay từ lúc mới vào tập thể dục ở vườn Tao Đàn và hạ quyết tâm bế cô lên giường cho bằng được.

Vài ngày sau, Hà đã đi cùng Năm Cam đến một khách sạn loại sang để “tâm sự”. Y chỉ mượn mà với cô gái thôi chồng được dăm lần, sau đó lại trở về với gương mặt lạnh lùng coi như giữa họ chưa từng có chuyện gì xảy ra. Y giải thích một cách trăng tráo:

- Ô, hơi đâu mà đeo mang bọn quái quỷ ấy! Cứ xong việc, quảng cho một ít tiền là xong...Cứ dây dưa, lỡ bà Trúc mà biết thì rồi chuyện...Tiền, là tất cả! Với “văn phòng làm việc” đặt ngay công viên, mỗi buổi sáng. Năm Cam giải quyết gần như toàn bộ những phi vụ mờ ám và tiếp nhận thông tin của thế giới ngầm, trước khi đi ăn sáng.

Gã nhà báo láu cá Đoàn Thạch Hãn, vốn có cuộc sống về đêm đầy phức tạp sa đọa đến cùng cực, đã tận dụng mối quan hệ với Năm Cam để khai thác vốn tự có và cả tiền bạc của các cô gái làm nghề “má mì” hoặc vũ nữ.

Những cô gái thèm biết mặt ông trùm để nhờ vả hoặc dựa hơi lên mặt với đồng nghiệp, sẵn sàng bỏ ra không ít tiền và cũng chấp nhận luôn tẩm thân nặng gần một tạ thịt của gã nhà báo đều cẳng nay trèo lên mình, chỉ để có mặt trong buổi ăn sáng thân mật giữa Hãn và Năm Cam.

Cứ thử một má mì không biết điều với Hãn, quên dúi vào tay y một vài vé khi y than thở, cứ sẽ yên chí mà bỏ ra một ít tiền mua báo đọc. Tên của má mì ấy, sẽ được trang trọng đưa vào bài viết với hàng loạt lời lẽ không ra gì! Nếu chi ngọt, chẳng những yên thân mà còn được Hãn khoác cho bộ mặt nhân ái, biết tôn trọng nhân phẩm phụ nữ và có lòng tự trọng cao độ.

Những kiểu làm ăn cò con ấy của Hãn, không phải Năm Cam không biết, nhưng dầu sao-gã nhà báo thuộc hạ này, vốn rất chịu làm theo yêu cầu của chủ nhân, thế là được! Hãn được Năm Cam chính thức bảo trợ về các mặt đối với giang hồ nhờ vậy...

*

**

- Thăng Tâm cá mới “mua” được một cái giỏ đựng 180 triệu đồng hồi chiều hôm qua ở xa cảng miền Tây, bọn giang hồ Bình Thạnh nói lại...Còn thằng Tí em mới “ăn” được ở khách sạn 15 ngàn đô, mấy ngàn yên Nhật, thằng Cu lừa mới báo. Thêm nữa, bọn con Sinh đen mới gài thế lột của một thằng Tây hơn chục ngàn đô, trong băng ăm chia không sòng phẳng nên cãi nhau um xùm ở nhà trọ, bà Tư nói lại... Ba tính sao? Hiệp thông báo một loạt thông tin nóng cho ông trùm.

Năm Cam ngồi dựa lưng vào chiếc gối lớn suy nghĩ-mấy hôm trở lại đây, bàn chân của y lại sưng tấy bởi bệnh khớp kinh niên gây đau đớn vô cùng. Sau hơn nửa giờ suy nghĩ, y gọi Hiệp đến căn dặn một cách kỹ lưỡng...

*

**

- Ông già trách chú dữ lắm! Hiệp nói sau khi yên vị. Tâm cá lập tức chột dạ. Gã hiểu, khi “ ông già trách” ắt có chuyện không ổn đối với mình.

- Có chuyện gì vậy anh Hiệp? Tâm cá hấp tấp hỏi.

- Chú không có tiền thì đến chỗ ông già, gia đình coi chú như người nhà, có tiếc gì với chú...Sao chú lại đi làm chuyện bậy bạ cho rách việc? Hiệp nói với vẻ thương hại.

- Tôi có làm gì đâu anh Hiệp? Tâm chống chế.

- Thôi đi...không làm gì sao Phòng lại hỏi ông già xem chú có quan hệ gì không? Hiệp gất gồng trong lúc Tâm xuội lơ, nét mặt đầy vẻ căng thẳng. Thấy vậy Hiệp bồi thêm, giọng êm hản lại:

- Chú quất một cái giò ở xa cảng miền Tây, được một trăm tám chục, đúng không?

Tâm tái mặt, gã du đãng hữu đồng vô mưu lập tức rơi vào thế:

- Ông già biết rồi hả anh Hiệp?

- Chú coi chừng đó, bên Phòng đang tìm bắt chú đó! Hiệp nói giọng tỉnh rụi. Cuối cùng để mua lấy sự an toàn, Tâm cá voi- một đệ tử đã từng cúc cung tận tụy với Năm Cam đành “ nhả” ra hơn trăm triệu đồng. Chẳng những vậy, gã còn phải bày tỏ lòng biết ơn vô hạn với sự cứu giúp của ông trùm và tổ chức một tiệc nhậu linh đình với sứ giả Hiệp cùng với một lũ lau nhau lóc nhóc gọi là bằng hữu giang hồ!

Đối với Tâm cá voi, kẻ được coi là “đàn em của Năm Cam”-như vậy, còn Tí em, kẻ ngoại đạo vụt được ở khách sạn 15.000USD, 7000 YÊN...Năm Cam còn tàn tệ đến mức bắt Tí em giao nộp lại toàn bộ kèm theo vài chục triệu để “ cậu Năm lo giùm bên Phòng khỏi bắt”!

Sinh đen y lại có mối quan hệ thầy trò với nhân vật có quyền thế nên sỏ toẹt vào đề nghị của Hiệp “ giúp đỡ”. Mụ đàn bà không biết trời cao đất dày này đã phải trả giá đắt cho việc coi thường ông trùm. Ngay đêm ấy, đang nằm cạnh gã nhân tình chỉ bằng tuổi con trai mình, Sinh đen bị dựng dậy nghe đọc lệnh bắt giữ khẩn cấp!

Những phi vụ thuộc loại như vậy không phải là “ hủ tiếu xào giò nào cũng có”. Tuy nhiên với cá tính năng nhặt chặt bị, Năm Cam chẳng bỏ qua dù chỉ là những xu tiền lẻ so với tài sản khổng lồ y đã tích cóp được. Riêng điều này, cỡ Hiệp phò mã, Bảo hoàng tử còn lâu mới học tập nổi “ông già”!

*

**

Để tiện việc theo dõi, kiểm soát hoạt động của các sòng bạc , trường gà ở khu vực Thủ Đức,Biên Hoà...Năm Cam dồn một ít vốn liếng lên Thủ Đức mở một nhà hàng lấy tên là Tây Đô giao cho một cô nhân tình tự xưng là vợ

bé của Năm Cam tên Thảo làm chủ.

Sòng bạc Lai điều, một mục tiêu thềm muốn từ lâu của Năm Cam hoạt động có phần rộn rịp do được sự đỡ đầu không ít quan chức địa phương. Lai điều, vốn là một thương binh ở chiến trường Kampouchia, về sinh sống ở Biên Hoà. Với mác thương binh, gã mở một sòng hoạt động ngày đêm với các con bạc tụ hội về từ các tỉnh giáp ranh.

Có lần Phòng cảnh sát Hình Sự tỉnh Đồng Nai tổ chức tấn công vào sòng bạc của gã thương binh liều mạng này để bắt quả tang. Gã kịp thời tẩu tán và dùng súng không chế số trình sát đang làm nhiệm vụ. Nổi máu ngông cuồng, gã buộc các trình sát phải đi ra khỏi nhà gã bằng cách “ vào cách nào, ra cách ấy!”. Thế là, trước mũi súng không chế đang nằm trong tay một kẻ điên rồ, các trình sát ngậm đắng nuốt cay, trèo ra khỏi nhà Lai điều bằng lối hàng rào!

Vì việc này, Lai điều bị mời đến cơ quan điều tra và thu mất khẩu súng chiến lợi phẩm Kampouchia, với lý do thương binh có công, gã thoát khỏi sự truy tố.

Tự đắc với thành tích, Lai điều càng lúc càng ngông cuồng hơn. Cuối cùng, lần thứ hai bầy sập...Gã lao lại chiếc tủ có đề vũ khí khi các chiến sĩ công an ập vào sòng bạc. Một nữ chiến sĩ trình sát giả làm con bạc đã kịp thời chặn đứng hành vi của gã và lập tức Lai điều bị còng chặt giải ra xe cùng các con bạc. Trong số người bị bắt, có hai nhân vật do Năm Cam cài cắm vào để theo dõi Lai điều là Lý Đồi và Thảo vợ bé của y.

Nhận được tin, Năm Cam lập tức tìm lên Biên Hoà. Hơn tuần lễ sau, Thảo được tha về và Năm Cam đích thân đến đón. Dĩ nhiên, số tiền hao tổn không ít nhưng chẳng sao, mỹ nhân thì tiền bạc nào sánh được?

*

**

Minh Bu-gã nhân tình năm nào của Hà trề nay đã có với thị hai đứa con, ngoài Dũng liêu và Trang chùa là con riêng của Hà trề với Luông điếc, được giao nhiệm vụ khi tới sòng bạc của Huỳnh Tỳ-Bảy Xi để thu thập tin tức! Sau một thời gian ngắn, nhận thấy đủ cơ sở để dọn dẹp cái sòng bạc không biết tôn ti trật tự này, Năm Cam gọi điện đến ông em đầy quyền lực đã được thăng tiến nhờ công của y vận động hành lang:

- Chú cứ thế mà làm, bọn này láo lắm ...Mọi chi tiết anh sẽ cho người cung cấp!

Thế là một loạt “đổi thủ” trong đó có cả ông anh rể tội nghiệp của Năm Cam dắt díu nhau vào trại giam với mức án chỉ mới nghe qua cũng phải chóng mặt.

Để trả công cho Minh Bu, Năm Cam cho phép gã được vinh hạnh đứng vào hàng ngũ các cận thần của ông trùm trong tập đoàn cờ bạc đang ăn nên làm

ra...

Thu Hà, với mỗi giao du từ lúc ông trùm còn hàn vi và luôn luôn tỏ ra trung thành miễn cưỡng kể cả giai đoạn sa cơ của Năm Cam được y trao cho miếng bèo bở nhứt trong hệ thống cờ bạc: Hàng Xáo. Thay cho Diệu, vợ Thọ đại úy tạm rút lui sau lá đơn thừa của Phú Nẫu năm 1995, Hà trẻ bắt đầu hoạt động cầm cổ cho vay lãi nặng một cách tung bưng tỏ mớ...

Tất nhiên, do quá hiểu tính ông trùm, Hà trẻ luôn luôn dành phần chia chác lớn nhất cho ông trùm mà không đòi hỏi bất kỳ một ân điển biệt lệ nào của y.

Hàng loạt hoạt động trở cờ. Từ hoạt động lén lút vô tổ chức, nay đều quy thuận dưới sự bảo bọc che chở của Năm Cam. Tình hình các sòng bạc coi như thu tóm về một mối. Năm Cam bắt đầu lộ tính cách gia trưởng, độc quyền và tham lam vô hạn độ. Dù vậy, cũng chẳng ai dám phản ứng. Với Năm Cam, chỉ có hai loại người tồn tại trong con mắt của y: một là những kẻ quyền thế mà y sẵn sàng mọp mình trải thảm để mưu cầu sự giúp đỡ chiếu cố. Loại người thứ hai là những kẻ phục tùng y vô điều kiện, xem y như một Hoàng đế thời La Mã cổ đại, đặt sinh mệnh, tài sản và cả danh dự cá nhân vào bàn tay y thao túng. Với loại người này, Năm Cam sử dụng họ như những múi chanh, còn nước còn vắt...Tất tần tật những ai không lọt vào hai loại người kể trên, Năm Cam đều coi là kẻ địch, cần vô hiệu hoá hoặc thậm chí triệt tiêu!

Tuấn tăng, kẻ qua mặt Năm Cam năm 1995, lợi dụng cơ hội vắng ông trùm tha ồ làm mưa làm gió trong lĩnh vực cờ bạc ở miền Nam, đã nhanh chóng nhận ra sự cần thiết phải quy thuận ông trùm. Gã và cô vợ Hà béo lập tức tìm đến Năm Cam để nài nỉ được thu dụng. Dĩ nhiên, hễ có mặt một phụ nữ xinh đẹp lại khéo ăn nói, Năm Cam có thể làm sao không đồng ý?

Nhưng cũng qua Tuấn tăng, Năm Cam cũng biết thêm một cô vợ bé của gã kỳ bèo Hà Nội, đó là Thủy té. Cô gái này lập tức buộc Năm Cam phải quan tâm đặc biệt!

Thủy té xinh đẹp như một diễn viên điện ảnh và thật khéo mồi chài. Tuy nhiên, với ai thì Năm Cam quyết không thể không lôi kéo lên giường “tâm sự”. Đối với Thủy té thì không! Cô gái này có một tầm quan trọng khác mà Thành Chân đã báo cho ông trùm biết trước khi sang Anh quốc sinh sống cùng vợ.

Vợ chồng Vân-Ly nổi tiếng Hải Phòng là trai tài gái sắc. Sau khi quyết tâm cưới được Vân, ông con của một lãnh đạo cao cấp thành phố Hải Phòng đã đưa vợ vào Nam sinh sống. Họ mua một căn nhà mặt tiền trên đường Lê Thị Riêng để mở cửa hàng buôn bán đồ lót phụ nữ. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, Vân-Ly lao vào mua bán heroin. Cả hai vợ chồng sa lưới pháp luật và thụ án tại trại Thủ Đức Z30D. Cô con gái riêng của Vân theo Thành Chân

đến thăm bố mẹ ở trại và lọt vào tầm ngắm của Trịnh Nhu-trưởng trại. Trẻ trung, xinh đẹp và đầy hấp dẫn dục tính, cô gái đã thực sự hợp hồn ông trưởng trại nổi danh hào phóng...

Với sự giúp đỡ của Thành Chân, Trịnh Nhu đã toại nguyện. Kết quả của mối quan hệ đôi bại ấy là một giọt máu của Trịnh Nhu đã tượng hình trong bụng cô gái trẻ con.

Trịnh Nhu cũng làm tròn bổn phận của một đảng nam nhi với một đứa con rơi và bà mẹ trẻ nhưng dẫu sao, ông ta cũng có phần lo lắng sẽ có ngày vỡ lở tiêu ma toàn bộ sự nghiệp đang ngày càng chói sáng. Cô gái ấy, chính là Thủy té!

Vốn là kẻ mưu trí, từng trải, Năm Cam hiểu ngay phải dùng Thủy té vào việc gì trên bàn cờ quyền lực của mình. Y vờ như không biết mọi chuyện để tiếp cận Thủy té một cách hết sức vô tư như “bố” với “con”...

Bằng thủ đoạn của một tay cờ bạc chyen nghiệp, Năm Cam đánh động cho Trịnh Nhu hiểu rằng y đã nắm được tất cả sự việc. Thế là một buổi tối, Trịnh Nhu điện thoại cho Năm Cam-bằng cách nào đó ông ta có được số điện thoại của Năm Cam, hẹn ra nhà hàng Maxim để “có chút công việc cần bàn”.

Năm Cam hiểu ngay lý do của cuộc hẹn vội nhận lời mời với ông cục phó đầy quyền thế.

- Năm Cam giúp cô ấy cũng là giúp mình...Trịnh Nhu nói.

Năm Cam xua tay, tỏ ra chỉ là “chuyện vặt”. Ông trùm nói nhỏ:

- Anh cứ yên tâm, không biết thì thôi...còn bây giờ coi như tôi có trách nhiệm phải chu toàn cho cô ấy, anh là người om của tôi mà!

Thế là, sau cuộc thỏa thuận ngầm bên ly Hennessy sòng sánh, Năm Cam nhận lời cho Thủy té được phép hùn vốn chia lãi của một sông bài lớn hầu có phương tiện nuôi con... Trịnh Nhu mừng rỡ cảm ơn rồi rút. Thực ra, kẻ đáng mừng trong việc này chính là Năm Cam mới đúng. Xem như từ nay, vấn đề trường trại lo lắng cho lũ đàn em lúc nào cũng chực đưa vào chôn tù tội, đã được giải quyết rất ráo. Quyền lực của một ông cục Phó, đủ cho Năm Cam có thể vỗ vai một ai đó đang lo lắng bởi bản án tù nặng nề để nói với giọng kẻ cả:

- Chú yên trí, mọi chuyện anh sẽ lo ...đâu vào đấy!

*

* *

Từ lúc tìm được người đỡ đầu đầy quyền thế là ông Sáu Hải, nguyên quận trưởng quận 1, Lai em trở nên kiêu ngạo, tự mãn. Gã tha hồ chặt chém, bóp nghẹt nguồn sống của 57 ô cá Chợ Cầu Ông Lãnh, của hàng trăm hàng ngàn chiếc xe tải ở khắp nơi vận chuyển về đường Bến Chương Dương.

Con giun xéo mãi cũng oằn, hàng loạt đơn tố cáo bay về các cơ quan chức năng. Một sự im lặng đáng sợ bao trùm các nơi nhận đơn...Tờ báo Pháp

Luật, trong mặt bằng cạnh tranh của giới báo chí Sài Gòn, cũng nhận được đơn tố cáo Lai em. Hai phóng viên Hoàng Hùng, Nguyễn Đức Hiền đã nhập cuộc. Một bài báo điều tra bóc trần thủ đoạn gian ác của tập đoàn xã hội đen chợ cá trên báo Pháp Luật đã phần nào làm hả dạ các nạn nhân thấp cổ bé miêng, và làm hàng loạt quan chức quen ngậm miệng ăn tiền phải cảm thấy xấu hổ!

Đọc loạt bài nói về xã hội đen cát cứ những vùng đất béo bở, Năm Cam chột nổi trận lôi đình vì một câu duy nhất: “ Sau khi Năm Cam được tha về, Lai em như cây khô gặp mưa...”. Y ném tờ báo qua một bên, lập tức gọi điện thoại cho Đoàn Thạch Hãn đề “ mắng vồn”. Hãn vốn là kẻ ba phải nên thay vì giải thích, bèn thuê luật sư để kiện ra tòa về tội phỉ báng. Đọc xong lá đơn thưa do Đoàn Thạch Hãn soạn thảo, viên luật sư từ tốn trả lời:

- Thưa ra tòa thì đúng là cũng có cơ sở đấy, nhưng theo tôi...đó là hạ sách. Va chạm với các cơ quan ngôn luận dĩ nhiên cũng chẳng ngại gì, nhưng với quá khứ và nhân thân của ông, tôi e rằng lợi bất cập hại!

- Không thưa sao được hả luật sư? Tôi mới về có quan hệ gì với thằng Lai em đâu mà nó dám viết như thế? Năm Cam phẫn nộ.

- Đúng là họ có sai, nhưng cùng lắm họ chỉ cần đính chính...Còn ông, sau đó chỉ còn một sơ sót nhỏ sẽ thành lớn chuyện ngay! Liệu ông có đảm bảo không có sơ xuất nào hoặc một hành vi nào thất thố không? Viên luật sư hỏi. Năm Cam chột ngừng lại cơn giận dữ, y đủ khôn ngoan để nhận ra viên luật sư phân tích đúng. Nhưng nếu cứ để báo chí lôi tên tuổi ra mà tạo sự chú ý cho dư luận, liệu y có thể yên thân không? Nghĩ vậy, Năm Cam xuống giọng:

- Vậy theo luật sư, biện pháp nào tốt nhất để giải quyết vụ này?

- Tôi có quen với anh luật sư Hoàng Quý, Phó tổng biên tập của tờ báo, ngày mai tôi và anh Năm sẽ lên Ban biên tập, hy vọng sẽ giải quyết ổn thỏa thôi! Viên luật sư nói.

Hôm sau, với lá đơn khiếu nại, Năm Cam đi cùng viên luật sư của mình bước vào tòa soạn báo Pháp Luật. Trên đường đi vào, y cố căng mắt ra xem để thử đoán xem kẻ nào dám táo gan dám viết như thế về mình...

Tiếp họ là luật sư Hoàng Quý và nhà báo Vũ Đức Sao Biển, được tổ chức ở một...nhà hàng!

Ít lâu sau, một bài báo viết về quyết tâm hướng thiện làm lại cuộc đời của ông trùm Năm Cam, nay là ông chủ quán ơm Việt Nam Tân Hải Hà, xuất hiện chình ỉnh trên báo Pháp Luật. Giới giang hồ Sài Gòn đọc bài báo ký tên Vũ Đức Sao Biển viết về người đảng hoàng Năm Cam, kẻ thì bủ môi chế nhạo, kẻ phá lên cười như xem hài kịch. Người tương đối lẫn lộn nhiều chỉ nhún vai bình luận:

- Vấn đề là bao nhiêu tiền cho bài báo này? Trên đời cái gì mua chẳng được,

chỉ có điều là trả đúng giá hay chưa mà thôi!

Giới báo chí đâm ra bán tín bán nghi, chỉ có hai người hiểu rõ tất cả nhưng sẽ sống để bụng, chết mang đi, là Năm Cam và ông bạn Vũ Đức Sao Biển.

*

* *

Tháng 10 năm 1998, tròn một năm sau ngày Năm Cam ra về, chị Tư Xâm-người Năm Cam thương mến nhất, đã qua đời sau một thời gian dài chữa trị bệnh ung thư. Trước ngày nhắm mắt Tư Xâm nhắn gọi Năm Cam vào và chỉ vào Thọ trần trời:

- Chị chỉ có mỗi mình nó, em cố lo cho nó, chị mới yên tâm...

Chỉ vì lời nhắn nhủ của người chị, thân yêu trước giờ nhắm mắt, sau này Năm Cam đã tung hết trí lực và một số lớn tài sản để cứu cho đứa cháu một vụ án ghê gớm. Đám ma của chị Tư Xâm được tổ chức rất trọng thể. Hầu hết những nhân vật có quyền thế vốn thọ lãnh của Năm Cam vật phẩm tiền bạc trong nhiều năm trời đều đến để thắp cho người quá cố một nén nhang. Tất cả những tay anh chị cộm cán hùng cứ ở khắp nơi trên địa bàn Sài Gòn đều có mặt trừ phi đang ở sau song sắt hoặc chui rúc ở đâu đó bởi lệnh truy nã. Không đến được hoặc không được đến, đều xem như “bảng số ma”!

Đêm ấy, Chung-Tâm đến nơi tổ chức đám ma đem theo vài người lạ mặt.

Khi Năm Cam rảnh rồi, hai vợ chồng giới thiệu:

- Xin mạn phép anh Năm cho em giới thiệu Dung Hà, một cô bạn Hải Phòng của em...Năm Cam lịch sự mời Dung Hà ngồi, cô gái đơn đã:

- Thôi, anh cứ để em tự nhiên, em ra thắp nén nhang cho chị Tư cái đã...

Trước mặt mọi người, đây là lần đầu tiên Năm Cam biết đến Dung Hà. Màn kịch khéo léo được bố trí dàn dựng qua mắt được tất cả giới giang hồ Sài Gòn. Thực ra, họ biết nhau từ chuyến du Bắc trước đó của Năm Cam. Sở dĩ có màn kịch ấy, với ý của Năm Cam, muốn chứng tỏ cho mọi gã anh chị địa phương không cho rằng y có ý đồ quan hệ với dân chơi Bake, mượn bọn đầu gấu đất Bắc làm công cụ chiến tranh trong cuộc chơi giành quyền bá chủ của Năm Cam.

Trong đám ma, Dung Hà giới thiệu một tên đàn em mới tuyển mộ: Hải bánh. Hải bánh lễ phép chào ông trùm rồi giữ thái độ im lặng đầy khiêm tốn trước mặt bà chị đầy uy lực và ông trùm Sài Gòn lắm cơ mưu thủ đoạn.

Sở dĩ Năm Cam có được một vị trí gần như tối thượng trong giới giang hồ là ở chỗ: y gần như đoán được lập tức tâm cỡ, mưu đồ của người đối thoại, nhưng biết được y muốn gì, cần gì hoặc sẽ làm gì, như thế nào, chưa có một ai thuộc giới anh chị Sài Gòn có được khả năng này.

Với Hải bánh, Năm Cam chẳng phải là không có thông tin và cũng chẳng phải là không biết vì sao Dung Hà chiêu tập gã, ngược với truyền thống của dân Hải Phòng luôn không ưa gì dân Hà Nội, nhưng Năm Cam cứ vờ đi như

chẳng biết gì.

Nguyễn Tuấn Hải, tức là Hải bánh-vốn là một tên anh chị thuộc vào loại “thường thường bậc trung”, chẳng có nghĩa lý gì để lọt vào mắt xanh của dân anh chị tầm cỡ như Năm Cam, Dung Hà. Có điều, em ruột của Hải bánh là Long tròn lại là một tay cộm cán nhứt nhì Hà Nội, mức độ lý lợm và tác phong cư xử của bậc đàn anh, chẳng thua gì Sơn bạch tạng, Khánh trắng. Đó cũng là lý do suốt một thời gian dài, Hải bánh bước chân lư lác giang hồ gây nhiều ân oán vẫn chưa ai sờ đến cọng lông chân. Vị thần nể cây đa, đánh chó kiêng chủ nhà...đó là lỗi cư xử phải phép của gia đình dân chơi Hà Nội. Sau này, Hải bánh đã chấp nhận cộng tác với Công An để triệt hạ một số giang hồ Hà Nội khác theo kiểu trao đổi đôi bên cùng có lợi. Vì vậy, giang hồ Hà Nội ra một quyết định không thành văn nhưng có giá trị vĩnh viễn: khai trừ Hải bánh ra khỏi mọi hoạt động của giới anh chị và tước đi quyền “ngồi chiếu trên” của gã.

Túng thế, Hải bánh tìm đến tận Hải Phòng để đầu quân cho Dung Hà một đàn chị đang thời tỏa sáng. Bằng kinh nghiệm tù tội và bản lĩnh của một thủ lĩnh. Dung Hà chấp nhận Hải bánh đứng vào sổ đệ tử thân cận của mình và chăm lo cho gã mọi thứ. Chẳng phải Dung Hà không biết đến cái “bóng mờ” trong lai lịch giang hồ của Hải bánh, nhưng sự lợi hại của Dung Hà nằm ở chỗ, dám xài luôn “cái bóng mờ” lai lịch ấy vào công việc riêng của mình. Thị dư khả năng biến “cái không xài được” của Hải bánh thành điều “xài rất được” của băng nhóm. Từ đó Hải bánh trở nên “thằng em” thân thiết nhứt của Dung Hà và có khi được đưa vào ban tham mưu của Dung Hà một cách đầy ngụ ý.

Dung Hà, một ả giang hồ đất cảng, kẻ sau này đã nhân chìm toàn bộ đế chế Năm Cam trong thế giới ngầm bằng cái chết vô duyên của mình, thực ra là ai? Gọi là Dung Hà là thói quen gọi gán tên bố mẹ vào tên riêng để thành danh hiệu giang hồ của xứ Bắc. Dung Hà tên thật là Vũ Thị Dung, một cô gái “có nhan sắc của một gã đàn ông xấu trai”!

Từ một ả nặc nô chuyên sống bằng nghề “ôm boong” –tức trộm giỏ xách, trên các chuyến tàu, xe-Dung Hà tiến dần đến địa vị một đàn chị của đất Hải Phòng. Truyền thống gia đình đã tạo nên một tính cách ngang ngược, thủ đoạn và hết sức liều lĩnh của Dung Hà, và đã buộc một gã đàn anh có tên tuổi chú ý. Từ việc nhận cô em kết nghĩa đến việc sống như vợ chồng với Dung Hà, gã đàn anh ấy đã có trong tay một vũ khí lợi hại. Hùng Côm-tên gã chồng hờ của ả, rồi cũng có lúc sa chân. Đối diện với bản án tử hình, Hùng Côm tìm cách cầu cứu cô vợ ghê gớm của mình. Hoàn toàn không biết ngán ngại, Dung Hà lập tức lên phương án giải cứu chồng đang ở khu giam án tử trại Tàn Phú. Một quả lựu đạn loại tiên công mua từ khu vực biên giới phía Bắc được khéo léo chuyển bằng ruột một cây giò lụa trong giờ tắm

nuôi.

Đúng ngày G, lợi dụng được đi tắm, Hùng Cóm cùng đàn em là Hân Còi- sát thủ số 1 đất cảng, tuồn chạy ra công trại. Quả lựu đạn được tung luôn vào trạm gác ở cổng nổ dữ dội. Do hoàn toàn không có chút kiến thức nào về các vũ khí sát thương hàng loạt, cả hai tên đã hứng toàn bộ vụ nổ trong lúc người cảnh sát bảo vệ được lộ cốt che chắn không có lấy một vết xây xước. Hân Còi chết tại chỗ, còn Hùng Cóm bị thương đã không thoát khỏi trại giam. Người được phân công đến đón bọn vượt ngục thấy việc bất thành vội phóng xe tẩu thoát. Hùng Cóm giữ im lặng tuyệt đối để bảo vệ cho vợ đến lúc đến nơi cọc bản. Dung Hà đau khổ vì mất chồng một thời gian rồi tiếp tục sự nghiệp giang hồ do Hùng Cóm để lại một cách đường hoàng đầy tư cách đàn chị.

Ít lâu sau, Dung Hà bị bắt vì tội tổ chức cờ bạc và gây rối trật tự công cộng. Trong trại giam thì sẽ trả thù...

Ngay khi vừa được tha tù chưa ổn định được cuộc sống, Dung Hà đã thực hiện lời thề rửa hận của mình đối với các cơ quan cảnh sát điều tra thành phố Hải Phòng một cách không ai dám nghĩ tới chớ đừng nói chi đến việc thực hiện: mưu sát gia đình ông trưởng phòng PC16...

Một buổi sáng, cô con gái ông trưởng phòng PC16 trong lúc đứng ở ban công trước giờ đi học đã chú ý thấy một túi xách màu đen đặt ở trước cửa nhà. Sinh nghi, cô đã báo lại bố...

Nhận được điện thoại, các đơn vị chuyên trách đã tức tốc có mặt tại hiện trường và kịp thời tháo gỡ được khối chất nổ cài bộ phận hẹn giờ trước khi xảy ra chuyện.

Mọi cuộc điều tra đều đưa đến định hướng thủ phạm là băng Dung Hà nhưng không đủ cơ sở để bắt thị. Đàn em Dung Hà đã khéo léo xoá sạch mọi dấu vết có thể kết tội bà chị của chúng cũng như đã từng qua mặt được CATP Hà Nội về việc tạt acid Khánh Trắng theo hợp đồng hỗ trợ băng Phúc bồ năm xưa...

Lúc này, Dung Hà đã lên ngôi bá chủ đất Hải Phòng sau hàng loạt sự kiện dẫn đến các đàn anh cộm cán địa phương lần lượt rơi rụng như lá cuối mùa. Cu Lý-người đã đỡ đầu cho Dung Hà, lậm quá sâu vào con đường hút hít heroin, nên không còn đủ uy lực cầm quân như trước. Lâm già, cũng là đàn anh của Dung Hà, chẳng hiểu ma đưa lối quỷ đưa đường thế nào lại rơi vào vụ án hiếp dâm trẻ em để tha hồ gỡ lịch chẳng biết đến bao giờ mới tái ngộ đàn em! Người gây nhiều khó chịu cho Dung Hà nhất, đồng thời là kẻ Dung Hà phải ngán ngại duy nhất trên đời là Phạm Đình Nền tức Cu Nền, đã bị xử bắn vì quá sức tàn bạo và cuồng ngạo...

Con đường dẫn đến ngôi bá chủ miền đất cảng đã rộng mở nhưng, cũng đúng lúc này lại xảy ra một biến động lớn làm nơi đây không còn hấp dẫn

Dung Hà nữa!

Con sốt buôn xe, phụ tùng đã làm thành phố hoa phượng đỏ giàu lên trông thấy. Nhà nhà đi buôn, người người đi buôn, tiệm vàng đi buôn, quán nhỏ liêu xiêu cũng đi buôn...

Và một chỉ thị của chính phủ đã biến tất cả những cuộc bon chen, buôn lậu cửa khẩu thành phi pháp tuyệt đối...

Giới buôn lậu tán gia bại sản. Những tụ điểm ăn chơi trở nên vắng hơn chùa Bà Đanh. Sòng bạc, động mại dâm, các hoạt động bất hợp pháp dành phục vụ cho giới thừa tiền lâm của bỗng chốc đình trệ.

Thế là Dung Hà chuẩn bị Nam tiến. Đứng sau lưng yểm trợ cho toàn bộ cuộc du Nam của Dung Hà là “ông anh kết nghĩa” Minh Sút. Minh Sút không phải là dân giang hồ. Y vốn là một cán bộ CSKT bị sa thải và lao vào buôn lậu để dựng nên cơ nghiệp. Đất Hải Phòng cạn kiệt. Hà Nội lắm anh hùng hảo hán...chỉ còn mảnh đất Sài Gòn màu mỡ, may ra có chỗ làm ăn, Minh Sút bàn với cô em Dung Hà và họ quyết định thăm dò nhân dịp vào thăm hỏi ông anh Năm Cam đầy quyền lực, lấy cớ vào đi đám ma chị Tư Xẩm.

Trước đó, Năm Cam đã đi một chuyến tuần thú phương Bắc và đã có những hứa hẹn sơ bộ với Dung Hà.

Chuyến đi ấy, suýt chút nữa thành một tai họa đối với Năm Cam. Như một hoàng đế đi tuần thú, trước lúc ông trùm khởi hành đã có sẵn Hiệp phò mã, Long đầu đình làm công tác tiền trạm...Bước xuống máy bay, chiếc Mercedes bóng lộn được Thắng tài dầu phải đi đón đàn anh đã chờ sẵn để đưa Năm Cam về đại bản doanh là khách sạn

Lasvegas của Long vàng.

Sau đó Hạnh sự, Hoa...cũng tìm đến gặp Năm Cam để ra mắt hầu sau này còn có dịp nhờ vả nếu phải xiêu dạt vào Sài Gòn. Sơn bạch tạng sau khi được tha về đã củng cố được địa vị của mình và gần như trở thành bá chủ đất Hà Nội cũng ra đón Năm Cam. Hạnh sự, chị của Hoa-liên tục gán ghép Hoa cho Sơn để may ra có thể lôi kéo được Sơn về phe cánh của mình.

Dung Hà, theo sự giới thiệu của Dũng Hồ, đã gặp Năm Cam và rủ Năm Cam ra đất Hải Phòng chơi cho biết. Mục đích chính của Dung Hà là giới thiệu thế lực giang hồ của mình với hoàng đế thế giới ngầm hầu có lúc sẽ liên kết làm ăn.

- Tuỳ anh thôi, nhưng em báo trước: bọn Dung Hà không mấy thiện cảm với anh đâu, anh đi chơi thì cứ đi nhưng nhớ phải cẩn thận...Em chỉ sợ bọn nó đánh giá là em muốn độc quyền giao thiệp với anh, mất hay đi thôi! Sơn bạch tạng nói khi Năm Cam cho biết lời mời của giang hồ Hải Phòng.

Năm Cam đi Hải Phòng cùng Hạnh sự, Hoa.v.v..đĩ nhiên trong nhóm đi du ngoạn khắp nơi có cả Sơn bạch tạng và Dung Hà, với tư cách chủ nhà.

Chuyện cũng chẳng có gì âm ỉ...nếu như sau đó ít lâu, Hạnh sự bị CATP Hà

Nội bắt giữ do tội kéo đàn em đến quậy phá vũ trường.

Khám xét nhà Hạnh Sự, chẳng hiểu sao lại có một tấm ảnh của Năm Cam chụp chung cùng các “bà chẳng” xứ Bắc. Và, cũng lại chẳng hiểu sao tấm ảnh ấy cũng lọt vào tay một phóng viên báo CAND. Thế là, chân dung ông trùm cạnh các nữ quái đất Bắc được tương lên báo để minh họa cho loạt bài phóng sự điều tra về mối quan hệ xuyên Việt của ông trùm. Năm Cam tá hỏa tam tinh khi tên đệ tử nhà báo Đoàn Thạch Hãn đem tờ CAND đến nhà chỉ cho y thấy ảnh của mình kèm giòng tiêu đề: “ Năm Cam và mối quan hệ với tứ nữ quái giang hồ đất Bắc: Phúc Bò, Dung Hà, Hạnh Sự , Hoa...”. Y lặng người đi một chút rồi nói:

- Bằng mọi giá anh Hãn phải giúp tôi, chuyện này thiệt là...

Hãn suy nghĩ kế. Gã chợt nhớ ra một người...

Sau khi nghe Hãn trình bày sự việc, Trần Tử Văn đâm ra bối rối. Nếu không giúp đỡ Năm Cam vì sợ liên lụy thì “còn mặt mũi nào” nhờ Hãn nói với Năm Cam “giúp” chút ít đãi khách khi cần thiết. Nhưng giúp, phải giúp thế nào...?

Cuối cùng, Trần Tử Văn quyết định gặp Ngôn Vĩnh –Tổng biên tập báo CAND, đang có mặt ở Sài Gòn để họp hành.

Ngôn Vĩnh đi cùng Trần Tử Văn đến nhà hàng để gặp Năm Cam và trước mặt y, ông ta gọi điện về tòa soạn yêu cầu ngưng đăng tải loạt bài có hại đến Năm Cam.

Để tạ ơn, thay vì nhận tiền, ông Ngôn Vĩnh đã được Năm Cam đưa cho vài lọ thuốc Viagra, món quà đúng sở thích!

Thế là, nhờ thuốc cường dương, Năm Cam đã được cứu một bàn thua trông thấy!

Sau sự cố, Năm Cam thề sẽ không bao giờ chụp chung ảnh với bất kỳ ai hoặc để lọt mình vào một cuốn băng video đám tiệc vớ vẩn nào đó! Thậm chí, hình ảnh đám cưới đám ma của gia đình, sau khi xem xong, hoặc y đích thân huỷ đi hoặc y giao cho cô con dâu tử tế nhứt nhà là Thiện-vợ Sáu Vũ, đem về nhà cất giấu.

*

* *

Hồ Việt Sử, một đại gia buôn lậu xe vùng biên giới, đã rơi vào vòng cương tỏa của ông trùm để trở thành một công cụ đắc lực trong kế hoạch gây dựng cơ đồ sau khi trở về.

Sử, vốn giàu có và quen biết rất nhiều ông lớn có thế lực , nhưng thích trở thành một ông trùm cá độ đá banh vì nhận ra không gì có lãi bằng tổ chức cá cược. Tuy nhiên, ý của gã muốn vậy nhưng không bao giờ có thể trở thành hiện thực vì một lý do duy nhứt: gã đam mê cá cược hơn là tổ chức! Hồ Việt Sử hình thành đường dây cá độ lớn nhất thành phố với các gương mặt Sáu

mập(Lương Vĩnh Sang) Rót (Trang Văn Lệ-chồng của Giang sau này là vợ bé của Tổng Viết Hoà) Chu Văn, Thành Thắng, Lợi, Hải bánh. Bọn này hết sức an tâm khi làm ăn với Sử vì nghe đâu Sử là “cháu” của ông Năm Huy-giám đốc CATPHCM.

Sáng mập dụ Sử cá cược và móc ngoặc để mua tỷ số; Do bị lừa-Sử thua cả tỷ đồng. Đồng thời cả bọn còn lại cho rằng Sử gặt gẫm nên nhao nhao đòi bồi hoàn khoản thua của chúng.

Ngày 7-1-1999, Sử-trong lúc túng quá hóa liều, đã rút súng đòi bắn Chu Văn vỡ đầu! Thế là liên minh của chúng tan rã...

Nhận ra Sử có thể giúp đỡ được mình trong cuộc tranh chấp về quyền lực do mối quan hệ có sẵn từ thời xa xưa của Sử, Năm Cam lập tức ra tay...

Món nợ do cá độ đá banh càng lúc càng tăng đến độ Sử chỉ còn là chiếc thùng rỗng. Nhà cửa, đất đai, xe cộ...những tài sản có giá trị lần lượt đội nón ra đi khiến Sử chỉ còn đợi giờ tuyên bố phá sản. Căn phố lầu ở Phó Đức Chính-thứ còn lại để Sử xoay sở, cũng đã cầm cố cho mẹ Huệ-trùm cho vay ở quận 10.

Năm Cam bật đèn xanh cho một đệ tử đến ngõ ý giúp Sử vượt qua khó khăn và sẵn sàng cho Sử vay tiền đóng lãi cho mẹ Huệ.

Cuối cùng, cánh cửa nhà sau của nhân vật có thể lực nhưt nhì Sài Gòn, đã mở toang với sự tiến cử của Hồ Việt Sử-kẻ hàm ơn sâu nghĩa nặng, của ông trùm.

*

* *

Tổng Viết Hòa-một doanh nghiệp đi lên từ các kiểu “thư tay”, “lời gởi gắm” đã nhận ra mối lợi nếu liên kết với Năm Cam. Gã được gợi ý: bất kỳ chỗ nào có “tiền đầu tư của anh Năm” thì chẳng ai dám quấy phá mà lại rất hút “khách có lý lịch đáng ngờ”. Những vị khách có lai lịch bất minh, hẫun đồng tiền phi pháp cũng không thiếu. Tổng nghĩ vậy nên chủ động tìm đến ông trùm xin hợp tác...

Năm cam mừng hóm. Đúng là mớ đưa đến miệng mèo, “gã doanh gia nhóc con nhờ uy tín ông bố làm to” đã không lường hết sự lợi hại của con cáo già đầy thâm hiểm nên tự nạp mạng, Năm Cam lập tức nhận lời...

Hôm khai trương nhà hàng Cánh Buồm trên đường Pasteur, Tổng mời ông Dũng phó giám đốc công an thành phố đến dự vào giới thiệu là: “đồng đội” của bố mình từ những năm tháng gian khổ nằm rừng kháng chiến...Năm Cam hồ hởi ra mắt ông Dũng và tin rằng, từ Tổng-việc mở rộng quan hệ dự phòng với các giới chức quan trọng, sẽ không còn là việc khó khăn.

Sau đó, cũng với phương thức góp vốn 50/50, nhà hàng Ra Khơi ở sát bờ sông Sài Gòn được mở ra. Tiền thu hoạch được từ các sòng bạc, Năm Cam dồn vào các hoạt động nhà hàng và một phần cho mua bán địa ốc. Lối thoát

cho những đồng tiền phi pháp đã có, Năm Cam bắt đầu cảm thấy an tâm và chuẩn bị dần cho việc thải loại vợ chồng Chung-Tâm ra khỏi tập đoàn vì không còn tác dụng.

*

* *

Những mối quan hệ cũ-đôi khi đã không còn cần thiết hoặc thậm chí là một gánh nặng, đư—5c Năm Cam tìm cách rũ bỏ một cách khéo léo.

Gã Nhật cùi, đàn em mặt hạng của Năm Cam, vốn chẳng dùng vào được việc gì nhưng lại nắm được tẩy phản phúc của Năm Cam do những ngày cùng lưu lạc tù tội trên đất Bắc, tìm đến gặp y để...xin tiền.

Năm Cam cân nhắc một thoáng rồi xuy cho gã đàn em cà chớn ấy 30.000.000 đồng. Y biết, nếu không cho-Nhật cùi chỉ cần bêu riếu y với giới giang hồ, uy tín của y sẽ đổ sụp xuống đất đen. Nếu như cần thiết, vẫn có thể hạ thủ tên lẻo mép này, nhưng- bao chuyện rắc rối tổn tiền của sẽ phải xảy ra...Thôi thì, ...

Cùng lúc này, các hoạt động sòng bạc, cầm cố, cho vay, môi giới chạy ăn...của tập đoàn Năm Cam đã lên đến cao điểm, trung bình mỗi ngày đem đến cho y cả trăm triệu đồng-có lúc lên đến nửa tỷ! Tuy nhiên, với Năm Cam-vậy vẫn còn là chưa đủ.

Y vẫn canh cánh trong lòng việc bành trướng hoạt động đến các địa phương lân cận, đặc biệt là vùng đất Vũng Tàu-Long Hải. Có điều, gã đàn em trung thành của Năm Cam là Lai em lại đang kiếm được tiền ở nơi y đang thèm muốn. Nếu đổ bộ ra Vũng Tàu, vô hình chung y đã đẩy một tên đàn em lợi hại vào thế thù địch do bị giắt lấy chén cơm manh áo. Tình nghĩa giang hồ chẳng là cái gì với Năm Cam, nhưng thế lực riêng của Lai em-nào có thua kém gì y, va chạm sẽ làm suy yếu cả hai bên và có nguy cơ dẫn đến sự sụp đổ. Y quyết định sẽ chờ cơ hội để thực hiện kế hoạch của mình. Tuy vậy, y cũng muốn có dịp sẽ ra Vũng Tàu thăm thú tình hình làm ăn và đặt những mối quan hệ cần thiết cho tương lai và dịp ấy đã đến một cách hết sức tình cờ.

Đoàn Thạch Hãn, lúc này lay hoay tìm đủ mọi cách kiếm tiền, từ đảng hoàng đến tòi tệ, hầu cung cấp cho cô nhân tình nhỏ bé xuất thân là vũ nữ có thói quen tiêu tiền như...giám đốc vũ trường. Gã lao vào tổ chức những chương trình ca nhạc khoác áo từ thiện để kiếm lời. Ai lỗ ai lãi, ai mang tiếng mang tai, chẳng ảnh hưởng gì đến Hãn.

Trong một lần tổ chức đại nhạc hội ở Vũng Tàu, Hãn gặp rắc rối với bọn giang hồ địa phương. Chúng xé cả băng rôn và đe dọa sẽ phá hỏng cuộc biểu diễn có mặt những ngôi sao lớn của làng âm nhạc miền Nam.

- Anh Năm xem có cách gì giúp tôi với! Hãn cầu cứu ông trùm.

- Thôi được, mai tôi sẽ đi với anh...Nhưng muốn nói chuyện phải quấy với

lũ tôm tép ấy, phải gọi thằng Lai em đi với mình! Năm Cam nói.

Tất nhiên, dù chuyến đi có cả Lai em, nhưng để an tâm-tính ông trùm vốn chẳng can đảm gì, đã đem theo hàng chục tên đàn em thuộc vào loại sùng sỏ.

Để tăng thêm phần hấp dẫn của chuyến lũ hành. Hãn gọi thêm hai cô gái xinh đẹp nhưng hám của, đã từng quan hệ thể xác với Năm Cam đến chờ ở khách sạn nhằm phục vụ cho thói háo sắc của ông trùm.

Sau vài cuộc “nói chuyện” ngắn ngủi, tất cả đầu vào đây. Bọn giang hồ vườn ở Vũng Tàu làm sao đủ bản lĩnh ra mặt đối chọi với băng Năm Cam? Thế là buổi diễn đã tiến hành suông sẻ, thậm chí Hải đen-một loại trùm du đảng ở Vũng Tàu còn phải đi bán vé dùm cho Đoàn Thạch Hãn.

Lai em khi bước ra Vũng Tàu đã gọi điện cho Dũng ba lém-tên đầu nậu hải sản chuyên sử dụng thể lực xã hội đen vào cuộc cạnh tranh thương trường, đã thông báo việc đích thân Năm Cam ra vùng đất của gã.

Do không hiểu tâm cỡ của Năm Cam, Dũng ba lém gọi điện về cho Hải đen-đệ tử của gã thay mặt ra tiếp đón một cách chu đáo.

Năm Cam không thấy những tay tư bản thực sự có quyền lực ra đón mình, tỏ vẻ phật ý, tuy không nói ra lời. Quen thuộc với cá tính của ông trùm, Lai em lật đật điện thoại cho Dũng ba lém:

- Dũng đang ở đâu vậy? Sao không ra đón anh Năm?

- Anh Lai hả? Em đang ở ngoài biển có chút chuyện với mấy bạn hàng...Em có bảo thằng Hải đen thay mặt em đón khách rồi mà?

- Chú đừng nói chuyện như giới chơi kiêu đó! Anh Năm Cam là số 1 Sài Gòn, đàn anh của anh, sao chú lại để Hải đen tiếp, chú muốn làm xấu anh hả?

Nghe Lai em nói, Dũng tháo cả mồ hôi hột vội nói:

- Trời ơi, em có biết đâu! Thôi được rồi, anh nói giúp cho em xin lỗi anh Năm rồi cố gắng giữ chân anh Năm lại giùm, em vô liền!

Lai em đem lời xin lỗi của Dũng ba lém nói lại với ông trùm và xin ông trùm nán đợi cho “thằng em cốt cán” đến để ra mặt.

Chuyến đi đối với Năm cam coi như thành công mỹ mãn. Y đã tỏ được uy lực của một ông trùm với toàn bộ giới làm ăn ở Vũng Tàu qua việc trân trọng của Lai em và Dũng balém đối với mình. Mặt khác, hai mỹ nữ xinh như mộng do gã nhà báo thuộc hạ đem dâng nạp, xem ra rất vừa khẩu vị!

*

* *

Lúc này, do những cuộc chinh phạt thâm tóm quyền lực trong giới giang hồ đã gây ra không ít hận thù, ân oán-Năm Cam đã cẩn thận trong việc đi lại, sinh hoạt hằng ngày.

Muốn rời khỏi nhà, dù chỉ là đi tập thể dục hoặc kiểm tra các cơ sở làm ăn.

Năm Cam gọi một cuộc điện thoại ngắn ngủi. Sau khi đã có các tay vệ sĩ bí mật xuất hiện trước cửa nhà để quan sát trước sau, y mới yên tâm lên đường. Ôu nhà hàng Ra Khơi, trước lúc về nhà-nếu bọn vệ sĩ giấu mặt chưa đến, Năm Cam sẽ chờ đợi..

Đã có lần y phải sử dụng đến bọn chiến binh lì lợm này sai mục đích. Y đi nhậu một quán ăn thuộc loại trung bình, bọn giang hồ cắc kè nào đó không biết mặt ông trùm, đã có một vài câu nói, vài chỗ “phạm thượng”. Y vờ đi rửa tay trong toilet để gọi điện thoại.

Một tốp sát thủ xuất hiện ém quân ở bên kia đường sau cuộc gọi chưa đến 10 phút. Tất nhiên, lũ “phạm thượng” bị chém tan tác mà cho đến khi băng bó ở bệnh viện, cũng chưa rõ nguồn cơn!

Ngay sau khi “bọn bố lão” bị trừng trị, Năm Cam lập tức tháo bỏ sim card, y vẫn tin là – nếu không cẩn thận, cuộc gọi bất thường ấy sẽ tố cáo y có dính líu đến vụ thanh toán y không muốn sót bất kỳ một nước cờ nào dù lớn dù nhỏ, có thể dẫn đến phiền toái...

*

* *

Đất Phú Nhuận từ sau khi Tài lùn-Trang hồng không bị bắt, giới giang hồ xem như vô chủ. Quán xá, bia ôm các loại hình phi pháp mọc lên như nấm gây biết bao thêm muốn cho các băng nhóm xã hội đen đang muốn bành trướng lãnh địa.

Qua khỏi cầu Kiệu một đôi, nằm bên tay phải là quán bia ôm Nam Mỹ-nơi khá nổi danh gái đẹp khéo chiều từ A đến Z, do vợ chồng con gái của Minh đen chủ nhà hàng Cúc Phương lừng danh quây bạo năm nào làm chủ.

Băng giang hồ Bình Thạnh do hai tiểu tướng Dũng liêu –Trang chùa cầm đầu đã nhìn ra quyền lợi ở vùng Phú Nhuận đang bỏ ngõ. Nhà hàng Nam Mỹ được chọn làm mục tiêu lần chiếm buổi ban đầu... Trang chùa dặt một loạt tay chân, trong đó có Quảng con-ông anh chồng, lên nhà hàng Nam Mỹ nhậu. Cuộc nhậu tàn với hóa đơn tính tiền lên đến cả chục triệu đồng, Trang chùa quay qua hỏi chủ quán:

- Không mang đủ tiền, để xe lại được không?

- Được chứ, nhưng chừng nào lên trả? Chủ quán nói một cách tỉnh bơ dù biết rằng đứng trước mặt mình là một con giặc cái nổi danh hung hãn.

Cả bọn kéo đi sau khi bỏ lại hai chiếc xe gắn máy đời mới. Trang chùa tỏ ra hậm hực vì thái độ tỏ ra xem thường của chủ quán. Khi biết thị là ai mà còn dám giữ xe thì quả là không biết trời cao đất dày là gì!.

Hôm sau, thay vì đến mang tiền chuộc xe về, Trang chùa dẫn một tốp đàn em đến phá nát quán và thân nhiên lấy hai chiếc xe đi trước ánh mắt sợ hãi của vợ chồng chủ quán.

Minh đen, một đệ tử lâu năm chuyên cung cấp gái đẹp theo yêu của của

Năm Cam, lập tức đến để quan sát mọi hệ quả của việc “không biết điều” với băng Trang chùa. Sau đó gã gọi điện cho ông trùm để cầu cứu.

- Sao lai như thế được? Con Trang không biết quán đó của ai sao chứ? Minh gọi cho Luông điếc nói anh Năm Cần gặp liền! Năm Cam bực bội nói.

Sau khi nghe Minh đen thuật lại mọi việc của con gái, Luông điếc tái mặt gã giang hồ điếc lác này thừa hiểu mối quan hệ bí mật giữa Minh đen và Năm Cam. Gã tặc lưỡi hít hà:

- Cái con Trang này, thiệt bậy hết sức! Thôi anh Năm để em sắp xếp cho nó đến xin lỗi anh em...

Năm Cam đồng ý với giải pháp này. Thế là Luông điếc gọi điện thoại cho con gái, yêu cầu phải có mặt tại quán Nam Mỹ tại lúc chiều tối.

Ngay trước giờ Năm Cam đích thân đi “giải quyết danh dự” cho Minh đen., Sơn bạch tạng cùng tên đàn em thân tín Tuấn Anh đến gặp để chào “ông anh”. Sơn vừa vào đến Sài Gòn để nhờ vả Năm Cam một chuyện tế nhị, gặp dịp, ông trùm rủ luôn cùng đi cho thêm thanh thế.

Năm Cam, muôn tỏ ra xứng đáng với vai trò một thủ lĩnh, đã sắp xếp hơn chục đàn em của Lai em phục sẵn ở bên ngoài với mệnh lệnh: “chưa có lệnh của chú Năm, thằng nào từ trong tuôn chạy ra ngoài chém gục tại chỗ!”.

Khi Trang chùa theo lệnh của ông bố điếc lác dắt theo hai kẻ tội đồ chính trong vụ “giở quán Nam Mỹ” là Quảng con, Thuận đến nơi, bàn thương lượng đã có đủ mặt bá quan của triều đình Năm Cam: Luông điếc, Sơn bạch tạng... và cả chục tên lâu la.

Trang chùa ra sức thanh minh, thị cổ giải thích việc bùng nổ của nhóm đàn em chỉ là do bức xúc vì bị xem thường, ngoài ra không có ý đồ gì!

Năm Cam mặt lộ vẻ hung ác, hỏi một gã trong nhóm trang chùa:

- Mà y giải thích sao về việc đập quán? Muốn làm anh chị hả?

- Tui đâu có biết, đó là tại tui đàn em! Thuận trả lời.

Nghe câu trả lời hàm ý khoa trương thực lực- Năm Cam nghĩ vậy, bèn chụp lấy chai rượu trên bàn đập vào đầu Thuận.

Luông điếc muốn tỏ ra không thiên vị cũng lao qua chụp cổ Quảng con nên luôn mấy quả.

Thấy đàn anh ra tay, cả bọn lâu la nhao lên toan nên bồi. Một tên bộ chộp nào đó cầm chai vụt luôn vào... Tuấn Anh, đàn em, Sơn bạch tạng!

- Đây, cẩn thận đấy nhé... Tuấn Anh điềm nhiên nói, tay thò vào bụng toan rút súng trường phật kẻ hấp tấp.

- Coi chừng, lầm rồi đấy! Sơn bạch tạng cản bọn đàn em của Năm Cam và cũng kịp thời chặn đứng việc bắn gục tên hồ đồ của Tuấn Anh.

Trang chùa, không hổ danh nữ tướng cộc cái, đã đứng dậy chỉ mặt toàn bộ đám lâu la, luôn cả Lai em-hét lớn:

- Ba Năm giận, Ba Năm đánh thì tôi không nói... Còn mấy anh đua gió đua

mây là tui không nể đâu!

Thấy sự việc đã tạm thỏa mãn tính tự ái của Minh đen, Năm Cam ngừng tay và lấy lại bình tĩnh. Cuối cùng, Trang chùa đứng ra thay mặt cả bọn xin lỗi Năm Cam và đền tiền mọi thiệt hại trong quán. Dĩ nhiên, Minh đen đủ thông minh để hiểu, như vậy đã là quá đủ không nên nhận số tiền bồi thường của băng trang chùa nếu không muốn gặp rắc rối sau này.

Sau sự việc, danh tiếng của Năm Cam càng tỏa sáng vì đã không ngán ngại bất cứ phe nhóm nào mà không dám can thiệp trực tiếp. Các nhà hàng lớn nhỏ thi nhau cử “đặc sứ” đến nhà riêng Năm Cam để xin y ra tay che chở trong thời buổi nhiễu nhương lắm anh hùng hảo hán. Tất nhiên, năm Cam chẳng từ chối một ai dù vẫn cười cười nói nói:

- Anh mà bảo vệ gì nổi cho ai, tụi nhỏ bây giờ dữ lắm... Chẳng qua tụi nó có nể trọng anh chút ít là do anh cư xử biết điều thôi!

Anh Năm “cư xử biết điều”, còn các cháu? Chẳng lẽ không...?

“Anh giúp em lo cho thằng Tuấn Anh giùm!” Sơn khẩn khoản ngay khi trở về.

“Việc giúp chú và đệ tử của chú là lẽ đương nhiên rồi...” Năm Cam lời và đưa mắt nhìn qua Tuấn Anh ngồi gần đó. Y chứng kiến lòng trung thành và mức độ gan lì của Tuấn Anh từ lúc còn ở trại Thanh Hà, đây là lúc y thu phục một sát thủ hiểm có chăng?

“Nó mới dính líu vào một vụ án chết người ở ngoài ấy, có lẽ phải tạm lánh một thời gian...em nghĩ, chỉ có đưa vào cho anh mới an toàn thôi!” Sơn giải thích. Năm Cam gật gù tỏ vẻ đã hiểu và ngoắc tay gọi Tuấn Anh:

- Chú nghe anh Sơn nói rồi chứ gì? Chú cứ ở đây trong này với anh, mọi chuyện anh lo...”

Nhưng đúng là chứng nào tật nấy, Tuấn Anh không thể bỏ thói quen la cà chơi bời với các bạn giang hồ xứ Bắc dù Năm Cam cung cấp cho hắn chẳng thiếu một thứ gì kể cả gái đẹp, tiền tiêu xài như một ông vua. Tuấn Anh thường xuyên lên đi chơi với bọn Nam béo, Tuấn anhđiêng...và cuối cùng tham gia vào một vụ xung đột ở khu vực sân bay Tân Sơn Nhất. Ngay sau khi bị truy nã về tội tham gia đánh nhau dẫn đến chết người, Tuấn Anh được Năm Cam che chở dẫu kỹ và báo lại cho Sơn bạch tạng để liệu bề thu xếp. Sơn hoảng hồn khi nhận được tin báo. Gã đã thu xếp tạm ổn vụ án cũ của Tuấn anh, chưa gọi là đảm bảo an toàn cho tên đệ tử thân tín đã lại có chuyện mới-cũng tày đình không kém. Thế là, tuần sau, Tuấn Anh nhận được lệnh của đàn anh quay trở ra Hà Nội...

*

* *

Năm Cam lại lao vào cuộc chơi truy lạc cho bỏ những ngày cùng khổ, túng quẫn khi còn là một gã bán đồng hồ ăn cắp ở chợ trời Huỳnh Thúc Kháng.

Một buổi trưa hè nắng gắt, sau khi vào thăm thú một sông bạc nhỏ đang hoạt động ở quận 10, Năm Cam tìm một chỗ thư giãn...

Nhận ra một cô gái xinh đẹp có vóc dáng của một pho tượng Hy Lạp cổ, đang đứng trước tiệm gội đầu uốn tóc, Năm Cam lập tức ghé lại...

Suốt một đoạn đường dài trên đường An Dương Vương, chỉ có mỗi một nơi xem ra buộc ông trùm dừng chân, bởi một lẽ duy nhất: Có Gái Đẹp!

- Ở đây có gội đầu cho nam không cô bé? Y hỏi với một nụ cười tươi.

- Dạ có, nếu anh muốn! Cô gái cất giọng mượt như nhung trả lời.

Với cách tiêu tiền như một gã trọc phú thời mở cửa, Năm Cam nhanh chóng trở thành thượng khách của cửa tiệm. Dung-còn có tên là Phượng, đã ban cho ông trùm một vài cử chỉ đầy khiêu khích, sau khi nhận ra đây là một lão già mê gái nhưng lắm của...

Liên tục cả tháng trời, Năm Cam lui tới và không tiếc tiền mau quà cáp, tặng vật cho Dung và gần như được xem như là “khách riêng” của cô gái con chủ cửa tiệm. Y đã có thể vuốt ve bàn tay, mái tóc của Dung-một cô huấn luyện viên aerobic khá nổi danh, chỉ với vài trăm ngàn tiền “boa”.

Một hôm Năm Cam bất ngờ đến cửa tiệm... Y xuống xe và đặt tay lên vai Dung xiết nhẹ toan cúi xuống hôn vào trán cô. Chợt có tiếng cười khúc khích từ bên trong cửa tiệm. Ngạc nhiên, y ngẩng lên nhìn và nhìn thấy tí ở trong, Dung đang vừa cười vừa vẫy tay gọi!

- Đó là chị Ành của Dung! Dung giải thích.

Hoá ra, bà chủ cửa tiệm có đến hai cô con gái sinh đôi đều sinh đẹp như nhau và chỉ có thể phân biệt nổi bởi một cái nốt ruồi nhỏ trên môi trên của Ành, cô chị! Năm Cam đỏ mặt vì hổ nhưng cũng ngay lập tức y thầm mừng rỡ khi nhận ra cả chị lẫn em đều xứng đáng cho y hao tốn thời giờ, tiền bạc. Y tự tin vào kết quả hiển nhiên vì đã hiểu được yếu điểm của hai chị em, nhất là Dung, là : hám tiền!

Ít lâu sau, số tiền vung vãi ở cửa tiệm gội đầu uốn tóc đã vượt quá con số chục triệu, y đã hẹn được Dung gặp gỡ trong một quán café.

Rồi thì, tại khách sạn Chương Hoàng Yến ở đường Thái Văn Lung, nơi ông trùm làm điểm hưởng khoái hoạt trần gian, đã được Dung đồng ý đến gặp riêng năm Cam hầu “tâm sự buồn vui”.

Dĩ nhiên, một cô gái lại xinh đẹp hấp dẫn lại khôn ngoan có học thức, đã chấp nhận đến phòng riêng ở khách sạn để gặp một gã đàn ông bằng tuổi bác mình, hẳn không thể không biết phải mất gì được gì!

Sau vài lần ân ái đầu tiên, năm Cam luôn tục hẹn Dung đến khách sạn để hưởng cho hết những gì tuổi của y lẽ ra không thể còn cơ hội. Và, một ngày đẹp trời khi Dung bệnh -Năm Cam đã lén gọi điện cho cô chị còn xinh đẹp hơn để hẹn hò. Ành mừng rỡ và hỏi một câu để tỏ ra có chút cẩn trọng vì tiết hạnh:

- Liệu em có nên cho Dung biết hay không? Sợ nó hiểu lầm...
- Tùy em, nhưng theo anh...không nên! Năm Cam trả lời.

*

* *

Dương Minh Ngọc vừa được thăng chức trưởng phòng và một loạt thay đổi trong cơ cấu của sở CATPHCM làm Năm Cam phải họp lại toàn bộ ban tham mưu để sắp xếp lại trật tự trong việc chung chi và giao hẳn cho một số đầu mối thay y làm công việc tế nhị hàng tháng. Thảo ma được giao nhiệm vụ chính trong việc phân phối lợi nhuận mấy sòng bạc cho các vị chức sắc và Hiệp chỉ còn làm công việc chạy cò, lo lót cụ thể từng vụ án cùng với Kim Anh...hiệp gần như thất sủng do hai lý do: cò bạc thua xiềng liền, và đem tiền của đi nuôi vợ bé!

Danh sách thọ lãnh tài vật do Năm Cam trực tiếp đưa ra tăng lên đến cả trăm mạng mà một số không ít là công an!

Ngoài Dương Minh Ngọc, Nguyễn Mạnh Trung ở phòng Pc16 đã có cơ hội thao túng các vụ án như một phù thủy để đổi lại biết bao tiền của từ bọn tội phạm. Rồi Hớn, Năm, Phở...lính ruột của Sáu Ngọc cũng nhận tiền của bọn Năm Cam với một nụ cười biết ơn. Theo gương các ông anh, cả các trinh sát dạn dày nghiệp vụ cũng ngã quỵ trước viên đạn bọc đường được nã ra liên tục từ bàn tay của ông trùm. Quang trố, Tâm lừa, Dũng-nguyên trưởng CA P26 quận Bình Thạnh vừa được điều về làm phó phòng CSHS, cũng ngửa tay nhận sự ban bố đầy khinh rẻ của “ông chủ”.

Ngay như Hoàng Tân Việt cục phó C14B do quần bách đã bắt đầu nhận từ tay Hiệp phò mã không biết là bao nhiêu chiếc phong bì, mỗi chiếc phong bì đựng 5.000.000 đồng. Chưa vừa ý, ông ta còn mượn có sửa nhà để vay 10.000.000 đồng của Năm Cam, dĩ nhiên không bao giờ hoàn trả!

Ba LÂM-đội trưởng CSHS quận 3, đệ tử thân tín nhất của Năm Cam đã một lần đưa y đến nhà hàng Thanh Vy để giải trí...

Quy mô của nhà hàng lớn vào bậc nhất nhì thành phố với hàng loạt mỹ nữ được tuyển chắt thua kém gì thi hoa hậu, đã làm Năm Cam không khỏi chú ý. Nhận ra Ba Lâm, Châu Đức Nghĩa-chủ nhà hàng lập tức đến chào. Ba Lâm giới thiệu Năm Cam một cách trịnh trọng:

- Đây là anh Năm Cam chắc Nghĩa có nghe tiếng rồi chứ?

Nghĩa tái mặt. Gã không ngờ lão già có dáng vẻ của một ông chủ bàn bida với mái tóc bum bê úp sát vào hai bên thái dương đang ngồi hát karaoke bằng chất giọng của một chiếc loa tòi ngấm nước trước mặt mình là Năm Cam, ông trùm của những ông trùm. Gã lập tức xun xoe:

- Dạ hân hạnh được biết anh Năm! Em xin được mời anh chai rượu...

Năm Cam khoát tay tỏ vẻ kẻ cả rồi tiếp tục ca hát một cách say sưa.

Ít hôm sau, lời đề nghị hợp tác làm ăn của Nghĩa Thanh Vy đã xuất hiện trên

bàn họp của Ban tham mưu của tập đoàn Năm Cam.

Để tỏ ra biết điều, ngoài phần hùn 20.000USD của mình, Năm Cam gợi ý Nghĩa để cho Dương Minh Ngọc “được hùn” 20.000USD, hết như mình. Thế là Nghĩa bắt đầu bị cột chặt vào tập đoàn Năm Cam với trách nhiệm của một kẻ rửa tiền đầy tín cẩn và nhút nhát.

*

* *

Khách sạn-nhà hàng Cam ngay sau khi Năm Cam trở về đã hoang tàn xơ xác. Năm Cam giận run người khi nghe Hiệp báo cáo lại việc gã đàn em phản phúc Mười đen đã thừa cơ ông trùm bị sa cơ na8, 1995 để tháo gỡ dàn đèn trang trí vũ trường mà gã tự cho là phần hùn...

Năm Cam sửa chữa lại để mở một nhà hàng karaoké lấy tên con của Hiệp là Hải-Hà. Tuy nhiên, do thiếu người quản lý giỏi-Hải Hà luôn rơi vào tình trạng ế ẩm.

May thay, lúc bấy giờ-Ngọc đang là một chủ quán cơm niêu đông khách đã đến thương lượng thuê lại nhà hàng của ông anh kết nghĩa.

Khai thác được một thời gian ngắn, Ngọc cảm thấy không kham nổi vì mức đồ 5 tiền lỗ vượt qua tiền lãi thu được ở hai cơ sở cơm niêu.

Yến, con gái Ngọc, vốn thông minh đã tìm cách rút chân ra khỏi vũng lầy của “ba Năm” gán lại. Diệp Hiểu Vân-cô vợ của một gã maia Đài Loan có biệt danh là Lý lùn-tức A Lý, đã được Quyên và Yến gợi ý. Sau khi nhìn quanh quất vị trí của nhà hàng, đồng thời hiểu được ai là ông chủ đích thực của Hải Hà, A Lý quyết định đầu tư.

Tiền thuê từ giá 5.000USD mỗi tháng được Năm Cam ra lệnh cho Ngọc nâng lên 9.000 USD và để có thể hoạt động, A Lý phải ném vào đó tổng cộng trước sau lên đến cả triệu đô la Mỹ.

A Lý, vốn không phải là một doanh nhân đơn giản- có xuất thân từ một gã chuyên đi tiền sát cho bọn 14K Hồng Kông-nay đã di tản qua Đài Loan khi đất Hồng Kông trao trả về cho Trung Quốc.

Vớ nhiệm vụ được giao phó, A Lý lần lượt đồ tiền của các ông chủ giấu mặt của Đài Loan vào Sài Gòn một cách có hệ thống. Gã được các “lão bản” dặn kỹ: chỉ đầu tư vào các tụ điểm ăn chơi giải trí để nhanh chóng thu hồi vốn và nhất thiết phải tìm xem ai là thủ lĩnh của thế giới ngầm Sài Gòn để thương lượng. A Lý biết vị trí tối cao của Năm Cam trong giới giang hồ miền Nam nhưng chưa tìm cách tiếp cận đã ném luôn một bài học cảnh cáo của Năm Cam...

Vũ trường đầu tiên của tập đoàn tội phạm Đài Loan được A Lý đầu tư hơn 500.000 USD khai trương có mời đầy đủ các tên tuổi nổi cộm trên chốn giang hồ kể cả Bìnhh Kiêm, Lai Anh...và dĩ nhiên thông qua một người thế lực để mời Năm Cam. Ông trùm đến, sau vài câu xã giao và uống một ly

rượu gọi là...ông trùm lẳng lẳng rút lui. A Lý có biết đâu rằng ông trùm chỉ đến xem giò căng của gã là chính nên lập tức báo tin thắng lợi cho các ông chủ. Quâu là mafia Tàu, bọn thủ lĩnh vốn đã đưa người ngầm theo dõi mọi hoạt động, của A Lý nên lập tức đưa ra lời trách cứ kèm theo mệnh lệnh: : “Đừng khoác lác, Năm Cam chưa trực tiếp hợp tác làm ăn đâu! Liệu mà tiếp cận để thương lượng!”. A Lý hoảng hồn vội chuẩn bị kế hoạch làm theo chỉ thị của thượng cấp.

Nào ngờ, chưa kịp tiến hành đã thấy Long đầu đình xuất hiện... Vũ trường bị phá một các toi tả, bọn giang hồ được A Lý thuê để đối phó đã chạy dài khi biết chúng đang đụng vào thế lực nào!

Bởi thế khi nghe Năm Cam ngõ ý cho thuê lại Hải Hà, Lee Han Shin đã mừng hết lớn... Ngay như bọn thủ lĩnh đa mưu túc trí ở Đài Loan cũng tin là cánh cửa vào Sài Gòn đã thông suốt vội đổ thêm tiền của cho A Lý cũng cố vị trí vừa đoạt được.

Cheng Ming-tên phái viên cao cấp của băng đảng 14 K lập tức được cử qua Việt Nam để hỗ trợ A Lý và giữ nhiệm vụ báo cáo tình hạo động của gã kinh tài kém kinh nghiệm. Ngay như Ming khi bước ch6an đến các tụ điểm ăn chơi của giới trưởng giả Sài Gòn cũng phải thừa nhận quyết định đầu tư vào lĩnh vực này của các xếp, hòn toàn chính xác.

Nhưng y, dù là một con cáo già thiết kế tổ chức của băngb 14K vang danh bốn biển, cũng không lường hết được những nước cờ sắc nét, ảo diệu và tàn độc của ông trùm xã hội đen Sài Gòn. Y cũng được tiếp đãi cẩn thận và đưa đi mục sở thị tiềm năng làm giàu của giới gang hồ xã hộ đen dưới trướng Năm Cam...

Cũng đúng lúc ấy, mối bất hòa đầu tiên của giới làm ăn phi pháp Đài Loan và Năm Cam xuất hiện. Nguyên nhân cũng xuất phát từ một vũ trường nằm ở góc đường Hàm Nghi.

Với thế lực và sự giao du đầy tính sòng phẳng của mình, Tổng đã xin được phép khai thác lô đất còn bỏ trống ở vị trí hết sức thuận lợi để mở vũ trường. Tổng liên kết với băng nhóm bộ tội phạm Trúc liên bang-bang đảng tội phạm ở Đài Bắc có đến 30.000 thành viên rải rác khắp thế giới, để đủ tiền đầu tư.

- Anh Năm ủng hộ em, coi như anh Năm có 10% phần hùn đó! Tổng thuyết phục ông trùm khi đã có quan hệ làm ăn ở hai nhà hàng đang hồi phát đạt là Cánh Buồm và Ra Khơi. Tất nhiên Năm Cam “đâu nở từ chối”!

Ngày khai trương, Năm Cam cũng đến để khẳng định mình ước với bọn tài phiệt Đài Loan trước mặt Tổng. Nào ngờ, y đã ném một quả lừa đắng ngắt... Tổng không sao thuyết phục được các cổ đông quen bz8ln giết hơn chia tiền rằng “không có Năm Cam, không có 10% tất yếu...khó làm ăn nổi với ông trùm của những ông trùm”. Bọn Trúc liên bang không thể chấp nhận chi một

khoản nào đó vừa phải và chỉ một lần, không thể có việc làm Đơn Hùng Tín ngồi không chia của! Túng thế, Tổng phải bày trò...

Gã thông dịch viên được dặn dò kỹ và dúm cho một xấp bạc đủ để bán cả vợ đợ cả con, bèn cứ thế mà dịch suông sẽ trước về mặt ù ù cạc cạc của ông trùm trước một chữ “woò ái nì” cũng không biết!

Thế là, Năm Ca cũng ngỡ là mình cũng là một cổ đông dẫu mặt tha hồ chia lãi hàng tháng còn các cổ đông Đài Loan thì tin chắc là ông trùm đã đồng ý nhận một món tiền gọi là “cổng hi phát xối”..Hai bên cụng ly trong tiếng cười rộn rã và khung cảnh gặp ngựa nhừng mông và ngực.

It lâu sau, Tổng đến gặp Năm Cam với v3 mặt tỏ ra hậm hực một cách giả tạo và thông báo cho ông trùm biết việc lật lọng của bọn Đài Loan.

Vẫn giữ một nụ cười tươi trên môi, năm Cam nói với giọng ôm tôn:

- Chú cũng đừng nghĩ gì, tụi nó tráo trở thì thôi, sau này mình tránh không làm ăn chung đặng nữa là xong! Đâu phải là lỗi ở chú, có phải không nào? Tưởng đã qua mặt được ông trùm, tổng vui vẻ trở về thông báo với vợ bé – Giang, con hồ ly tinh đất Bắc đã cắn lên đầu gã không biết bao nhiêu là cái sừng...bằng giọng đắc thắng:

- Lão này người ta đồn là rất lợi hại,theo anh- chỉ đáng xách dép cho anh, ngu như một con lừa mà lại tham như một đứa trẻ con!

Chính vì tưởng rằng “chồng” hơn hẳn Năm Cam về mọi mặt nên Giang từ đó tỏ vẻ khinh khỉnh xem thường ông trùm ra mặt

Cả hai vợ chồng ngựa non háu đá điều không thể biết rằng Năm Cam rắp tâm chờ cơ hội trả thù. Với thế lực của Tổng, không thể ngang nhiên triệt tiêu như những loại kẻ thù khác, Năm Cam thừa kiên nhẫn để chờ đợi thời cơ chín mùi.

*

* *

Hiệp phò mã, sau một thời gian quá dài núp dưới trướng ông bố vợ để trục lợi, đã tự cho rằng đủ lông đủ cánh có thể tự gây dựng cơ đồ riêng.

Gã bàn với vợ dẫu Năm Cam đem ngôi nhà ở Nguyễn Hữu Cầu – Tân Định, món quà hồi môn của ông trùm, đi thế chấp ngân hàng để chuẩn bị thành lập công ty cho “oách”. Dẫu sau, một ông giám đốc vẫn hấp dẫn các cô gái đẹp hơn là một loại trùm xã hội đen, Hiệp nghĩ thế....

Bằng các mối quan hệ sẵn có với Hoàng Lựu Đạn – tên kiểm lâm Sông Bé nuôi mộng làm thủ lĩnh giang hồ, suốt một thời gian từ trước ngày Năm Cam trở về, Hiệp và Long đầu đình – bạn chiến hữu trong giới buôn xe hơi lậu, đã chuyển về Sài Gòn qua con đường 13, hàng trăm chuyến gổ lậu tương đương với vài nghìn khối gổ quý thuộc nhóm A.

Được đà, Hiệp mua nhiều loại xe chuyên dùng để đưa sang Lào khai thác gổ

– đó là một cách nói, thực ra toàn là cây bị đốn lậu ở những kho rừng cấm tại Việt Nam. Chẳng cứ gì Hiệp, hàng loạt cán bộ có chức quyền cũng chạy đến cầu lụy, kết giao với Hoàng Lựu Đan để buôn gỗ lậu. Nhất phá Sơn lâm, nhì đâm Hà Bá, còn gì nhanh có tiền hơn ?

Khi gỗ đã trở nên mặt hàng khó di chuyển qua các trạm kiểm lâm, Hiệp bàn với Long đầu đình để mở một cửa hàng buôn bán xe hơi ở Bình Dương với tên Hiệp – Long ghép lại.

Ngày khai trương Năm Cam tỏ thái độ bằng cách không đến dự dù vợ chồng Hiệp có vật nài đến mấy...

Trước kia, Lai Em có nhận “mặt chỉ” của hoàng đế Năm Cam nên sẵn lòng chở ông phò mã láu cá dở hơi đi thu tiền bảo kê hàng hoá ở các nhà hàng bia ôm, vũ trường.... Sau khi nhận ra sự thất sủng của Hiệp, Lai Em khéo léo từ chối đi cùng gã mặt mụn ấy đến những nơi “phức tạp”. Đã vậy, Hiệp phò mã bắt đầu lao vào cờ bạc. Sòng bạc lớn nhất của Năm Cam mở trên đường Nguyễn Đình Chiểu Quận 3 với sự bảo trợ tầm xa của Sáu Ngọc, tầm gần của Ba Lâm – có cả Trần Lê Nguyên giám đốc công ty Kinh Đô là con bạc, tiền xâu cả mười ngày được 1 tỷ 200 triệu đồng. Thế mà, Hiệp – chỉ với vài độ cá đá banh y đã nướng đến 1 tỷ rưỡi! Thử hỏi với kẻ thương tiền hơn cốt nhục như Năm Cam làm sau có thể tha thứ một tội lỗi đường ấy ?

Một lần nọ, Hiệp lại vào khách sạn để gây cuộc đỏ đen với một loạt chiến hữu buôn lậu xe hơi. Đám đàn em nhận trách nhiệm theo dõi gã lập tức báo về cho Năm Cam rõ... vài phút sau, điện thoại di động trong túi Hiệp reo vang.

- Hiệp đó hả ? Về ba nói chuyện ... tiếng Năm Cam vang lên thật rõ.

- Dạ con đang công chuyện, gấp lắm ba ơi... chiều con về ! Hiệp nói.

- Mày đừng nói dóc nữa! Chỗ mày đang đánh bài tao biết rồi, trong 5 phút nữa mày không có mặt ở nhà thì đừng trách tao! Năm Cam gằn giọng.

Hoảng hồn đến độ suýt đánh rơi cả máy điện thoại di động, Hiệp lật đật cáo từ rồi đi luôn xuống lầu, mặt cắt không còn hột máu...

- Vừa xuống đến quây tiếp tân, Hiệp rụng rời cả tay chân khi nhìn thấy ông bố vợ đang nói chuyện với người quản lý!

- Nếu không vì hai đứa con tụi bay đang học giỏi, đừng trách tại sao tao cấm cửa thằng Hiệp không được lui tới nhà này nữa! Năm Cam nói với vợ lạnh lùng. Y đã bỏ ra gần nửa tỷ để trả nợ cho Hiệp. Cũng chẳng phải thương gì đứa con rể bất lương, gian xảo... mà vì uy tín của một ông trùm nên y đành bấm bụng bỏ một số tiền lớn. Từ đó Hiệp gần như bị gạt bỏ cương vị đại diện cho ông trùm để thương lượng các kiểu. Thay vào đó Năm Cam bắt đầu đánh bóng tên tuổi cho Trương Hiền Bảo tức Bảo lớn, để chuẩn bị thay y ngồi vào chiếc ghế thủ lĩnh. Có điều, dù cũng tỏ ra rất lợi hại, khôn ngoan, Bảo lớn vẫn còn là đứa trẻ con trong con mắt của giới giang hồ nên

chưa thể ra lệnh điều động hoặc thu phục được các anh hùng hảo hán khắp nơi.

Cũng chẳng sao, Năm Cam đã trù liệu tốt cả cho mọi việc để Bảo có thể tiếp quản được cơ ngơi xây dựng được bao nhiêu năm của mình. Thế nhưng, mọi chuyện được ngưng lại vì 1 lý do an toàn cho Bảo, Năm Cam đành ngồi lại chiêu đãi tối thượng của giới giang hồ Sài Gòn ... Bọn giang hồ Ba Ke đã và đang bắt đầu dòm ngó mảnh đất Sài Gòn màu mỡ và đồ bộ hàng loạt ...

*

* *

Dung Hà, sau một chuỗi ngày thất bại ở Hải Phòng và cũng vì đất cảng đã trở nên điêu hiu do việc buôn lậu bị đình trệ, đã bàn với ông anh đỡ đầu Minh Sút về triển vọng làm ăn ở Miền Nam mưa thuận gió hoà...

- Em đã có sẵn mối quan hệ với Năm Cam, chắc chắn sẽ có nhiều thuận lợi khi mình vào để gây dựng cơ đồ! Dung Hà nói.

Minh Sút suy nghĩ thật lâu, sau khi chẳng còn cách nào khác, đã gật đầu đồng ý với phương án của cô em thủ lĩnh giang hồ Hải Phòng là vào Sài Gòn, Dung Hà đem theo cả Hải Bánh và tin rằng khó có thể thất bại trong công cuộc lần chiếm lĩnh thổ bằng biện pháp hoà bình chậm mà chắc!

- Thì cô cứ vào đây, anh giúp được gì anh sẽ giúp ... Năm Cam nói.

Cũng có lúc Hải Bánh đến gặp riêng ông trùm. Lần đầu, Năm Cam dúi vào tay gã đầu gấu Hà Nội 10 vé gọi là để tiêu vặt.

Sau đó, thể theo lời mời của Dung Hà, ông trùm lên đường ra Bắc một chuyến để trước là thăm lại cố nhân, sau là dò xem tình hình làm ăn của giới giang hồ Ba Ke có thuận lợi như ở lãnh địa của mình hay không? Năm Cam thừa hiểu, nước luôn đổ về chỗ trũng, nếu xứ Bắc khó xoay sở – việc Nam tiến của bọn đầu gấu ở đây là không thể tránh khỏi. Và như thế, an toàn của y sẽ bị đe dọa nghiêm trọng.

Để dễ làm ăn, nếu có điều kiện thời cơ thuận lợi, đoàn tùy tùng theo chân Năm Cam ra Bắc, lấy cớ đi chơi chùa Hương, có cô vợ Nghĩa - Thanh Vy. Mới đến Hà Nội chưa đi được đến đâu, ngay đêm đầu tiên đã xảy ra chuyện

...

Hiệp Phò Mã gọi điện cho ông Trùm vào lúc nửa đêm, rất tiếc - Năm Cam luôn tắt máy khi nằm cạnh y là một cô diễn viên trường múa xinh như mộng. Đến sáng, vừa xuống đến quầy tiếp tân, Năm Cam đã nhận được lời nhắn của Hiệp: “ gọi điện về ngay, nhà có chuyện !”. Năm Cam tối mặt vội gọi cho Hiệp, y biết, nếu không có chuyện trọng đại, chẳng ai trong gia đình y lại gọi điện trong lúc nửa đêm cả...

- Thăng Thịnh con anh Thọ, gây chuyện lớn rồi ba ơi ! Bây giờ anh Thọ bị đâm thủng phổi phải nằm bệnh viện ... Hiệp báo cáo.

Nghe kể lại mọi chi tiết, Năm Cam toát hết mồ hôi lạnh. Y lật đật tìm Thăng

Cận chủ khách sạn:

- Em đi lấy vé máy bay cho anh liền đi, anh phải về ...

*

* *

Phan Lê Sơn – một trinh sát phòng CSHS CA TPHCM, đến rủ người bạn thân là Hồ Phước Hưng đi chơi. Họ cùng một tốp bạn cả nam lẫn nữ ghé lại khu ăn uống Phủ Kiệt (đường Hải Triều Quận I) để ăn khuya. Đang ngồi vui vẻ, một chiếc Spacy 125 từ xa phóng lại đồ xịch trước quán. Gã thanh niên vẫn để máy nổ, đèn xe sáng khi rọi vào mắt Sơn. Khó chịu trước thái độ nghênh ngang của người mới đến, Sơn đứng dậy đi đến nói với thái độ thiếu kiềm chế:

- Sao mày bất lịch sự vậy, mẹ kiếp có tắt đèn xe đi không thì bảo!

Gã thanh niên bấu môi tỏ vẻ coi thường rồi quát lại:

- Tôi có cố ý đâu mà có đi nửa làm gì chửi tôi. Anh muốn gì ?

- Muốn gì hả ? Muốn đánh mày chứ muốn gì ? Sơn đập luôn rồi tát luôn một cái vào mặt gã lái xe. Hai tên đi xe vừa nhảy ra đã lãnh luôn một cú đá như trời giáng, ôm bụng ngồi luôn một chỗ, chưa kịp trả Sơn đập luôn chiếc xe đồ kèn ra đường.

Mày ngon! Mày không biết tao là ai hả? Tên bị đá nhằn nhó nói.

- Mày là ai cũng kệ mày, bố lão là ăn đòn... Sơn trả lời:

- Được, mày có ngon ở đây chờ tao! Một tên nói.

- Ủ, tao sẽ ở đây chờ coi tụi bây cỡ nào! Sơn thách thức anh ta nghĩ rằng chẳng lẽ bọn mất dạy này không biết mình là CSHS hay sao mà sợ

- Tụi này dữ lắm đó đừng giỡn chơi ngen anh Sơn! Anh về đi... Năng - một tên giang hồ lọc lõi, em ruột Dũng chùa – sát thủ của Bò lục, quá hiểu về thể lực của tập đoàn Năm Cam, đã nhận ra Thịnh con của Thọ đại úy là tên thách thức vội khuyên.

Hai cặp nam nữ bạn của Sơn sợ tai bay vạ gió vội kiêu từ. Bàn tiệc 9 người nay chỉ còn 5, trong đó có Sơn và Hưng....

Thịnh chạy đi, vừa tìm trợ thủ trong nhóm bạn bè lau nhau lóc nhóc, vừa gọi điện cho Bảy Việt- một đệ tử của Năm Cam đang giữ xe và tiếp khách ở nhà hàng Ra Khơi với lương tháng 1 triệu đồng.

Bảy Việt đang ngồi nhậu cùng Thọ đại úy ở quán 136 nhận được điện thoại, vội trả lời:

- Ở đây đang ở đâu vậy, tao ra liền..

Thọ nghe lồm bồm hỏi luôn:

- Ai điện vậy Bảy Việt ?

- Dạ, thằng Thịnh gây lộn ở ngoài Hải Triều, để tui ra dàn xếp...

Trong lúc Bảy Việt lấy xe đi, Thọ gọi điện cho Thịnh gọi con trai đến quán 136 gấp. Cũng nên biết, quán 136 này là của Cường- con rể Năm Cam -

chồng của Nhung – con gái của ông trùm với Mai, người vợ phản bội của Năm Cam lúc y đang thụ hình ở trại Đồng Phú năm 1982 đến 1984. Bảy Việt chạy ra đến nơi trong lúc Thịnh đã đi đến quán 136 để gặp cha của mình. Đảo qua đảo lại mấy lượt, Bảy Việt không thấy Thịnh cũng chẳng nhận ra dấu hiệu bất thường nào... nghĩ là chuyện nhỏ, đã giải quyết êm xuôi, Bảy Việt chở Hai Lợi-tên đàn em của mình, con ruột Hoàng căng cây đi qua bar Hoàng Hôn của Kim Anh ở cách đó không xa để gặp một người quen.

- Nãy giờ, chị thấy con Y Phụng đến tìm em chưa? Bảy Việt hỏi Kim Anh.

- Chưa thấy....Đang ngồi với Khánh, một bạn trai, thì nói với qua.

*

* *

Thọ nghe con trai thuật lại sự việc, đang ngồi với Sáu Palace, Dung lớn, Dung nhỏ, Trinh, Mỹ... một loại mỹ nữ bán phần mua hương nên Thọ đâm ra “tự ái ruồi” vội ra lệnh :

- Chuẩn bị lên đường, để coi tụi này là tụi nào!

Đúng lúc toàn bộ các hảo hán chuẩn bị dao búa lấy từ quán ăn của Cường, Minh Bu – chồng Hà Trề, đến. Gã bỏ vợ đi theo nhân tình suốt mấy tuần lễ, tiền bạc đã cạn kiệt nên đi tìm Thọ “vay một ít” nghe Thọ kể lại Minh Bu lập tức phùng mang trợn mắt cho ra về “sống chết có nhau”:

- Mẹ, để tui ra coi...cà chớn là luộc chín luôn cho rồi!

Vừa đến nơi Thọ phát tay cho cả bọn ào ào vào bao vây địch thủ.

- Thằng nào đánh mày? Thọ quay qua hỏi con trai.

Thịnh chỉ mặt Sơn thế là toàn bộ xông vào tấn công.

Hồ Phước Hưng lãnh luôn một nhát gục xuống tại chỗ, Sơn lách tránh được khá nhiều nhát dao nhưng trúng luôn một chai bia vào đầu...

Mới xảy ra chuyện, thực khách ở các bàn khác chạy tứ tán. Một tốp bỏ đi qua bar Hoàng Hôn và cô gái trong nhóm kể lại bằng giọng liến lấu.

- Ngoài Hải Triều đánh nhau dữ quá!

Nghe nói Bảy Việt biết ngay chuyện của Thịnh nên lật đật đứng dậy gọi Hai Lợi:

- Đi, ở ngoài đó có chuyện rồi...coi thử có gì không?

Chờ Hai Lợi đến nơi chưa đầy hai phút đồng hồ, Bảy Việt đã thấy trước quán đen ngịt người hiếu kỳ.

Vừa nhảy xuống xe, Hai Lợi đã móc dao bấm ra lao vào cuộc.

Tên đàn em của Bảy Việt nhìn thấy gã đàn ông cầm 2 chai bia đập vỡ đứng quay lưng ra ngoài, Thịnh- con Thọ, đang đứng trước trong tình thế đầy nguy hiểm. Hai Lợi vung dao đâm vào lưng kẻ nguy hiểm...

Trúng dao, “kẻ nguy hiểm” quay lại...Hóa ra Hai Lợi đã đâm lầm, một sai lầm ngu xuẩn khủng khiếp, vì kẻ bị đâm chính là Thọ đại úy !

- Đứa nào đâm ông Thọ ? Tiến cặp cổ Hai Lợi toan đâm trả thù cho Thọ, hoảng hồn Bầy Việt la lớn:

- Lầm rồi, coi chừng lầm...

Tiến vừa buông tay, Hai Lợi vội bỏ chạy quỳnh quáng, Sơn nhờ chuyện nhốn nháo bên ngoài vội mở đường máu tuôn ra cửa quán.

Một tên trong nhóm ném theo Sơn chiếc ghế. Vấp chân, Sơn ngã hẳn xuống đường, sau khi đã trúng cả chục nhát đâm chí tử.

Minh Bu lao theo đề lên bụng nạn nhân đâm thêm sáu nhát bằng toàn bộ sức lực, Sơn gục luôn.

Bầy Việt sợ bọn Thịnh sẽ đâm chết Hai Lợi để trả thù, vội dùng xe đuổi theo và quát lớn:

- Lên xe mau !

*

* *

Năm Cam vừa về đến nhà đã được Hiệp kể lại tỉ mỉ mọi chi tiết của vụ án. Ông trầm lặng lẽ suy nghĩ. Để cứu những thành vi của gia tộc ra khỏi vụ giết hai người một cách dã man, trong đó có một cảnh sát hình sự, không đơn giản chút nào. Thế nhưng bầm sinh của một con cáo già đã cho phép Năm Cam giải pháp tiến hành thế nào, phải nhờ đến những ai để thay vì bịt mắt nữ thần công lý, phải chọc luôn cho “bà ấy” mù mắt!

Hồ Việt Sử được gọi đến ... Hàng loạt cú điện thoại gọi đến Sáu Ngọc, Nguyễn Mạnh Trung và ông “thầy” đã từng nâng đỡ y lúc hàn vi ở hẻm 148 quận 4, giờ đây đang ngồi ở cương vị quyết định...

Bầy Việt – kẻ được chọn làm dê tế thần thay cho Thọ đại úy, đã bị trúng kế nên chấp nhận để Hiệp bố trí đi trốn ở Campuchia.

Minh Bu, kẻ dùng để thay thế cho một loạt sát thủ quan trọng, đã theo ý Hiệp, cũng trốn qua Campuchia. Thực ra, gã cũng đáng tội – đâm Sơn trong lúc ngã gục khá nhiều nhát, thứ ấy có xử bắn cũng đáng tội !

Mọi thứ đã sắp xếp xong, Năm Cam xoa tay tỏ vẻ yên tâm. Với y, tất cả ai dám đụng vào gia đình, con cháu của y đều phải trả giá. Bởi vì, chỉ có gia đình y mới xứng đáng là người và mạng sống mới đáng quý. Còn bất kỳ ai khác, sống chết chẳng khác gì con ruồi!

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 7

Bằng tám thông hành “anh Năm sẽ giúp đỡ”, Dung Hà đã bắt đầu một cuộc viễn chinh ở vùng đất mới nhưng không lạ.

Theo sát Dung Hà những ngày đầu dựng nghiệp có Hải Bánh, Quân Béo, Hải Hấp, Cường ngao, Hải Lớ... toàn những chiến binh gan góc đã từng kinh qua biết bao trận mạc tranh chấp để tạo nên danh tiếng của băng Dung Hà ... Minh Sút cho rằng, nếu vợ chồng y xuất hiện ngay trong lúc đầu khởi nghiệp của Dung Hà, sẽ là điều ngu xuẩn, không cần thiết nếu không muốn nói là thừa thãi. Năm Cam hẳn sẽ do dự trong việc giúp đỡ Dung Hà khi biết rằng vẫn còn đó một ông anh đỡ đầu Minh Sút, bởi như thế chẳng khác nào “xúc tép nuôi cò”....

Hải Bánh sau một thời gian phò tá Dung Hà vẫn chưa tạo được cho mình một cơ ngơi riêng, đã bắt đầu bất mãn tuy không dám bộc lộ trước thói gia trưởng, độc đoán của bà chị Dung Hà nổi tiếng điên rồ, nguy hiểm... Lợi dụng việc qua lại giữa Dung Hà và Năm Cam, Hải Bánh tìm cách lấy lòng Năm Cam và tỏ ra không chỉ bằng lời nói, ước muốn được làm đệ tử ruột của ông trùm. Hải Bánh đã có được một số đệ tử cần thiết ngay trước mũi Dung Hà. Thị cứ ngỡ rằng sự bành trướng thế lực của Hải Bánh xuất phát từ lòng trung thành và có lợi cho sự nghiệp chung nên chẳng những không nghi kỵ mà công khai tán đồng, dù không ít đàn em khuyên Thị nên cẩn thận... Từ sau ngày chồng bị xử bắn, Dung Hà thôi là một phụ nữ thuần túy. Chẳng hiểu bởi những nguyên nhân gì, Thị sinh ra chứng bệnh lesbian-tức đồng tính luyến ái nữ, chỉ tìm cho mình những cô “vợ” xinh đẹp, dễ thương, dù thị cũng là loại “...không qua ngọn cỏ”!

- Anh Năm giúp em nói một câu... xới bạc không có anh đỡ đầu, bọn có tiền không đến chơi! Dung Hà mở lời bằng giọng hết sức mềm mỏng, ngọt ngào.

- Tưởng chuyện gì! Cô cứ mở, anh bảo thằng Thảo qua nó giúp cho một tay! Năm Cam cười nói, Dung Hà cũng có phần ngạc nhiên trước việc đồng ý cho thị mở sòng một cách dễ dàng của ông trùm. Dầu sao, lĩnh vực cờ bạc cũng là chỗ hái ra tiền của tập đoàn Năm Cam, việc Dung Hà xin mở sòng, đồng nghĩa với việc xới bớt chén cơm, manh áo của họ... Thế mà...

Chẳng những vậy, khi Dung Hà mở quán café- bar 17 Bùi Thị Xuân, Năm Cam đã buộc Dung Hà phải nhận bằng được 30 triệu đồng gọi là “giúp đỡ”. Hôm sau, xới bạc trên căn lầu quán café- bar của Dung Hà đã có mặt Thảo ma, chuyên gia tổ chức của tập đoàn Năm Cam. Trong số con bạc do Năm Cam chiêu tập về ăn thua tại đây, có cả vợ chồng Chung-Tâm...

Dung Hà cầm 70 triệu đồng tiền xâu trong ngày đưa tât cho Thảo ma, thị nói một cách khẩn khoản:

- Chú Thảo đưa bị giùm cho Anh Năm...

Được dặn dò cẩn thận, Thảo khẳng khẳng không nhận. Cuối cùng, đích thân Dung Hà phải cầm tiền tới gặp Năm Cam.

- Anh xem, tiền thu được cần trang trải thế nào...

- À, em cứ giữ lấy mà đầu tư thêm cho quán.... Máy khoản chi phí khác anh,

anh lo liệu được, chẳng cần đâu! Năm Cam nói.

Dung Hà nài ép thêm vài lần không được bèn nhận lại số tiền và nói:

- Thôi, thế cho bọn em cảm ơn Anh Năm nhiều... Em xin nhé!

Nhưng, chỉ ngay hôm sau – Thảo Ma đã đến báo cho Dung Hà biết một thông tin do đích thân ông trùm dặn chỉ được nói với Dung Hà mà thôi:

- Bên phòng CSHS mới hỏi Anh Năm về sòng của ai mở ở Bùi Thị Xuân, Anh Năm dàn xếp xong rồi... nhưng có lẽ không chơi tiếp tục được nữa, bị động mà không ngưng lại là phiền lắm !

Dung ngỡ ngàng trước tin xấu... làm sao được cơ chứ ? Năm Cam đã nói “không nên chơi tiếp” thì “không chơi tiếp”, nếu không khó mà thoát được với mạng lưới cơ sở của phòng CSHS CATPHCM.

*

* *

Một phiên bản méo mó của Năm Cam đã xuất hiện khá lâu trên chốn giang hồ nhưng chưa từng tạo dựng được tên tuổi, là Sáu Được. Gã hạ sĩ quan cơ khí hải quân chế độ cũ, giờ là chủ một khách sạn nhỏ gần ngã tư Phú Nhuận, bỗng thích trở thành một đại ca tầm cỡ Sơn Đảo.

Gã nặng ước chừng một tạ với mái tóc đỉnh và gương mặt nung núc mỡ như Thiên bồng nguyên soái. Dù nhát hơn thỏ và ngu hơn cả cuống, Sáu Được vẫn cứ lao vào cuộc tranh giành thế lực giang hồ. Gã nghĩ rằng, Năm Cam đi đường tắc để trở thành ông trùm đầy đủ quyền lực, tiền bạc, gái đẹp... thì gã cũng dư sức để tìm ra lối tắt chẳng khác gì, có thể còn nhanh hơn !

Thế là, gã lôi kéo bằng được một vài tay giang hồ có chút tên tuổi về “ở với anh Sáu”, Anh Sáu lo tất tần tật kể cả gái và tiền. Mụ vợ chột mắt của Sáu Được, Mai- Vốn là một tú bà chuyên cung cấp gái gọi thượng hạn cho các dịch vụ sextour Nam-Bắc và Macao và HongKong, đã hoàn toàn ủng hộ kế hoạch này của chồng. Tài ba đô- một tên du đảng hùng cứ một thời ở khu vực nhà hàng khách sạn nổi Năm Sao, đã về dưới trướng Sáu Được. Đồng thời Đỗ Đạt Giang- em vợ của gã vốn được Năm Cam thích ở vóc dáng to lớn vạm vỡ dùng làm vệ sĩ, đã tạo cơ hội để cho anh rể được tiếp cận ông trùm.

Chưa hết, Sáu Được đã cố gắng đi tìm cho mình một cây cỏ thụ để dựa dẫm cho thực sự an toàn trong thời buổi nhiễu nhương. Gã đã tìm ra Lâm chín ngón đang thất thế, bèn ra sức mời gọi. Buồn ngủ gặp chiều manh, Lâm chín ngón trở về ở nhà Sáu Được là khách sạn Sơn Lâm và được gã đem đi khắp nơi để hù dọa thiên hạ. Thừa hiểu mục đích của Sáu Được khi đem mình về nhà lo lắng từ A tới Z, Lâm tỉnh bơ thọ lãnh những gì y cho là xứng đáng với tầm cỡ đàn anh của mình.

Sáu Được đưa Lâm đến các nhà hàng bia ôm, vũ trường... để giới thiệu là “ông anh đỡ đầu” là “đàn anh” ... cho đến một hôm, Sáu Được cắt ngang

mọi quan hệ với “đàn anh” Lâm, tổng khứ gã ra khỏi nhà một cách đầy phần nộ .

- Mẹ, đàn anh gì mà ... Sáu Được nói với giọng hậm hực.

Hoá ra, vào một buổi đẹp trời. Khi Sáu Được vắng nhà, Lâm giở trò cưa cẩm “người đẹp một mắt” bằng cách nói xấu Sáu Được đủ kiểu, nào là “mê gái bỏ vợ” nào là “thiếu trách nhiệm”, kèm theo là sự tâng bốc ngợi khen. Nào dè, mẹ vợ của Sáu Được tiết hạnh hơn Lâm nghĩ bàn mách lại toàn bộ với chồng....

Từ đó, Sáu Được đâm ra thù ghét các loại đàn anh và quyết tâm trở thành một thủ lĩnh tầm cỡ.

Có điều, do xuất thân đi lên từ “ nhờ vào bên vợ”, Sáu Được thiếu hẳn những phẩm chất quan trọng của một bậc đàn anh giang hồ. Cộng vào khát vọng trở thành đại ca, tư cách thấp kém của Sáu Được đã biến gã thành một trò khôi hài lộ bạch, một gã hề giữa đám ma và thành một thứ không hoàn chỉnh của giới giang hồ mạt hạng!

Một ngày nọ, gã lê tấm thân gầy một tạ đến báo cho Năm Cam một điều không vui:

- Anh Năm, giữa anh với thằng Lâm chín ngón có gì bất hòa không vậy?

- Không, anh em quen biết hồi trước giải phóng! Có gì không vậy?

- Thằng cha Lâm đi nói xấu anh Năm lung tung! Nó nói, anh Năm là “Thỏ đội lột cạp”, rồi thì “ cáo mượn oai hùm”...

- Kỳ vậy? Tôi có mịch lòng gì chả đâu? Năm Cam tươi cười nói.

Thực ra, cục tức đã dâng lên tới ngang cổ họng của ông trùm. Có điều, muốn làm gì phải chờ thời cơ thôi! Mẹ mày, Lâm chín ngón – tao đâu có chọc ghẹo gì mày, đó là tại mày tự tìm con đường chết!

Năm Cam nghĩ và mỉm cười cảm ơn Sáu Được.

Chưa hết, một buổi tối Kim Anh gọi điện đến người tình cũ:

- Anh ơi, Bình Kiềm muốn xin gặp anh!

Lúc này, Bình đã trở thành em rể Kim Anh và gắn bó với bà chị trong mọi chuyện. Đồng thời Kim Anh ra sức đánh bóng tên tuổi cho gã...

- Có chuyện gì không Bình ? Năm Cam hỏi gã du đảng tên tuổi mà y ghét nhất trên đời chẳng hiểu có sao. Có lẽ, trong giới giang hồ hai kẻ giống nhau ít có thể hòa hợp với nhau. Trường hợp Năm Cam không ưa Bình Kiềm có lẽ vì như thế chăng?

- Anh Lâm, chẳng hiểu sao cứ chửi anh Năm suốt...Anh Lâm nói rồi sẽ có lúc phải tính tới anh Năm thôi!

Năm Cam vờ tỏ ngạc nhiên trong lúc lửa giận đã bốc bùng bùng:

- Là vậy kìa ? Anh có làm gì chả buồn đâu cả ?

- Em đâu biết, có điều trách nhiệm đàn em thì phải báo cho anh thôi! Bình phân bua với khuôn mặt cố tạo ra vẻ chính trực, công bằng.

Năm Cam vừa nói lời cảm ơn vừa tức thẳm trong bụng. Làm sao y không dám đoán ra mục đích của Bình... gã giang hồ trẻ tuổi này cứ nghĩ những trò láu cá ấy có thể qua mặt được Năm Cam!

Nhưng, dù thế nào đi nữa – kẻ dám vượt râu hùm, sẽ phải trả giá đắt, dù đó có là Lâm 9 ngón đi nữa!

*

* *

Cuộc chiến nội bộ của giới kỳ bèo Biên Hòa đã tạo một cơ hội mới cho Năm Cam thò vòi bạch tuộc lên vùng đất không xa Sài Gòn, nhưng từ trước đến nay vẫn ngoài vòng cương tỏa của ông trùm....

Lai điều, do ham ăn thua hơn là tổ chức nên bắt đầu lụn bại. Số tiền xâu thu được lớp nuôi gái, lớp tiêu xài và giành một phần lớn cho “ông chủ” trực tiếp sát phạt, đã nhanh chóng tan biến như muối bỏ biển.

Lai điều nhún dần vào vòng vây nợ nần và nguy cơ hoạt động của sòng bạc cũng bị đe dọa do thói “vung tay quá trán” của Lai. Gã thương binh sọ não xem ra cũng không phải là không biết tính toán, đã đi tìm gặp một đại gia để rủ hùn hạp. Cường râu, vợ chồng Phúc-Cúc, đã đợi cơ hội ấy.....

Bằng kinh nghiệm dày mình mang theo từ thành Nam, bằng sự nhạy bén vốn đã giúp mình thành danh trong giới kỳ bèo đất Bắc, Cường râu bắt đầu thâm dần cơ ngơi của Lai điều theo kiểu “tầm ăn dâu”.

Cho đến khi nhận ra “chân tướng” của chiến hữu, Lai điều ngã ngựa người ra vì ngỡ ngàng. Lúc ấy Lai chỉ còn là một tên tay sai được Cường đặt đầu ngồi đây và chỉ nhận được một số tiền vừa đủ để sống !

Liệu khó bề đánh đổ được thống soái Nam Định, Lai điều chợt nghĩ đến một người. Gã lập tức tìm về Sài Gòn để gặp bằng được ông trùm...

Nghe rõ nguồn cơn, Năm Cam vỗ vai Lai điều an ủi :

- Thôi, chuyện dâu còn có đó từ từ anh sẽ tính giúp cho... Cứ bình tĩnh, chuyện này không nóng vội được đâu !

Chẳng những hứa sẽ giúp Lai điều giành lại những gì đã mất, Năm Cam còn nhận lời cho Lai được tham gia tập đoàn hùng mạnh của mình.

Ít lâu sau, trong lúc ngồi ăn tối ở quán cơm niêu của Ngọc – cô em kết nghĩa háo sự, Năm Cam như vô tình than thở trước mặt Dung Hà :

- Lúc này bọn Nam Định bắt đầu lấn sân vào trong này rồi... Làm ăn càng lúc càng khó, cứ mạnh ai nấy làm kiểu này có nước chết chum cả lũ !

Muốn tỏ ra trung thành và có thực lực, Dung Hà nói luôn :

- Bọn Nam Định đó là cái quái gì đâu anh Năm ! Anh để đó em tính cho, dâu vào đây thôi....

Năm Cam bắt đầu rỉ rả về “mối nguy cơ” phát xuất từ việc “vô tổ chức” của Cường Râu. Y đã nghĩ đến chuyện thu phục tên kỳ bèo này hơn là tiêu diệt y... Sau khi nghe một cách tỉ mỉ, Dung Hà quyết định “giúp anh Năm một

tay” để đưa “bọn lão xược” ở Biên Hòa phải “đi vào nền nếp” !

*

* *

Nhận ra Hải Bánh trên chiếc du lịch 12 chỗ vừa ghé lại, bọn canh cửa-cũng toàn là dân Bắc, mừng rỡ reo lên:

- A, anh Hải đến chơi...Mời anh Hải!

Hải Bánh không nói không rằng chỉ mỉm cười, một nụ cười có chút sát khí. Trên xe bước xuống hàng loạt sát thủ có tầm cỡ, chỉ huy-còn ai khác ngoài Dung Hà, con cộp cái “Hải phòng”? Sòng bạc Cường Râu ngay lập tức bị khổng chế và dưới sự thị sát của Dung Hà, nhóm sát thủ ập vào xối bạc. Khẩu súng xanh nước thép vung vẩy trên tay Hải Bánh buộc tất cả những cái đầu nóng của băng Nam Định ngay lập tức hạ nhiệt như bị tạt một thùng nước lạnh.

Hậu già, người quản lý thay cho Cường Râu, vội đơn đả mời chào:

- Anh em cả, có chuyện gì từ từ mình thương lượng...

Thay vì “thương lượng”, Dung Hà hát hàm...Đàn em của thị đẩy Hậu Già vào sát tường chém luôn mấy nhát gọi là cảnh cáo!

- Nói cho Cường Nghiện (một biệt danh của Cường Râu) có chị Dung Hà ghé chơi nhé! Hải bánh nói bằng giọng giễu cợt.

Tất nhiên, với lực lượng cỡ đó...chẳng ai dám có thái độ gì chứ đừng nói là phản kháng. Coi như băng Cường Râu hoàn toàn thất thủ.

Những mối quan hệ trong giới giang hồ đã giúp Cường Râu xác định được ai đã bật đèn xanh cho Dung Hà đến “gỡ băng số” sòng bạc của mình. Đụng vào Dung Hà là điều không thể, vì vượt quá khả năng của băng Nam Định, vả lại sau lưng Dung lại còn có gốc cội thụ to tướng sẵn sàng biến cái to như núi của Dung thành hạt bụi, nâng cái nhỏ như cọng cơm của Cường thành chuyện tày đình. Chi bằng, “ ai cột nấy mở” – Cường râu nghĩ vậy nên vội chạy đến gặp Lý Đồi và Thảo, vợ bé của ông trùm đang làm chủ một nhà hàng của y ở Thủ Đức.

Thật ra Năm Cam cũng đã tiên liệu Cường Râu sẽ tìm cách thương lượng và chắc chắn sẽ nhờ đến “ con vợ bé” đang làm mưa làm gió ở vùng đất ngoại thành giáp Biên Hoà, để làm sứ giả. Ông trùm đã dặn dò kỹ lưỡng cách nói chuyện, dẫn dắt Cường Râu...

Cuối cùng ông trùm quyết định hợp tác với Cường Râu bất chấp lời hứa “ giúp đỡ” Lai Điêu. Tình nghĩa, uy tín...sao bằng tiền bạc, quyền lợi? Để trấn an, Năm Cam thuyết phục Cường tăng chút đỉnh quyền lợi cho Lai điêu và tiếp tục sử dụng Lai vào công tác đối ngoại.

Thế là, bằng chính sự ngu xuẩn, tham lam của Lai Điêu cộng với lòng ích kỷ nhỏ mọn của Cường Râu,ông trùm đã đưa tay ra “cứu vớt” cả hai để khổng chế, sử dụng Cường - Lai như một loại vệ tinh cấp thấp!

Để trả công cho Dung Hà, Năm Cam tạo một số điều kiện thuận lợi cho thị tham gia vào đường dây cá độ bóng đá xuyên quốc gia do y làm “chủ xị”, con trai Bảo lớn của y giữ vai trò ở” cầm chịch”. Dĩ nhiên, mức độ tham gia của Dung Hà được khống chế ở tầm vừa phải và thông tin thị có thể nhận được bị giới hạn đến độ đủ an toàn cho tập đoàn.

*

* *

Nhân vật Thắng chập, trùm giang hồ Nam Định, hiện đã đổ bộ vào Sài Gòn và sống một cách phong lưu ở khu Bàu Cát-Tân Bình, đã được Năm Cam lưu ý và cử người theo dõi sát sao mọi hoạt động.

Thắng chập-đúng như hỗn danh, hơi có chút điên rồ tuy là một đàn anh có tầm cỡ. Gã sống ở thành phố Nam Định như một ông vua con và bắt đầu dòm dò đến lãnh địa của Năm Cam, từ những năm 92-93, nhưng chưa đủ điều kiện và chưa có cơ hội.

Gã xây dựng cho mình một cơ ngơi nho nhỏ nhưng khá vững chãi rồi đưa cả vợ con vào với quyết tâm xem Sài Gòn là “ 3 sào ruộng riêng”.

Gã kết hợp với Long giấy để mở sòng bạc trên đường Hồ Văn Huê-quận Phú Nhuận và vươn cánh tay vào tất cả các góc ngách làm ăn của giới Bake quanh khu vực sân bay Tân Sơn Nhất. Càng lúc vị trí của Thắng chập càng ổn định và đàn em quy tụ về dưới trướng khá đông. Thắng chập mở tiếp sòng bạc thứ nhì ở đường Nguyễn Thái Bình-bến xe tải Bắc Nam với các con bạc rùng rình chịu chơi là các tài xế gốc Bắc.

Chính lúc này, nhược điểm Thắng chập bắt đầu lộ rõ...Gã có một nhược điểm tối kỵ của dân anh chị là thường đánh đập bọn đệ tử mỗi khi có việc trái ý, cũng vì lý do này dân Bake mới gán cho gã hai chữ “ chập cheng”. Khi được báo về tính hình của Thắng chập, Năm Cam chỉ cười. Y hiểu ngay một điều: Thắng chập không bao giờ là đối thủ và không xứng tầm để y ra tay tiêu diệt. Nếu có, chẳng qua vì y muốn đỡ phiền toái bởi một con chó điên hơn à sợ Thắng chập gây nguy hại.

Thế nhưng, Thắng chập đâu phải là kẻ biết điều và lại càng không phải kẻ có mưu trí nhận ra núi Thái Sơn cao hơn đôi đất...

Thắng chập qua quận 8, tìm đến sòng đại bang của Năm Cam do Ba Mạnh, Sáu Nhà, Thảo ma, Quốc lủi...quản lý, để vờ chơi bạc và sau đó là kiếm chuyện gây gỗ, quậy quạng.

- Mẹ kiếp, bọn nào sợ Năm Cam chứ Thắng chập này chẳng xem là cái gì! Thích gì, bố mày chiều hết...Gã tuyên bố.

Chẳng hơi đâu giải thích cho nhọc xác, Quốc lủi gọi điện thoại cho Năm Cam.

Nghe báo cáo lại tình hình, Năm Cam cười nhạt. Y chưa muốn đụng đến Thắng chập vì vùng Tân Bình, đối với y không hấp dẫn lắm-nhưng đó là tự

Thắng chấp muốn gây sự...Được thôi, Năm Cam vừa suy nghĩ, vừa gọi điện cho Cu Nhứt-sát thủ số một của băng Kim Anh.

Nhận lệnh Năm Cam, Cu Nhứt gọi thằng em thân tín tuy không cùng phe nhóm là Dũng Chùa để giao nhiệm vụ cầm đầu bọn sát thủ Cần Thơ-lính của tên Cầu gởi cho Lê Hoa và Cu Nhứt sử dụng.

Vừa về đến ngã tư Trần Hưng Đạo-Nguyễn Biểu, Thắng chấp bị cả chục tên ép xe vào lề đường và chém tới tấp. Chỉ trong nháy mắt, trùm giang hồ Nam Định đã biến thành một cái giẻ rách đầm máu. Bọn sát thủ bỏ đi trước khi công an đến nơi và cũng chẳng ai hay gì, nghe gì, biết gì!

Mạng Thắng chấp quả là lớn nên khi đưa vào bệnh viện, chỉ ít lâu sau gã lại phoi phoi như chưa hề bị chém. Đang chuẩn bị để trả đũa, Thắng bị thanh toán lần thứ nhì.

Đang gồi sau lưng một đàn em tân tín đi đến đầu đường bình Giã, Thắng cảm thấy 1khó chịu nên bảo ngừng xe. Ghé vào một khoảng tối, Thắng đi vào để giải tỏa-ngay lúc ấy, một chiếc xe gắn máy chờ tới và kẻ ngồi sau đi thật nhanh đến cạnh Thắng, giơ súng bắn luôn một phát.

Thắng trúng đạn nhưng bản chất hung hãn của gã đã làm gã lao đến toan tấn công tên đã bắn mình. Hoảng hồn, tên sát thủ nã phát thứ nhì rồi bỏ chạy...

- Đuổi theo! Thắng loạng choạng trèo lên yên sau dục tên đệ tử.

Xe bám theo bọn sát thủ chưa được 20m , Thắng đã ngất đi...

Khi đưa vào bệnh viện, tính mạng của Thắng như chỉ mảnh treo chuông và ai cũng cho rằng gã khó sống bởi hai vết thương chí tử. Thế nhưng, như một phép lạ, Thắng chấp vẫn sống...Gã trở nên liệt toàn bộ hai chi dưới và đành phải quay về Nam Định.

Hải bánh ghé để thăm tình nhân xem có hướng nào làm ăn...Thực ra gã đã bắt đầu chán ngán việc đi theo phò tá Dung Hà. Quyền lợi mãi vẫn chưa có gì mà hết lao vào cuộc tranh chấp này đến cuộc thanh toán khác.

Giang-cô gái trắng trẻo xinh đẹp vốn xuất thân từ loại người không mấy gì tử tế, đã từng cặp bồ với Hải bánh từ thuở còn đi kiếm tiền bằng vỏ tự có trước khi lấy Trang Văn Lẹ, tức Rót, một tên buôn lậu xe. Khi Rót vỡ nợ do cá độ đá banh, Giang ngoảnh mặt làm ngơ và gần như công khai ăn ở với Hải bánh. Dầu sao, một tên giang hồ tốt mã mà lại biết hết bài bản của nghề đi đực, vẫn có giá trị với Giang hơn Rót nhiều! Buồn tình, Rót bỏ trốn sang Mỹ một mình và được chị ruột giúp đỡ ổn định cuộc sống. Giang đâu thể chịu thua, làm sao có việc thì chấp nhận quạt lại kiếp bướm đêm ở các vũ trường như trước, và họ Tống rơi luôn vào tầm ngắm của con hồ ly chín đuôi bởi những thủ thuật yêu mị, Giang đã sử dụng với Tống từ khi Rót còn ở Việt Nam. Mặc cho thiên hạ dè dũi, Tống lập tức đón “cô vợ đoan chính” của bạn cùng buôn bán xe hơi về để gả nghĩa Châu Trần.

Tuy đã đạt được mục đích là chọn một con lừa mới để chi trả cho cuộc sống

hào nhoáng theo chủ nghĩa tiêu dùng, Giang vẫn không thể quên Hải bánh. Nên khi vũ trường Appollo của Tổng khai trương, Giang gợi ý Hải bánh trong một lần cùng ra Bắc để cảm sùng Tổng.

Hải bánh lập tức đến tìm Năm Cam.

Nghe tên sát thủ Hà Nội ngỡ ý muốn tìm việc làm và vay 5000USD Năm Cam đưa cho gã 1000 USD với lý do:

- Lúc này cũng có phần ế ẩm lắm, anh đâu có tiền cho em mượn... Em bạn bè nhiều, mỗi người góp một ít, theo anh cũng đủ thôi!

Hải bánh cũng hiểu ra Năm Cam muốn từ chối khéo, gã hơi phật lòng nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ và đặt vấn đề nhờ năm Cam tìm giúp một công việc hợp với mình. Năm Cam thừa hiểu hải bánh đã có chút bất mãn nếu y cứ tiếp tục từ chối sẽ là một điều thiếu khôn ngoan. Y nói:

- Bây giờ chỗ nhà hàng của anh lương thấp em không làm được đâu, chỉ có bên thằng Tổng –đề anh giới thiệu em cho nó!

Hải bánh chỉ cần có vậy. Với Tổng, lời giới thiệu về Hải bánh của Giang hay bất kỳ ai, làm sao bằng được của đích thân ông trùm?

Thế là, từ hôm ấy, Hải bánh trở thành người nhà của Tổng. Tất nhiên, nhờ vị trí mới-Giang và Hải tha hồ đi ngang về tắt trước mũi con lừa Tổng mà không còn ngại gì nữa!

Tổng- chỉ là kẻ láu cá trong làm ăn và là một tên xuẩn ngốc trong tình cảm, ra sức o bế Hải bánh vì cho rằng gã là sát thủ có tầm cỡ. Tổng may mắn lắm mới thu phục được gã

*

* *

Hà Trề, quả không hổ danh là “dâm tặc đại nường”, ngay lúc Minh Bu bị sa lưới pháp luật trốn truy nã ở Kampouchia, đã tổ chức một tiệc cưới trá hình với lão kiến trúc sư, chồng tiếp theo của thị. Lấy cớ ăn tân gia ngôi nhà mới xây ở Hiệp Bình Chánh, thị ra mắt mọi người e ấp như một cô dâu.

*

* *

Thời gian này, với sự cố vấn của dâm nữ Kim Anh, từ Hà Trề đến Trúc mẫu hậu đều đi tân trang lại nhan sắc đã bước vào tuổi tri thiên mệnh!

Trong lúc ấy, Năm Cam tha hồ lao vào cuộc vui có mỹ nữ cho thỏa chí bình sinh. Và y đã bộc lộ bản chất ở trong cuộc chơi hệt như một gã dân chơi choai choai mới lớn...

Khi đến dự tiệc khai trương vũ trường Cher-Viễn Đông, Năm Cam đi cùng hai tên vệ sĩ là Tài bađô, Đỗ Đạt Giang... Vào đến cửa lại gặp luôn gã Sáu Được.

Năm Cam không ngờ rằng Bình Kiềm đã chọn ngay đêm ấy để biểu dương lực lượng nhằm giành lấy vị trí số một của giới má mì cho My vợ Bình

Kiểm lúc ấy. Tất nhiên, Bình Kiểm cũng không ngờ tới việc có mặt của Năm Cam! Hồng – má mì đất khách nhất của vũ trường do khéo ăn nói, đã không thừa nhận quyền lực tối thượng của Bình Kiểm ở Viễn Đông... Cô nàng ý lại có chút quen biết “cậu Năm” và được “chị Kim Anh” đỡ đầu!

Bình Kiểm bức bối đã lâu, nay My đốc xúi mãi- gã bèn bật đèn xanh cho đàn em. Bốn tên Đài Loan – dĩ nhiên là giới giang hồ, vào hát karaoke, Hồng vừa thò đầu vào hỏi bằng tiếng Quan Thoại:

- Các anh có cần đào không đề em gọi ?

- Một tên tóc buộc túm sau gáy, chop lấy Hồng nện như giã gạo! Khi Hồng chạy ra được đến ngoài, sống mũi cô gái vẹo hẳn qua một bên và máu mũi tuôn ra lênh láng!

Nghe ồn ào, Năm Cam bước lại xem chuyện gì. Thấy “cháu gái” sặc cả máu mũi, Năm Cam hỏi luôn:

- Gì vậy Hồng ? Ai đánh nói cho cậu nghe!

- Vừa nghe rõ nguồn cơn, Năm Cam lao vào phòng karaoke. Y nhìn thấy gã Đài Loan cột tóc như lời Hồng diễn tả, không nói không rằng chụp luôn chai rượu nện cật lực vào đầu địch thủ. Gã Đài Loan hoảng hồn né qua một bên, chai rượu đập xướt da đầu vọt luôn xuống vai...Giang, Tài ba đô, Sáu Được, thấy đàn anh ra tay vội xông luôn vào đánh bọn Đài Loan dữ dội.

Có lẽ Bình Kiểm đã không lường trước việc có mặt của Năm Cam nên đã không dặn dò bọn đàn em Đài Loan cách đối phó... Thấy sự dữ dội của băng Năm Cam, bọn giang hồ gốc Hoa chỉ biết cụp đầu chịu trận. Sợ quá tay sinh chuyện lớn, Năm Cam ra lệnh lui ra ngoài...Bọn Đài Loan cầm đầu chạy mất.

Bình Kiểm đã chuẩn bị sẵn lực lượng, toan ập lên làm cỏ phe chống đối, nào ngờ nghe tin chính ông trùm là người ra tay...Bình Kiểm tái mặt vội ngăn các chiến hữu. Sau khi Năm Cam đã về, Bình Kiểm gọi điện cho Giang tỏ ý trách cứ vì sao dám chống lại Bình. Giang vốn sợ Bình nên lật đật thanh minh... Năm Cam nghe trao đổi qua điện thoại, bèn giật lấy nói luôn:

- Bình đó hả ? chuyện đó là anh làm... Chú muốn gì thì ra đây gặp anh, tụi thằng Giang có biết gì đâu mà chú trách ?

- Dạ đâu có,em chỉ hỏi cho biết... Bình đáp một cách khúm núm.

Sau sự việc, do thấy bọn Giang, Tài ba đô tỏ ra sợ Bình Kiểm, ông trùm chán và lạt lẽo dần với bọn này...

Ngược lại, sau khi “ra tay tế độ”, lão – anh – hùng Năm Cam được mỹ nhân Hồng đâm ra ngưỡng mộ. Năm Cam “ già không bỏ, nhỏ không tha” hướng hồ đây chỉ là một “ đứa cháu” trời ơi.... Y bèn hẹn cùng đi uống café ở Tú Xương rồi thì trong bóng tối “cậu” bèn sờ soạn cô “cháu” đầy hấp dẫn:

Đừng để chị Kim Anh biết, chị ấy ghen thì Hồng chết luôn ? Cô – cháu-trời ơi nói với ánh mắt lúng liếng.

*

* *

- Cô Dung có rảnh không ? Anh muốn bàn với cô ít việc ... Năm Cam nói qua điện thoại vào buổi trưa. Y vừa nhận được một thông tin quan trọng.
- Con Phụng trắng vợ thằng Minh Samzsa ở Vũng Tàu tù mới về, có lẽ đây là cơ hội để anh tính sổ thằng Lâm chín ngón ... Cô nghĩ sao ? Năm Cam nói!

- Việc con vợ Minh Somasa về thì quan hệ gì đến việc tính sổ Lâm chín ngón ? Dung Hà không khỏi ngạc nhiên.

- Trước giờ anh không cho người thịt thằng chó già này vì nếu nó bị hạ, mọi ghi ngờ sẽ đổ vào anh ngay ... Còn bây giờ thằng Lâm biết bao nhiêu ân oán, mình có làm thịt nó, ai biết ai làm ?

Bàn bạc một hồi Dung Hà gọi điện cho một đàn em thân tín nhất của thị là Quân béo đầu giao việc. Năm Cam cùng “cô em kết nghĩa” thống nhất ý kiến sử dụng acid đậm đặc để xử trí Lâm chín ngón.

Thọ đại úy được Năm Cam giao trách nhiệm đi mua acid ...

Một buổi tối tháng 4 năm 2000, Lâm chín ngón rời nhà chở vợ con trên chiếc Dream II tới đường Sư Vạn Hạnh ăn khuya. Đã lâu rồi Lâm chưa có dịp đưa vợ con đi đây đó, như vai trò ông chồng mẫu mực lẽ ra phải làm... Quẹo vào đường 3/2 vào Sư Vạn Hạnh, Lâm không hề nhận ra 2 chiếc xe gắn máy bám theo từ lúc rời nhà...

Đến tiệm phở, vợ con Lâm xuống xe đi vào chọn bàn... Lâm dắt xe lên lễ tìm chỗ đậu. Chợt một gã thanh niên ngồi sau xe Su Sport vừa trờ tới, vung tay tạt thẳng acid đậm đặc vào mặt Lâm... Lâm rú lên rồi bùng mặt ngồi luôn xuống đường nhựa. Thói quen đeo kính trắng giúp Lâm khỏi mù hấn nhưng vết bỏng acid nơi Lâm khá nặng đủ để loại Lâm vĩnh viễn ra khỏi cuộc tranh chấp giang hồ...

Chẳng ai, trừ Dung Hà và Năm Cam, ngờ đến kẻ ra tay. Đa phần đều tin vào giả thuyết: mọn mafia Vũng Tàu trả thù Lâm.

Năm Cam còn cố tình đánh đòn nghi binh. Y hỏi Dũng ba lém khi tên này có dịp ghé nhà hàng Ra Khơi:

- Vụ Lâm chín ngón bị tạt acid ghê quá hả Dũng ? Biết ai làm không ?

- Ô, gieo gió thì gặp bão anh ơi, thằng này nợ nhiều, làm sao biết ai làm bây giờ, mà có ai làm cũng được thôi... Dũng trả lời.

Năm Cam tỏ vẻ xót xa ái ngại thay cho Lâm chín ngón, trong bụng y mừng thầm khi chẳng có ai ngờ vực đến y... Quả là như y!

Dennis Chou, một nhân vật bí hiểm của giới làm ăn Sài Gòn. Ông ta là giám đốc tiếp thị cho hãng rượu Remy Martel có đại bản doanh ở

Singapore. Để có thể đánh bại Hennessy, J.walker.v.v..trong lĩnh vực tài trợ tiếp thị, dennis Chou đã chọn một lối đi hết sức Á đông: liên kết với xã

hội đen, đứng đầu là Năm Cam. Ông ta đứng ra tài trợ cho tất cả các nhà hàng đang ăn nên làm ra để tài trợ theo yêu cầu tiếp thị của hãng gốc! Nhờ liên kết với Năm Cam, chỉ trong một thời gian ngắn, Dennis Chou đã hoàn thành nhiệm vụ chiến lược xâm chiếm thị phần của hãng. Chính vì vậy, Dennis quý Năm Cam hơn vàng và bắt đầu tài trợ cho những chuyến du lịch của ông trùm sang Thái Lan, Singapore, Malaysia.v.v.. để gọi là “thưởng công hân mã”.

Đặc biệt, khi ghé Thái Lan, ngoài việc đi tìm gái để thỏa mãn dục vọng, Năm Cam tìm cách hỏi han về các trò vui chơi giải trí nổi tiếng ở xứ sở chuyên kinh doanh xác thịt. Y nhận ra, nếu được làm như Thái Lan để kiếm tiền vô tội vạ, tập đoàn của Năm Cam, dư sức-nếu không muốn nói, sẽ vượt trội vì đâu bị ràng buộc bởi bất kỳ chuẩn mực đạo đức nào!

Ôu Sing và ở Mỹ, Năm Cam cũng yêu cầu Dennis đưa y đến các sòng bạc, động mại dâm...để tìm hiểu. Y tâm sự:

- Chừng nào nhà nước cho kinh doanh sòng bạc, mại dâm...anh sẽ xung phong đầu tiên! Trên đời này, có gì lãi bằng kinh doanh niềm vui đâu! Y nói đúng nhưng chỉ đúng với thế giới của bọn giang hồ lưu manh tuyệt không phải bằng của một xã hội thông thường. Bởi vậy, không thể trách được vì sao y chẳng cần biết đến một chuẩn mực đạo đức dù đơn giản đến mấy!

Kết quả của vài chục năm lặn giang hồ của Năm Cam là một con quái vật giữa xã hội, nhưng con quái vật ấy không hề có tư tưởng rằng mình bằng ai, có khác người hay không? Thậm chí, y cho rằng những gì y thích, y cho là đúng... đó chính là đạo đức giang hồ của riêng y.

- Thăng Hải bánh này xài không được chị Dung ạ! Một đệ tử theo đàn chị từ đất Hải Phòng vào đã hậm hực nhận xét.

Dung Hà không nói không rằng, thi đang đắm chìm vào sự suy nghĩ riêng. Ít lâu nay, thị không đề ý đến việc Hải bánh có dấu hiệu trở cờ, với thị-thái độ Năm Cam của Năm Cam đối với thị mới là điều quan trọng.

Đúng là Dung Hà, với bản năng của loài chó sói, đã nhận ra có những dấu hiệu bất thường nơi Năm Cam. Có điều, do biết rõ bản chất hèn nhát của ông trùm, Dung Hà không xem đó là chuyện cần lo lắng...

Điều thị cần, phải được Năm Cam đồng ý, là nắm lấy phần béo bở nhất của đường dây cá độ bóng đá xuyên Bắc Nam.

Ôu đây, trở ngại duy nhất là thế lực của bọn Hà Nội mà đại diện của chúng là Thăng tài Dậu. Về bọn Hạnh Sự, Vinh ngựa...Dung Hà không xem những gì vì thừa hiểu thực lực lẫn tham vọng. Còn Thăng, bên cạnh có sự yểm trợ của Sơn bạch tạng về mặt động dao động thót, cũng đâu phải là dễ đối phó!? Dung Hà nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa tìm ra kế sách. Thị quyết định về Hải Phòng tìm đàn anh tham vấn. Cùng đi với Dung Hà, có cả Tuấn Tăng-kẻ đã ký một thỏa thuận ngầm sẽ cùng nhau nương tựa để tạo cuộc sống ở vùng

đất mới...

Cu Lý-tuy đã bạc nhược như một ngọn đèn sắp hết dầu, vẫn tỏ ra hung hăng:

- Phải thật thẳng Sơn trước, mất thẳng Sơn, Thắng tài đâu làm sao dám vào Sài Gòn mà Dung sợ cạnh tranh cơ chứ!

- Em đang suy nghĩ nếu thật thẳng này thế nào cho êm thấm...Dung Hà nói:

- Sợ không gọn, sinh chuyện lời thôi, bọn công an để ý thì phiền!

Bàn mãi vẫn chưa đi đến quyết định, chợt Dung nhận được thông tin Sơn bạch tạng đang ở Sài Gòn-nghe nói, vào thăm “ông anh Năm Cam”.

Dung Hà nghe tin vô cùng mừng rỡ...Thị hiểu ngay rằng đây là cơ hội hiếm có “cọp dữ đã rời khỏi hang”, nên lập tức quay về Sài Gòn.

Thực ra, đúng là sự trở trêu của định mệnh...Việc Sơn bạch tạng có mặt ở Sài Gòn là theo lệnh của ông trùm, nhằm mục đích giải quyết “của nợ” Dung Hà. Thắng tài đâu đã bàn bạc kỹ với Năm Cam,nếu không triệt tiêu Dung Hà sớm, sẽ có lúc Năm Cam phải hối tiếc. Thắng cũng hứa, sẽ không từ chối bất kỳ một yêu cầu nào về mặt tài chính, chỉ làm sao Dung Hà thôi là mối nguy hại cho các băng nhóm Hà Nội, Sài Gòn là được.

Nắm được nội dung cuộc trao đổi giữa Dung Hà Cu Lý, Tuấn tăng chợt nghĩ ra một phương cách-theo gã là tuyệt vời: đi đêm với băng Hà Nội...

Dầu sao, với mác Hà Nội gốc, Tuấn tăng có đủ tầm cỡ để chơi trò này với Sơn bạch tạng, Thắng tài đâu lắm chứ!

Nghĩ là làm, Tuấn tăng tìm đến gặp Sơn-đang ở khách sạn, để thăm hỏi một cách tình cờ. Lúc đó, Sơn đang thu thập thông tin về hoạt động của Dung Hà để chuẩn bị cho cuộc “trai đêm” băng Hải phòng.

- Cậu về hà nội ngay đi! Ôu trong này lâu, không tốt! Tuấn nói.

Sơn biến sắc. Gã hỏi lại bằng giọng khinh mạn:

- Sao lại không tốt? Ai làm gì tôi, Tuấn nói nghe thử?

- Tớ nói, cậu phải giữ kín cho tớ nhé...Cậu đang nằm trong tầm ngắm con Dung Hà đấy! Về Hà Nội ngay cho chắc...Tuấn trả lời.

Tuấn tăng quả là không hiểu gì về Sơn bạch tạng. Sơn nhìn gã cười khinh bỉ rồi quay lên phòng không thèm nói lời chào tạm biệt.

Sơn tự ái, chẳng những không về Hà Nội mà lập tức gọi điện về cho đám đàn em.

- Mang hàng nóng vào ngay, có chuyện lớn rồi. Thắng Tuấn bảo con Dung Hà tính thật anh...Bây giờ, một tốp về ngy Hải Phòng bám sát gia đình con Dung, con Oanh...Hễ trong này có chuyện thì thật hết cả nhà nó đi cho anh! Nghe rõ chứ, anh chờ...

Thế là theo những chuyến tàu hỏa Bắc Nam, lính của Sơn bạch tạng lần lượt mang súng, lựu đạn... Vào theo yêu cầu của đàn anh để chuẩn bị cho cuộc chiến đẫm máu giữa hĩa Phòng và Hà nội.

Dung Hà, từ lúc mới quay lại Sài Gòn đã cử một toán sát thủ bám theo Sơn

để chờ cơ hội hạ thủ-Sơn đóng chắc cửa phòng khách sạn để cố thủ chờ viện binh. Tình hình giữa hai bên căng như sợi dây đàn, chỉ chờ một hiệu lệnh là toàn bộ sẽ bùng nổ.

Năm Cam, sau khi triệu Sơn vào làm việc khử Dung Hà đã yên chí toan giờ trò “ đi nước ngoài” để tạo bằng chứng “alibi” (ngoại phạm). Thế nhưng, tin tức đột nhiên rót về Bộ Tham mưu của tập đoàn Năm Cam báo động một cuộc tấn máu, giữa hai phe giang hồ Bake, đã làm y hoảng hồn. Y chỉ muốn khử Dung Hà một cách lặng lẽ, còn thế này y sẽ hỏng ngay với Bộ công an... Sài Gòn trở thành bãi chiến trường quyết đấu của phe nào không cần biết, Năm Cam sẽ là kẻ lãnh đủ!

*

* *

- Cô nghe anh hỏi, cô phải trả lời thực mới được...Năm Cam tìm đến 17 Bùi Thị Xuân để gặp Dung Hà.

- Anh cứ hỏi, em có dấu anh gì đâu mà! Dung Hà vừa cười vừa trả lời.

- Em tính thịt thằng Sơn phải không? Năm Cam hỏi độp luôn.

- Làm gì có! Dung Hà nói luôn:- Anh nghe ai bảo thế?

- Anh chỉ muốn biết có hay không chuyện đó, còn vì sao anh biết, sau này em sẽ rõ thôi! Năm Cam nói.

- Không có đâu! Ông Sơn bảo với anh à? Dung Hà hỏi.

- Sơn với anh là anh em, em với anh cũng là anh em, anh không muốn có chuyện xảy ra...Năm Cam nói.

Cuối cùng, Năm Cam đã đi đến được chỗ buộc cả Sơn lẫn Dung Hà phải ngồi vào bàn thương lượng hòa giải.

Địa điểm được chọn là nhà hàng Maxim và nơi gặp mặt chính thức là phòng karaoke. Tất cả các khách được mời của hai phe đều do đích thân Năm Cam kiểm tra một cách kỹ lưỡng không để mang theo vũ khí vào trong.

Năm Cam đặc biệt chú ý đến Toàn béo phe Sơn Bạch Tạng, Hải Hấp phe Dung Hà vì theo thông tin riêng do Hải bán cung cấp, hai tên này được đánh giá là “máu” nhất.

- Anh đối với Dung Hà hay Sơn, đều là tình nghĩa...các em có chuyện không vui với nhau, anh buồn lắm...Vả lại, mình là giang hồ – chủ yếu lo mà kiếm tiền, cứ va chạm với nhau mãi, công an nó để ý là mình thiệt thòi Năm Cam ra rả thuyết giáo trong lúc cả Dung Hà lẫn Sơn Bạch Tạng đều suy nghĩ những nước cờ mới. Thanh toán nhau khi đã “lộ bèm” toàn bộ kế hoạch là một điều ngu xuẩn, phải chờ một cơ hội khác thôi!

Trước lúc biểu Sơn quay về Hà Nội Năm Cam xiết chặt tay gã, nhấn nhủ bằng giọng hết sức chân tình:

- Thôi, thua keo này ta bày keo khác..... Con Dung khôn quá, phải liệu cách khác mới xong, chưa gì em mới vào nó đã đón em ngay lý do.....

Khi Sơn đã đi, Năm Cam bị tiếp tục vở kịch ”đòn xóc trả đầu” cho trọn vẹn với Dung Hà. Y ra sức thuyết phục Dung về nguy cơ xuất phát từ, “bọn Hà Nội” và khuyên Dung nên cẩn thận, tính toán mọi việc sao cho chắc ăn.

- Em là em kết nghĩa của anh, tất cả mọi việc của em cũng chính là của anh, em chớ lo! Năm Cam khẳng định.

*

* *

Tuấn tăng bước xuống máy bay đi thẳng vào khu hành lý...Nếu không có gì thay đổi gã ra Hà Nội này xong sẽ tìm cách cho Thủy té một tổ ấm mới. Gã càng quẩn quít với cô hân tình phồng tay trên của ông Cục phó, gã càng say mê hơn. Gái một con lại còn quá trẻ, không làm chết đàn ông mới là chuyện lạ...

Đang suy nghĩ về cô bồ nhí, Tuấn Tăng chợt nhận ra có điều không ổn trước khi gã chui đầu vào chiếc taxi đợi sẵn ở cổng sân bay.

Cả chục tên lắm lì đây sát khí ập lại. Một tên-có lẽ là thủ lĩnh phẩy tay cho đàn em rút gươm lao vào...

Sau khi nhận cả chục nhát chém, Tuấn tăng còn nghe giọng tên đầu lĩnh văng vẳng trước khi ngất vì đau đòn:

- Anh Sơn cho chém mày chỉ cảnh cáo thôi đấy nhé! Lẽ ra, là một thằng mang danh Hà Nội, khi anh Sơn có chuyện với bọn Hải Phòng, mày phải đánh hẳn về bên anh Sơn...Sao có chuyện làm trung gian báo tin để thủ thân cầu lợi? Hà Nội gì cái ngữ mày?

Hoá ra là Sơn bạch tạng đã cho đám đệ tử chém cảnh cáo Tuấn tăng. Ngay sau khi vừa lành vết thương, Tuấn đã vận động bằng đủ mọi cách để cuối cùng, gã bước lên máy bay đi cộng hoà Liên Bang Đức theo diện hợp tác lao động, bỏ lại sau lưng tất cả những tranh chấp của giới giang hồ Hà Nội. Gã đã chán tất cả, kể luôn cái gọi là tình nghĩa giang hồ, cái gọi là nhân tình thế thái và cái gọi là mạn nồng hương lửa với cô nhân tình Thủy té. Từ đó, giang hồ coi như không còn nhân vật Tuấn Tăng...

Năm Cam - canh bạc cuối cùng!

Chương 8

Từ ngày nhận một lúc hai trọng trách: sát thủ bảo vệ công việc làm ăn cho ông chủ Tổng và công cụ tình dục cho bà chủ nhỏ Giang, Hải bánh đã thôi là một tên giang hồ vật vờ và phát lên trông thấy.... Gã được Tổng mua cho chiếc xe Spacy 125, đồng hồ Rolex, điện thoại di động đời mới nhất và được

cho tiền để mở một tiệm hót tóc thanh nữ trên đường Thủ Khoa Huân để làm đại bản doanh.

Để tiện theo dõi hoạt động của Hải bánh, Năm Cam đã bật đèn xanh cho “đứa con nuôi” anh thử tìm cách gã găm cặp bồ với gã. Mọi sự bàn bạc, tính toán của Tổng-Hải-Giang, đều được báo cáo tỉ mỉ về cho ông trùm... Món nợ của Tổng đã qua mặt Năm Cam trong vụ làm ăn ở vũ trường Appollo, vẫn còn đó và chưa trả được, Năm Cam vẫn chưa thể hài lòng.

Có tiền, có điều kiện giao du, danh tiếng Hải bánh bắt đầu nổi lên như một đại ca đất Bắc. Thậm chí, có kẻ-do không hiểu đầu cua tai nheo gì đã tán dương Hải bánh như một đối trọng với Dung Hà của dân chơi Hải Phòng! Và Hải bánh cũng phạm sai lầm hết như bất kỳ tên giang hồ kém nghĩ nào, gã lọt lạt dần với Dung Hà và chuẩn bị tách hẳn ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của đàn chị. Dung Hà nhận ra thái độ phản phúc ấy của Hải bánh ngay lập tức... Thị gọi tất cả đám đệ tử lại để lên án Hải bánh. Có ý kiến cho rằng: việc đưa Hải bánh qua bảo kê Appollo là ý của Năm Cam không loại trừ ông trùm dùng Hải để cài vào bên cạnh Tổng? Lại cũng có người nêu: Năm Cam đâu ưa gì Hải bánh nên dùng Hải bánh ở những nơi thực tế Năm Cam có đầu tư... Dung Hà tổng hợp các ý kiến và quyết định dò ý ông trùm xem có cần xử lý Hải bánh hay không?

- Thăng này anh đã không muốn dùng từ lâu rồi... Có điều, cô giới thiệu thì anh xem như là người của cô thôi! Nay nó phản phúc như thế, cô liệu mà tính nó... Năm Cam nói với vẻ mặt ân cần với “cô em kết nghĩa”.

- Em tính giờ sổ thăng này, có ông Tổng sau lưng em ngại... Dung Hà nói.

- Thăng Tổng lá cái gì đâu em! Năm Cam nói với nụ cười khinh bạc, y hiểu. Dung Hà nói như thế là muốn nghe ở y một lời nói đảm bảo về mặt chính quyền. Dẫu sao Tổng cũng là người có thể lực.

Lúc này Năm Cam bắt đầu đổ tiền vào đầu tư vũ trường Monaco cùng với Toán, Hảo, Đoàn, Tài... Để giết lấy khách cho vũ trường của mình, cần có sự phá khuấy của những vũ trường cạnh tranh... trước mắt chính là Appollo của Tổng. Một công đôi việc, để tiêu diệt đối thủ và hút khách về cho mình, cần có một cú “đúp” để dấn mặt Tổng việc cũ năm xưa, vừa xóa sổ một tụ điểm cạnh tranh.

- Cô chỉ cần làm như thế này thế, thế này... Năm Cam bày kế.

Dung Hà đặt hẳn một bàn tiệc sinh nhật ở Appollo và đem theo hàng loạt đệ tử thuộc “chiếu trên” để sẵn sàng trấn áp bằng Hải bánh khi cần thiết. Khi vũ trường đang tấp nập khách như hằng đêm, Dung Hà mở nắp một hộp bánh sinh nhật. Toàn bộ lũ chuột đói bị nhốt chung với phân và mắm tôm, có cơ hội tuôn ra chạy tứ tán vào khắp mọi nơi trên piste nhảy...

- Trời ơi, chị giết em rồi chị Dung ơi! Hải bánh vừa khóc vừa gào lên.

Dung Hà nhếch mép cười khẩy, thị vốn nổi danh người có máu lạnh cơ mà!

- Chú giết chú chứ ai! Sống bất nghĩa như chú thì sống làm gì?

- Chị dung ơi, em có sai thì chị bảo em, chỗ em sống chị làm thế này...

Dung Hà không trả lời thị vẫn chưa thấy nguôi giận...

Tổng nghe Hải bánh nói lại chỉ biết lặng người đi vì sợ và tức. Một vũ trường để xảy ra tai tiếng, lượng khách mất đi là điều chắc chắn.

- Hải xem mời Dung vào đây, mình thương lượng xem sao? Tôông hạ lệnh Hải bánh lập tức chạy ra gặp đàn chị để báo việc ông chủ ngõ ý nói chuyện.

Dung Hà nhún vai, quay lại nói với đám đệ tử:

- Thôi, về...chẳng có gì để phải gặp riêng cả! Thương lượng cái quái gì nữa...

Đoạn cả bọn kéo đi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Hải bánh.

Chưa hết, hôm sau đúng buổi sáng chủ nhật-tiệm hớt tóc thanh nữ Vân's của Hải bánh được một đám đệ tử Dung Hà ghé thăm. Món quà Dung Hà gửi Hải hấp mang đến là một ...xô phân lỏng!

- Em làm thế là em giết anh rồi...Hải bánh vừa khích tằm tức vừa nói.

- Em không làm thế, làm sao em sống nổi với chị Dung? Mong anh hiểu cho em! Hải hấp cũng nói, đôi mắt đỏ hoe.

Thế là, tiệm hớt tóc thanh nữ-nơi làm ăn chính thức của Hải bánh cũng bị Dung Hà quyết định triệt hạ.

Tổng hoảng hồn gọi điện đến báo cho Năm Cam để nhờ can thiệp. Năm Cam nghe xong chỉ điềm nhiên trả lời:

- Con Dung này có nghe lời ai đâu? Tôi chịu...không làm gì được đâu!

Đầu giờ chiều, Hải bánh và Tổng bắt được liên lạc với Dung Hà. Điều kiện để thương lượng của Dung Hà đưa ra khiến Tổng tái mặt nhìn Hải bánh...Dung Hà cho rằng việc Hải bánh bảo kê cho Appollo là vớ vẩn, chỉ có thị mới đủ tầm cỡ để quán xuyến việc này. Muốn thị dễ yên cho làm ăn, ngoài số tiền phải trả hàng tháng để bảo kê cho Appollo, tổng cần mua hẳn căn nhà ở Thủ Khoa Huân đang dùng mở tiệm Vân's của Hải bánh, để giao luôn cho Dung hà làm nguồn thu nuôi đám em út ở Hải Phòng!

Hải bánh ngồi lặng người đi để suy nghĩ. Tổng bỏ đi công việc, trước mặt gã du đảng Hà Nội chỉ còn lại Giang-cô nhân tình lắm của và Long tây, đàn em thân cận nhứt của Hải bánh.

- Anh gọi điện thử cho Năm Cam xem lão ấy bảo sao! Long tây nói.

- Ưø, có lý đấy! Hải gọi xem phù thủy có điều khiển được âm binh không? Có lão già ấy, may ra mọi việc sẽ ổn thỏa...Giang hường ứng.

Nhận thấy lời khuyên của đàn em và của cô bồ có lý, Hải gọi điện cho Năm Cam, sau khi thuật lại nguồn cơn, Hải bánh hỏi luôn :

- Theo anh Năm, em phải làm sao?

- Sao cô Dung lại làm kỳ vậy? Bây giờ em gọi điện thoại thương lượng xem cô ấy tính sao, chỗ anh em sống mà cô ấy quậy coi sao được!

- Nếu như chị Dung vẫn không chịu?
- Chú là giang hồ, chuyện như thế chú cũng biết phải xử lý ra sao rồi!
- Anh Năm nói vậy em hiểu ý anh Năm rồi, ví thử em và chị ấy xô xát, công an sờ đến em thì sao?
- Chuyện chính quyền chú khỏi lo, để anh Năm tính !
- Dạ, em cảm ơn anh Năm...Hải bánh nói lí nhí qua điện thoại. Như nhận ra chưa đủ “ép phê” của lời nói, Năm Cam bồi luôn một câu:
- Con này riết rồi chẳng coi ai ra gì! Anh ghét nó quá, chỉ muốn đừng thấy mặt nó nữa cho rồi!

Hải bánh tắt điện thoại, mặt rạng rỡ sau cuộc trao đổi. Gã có biết đâu, ngay lúc vừa điện thoại xong với gã, Năm Cam đã tháo luôn sim card vắt vào giỏ rác để phi tang chứng cứ và lập tức đi vào ...bệnh viện để dưỡng bệnh hầu có bằng chứng ngoại phạm-y nghĩ vậy!

Khẩu ruleau của Đảng tây vốn thường xuyên cho Hải bánh mượn vào các cuộc va chạm đụng độ, đã do Hải bánh rút ra nả thẳng vào nhóm địch thủ trước cửa bar Hoàng Hôn của Kim Anh, nay được quyết định sử dụng vào việc khử Dung Hà, Long tây gọi hai sát thủ là trường và Hưng đến để giao phó nhiệm vụ. Anh Thư, cô bồ nhí của Hải bánh có trách nhiệm cung cấp xe cho nhóm sát thủ...Bọn chúng chỉ còn chờ vào kết quả cuối cùng gặp gỡ cùng vào lúc 11 giờ đêm.

Tất cả được sắp đặt đâu vào đấy! Để động viên đàn em, Hải bánh cũng cho biết luôn mức thưởng:

- Anh nói chuyện với chú Năm rồi, xong vụ này mấy đứa sẽ có ngay 15 ngàn USD, tha hồ tiêu xài...Sau đó cần thêm bao nhiêu, anh nghĩ chú Năm chẳng tiếc đâu!

Thế là, mũi tên đã lấp vào chiếc nỏ, chỉ chờ lấy cò...

Hơn 12 giờ đêm, trên đường đã vắng ngắt...thỉnh thoảng vài chiếc xe chở giới dân chơi về đêm chạy vụt qua. Gió đêm mát rượi thổi nhẹ vào gương mặt dửng dưng của đàn chị Hải Phòng Dung Hà. Ngồi trước cửa bar, bên cạnh Dung là “cô vợ” 19 tuổi xinh đẹp không thể tưởng của thị đang mồm mang trong chiếc váy ngủ mong như cánh ve sầu. Rải rác ngồi gần đó chỉ còn lại vài đệ tử...

Chiếc xe gắn máy đảo qua trước cửa bar vài lượt một cách bất bình thường nhưng Dung Hà đã không nhận ra do mãi nhìn cô vợ hấp dẫn ngồi cạnh. Gã ngồi sau đã xuống xe rảo bước đi lại chỗ Dung Hà đang ngồi hóng mát , trong lúc chiếc xe chở gã đã chạy ra dừng lại ở đầu ngã ba...

Gã sát thủ đi đến cách Dung Hà độ ba bước chân bèn rút khẩu súng ra khỏi áo khoác chĩa thẳng vào đầu thị bóp cò... “ Chát” tiếng nổ khô khốc vang cả đêm vắng. Chưa kịp phản ứng trước hòng súng đen ngòm chĩa vào mình,

Dung Hà đã lãnh luôn viên đạn 9 ly vào đầu vỡ toang cả sọ. Trước ánh mắt kinh hoàng của tất cả những kẻ chứng kiến, gã sát thủ chạy ra chiếc xe đang đợi.

Trong nháy mắt, bọn sát thủ đã mất dạng.

“ Anh Đăng ơi, anh ra quán Ca dao lấy xe trả em nhé?” Hải bánh gọi điện.

“ Anh đi sao được, anh đang bận công chuyện!” Đăng tây trả lời giọng cau kỉnh.

“ Xe anh, em đã cho bọn đệ tử thịt Dung Hà! Xong rồi, bây giờ anh ra lấy xe về đi!” Hải bánh nói, giọng lạnh lùng.

Đăng tây sững sờ, suýt đánh rơi cả đèn thoại xúông đất!

9. Năm Cam rút kinh nghiệm của lần bị bắt trước, y cố tránh lám bất cứ việc gì ồn ào gây sự chú ý của dư luận. Mặt khác, ông trùu tìm đủ mọi phương cách, cơ hội để mở rộng quan hệ với giới báo chí. Hồ Việt Sử, theo gợi ý của Năm Cam, đã nắm chắc Cù Mai Công-một loại tay sai của Hoàng Linh trong báo Tuổi Trẻ...

Cù Mai Công trước kia chỉ là một cây viết xoàng, chuyên gỡ rối tâm lý tuổi thích ô mai trên tờ Mực Tím. Sau đó, gã chuyển về báo Tuổi Trẻ.

Vốn là một huấn luyện viên karatêdo ở nhà văn hoá Thanh Niên. Công được giao nhiệm vụ bảo vệ. Có lần, va chạm thế nào không rõ. Công nện đúng một đàn em của Thành Sùi-kép (hoặc gọi là chồng cũng không ngoa) của nghệ sĩ kịch nói Cát Phượng. Thành Sùi tuyên bố sẽ cho đàn em mua đứt mạng “ tên nhà báo cả gan” Cù Mai Công. Gã hoảng hồn tìm đủ mọi cách để thương lượng, giải hoà... Cuối cùng dưới sự bảo trợ của Bình Kiểm, Trường híp... Thành Sùi đã chấp nhận bỏ qua cho Cù Mai Công bằng một châu nhậu tòn cả chục triệu đồng. Có điều, sau sự việc va chạm với giới giang hồ Bake, Công trở nên ngoan ngoãn hơn, chỉ viết chung chung về bọn anh chị bá vợ, tầm phào... Tất cả những gì “ nghiêm trọng”, Công đều phải tham khảo với Bình Kiểm. Cũng nhờ mối quan hệ của Công với Bình Kiểm, Tường Vy-vợ Hoàng Lũ đã quăng ra một số tiền cho Lan, vợ sau này của Bình đứng ra cho vay nặng lãi.

Quang Thắng, sau sự cố suýt thân bại danh liệt do quan hệ với Năm Cam từ trước năm 1995, đã rút kinh nghiệm, không giao du quá thân với ông trùu. Nhưng cô vợ tham lam của Quang Thắng, đã buộc anh ta phải nhờ vả đến Năm Cam

Tất cả rượu ngoại sử dụng ở các cơ sở, nhà hàng, vũ trường có phần hùn của Năm Cam đều được mua từ cửa hàng của vợ Quang Thắng nằm trên đường Nguyễn Mẫn Đạt. Mỗi chai đều đắt hơn nơi khác khoảng 20.000 đồng và thỉnh thoảng lợt cả rượu dỏm, nhưng đành phải chịu thôi! Năm Cam cũng tự an ủi mình vì ngoài y ra, có chục gương mặt khác còn sùng sỏ hơn trong giới làm ăn cũng bị vướng vào “thế” của vợ Quang Thắng!

Có điều, cũng vốn chưa thể ăn ngon ngủ yên. Tên nhà báo chó chết Lê Huy Phú nghe đâu đã ở tù vì tội sử dụng súng trái phép. Gã “thủ” súng để làm gì nếu không phải để ngửa trước một cú trả thù của ông trùm? Gã ngây thơ đến thế là cùng! Một khẩu K59 liệu có thể chống lại dàn tay chân liêu lĩnh khát máu của Năm Cam? Mà chưa chắc gã nhà báo khốn khổ ấy đã có thể tồn tại một khi ông trùm yêu cầu Sáu Ngọc, Mạnh Tung- hai tên thuộc hạ khoác áo công an của y, phải ra tay tiêu diệt đối thủ? Tóm lại, vụ thanh toán nợ nần với tên nhà báo Lê Huy Phú, coi như chẳng cần đến nữa!

Còn lại, kẻ thù hùng mạnh và đáng ghét nhứt của Năm Cam là Nguyễn Công Khế- tổng biên tập báo Thanh Niên, vẫn còn đó-hằng ngày như xát muối vào tim ông trùm...

Bằng mối quan hệ được xây dựng với Vũ Đức Sao Biển từ những ngày mới về, Năm Cam đã trở thành “bạn” với Nguyễn Đức Nhượng-phó tổng của Khế, đã bị đánh tuột xuống chân thư ký toà soạn.

Cả Vũ Đức Sao Biển lẫn Khắc Nhượng ra sức bêu xấu Khế và cung cấp thông tin về con người của Khế cho Năm Cam...Ngoài hai kẻ thù thường trực, Khế còn bị một tay trong của Năm Cam bán đứng...Đó là gã Hữu Phú-phóng viên Ban Xã Hội của báo Thanh Niên. Do Hữu Phú mở một tiệm hót tóc thanh nữ trên đường Nguyễn Trãi, loại hình tươi mát này làm sao không quan hệ hữu hảo với giới xã hội đen? Năm Cam nghĩ ý giúp đỡ ủng hộ nên Hữu Phú đã nhận làm tay trong của Năm Cam ở báo Thanh Niên, “nếu có gì vướng đến anh Năm, em sẽ báo ngay để tìm cách tháo gỡ”, gã hứa với ông trùm của những ông trùm một cách chắc nịch.

Thế là Năm Cam lên luôn kế hoạch nhằm một lúc nào đó “thịt” Khế như đã từng thịt Lâm 9 ngón....Y phải chờ đợi một cơ hội, Tổng Biên Tập một tờ báo lớn tránh sao khỏi đụng chạm với các doanh nghiệp làm ăn lôm côm? Để có chuyện tương đối cụ thể, hướng được sự nghi ngờ của công an qua hướng khác, y sẽ ra lệnh... Tóm lại, mạng của Khế nằm trong ý thích của Năm Cam.

Thoạt đầu, y cho người bám lộ trình từ nhà của Khế ở quận 5 đến toà soạn. Y phát hiện ra Khế thường đi Hà Nội hộp hành, và như thế, bọn sát thủ của Sơn Bạch tạng-Thắng tài dậu, xem ra thích hợp hơn trong việc khử Khế hơn bọn anh chị trong Nam nhiều!

*

**

Thế lực của Năm Cam đã vươn cao đến mức, y coi cỡ phó công an quận không là cái gì! Đơn cử một chuyện cụ thể...

Ba Lâm-một đội trưởng CSHS CA quận 3 chở Năm Cam đến chỗ giải trí quen thuộc, vốn có phần hùn của ông trùm: Thanh Vy.

Đang vui vẻ chén chú chén anh với Lâm, Nghĩa... Năm Cam nhìn thấy một

nhân vật đang bước vào với “ tư thế” đỉnh đạc. Hẳn là một “ông to” nào đây, Năm Cam nghĩ thế, và thấy Nghĩa lật đật đứng dậy chào người mới đến.

- Dạ, xin giới thiệu với anh Năm...đây là anh Năm Cam! Nghĩa lên tiếng! Năm Cam lịch sự đứng dậy đưa tay ra bắt. Người mới đến trợn mắt ra nhìn, không bắt tay mà bủ môi:

- À, đây là thằng Năm Cam, trùm xã hội đen chứ gì?

Năm Cam tái mặt, y nhìn trừng trừng vào kẻ lão xược bằng đôi mắt vằn đỏ của một loài ác thú ăn thịt rồi nói, từng tiếng một:

- Tôi làm gì mịch lòng anh mà anh gọi là thằng này thằng nọ, ai xã hội đen, ai trùm? Anh ăn nói cho cẩn thận nhen!

- Tao nói vậy đó! Mày là thằng xã hội đen chó là cái gì?

- Anh nói năng kiêu đó, tui không nể đâu nghen!

- Rồi mày làm gì tao? Thứ lưu manh du đảng như mày thì làm gì được cơ chứ?

Năm Cam lao đến...Cả Ba Lâm lẫn Nghĩa đều ra sức giữ hai bên lại để ngăn cuộc xô xát. Năm Cam giận dữ bỏ về. Mãi đến lúc đó, y mới biết kẻ hạ nhục mình ở trước mặt nhiều người ấy, chính là Huỳnh Điện Âm-hức Năm Âm, phó công an quận Phú Nhuận, người ghét giang hồ hơn bất cứ thứ gì trên đời và đã không từng phát biểu: “ Tại sao lại có thể tồn tại một thằng vô lại như Năm Cam ở thành phố Hồ Chí Minh, để nó làm mưa làm gió trước mũi lực lượng công an?”

Ít lâu sau, con trai ông Năm Âm-một học sinh trung học, bị một tốp thanh niên lạ mặt chặn đường chém trọng thương! Tuy không có bằng chứng cụ thể nhưng Năm Âm tin rằng chính trùm xã hội đen đứng sau lưng việc này do ông tỏ thái độ khinh miệt, coi rẻ y. ông tuyên bố:

- Thằng Năm Cam hết thời rồi mới dám đụng đến tao! Ai ăn tiền ăn bạc của nó kệ xác, tao không thêm loại tiền dơ bẩn đó...

Lời đe dọa của ông phó công an quận Phú Nhuận lập tức đến tai Năm Cam bởi hàng loạt kẻ xu nịnh tuy khoác bộ cảnh phục nhưng lòng lại hướng về đồng tiền đen của ông trùm giang hồ, lập công mong có chút ơn huệ.

Chẳng biết bằng cách nào, Năm Cam đã thực hiện được một nước cờ ngoạn mục, bẻ gãy luôn ý chí chống trả cái ác của ông Năm Âm.

- Ông có chuyện gì với Năm Cam vậy? Thôi đi...nó giúp đỡ công việc của anh em mình nhiều...Một ai đó thuộc vào hàng xếp gọi Năm Âm đến để răn đe. Thế là, bằng tiền bạc và mưu lược, Năm Cam đã được xem trọng hơn Năm Âm trong lòng một ai đó, dù Năm Cam là một tên vô lại mà Năm Âm là chỉ huy phó công an của một quận quan trọng! Còn gì để nói, để bình luận về việc này? Thế, đời mà...

*

**

A Lý từ khi thuê lại vũ trường Cam của ông trùm để đầu tư mở rộng, gã tin rằng Năm Cam đã chấp nhận làm ăn với mình trước sau cũng nhận lời liên kết với các ông chủ giang hồ Đài Loan của A Lý.

Thừa thắng xông lên, A Lý bắt đầu nói chuyện với Hồ Việt Sử để mở tiếp một vũ trường bằng tiền đầu tư của các xếp ở Đài Bắc. A Lý-với sự tham mưu của Cheng Minh, đã hết mặn mà với kế hoạch của Sử. Dẫu sao, nghe đồn A Sử này là cháu gọi ông Năm Cam bằng chú cơ mà!

Vũ trường Metropolis ra đời, còn gọi là vũ trường 2000, với phần góp vốn của 4, 5 người-trong đó Lý chiếm tỷ lệ cao nhất. My-một thiếu phụ đẹp như tranh vẽ, cũng có phần hùn, được cả A Lý và Sử hết sức coi trọng. Bởi một lẽ đơn giản: My-được coi là nhân tình không chính thức của Sáu Ngọc-viên chức mẫn cán nhứt của Năm Cam!

Năm Cam theo dõi rất sát những động thái nhóm Lý-Minh bằng một nụ cười khó hiểu. Trong đầu ông trùm đã hình thành một kế hoạch rất tinh vi để có được một tài sản đáng kể và quan trọng hơn, ngăn chặn ý đồ bành trướng của các băng đảng tội phạm gốc Tàu đang có ý dòm ngó Sài Gòn.

Đối với Năm Cam, do đã có kinh nghiệm tiếp xúc với nhóm Tín Mã Nàm tức là Mã Thầu Đậu, Thôi Phòng Kim...thuở mô ma Đại cathay, Sơn đảo...y không hề sợ bọn tội phạm Đài Loan. Đối thủ tiềm ẩn đối với y, hoặc là Bình Kiểm hoặc là tên giang hồ anh chị đất Bắc tảo tợn lều lỉnh...

Để tăng thêm trọng lực cho Sử hầu có đủ uy tín làm ăn với Lý lùn, Năm Cam bỏ nhỏ cho Lai em:

- Thăng Sử là cháu “ổng”, chú Lai coi giúp đỡ nó...Sau này có chuyện dễ nhờ vả! Cần gì, chú Lai cứ nói, anh sẵn sàng yểm trợ!

Lai em cần gì ở Năm Cam đâu, ngoài việc ông trùm đừng vui miệng nói bậy về việc vì sao Lai em thoát tội năm xưa, với bất kỳ ai!

Thế nhưng, bên cạnh việc sử dụng Lai em khi cần thiết, Năm Cam cũng không quên tung ra hàng loạt ngón đòn để ngăn bớt sự bành trướng thế lực của Lai em và buộc Lai em phải lệ thuộc vào mình.

Dũng liêu và Trang chùa, hai đứa con của Thu Hà và Luông điếc, quả là “con nhà tông chẳng giống lông cũng giống cánh”. Ngay từ lúc còn là một đứa trẻ ranh, hai đứa đã thành danh là “tiểu sát tử”. Hà trẻ không tiếc tiền gây dựng thế lực cho hai đứa con để sau đó sử dụng ngược lại uy thế của chúng.

Dũng liêu-sinh năm 1978, có dưới tay vài chục đệ tử toàn loại “đâm cha chém chú” thu thập từ khu vực Thị Nghè. Băng Dũng liêu gây ra không ít vụ thanh toán và chẳng hề ngại bất kỳ ai... Trang chùa-chị của Dũng liêu có phần khôn ngoan hơn dù gan dạ có phần hơn em trai, cô này rất thích cặp bồ với bọn giang hồ có tầm cỡ. Lấy chồng một người gốc Hoa làm ăn tử tế, một ngày nọ Trang chùa gọi anh chồng tội nghiệp ra quán cà phê, quảng vào

mặt một tờ giấy kèm theo câu đe dọa:

- Coi xong rồi ký, đơm ly dị đó...không ký là coi chừng, tui chém bỏ mẹ!
Thế là anh chồng lá gan nhỏ hơn con muỗi, vừa khóc mùi mẫn vừa ký lia lịa.
Sau đó, Trang lấy đời chồng thứ nhì là tên sát thủ đã bắn trọng thương anh
CSGT Khương Hải Âu bị bắt và tử hình lúc vừa làm chồng Trang chùa
chưa được bao lâu. Trang tiếp tục làm vợ Trung mọi, tên cộm cán ở Thị
Nghè nằm trong bộ ba Hậu điền- Hùng ri-Trung mọi.
Sự khôn ngoan của Trang chùa thể hiện rõ ở chỗ, dù có một cơ ngơi riêng,
một thế lực riêng và cũng chẳng phải hèn kém gì trong đẳng cấp giang hồ,
Trang vẫn tỏ ra ngưỡng mộ, tôn thờ “ba Năm” để dành sự ủng hộ của y

Hẻm 72XVNT, từ trước ngày giải phóng đến nay, vẫn là cứ địa giang hồ của
nhiều tay anh chị lừng lẫy, trong đó có Luông điếc, bố Dũng liêu, Trang chùa.
Sòng tài xỉu, sòng đĩa của Ba Trình năm nào, giờ đây là đặc quyền đặc lợi của
gia đình Thu Hà. Chẳng những vậy, Trang chùa còn liên kết với vợ chồng
Tuyết Anh-Chín đờn cò để mở một sòng bạc cỡ lớn ở Nguyễn Công Trứ
Quận Bình Thạnh, không xa căn nhà của ông cục phó cục CSHS phụ trách
phía Nam là bao!

Dũng Cây, đàn em của Lai em cũng lọ mọ sang hợp tác với Dũng liêu-Trang
chùa để cho vay, cầm cố –tất nhiên, chia lãi cho Trang –Dũng.
Chẳng hiểu do tham lam hay do dựa hơi, Dũng Cây bắt đầu giở trò ma mãnh
qua mặt hai chị em tiểu sát thủ.

- Con mà không nghĩ nó có dính líu đến ông Lai thì con đã cho nó ném mùi
đau khổ rồi... Trang chùa hậm hực nói với “Ba Năm”.

- Oà dính líu đến thằng Lai thì đã là cái gì! Sòng không biết cư xử thì có
quen ai cũng chết! Năm Cam nói với giọng khinh thị.

Ngầm hiểu như một sự khẳng định: muốn làm gì thì làm, Lai can cũng không
được Năm Cam ủng hộ như gia đình Trang chùa... Thế là Trang lẳng lẳng
quay về bàn bạc với em trai.

Hôm sau, Dũng cây bị đàn em Trang chùa-Dũng liêu nện cho một trận toi
bời. Quay về báo cáo với đàn anh chợ cá Lai em, Dũng cây tô thêm một vài
chi tiết nhằm kích động lòng tự hào của ông anh cộm cán. Lợi nổi con
thịnh nộ toan động binh qua Thị Nghè làm cỏ “bọn lấu cá”. Chợt gã sực nhớ
ra cả “hai đứa nhỏ” đều là con ông anh Luông điếc của mình.

Nhận được cú điện thoại mắng vồn của Lai em, tên anh chị điếc lác vội giả
lả:

- Thôi chú để anh bảo với tụi nó... Cứ bảo thằng em của chú qua làm ăn
bình thường đi, anh em hiểu lầm không mà, có gì đâu!

Đánh giá sai về bản lĩnh Trang- Dũng, Lai em vỗ về đàn em:

- Rồi, anh nói chuyện đầu vào đó với anh Luông... Em cứ qua đó bình

thường! Tưởng bở, Dũng cày nhơn nhơn tự đắc vác xác quả hẻm 72. Lần này, trận đòn chị em Trang chùa dành cho “ em út Lai em” nặng nề hơn trước. Lai em giận tím mặt. Gọi điện cho Dũng liều. Nghe xong lời “ cha chú” của Lai em, Dũng lạnh lùng buông một câu:

- Chuyên con nít! Chú là người lớn xen vô làm chi?

Suy đi tính lại, Lai em biết khó có thể dùng vũ lực để giành lấy phần thắng lợi-bọn Trang chùa-Dũng liều chẳng phải là liều! Gã đành tìm tới Năm Cam để “xin ý kiến”

- Thôi để anh nói tụi nó, chú đứng va chạm gì mất hay! Năm Cam nói.

Thế là, bằng cách xui nguyên-phục bị. Năm Cam đã thao túng được hai phe. Bên nào cũng nghĩ, nhờ có ông trùm mới ổn thỏa...Uy tín ông trùm càng tăng,mỗi bất hoà giữa các băng nhóm càng sâu sắc!

Để trả ơn và cũng để dễ bề làm ăn , Trang chùa bàn với vợ chồng Chín đòn cò. Sau đó cô tìm đến Ba Năm với giọng ngọt như mía lùi:

- Ba Năm giúp con, cho con mượn vài trăm làm vốn ...Con tính hùn vô sòng chú Chín, nghen Ba Năm?

Đó là một cách nói khéo, Năm Cam bèn ra lệnh cho Hiệp mang đến chỗ cô con gái nuôi “dễ thương” số tiền 150 triệu đồng!

“ Mượn tiền hùn vốn” chưa được một tuần, Trang đem đến cho Năm Cam 50 triệu gọi là “ tiền trả bớt”...Năm Cam mỉm cười chỉ qua đệ tử:

- Con đưa cho chú Thảo cất cho Ba Năm!

Từ đó trở đi, cứ vài tuần Trang trang lại tìm đến Ba Năm để “ trả bớt” đúng 50 triệu. Trả liên tục cả vài tỷ đồng, số tiền 150 triệu vẫn còn nguyên đó! Tất nhiên Thảo ma cũng có một phần nho nhỏ...

Trang chùa còn khéo đến độ khi Năm Cam xuất dương, cô con nuôi đầy tình nghĩa đã dúm vào tay y 5000 USD gọi là mua quà cho các vị quan to có chức năng bắt hay thả một sòng bạc.

*

**

Dung Hà bị bắn đêm chủ nhật, sáng thứ hai-theo lệnh Năm Cam, đài phát thanh vừa hè và thông tấn xã giang hồ, lập tức đưa tin: chính Hải bánh đã giết Dung Hà!

Chưa hết, Năm Cam gọi Kim Anh đến gặp Kim Anh đến gặp để bố trí Long Vũ- nhân chứng nhìn thấy Hải bánh móc súng ra thị uy toan bắn trước cửa bar Hoàng Hôn, đi gặp Dương Minh Ngọc để tố cáo.

Theo bài bản đã sắp sẵn, Năm Cam sẽ xúi dục Dung Hà đến phá chuyện làm ăn, hạ nhục Hải bánh. Sau đó, khi Tổng và Hải bánh hỏi ý kiến ông trùm, ông sẽ xúi “ thịt” luôn Dung Hà . Khi Dung Hà bị khử xong, y sẽ tố cáo Hải bánh và Tổng với Phòng CSHS CATPHCM, để dứt điểm. Ngoài việc triệt tiêu bọn giang hồ Bake đang gây không ít khó chịu cho mình, Năm Cam còn

loại luôn được Tổng- một đối tác tráo trở, nếu chứng minh được Tổng biết được ý đồ thủ tiêu Dung Hà của Hải bánh. Từ việc ấy, chứng minh vai trò chủ mưu của Tổng, đâu khó khăn gì! Mục tiêu của Năm Cam, còn ai khác ngoài Tổng?

Thế nhưng, chẳng hiểu sao, Hải bánh vẫn cứ phân vân đi lại giữa Sài Gòn, và vẫn phải hoạt động giang hồ như chẳng có chuyện gì phải làm...

*

**

Hạnh nhí-tên du đang năm xưa được ông trùm đánh giá khá cao, vừa được tha về sau khi thụ hình bản án 18 năm do tội giết người. Cảnh vật Sài Gòn thay đổi, những gương mặt giang hồ giờ đã khác xưa- Võ Văn Sơn, tức Hạnh nhí, cảm thấy lạ lẫm Hạnh đi chơi với các bằng hữu giang hồ, trong đó có Hiệp mụ và Tài ba đô, và được các tên này tán tụng lên tới tận mây xanh. Bởi cứ nghĩ mình là ông trời con, Hạnh tìm đến Monaco để quây. Mục đích chính của Hạnh là buộc Năm Cam phải thừa nhận mình như một tay cộm cán, đủ khả năng để hùng cứ một vùng. Tóm lại, Hạnh muốn “bảo kê” cho Monaco!

Say rượu, say thuốc Estacy...mấy anh em Hạnh, Lâm cùng đám đệ tử hỗn chiến với đám bảo vệ vũ trường và khi CAP đến để “đẹp loạn”, Lâm bị bắt. Thương em, Hạnh quay về lấy kiếm Nhật đến Monaco chém luôn công an giải vây cho Lâm mang theo cả còng chạy thoát.

Sáng hôm sau, đang đi bộ giữ sức khỏe ở sân Tao đàn, Năm Cam thấy một “người quen cũ” đứng thập thò đợi y. Đó chính là bà Năm Em, mẹ của Hạnh...

- Anh Năm thương dùm thằng Hạnh...Bà mẹ năn nỉ.

Năm Cam chợt nhận ra mình đã rơi vào thế kẹt. Giòng họ Năm Em, Bảy Em, Mười Em...đâu phải dễ ăn hiếp. Họ có thể thua Năm Cam về nhiều mặt, nhưng nếu cần để quăng lá gan ra thử lửa, gia đình Năm Cam quyết không thể hơn...Bà Năm Em đến năn nỉ ngay Năm Cam, nếu y từ chối, coi như việc đã hại Hạnh nhí đã quá rõ. Y khó có thể yên thân với gia tộc này. Nguyên tắc sống của Năm Cam là, dù ở thế thượng phong y cũng không bao giờ đương đầu trực diện, vô ích, ngu xuẩn và tổn sức!

- Thôi, tôi sẽ giúp... Chị yên tâm! Năm Cam buộc lòng nhận lời.

Kết quả, sau hàng loạt nước cờ sắp xếp, Hạnh nhí ra trình diện và nhận một mức án 5 năm. Quá rẻ, cho hành vi táo tợn chém luôn công an của gã du đang vừa ra trại chưa được đầy tháng...

*

**

Danh sách khách mời tham quan của đối tác Mỹ do công ty vàng bạc đá quý TP đưa ra có tên một vị phó giám đốc nghe quen quen: Trương Văn Cam!

Đúng là y, ông trùm của thế giới ngầm đã xin được visa vào Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ bằng tư cách rất bệ vệ, đường hoàng như thế!

Chuyến đi Mỹ đầu tiên của Năm Cam hết sức hệ trọng vì y đã có lời mời gọi từ phía ông Đông Lợi-trùm các siêu thị Việt Nam bên Mỹ. Y quyết tâm sẽ nối liên lạc với các chiến hữu giang hồ đang hoạt động tại Cali và tin rằng sẽ thiết lập được một đường dây rửa tiền, chuyển ngân 2 chiều Việt Mỹ...

Toản đen- một thành viên mafia Việt Mỹ đã đến đón Năm Cam. Gã quen Năm Cam nhờ thói quen giao du sâu đậm với nghệ sỹ cải lương của ông trùm, Toản là chồng sau của Hương Lan.

Suốt thời gian ở Mỹ, Năm Cam đi cùng Nguyễn Ngọc Hạnh, trung tá nhảy dù của chế độ Thiệu di tản sang Mỹ từ lâu, để gặp gỡ hàng loạt các tay anh chị cộm cán Việt Nam ở Cali. Cung củ đậu, Các, Phong nhái, Tài chém...đã lần lượt đến bàn việc làm ăn với Năm Cam. Thói quen mê gái của Năm Cam vẫn còn đó, y lọ mọ đến thăm Phụng Mai để tìm cách cưa cẩm...Nguyễn Cao Kỳ Duyên và chồng, một bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ cũng đến chào ông trùm.

Tất nhiên, Năm Cam không thể bỏ qua việc ghé thăm Lasvegas-thủ đô cờ bạc của thế giới. Chủ yếu là để học hỏi phương pháp tổ chức và cách moi tiền khách đến đồng bạc cuối cùng ở Flamengo, GMG.v.v...

Khi trở về với tư cách một hoàng đế vừa chấm dứt chuyến công du, Năm Cam nói với các cận thần trong triều đình của mình:

- Mình chuẩn bị trước là vừa, khi nào nhà nước cho kinh doanh sòng bạc, tụ điểm giải trí...anh sẽ đường hoàng xin phép đầu tư! Quả là có đi Lasvegas mới mở rộng tầm mắt, không đồng xu nào lọt nổi tổ chức cờ bạc ở đó...Cờ nào cũng phải cúng cho Lasvegas!

Như bất kỳ kẻ đi xa nào cũng về khoác lác, Năm Cam tha hồ vẽ vời cho chuyến đi. Dù trù đi các điều bịa đặt, Năm Cam vẫn làm được 2 việc quan trọng: chuyển được một số tiền lớn qua Mỹ và Canada cho Ngọc-Trọng và bé Xuân, con gái út...để mua nhà cửa tài sản cho gia đình. Kế đến, y đã ký tắt được một thỏa ước với Trầm Kia, một tài phiệt nổi tiếng thủ đoạn ở Mỹ...

*

**

Sự đỡ đầu kín đáo của Năm Cam cho Hồ Việt Sử, trong nội bộ giang hồ đều hiểu và dĩ nhiên, bọn mafia Đài Loan cũng có thông tin. Chính vì vậy, tiền đổ vào cho A Lý không tiếc. Ngay như Minh-đàn anh của A Lý, khi Sử yêu cầu cho vay tiền thêm và mượn chiếc xe Mercedes mới cáu cạnh để cầm cố, Minh vui vẻ đồng ý không có lấy một chút nghi ngờ gì.

Vũ trường Tân Hải Hà làm ăn khá khá. Nhờ mối quan hệ rộng rãi trong giới ăn chơi và dân giang hồ Sài Gòn, A Lý tỏ ra mát tay trong vai trò ông chủ vũ trường. Và, một lý do còn quan trọng, độc đáo hơn: tại Tân Hải Hà,

amphétamin-tức là loại ma túy tổng hợp, kiếm dễ ợt và rẻ hơn bất kỳ nơi nào khác, do A Lý mua tận gốc bán tận ngọn! Vũ trường không đông khách mới là chuyện lạ.

Để thúc đẩy kế hoạch được thực hiện nhanh hơn dự kiến, Năm Cam cho Bảo lớn, Hiệp và cả Long đầu đình...ra sức lôi kéo Sử vào cuộc đam mê cá độ bóng đá. Liên tục thua, thỉnh thoảng thắng...Sử bắt đầu ngập sâu vào nợ nần và có nguy cơ phá sản.

- Thằng A Lý không có chủ thì làm ăn gì được, nó tự coi mình là ông chủ của chủ...Anh thấy coi không được rồi đó! Năm Cam nói trong một lần gặp nhau bên bàn nhậu với các thân hữu giang hồ, trong đó chủ yếu chỉ có Sử. Bằng thủ pháp giựt dây và bóng gió ngỏ ý ủng hộ Sử tranh chấp với bọn xã hội đen Đài Loan, nếu có...Năm Cam đã hoàn toàn thành công trong việc gieo vào tư tưởng Hồ Việt Sử ý đồ hất cẳng Lý lùn để đoạt lấy tài sản hầu trang trải nợ nần đang bủa giăng tứ phía.

Sử bắt đầu chiến dịch hất cẳng A Lý. Việc đầu tiên, Sử ngưng hẳn việc chia lãi cho A Lý. Do đầu tư chui, chẳng có bằng cớ gì nên A Lý rơi hẳn vào thế hạ phong. Chưa hết, dù là một chủ nhân đích thực, A Lý bước vào vũ trường 2000 của chính mình, vẫn phải chi tiền hết như bất kỳ khách vãng lai nào! Lên đến đỉnh điểm, Sử nói ngang không trả lại tiền vay của Minh-đàn anh A Lý và vờ luôn việc mượn xe của gã này! Minh buộc A Lý phải lấy lại cho mình, nhất là chiếc xe, vì theo y:

- Nếu không có mày, tao đâu đưa xe cho nó?

*

* *

Giờ ông tính sao? Tiền bạc cũng chẳng phải là của tôi đâu! Lý nói trong lúc cố gắng hết sức để kìm chế. Gã tuy chỉ là một thứ chạy cò hiệu của băng đảng tội phạm Đài Loan nhưng đâu phải là thứ dễ ăn hiếp?

- Tiền của ai cũng vậy! Lỡ thì phải chịu khổ! Sử cất ngang.

- Ông nói kiểu đó thì không xong với tôi đâu...A Lý nổi giận hét lên.

Sử hất hàm ra hiệu. Hai tên vệ sĩ lao tới...

A Lý, từ vai trò một chủ nợ đã bị tống ra khỏi vũ trường như một gã khách say rượu làm càn. Gã ậm hực bỏ đi.

Ít hôm sau, A Lý lại đến. Lần này gã chuẩn bị khá kỹ nên mang theo một số tiền có máu mặt được thuê với giá “ phải chăng”

Sử cũng chẳng vừa, gã chạy xuống chợ cá tìm ông anh đỡ đầu Lai em. Ngay lập tức, gần 20 sát thủ trang bị mã tấu, dao lê được phái lên “ đón tiếp phái đoàn” của A Lý.

Để gài chặt địch thủ vào thế kẹt, Sử bỏ nhỏ với Cù Mai Công báo Tuổi Trẻ về một vụ thanh toán sẽ xảy ra ở vũ trường Metropolis. Báo nào chẳng khát thông tin, thế là Công hí hửng đến nơi theo lời hẹn của Sử. Vừa ăn nhậu

khỏi tốn tiền, vừa có bài đặc biệt đăng báo, còn gì bằng?

Quân của A Lý chưa kịp nhe nanh giương vuốt đã bị quân của Sử cầu viện ở Lai em, ập vào chém tan tác!

Để trả đũa, một tên trong nhóm đàn em của A Lý rút ra một khẩu ME, loại súng bắn hoả pháo của không quân, chĩa vào phe địch lấy cò... Viên đạn duy nhất đã giết chết tên Hiền của băng Sử.

Thế là, kế hoạch của Năm Cam giành cho Sử trong cuộc chơi hắt cẳng đối tác xã hội đen Đài Loan, đã thành công “trên mức cần thiết”!

Kết quả, cả triệu đô la đầu tư ở Tân Hải Hà của A Lý, được Năm Cam thân nhiên xem như của mình, trong lúc Sử vớ bẫm khoản đầu tư của A Lý ở dancing 2000...A Lý phải bỏ trốn vì vi phạm luật pháp ở Việt Nam. Còn Sử, kẻ gây ra mọi chuyện để sang đoạt của người, vẫn an nhiên tự tại với mác người nhà của ông lớn.

Cuộc chiến chấm dứt tạm thời với sự tháo chạy nhục nhã của A Lý sang Kampouchia, nhưng theo ý Năm Cam, sẽ còn tập hai...Theo kịch bản của y, kẻ phải hứng chịu đòn giáng trả của xã hội đen Đài Loan dĩ nhiên phải là Sử, ông trùm có cách hướng mọi hỏa lực về nơi gã và tính luôm cả kế hoạch thâm tóm luôn cả vũ trường Metropolis về cho quan thầy của mình...Đó là chuyện về sau, chưa kịp thực hiện.

Tài sản của Năm Cam đã phình lên thật nhanh không bao lâu sau khi y được trả tự do tháng 10 năm 1997.

Ngoài căn biệt thự 107 Trương Định quận 3, ông trùm bắt đầu lao vào mua nhà đất và đầu tư hùn hạp bằng tiền kiếm được ở thế giới ngầm. Mảnh đất ở Thảo Điền, ở Long Trường Long –Long Phước, ở An Khánh, ở Bình Chánh,...v.v... được Năm Cam vung tiền ra mua và sau đó đã tăng giá vùn vụt. Khoảng hai chục nơi giải trí, ăn chơi...có tiền đầu tư của ông trùm, tổng cộng lên đến cả chục triệu đô l, kể cả Cánh Buồm, Ra Khơi. Năm Cam đã thực sự trở thành một hoàng đế đúng nghĩa của thế giới ngầm Việt Nam. Y giàu có, quyền lực và đầy uy tín kể cả trong giới giang hồ lẫn chính quyền, và bắt đầu những bước chân đầu tiên, tuy có chút rụt rè, vào thế giới thượng lưu trường giả ở Sài Gòn.

Lúc này, y có thêm hai cô vợ bé mới tậu.

Hạnh, một cô gái 19 tuổi gốc Long Xuyên, xuất thân là hót tóc ôm ở tiệm Vy ở đường Hai Bà Trưng, được Năm Cam tuyển về làm vợ bé bằng một chiếc xe Dream II Thái Lan, một điện thoại Nokia đời mới nhất. Và tất nhiên, y lại sử dụng đến khách sạn Chương Hoàng Yến để thu hoạch lợi nhuận, từ các khoản đầu tư ập vào Hạnh.

Cô vợ thứ hai, Năm Cam giành lấy từ mõm con sói già Tư Chánh, ở một tiệm hót tóc khu Chợ Lớn. Y thuê nhà, sắm sửa và quy định mỗi tháng cho “vợ bé” một khoản tiền ba triệu đồng để gửi về quê nuôi cha mẹ anh em...

Nhưng đáng nể nhất là cô bé Hằng còn có tên là Phượng, nạn nhân của thú tiêu khiển súc vật ở Năm Cam. Tuổi của Hằng còn thua cháu ngoại y...

Một buổi chiều tiết trời mát mẻ, Năm Cam đi cùng vài đệ tử-trong đó có Bửu-ông thần đề đốc, đến cổng Công Viên Văn Hoá Tao Đàn phía đường Cách Mạng Tháng Tám để nhậu.

Nhậu vỉa hè bằng bia Sài Gòn, đối với Năm Cam, cũng là một thú vui. Đang vui vẻ Năm Cam nhận ra cô bé bán trứng cút, bánh phồng tôm...đứng gần đó. Y ngoắc tay:

- Đong cho chú lon đậu phộng đi cháu!

Cô bé mừng rỡ chạy đến. Trong tức tặc, Năm Cam liếc vội và đã nhận ra cô bé khá xinh xắn. Tuy còn bé nhưng do vất vả đi lại, nhìn cô bé khá nãy nở và hợp “gu” của ông trùm!

Năm Cam đưa cho cô bé tờ 20.000 đồng và không nhận lại tiền lẻ. Y đã bắt đầu khởi động một chiến dịch.

Hôm sau, Năm Cam trở ra chỗ nhậu một mình trên chiếc Spacy. Y cũng mua một lon đậu phộng và kín đáo đúi cho cô bé tờ 100.000 đồng.

- Sao chú đưa cho cháu nhiều quá vậy? Cô bé ngạc nhiên hỏi.

Y mỉm cười kéo chiếc ghế bên cạnh chỉ cho cô bé, nói bằng giọng ôn tồn:

- Cháu ngồi xuống đây, chú hỏi chút chuyện xem nào!

Và thế là, từng bước thật chậm, Năm Cam cố thu phục cảm tình của cô bé. Ít ra, y cũng có thể nói với cô bé một cách kẻ cả:

- Chú với cháu cùng quê ở xứ sở Điện -Quảng Nam đó nhen?

Hằng bắt đầu cảm thấy tin cậy “ ông chú tốt bụng, cũng quê, biết thương hoàn cảnh”, cô bé nhận ra “chú Năm” nói chuyện hết sức đạo đức và pha trò rất có duyên.

- Mai Hằng lấy hàng ít thôi, chiều nghỉ sớm ...chú chờ đi mua quần áo!

Năm Cam nói bằng giọng “ cha chú” ra lệnh. Sau đó y chỉ cho cách tìm đến điểm hẹn là quán café 27 Tú Xương.

Hôm sau, cô bé y hẹn tìm đến. Năm Cam mua cho cô bé vài trăm ngàn đồng quần áo ở các cửa tiệm Sida. Hỏi y, y giải thích:

- Nếu mình sộp quá, đôi khi nó nghi ngờ thì hỏng chuyện!

Vài lần hẹn tiếp theo, Năm Cam đã nắm lấy tay cô bé mà hôn hít. Y nói một cách tỉnh rụi:

- Hôm nào, Hằng lên chỗ chú Năm ở cho biết nhen?

Cô bé quá nhỏ để có thể biết sợ một lời rủ rê như thế nên đã mỉm cười đồng ý. Thế là, sau gần 1 tháng cưa cẩm, Năm Cam đã đưa được Hằng đến khách sạn Chương Hoàng Yến, tổ quỉ của y.

Từ nhỏ đến giờ, Hằng chưa bao giờ được ở căn phòng như thế này! Cô bé vừa nói vừa ngơ ngác nhìn khung cảnh sang trọng của “ phòng ở chú Năm”.

- Hằng tắm đi rồi ra đây nói chuyện với chú...Năm Cam nói với vẻ mặt thần

nhien hệt như một người trưởng thượng có tâm hồn hết sức trong sáng. Và cuối cùng, cô bé đã bị ông trùm cướp đi điều quý giá nhất của mình chỉ với một ít tiền và hàng loạt những câu nói ngọt nhạt. Cô bé trở thành một món đồ chơi trong tay ông trùm, kể từ lúc đó...

Lúc trở thành nhân tình của Năm Cam, cô bé Hằng vừa tròn 15 tuổi và không thể ngờ “chú Năm” đạo mạo đáng kính ấy là một tay tổ giang hồ của Sài Gòn! Hà, con gái của Hiệp và Lan, cháu ngoại của Năm Cam, còn lớn tuổi hơn cô bé Hằng-nạn nhân của trò chơi tình dục vốn là “món hủ” của Năm Cam.

*

* *

Monaco khai trương trở lại sau một thời gian ngắn bị đóng cửa do vi phạm một số qui định về quản lý. Buổi tối hôm ấy, gần như đủ mặt tất cả các bằng hữu giang hồ, đệ tử của ông trùm rải rác khắp mọi miền đất nước...

Hà Lê-đệ tử của Phạm Trí Tín tức Palestin, trùm mafia Khánh Hòa năm nào, nhờ thoát khỏi vụ bố ráp của công an nay đã trở thành một ông chủ nhỏ của giới giang hồ Nha Trang, cũng đến dự buổi khai trương.

Kim Anh-nhân tình năm xưa của Năm Cam, giờ đã trở thành một “chị Hai” giang hồ, cũng nhân cơ hội này biểu dương lực lượng với ông trùm để mong sự đoái hoài của ông ta...Hùng Xào, gã du đảng xuất thân từ Biên Hòa theo Oanh lade, Minh ba xị về sống ở Tân Bình, được Kim Anh lôi kéo về làm trợ thủ đã mang theo không ít chiến tướng của mình đầu quân cho thị, như Tuyển con, Minh Ty.v.v...Tất nhiên kẻ kè kè theo sát Kim Anh vẫn là ‘sát thủ’ Cu Nhứt chồng Lê Hoa, khét tiếng thay chồng như thay áo, cho vay nặng lãi nhưng lúc nào cũng có mặt ở Chùa!

Nhân cơ hội, Hải bánh quyết định tìm đến gặp Năm Cam. Từ hôm hạ thủ Dung Hà xong, gã tìm cách liên lạc với ông trùm để nhờ giúp đỡ, để sòng phẳng món thù lao ông trùm hứa cho bọn sát thủ...Thế nhưng, ông luôn tìm cách lẩn tránh, khước từ gặp Hải bánh bằng mọi lý do!

Để ngầm dọa dẫm sẽ tố cáo nếu Năm Cam còn tiếp tục giở trò “đem con bỏ chợ”, Hải bánh gọi theo cả Trường, Hưng...hai tên trực tiếp hạ thủ Dung Hà.

- Anh hứa cho bọn nó 15.000 USD để trốn đi nước ngoài sống, nay bọn nó khổ quá, đòi liên tục...em chẳng biết phải làm sao! Hải bánh thì thầm.

Năm Cam tái mặt. Y nghĩ Hải bánh sau khi khử Dung Hà sẽ sợ hãi mà sống chui nhủi, thế mà...Y kéo Hải bánh lên thang lầu hỏi nhỏ:

- Em đưa bọn nó lên đây làm gì? Sao không bố trí cho về Bắc, an toàn hơn không?

- Tiền? Em lấy đâu ra tiền? Hải bánh bực bội hỏi lại.

Nhìn quanh quất một lúc, Năm Cam rút ra một xấp ngân phiếu dúi vào tay tên giang hồ Hà Nội...Vượt ngoài dự đoán của ông trùm Hải bánh ngoắc tay

gọi hai tên đàn em đến và đưa toàn bộ số tiền Năm Cam vừa đưa cho chúng:
- Đây, số tiền anh Năm hứa...Các chú cầm tạm, mai một tính tiếp!

Hải bánh đi một nước cờ độc. Gã thừa hiểu, để bảo đảm an toàn cho bản thân, Năm Cam hoặc sẽ cho thủ tiêu những ai biết quá nhiều điều nguy hiểm hoặc, đơn giản hơn: báo cho Dương Minh Ngọc tìm có bắt giữ là xong!

Bằng cách công khai nhận tiền của ông trùm để trao lại cho bọn sát thủ trước quá nhiều nhân chứng, Hải bánh tin rằng Năm Cam sẽ thôi giở trò...Theo thông tin gã nhận được thời gian gần đây, Năm Cam đang rót tin cho Phòng CSHS CATP để tìm cách bắt giữ gã vì tội giết Dung Hà. Năm Cam tính toán cũng khá tinh vi, với vị trí nhân chứng, nếu Hải bánh nêu ra vai trò chủ mưu giết Dung Hà của Năm Cam, ai sẽ tin Hải bánh? Thế là, bằng cách sử dụng Sáu Ngọc, Năm Cam đã dùng một mũi tên hạ được hai con nhạn!

Số tiền bằng ngân phiếu ấy, khi Trường và Hưng kiểm lại: chỉ có đúng 10 triệu đồng! Mạng Dung Hà hóa ra rẻ như bèo...Năm Cam vẫn đúng là Năm Cam...

Tất cả các sòng bạc được chỉ thị của Năm Cam phải ngừng ngay lập tức mọi hoạt động. Khi ấy Nguyễn Việt Thành-tức Tư Bốn, giám đốc CA Tiền Giang về làm Tổng Cục Phó Cục Cảnh Sát phụ trách phía Nam, ông trùm đã ra lệnh Hiệp phò mã, Long đầu đình...tìm hiểu và nghiên cứu biện pháp tiếp cận để đánh đổ cho bằng được.

Một ông trưởng công an, anh hùng lực lượng vũ trang, chỉ dùng cơm ở nhà ăn tập thể, ngủ giường sắt cơ quan, không hề lui tới bất kỳ tụ điểm vui chơi giải trí nào, cuối tuần chỉ biết về nhà với vợ con...tìm cách mua chuộc, còn khó hơn hái sao trên trời. Nghe đâu, đam mê duy nhất của ông ta là thích các loại cây kiểng, mà như thế- làm sao khoét sâu biến đam mê thành nhược điểm?

Đã vậy, sau hàng loạt trọng án CATP không phá được do ông trưởng phòng CSHS quá tệ về tư cách, đạo đức và “thích ăn tiền như hạm”, đích thân ông Tư Bốn tuyên bố trên các phương tiện truyền thông “sẽ quét sạch các hoạt động xã hội đen” và xem các vụ án lớn chưa phá được là những “món nợ với nhân dân”. Năm Cam đã lập tức cảnh giác và co cụm phòng thủ, tạm ngừng một số hoạt động có phần lộ liễu.

Thông tin từ một số “mật báo viên” của Năm Cam ở trong ngành công an và báo chí đã báo động cho ông trùm về quyết tâm của Tư Bốn.

Aáy thế mà liên tục trong nhiều ngày qua, các cận thần trợ thủ của Năm Cam cứ bám lẳng nhặng theo y để thuyết phục chủ nhân cho phép sòng bạc tái hoạt động.

- Chắc không có gì đâu anh Năm ơi! Quốc lủi nài nỉ.

- Sao chú biết là không có gì? Năm Cam vặn lại bằng giọng khó chịu.

Hết Hà trề đến Thảo ma, Lý đôi.v.v... ra sức thuyết phục. Năm Cam nhếch

mép cười lạt rồi phân tích:

- Tôi cũng như các anh em thôi, không làm thì không có tiền...cũng kẹt lắm chứ! Có điều thằng cha Tư Bốn này khó đối phó lắm, lỡ có gì thì hồi hận cũng muộn rồi! Chờ ít lâu nữa, nắm được như những thằng khác thì tha hồ, chẳng lẽ mấy anh không đủ kiên nhẫn sao?

Cuối cùng, Sáu Nhà- được đánh giá là đầy uy tín với ông trùm do đã là bạn thân từ lúc hàn vi, bèn đến gặp Năm Cam vào một buổi sáng ở sân tập tennis Dinh Thống Nhất, nơi-Thu nhân tình của ông trùm thường đến để khoe đùi, bày ngực...

- Tui nợ nần tùm lum, anh Năm không cho làm lại chắc tui chết quá!

- Không được đâu! Làm lại lúc này là chết liền...Tôi đang bị đố ý mà!

- Chẳng lẽ anh em lại để cho Năm Cam liên lụy? Có gì bọn tui chịu hết, có bao nhiêu năm đâu mà sợ?

Năm Cam đâm ra phân vân nghĩ ngợi. Đúng là tổ chức cờ bạc có bao nhiêu năm đâu mà sợ? Vả lại, tất cả em út có bị bắt hẵn sẽ chẳng đại gì khai cho y, có y ở ngoài “lo liệu” vẫn tốt hơn cơ mà! Và, ít lâu nay, do đình trệ các hoạt động cờ bạc, thu nhập của gia tộc Năm Cam giảm đi một cách đáng kể!

- Thôi, cứ làm lại một sòng ở Trần Nguyên Hãn đi... Cố mà gói ghém, sống với nhau...Có gì mấy anh em đừng khai bậy khai bạ là được rồi! Năm Cam tặc lưỡi nói. Cuối cùng thì, lòng tham đã chiến thắng nỗi lo sợ ám ảnh suốt bấy lâu...Y đành thử liều xem sao?

Sáu Nhà đem tin mừng về cho cả bọn. Ngay chiều tối hôm ấy, sòng bắt đầu đi vào hoạt động, rôm rả như chưa từng biết đến ông Tư Bốn là ai! Mà có biết, cũng chẳng sợ quái gì ông ta cơ chứ? Có Năm Cam đồng ý rồi mà sợ gì!

Ngay trong đợt thu hoạch đầu tiên, Thảo ma khệ nệ mang về cống nộp cho ông trùm 75 triệu đồng. Số tiền tuy không phải là nhiều nhưng Năm Cam hết sức mừng vì cho rằng có lẽ mình đã quá lo xa cho ngừng hoạt động của hàng chục sòng bạc, trường gà...

Thế là, lần lượt-các tụ điểm đỏ đen cờ bạc, cá độ...được phép Hoàng đế Năm Cam tái hoạt động và tiền bạc bắt đầu đổ kìn kìn về két sắt của Trúc mẫu hậu.

Bảo lớn, sau một thời gian tập luyện theo các thủ pháp của bố, đã bắt đầu hạ Sơn. Một tụ điểm cờ bạc, cá độ bóng ...đã được hoàng tử mở ra trên đường Trần Bình Trọng quận 5 và bắt đầu có thu hoạch

Cu Nhút, Tư Chánh, Tư Râu... mở hàng loạt trường gà ở quận 7, quận 8, dọc 51 quốc lộ 51 khu vực Long Thành, dưới sự bảo trợ của Năm Cam cũng bắt đầu cống nạp...

Tóm lại, tiền lại được các vệ tinh cờ bạc đem về cho đại gia đình Năm Cam. Những ngày này, Năm Cam hớn hờ ra mặt vì hóa ra, Tư Bốn chỉ nói không

làm, chẳng có gì phải ngại.

- Không qui phục chú Năm Cam cũng chẳng sao, có điều khi chú Năm ngựa mất thì xách túi đi tù, chú Năm vui về thì đang ngồi cóm róm ở phòng CSHS cũng 30 giây sau, có mặt ở nhà! Chú Năm muốn là anh Sáu làm...Đó, nên chơi hay không chơi với chú Năm?

Giang hồ lý giải về Năm Cam như vậy và sự thực là, khoảng thời gian này, Năm Cam đã hoàn toàn làm bá chủ giang hồ Sài Gòn và cả một phần nào ở các thành phố lớn khác!

*

**

Vũ trường Viễn Đông, bầu sữa ngọt nuôi dưỡng bằng nhóm Bình Kiềm từ thuở khởi nghiệp đến nay, đã đổi chủ. Dennis Chou, ông bạn cánh hẩu của Năm Cam đã bỏ tiền ra đầu tư và gặp không ít thất bại...Đó là chuyện của giới chủ, còn về phương diện giang hồ-cũng có khá nhiều rắc rối.

Cường Long, một tay anh chị đi lên từ các trò giựt dây, ném đá dẫu tay, đã bàm với Mười đen, tận dụng cơ hội Bình Kiềm vừa xộ khám để dành lấy quyền kiểm soát vũ trường Viễn Đông-đường Phạm Ngũ Lão.

Theo lệnh của Cường Long và Mười đen, Út lùn đã đứng ra nhận nhiệm vụ “bảo vệ” nơi lẽ ra là “của để dành” thuộc quyền băng Bình Kiềm.

Đang ở tù, nhận được tin Bình Kiềm nhả vợ lên gặp. Thế là một ngày đẹp trời, My-vợ Bình đem xe lên đón chồng trốn từ trại giam ra...

Vừa vượt ngục về đến, Bình đã đến Cher tức là Viễn Đông.

- Ê, Út lùn...tao không muốn gặp cái bản mặt mày nữa, kể từ giờ phút này! Chỗ này đâu có để cho mày múa máy hả Út lùn? Bình Kiềm nói thẳng vào mặt gã du đảng dở hơi.

Khi Bình Kiềm đi từ phòng massage ra, Út lùn đã cuốn cờ chạy tuốt về khu chợ cá. Làm sao gã đủ lá gan để ở lại đối phó với Bình?

Ngay cả Cường Long, Mười đen...nghe kể lại, thay vì phải đối phó trước sự xúc phạm danh dự cả băng, cả hai đàn anh tỏ ra hết sức dờ dẩn bằng hành vi nhìn nhau mỉm cười rồi, bỏ qua!

Năm Cam nhún vai bình luận:

- Trước khi tụi thằng Cường Long, Mười đen đưa Út lùn tới Cher, có đứa nào hỏi ý kiến anh đâu? Vậy, cũng vừa!

Nói là nói vậy, Năm Cam bắt đầu chú ý đến sự xác xược và tâm địa bành trướng của Bình Kiềm. Ông trùm quyết định sẽ dùng mưu đưa Bình Kiềm vào cửa tử. Vấn đề, chỉ còn là cơ hội!

*

**

Kim Anh được Năm Cam triệu đến gặp ở một khách sạn. Sau khi “làm tròn nghĩa vụ” của ông chồng già với cô vợ bé đa dâm, Năm Cam thủ thỉ:

- Anh mới nhận được thông tin thằng Bình Kiềm mới được về phép, đang có mặt ở Sài Gòn...Đây là cơ hội để đưa nó “ đi xa”! Anh giao việc này cho em đó...

- Vậy mình tính sao hả anh? Kim Anh ỏn ẻn trong lúc chẳng thèm mặc lại quần áo.

- Em gọi thằng Cu Nhút đem dàn đệ tử lên Viễn Đông chém dần mặt thằng Dũng Quốc Thanh, thấy đệ tử nó bị “thịt” ắt thằng Bình phải lộ diện... Trong lúc đó, mình báo trước cho Sáu Ngọc cho lính bên Phòng CSHS, chỉ cần thấy thằng Bình là “ lượm” luôn! Thằng này lúc nào trong mình chẳng có súng, vả lại...tù mà ai cho đi phép? Bắt nó cũng có nghĩa lột lon luôn mấy thằng thầy của nó ở trại giam...Một công đôi chuyện!

Thế là Cu Nhút, tên thật là Nguyễn Anh Minh, sát thủ đứng đầu của băng Kim Anh được gọi lên để trao nhiệm vụ.

Gần 12 giờ đêm, vũ trường Cher đang nhộn nhịp, chợt ở một góc tối mọi người nghe thấy tiếng quát lớn:

- Mẹ kiếp, bật đèn sáng lên coi nào!

Khi đèn bật sáng, tất cả khách ở vũ trường đều nhìn thấy Cu Nhút đang đứng giữa piste nhảy cùng vài tên đàn em mặt mũi cô hồn.

Nghe báo có người quậy vũ trường, Dũng Quốc Thanh từ một phòng karaoke chạy ra xem thử...Chẳng nói chẳng rằng, Cu Nhút rút mã tấu từ trong tay áo ra chém luôn!

Sau khi hạ gục Dũng Quốc Thanh bằng bốn nhát chém cảnh cáo, Cu Nhút cao giọng hăm he:

- Đây chỉ là cảnh cáo, luôn cả thằng Bình Kiềm...nếu đủ bản lĩnh thì ra đây, tao cho đi luôn một xuống!

Bình Kiềm, dù đang có mặt ở một phòng karaoke cùng cô vợ xinh đẹp và trong bụng là khẩu súng ngắn đầy ắp đạn, vẫn đủ khôn ngoan tỉnh táo để không chường mặt ra đối phó. Gã thừa hiểu, nếu Cu Nhút dám đến tận sào huyệt của mình để thách thức, ắt là Năm Cam đã có bày trận đồ bát quái để gài thế triệt gã. Đại gì?

Một lúc sau, Cu Nhút đành lui binh khi chờ mãi không thấy con mồi xuất hiện như tiên liệu của ông trùm!

*

**

Buổi sáng như thông lệ, Sáu Được đến quán café Ciao trên đường Nguyễn Huệ. Gã là vậy, uống café ăn sáng cũng phải tìm mồi trả tiền cho “ rờ” mặt đàn anh. Ngồi gần gã ở bàn kế là tên nhà báo thuộc hạ Đoàn Thạch Hãn... Chợt mấy chiếc honda ngừng lại trước cửa quán và một tốp thanh niên ập vào. Chưa kịp phản ứng, Sáu Được đã bị một tên to xác nện thẳng cánh vào gương mặt đầy thịt và mỡ. Một cảm giác đau buốt xông lên tới óc, Sáu Được

quờ quạng rồi đổ gục. Tên ra tay cắt chiếc dùi nhọn vào khăn mùi xoa, đút luôn vào túi, rồi thản nhiên ra ngoài...

Vết thương trên mặt Sáu Được khá sâu nên gã đành phải tức tốc đến thẩm mỹ viện để tút lại dung nhan. Nghe đâu phải may đến 6, 7 mũi.

- Chắc tụi nó lằm anh Hân với tôi! Sáu Được phân bua.

Hân đem mọi chuyện kể lại cho chủ nhân. Năm Cam chỉ nhếch mép cười nhạt. Chưa hết, một tốp giang hồ không rõ xuất xứ đột nhiên tìm đến khách sạn Sơn Lâm của vợ chồng Sáu Được để đập phá tan hoang. Trước khi rút đi, bọn chúng chỉ buông một câu dẫn mặt:

- Cho Sáu Được bỏ cái tật lằm mồm! Aên bậy được, nói bậy là chết có ngày...Mẹ kiếp, già rồi ngu!

Nghe nói lại, Sáu Được hiểu ngay vì sao và cũng biết luôn chẳng ai khác ngoài Năm Cam đã cho người cảnh cáo mình. Tất cả cũng chỉ vì một con chim đại bàng...

Hoàng Ty- một con người thể lực và có chân trong khá nhiều cơ sở, tụ điểm vui chơi giải trí, kể cả VIP thuở xưa và Monaco hiện nay, được Hiệp phò mã suốt ngày bám theo tầng bóc, vuốt đuôi. Năm Cam luôn dặn Hiệp phải dò ý xem “cậu Hai” muốn gì để thỏa mãn...Có được mối quan hệ thân thiết với “cậu Hai” cũng có nghĩa trở nên việc bất khả xâm phạm!

Thế mà một buổi đẹp trời, cậu Hai tỏ ra thích thú xem ra rất đổi tầm thường: một con chim đại bàng của Tám Vàng. Gã Việt kiều ở Mỹ về, to xác như một con trâu nước, chuyên lui tới các vũ trường nhà hàng để kiếm độ nhậu chùa, đã mua được con chim của một người dân tộc BaNa ở Tây Nguyên với giá 3 triệu đồng. Gã đi đâu cũng mang theo con chim lạ trên chiếc xe Jeep lùn A2 và hãnh diện khoe với mọi người.

Cậu Hai muốn là Trời muốn! Năm Cam hạ lệnh cho Tám Vàng “để lại” con chim lạ và sau đó tiến cống cho cậu Hai.

Sáu Được chứng kiến cảnh khúm núm quỵ lụy của ông trùm khi đem cống nạp cho cậu Hai con đại bàng, đã bật cười bình luận:

- Thứ hèn hạ, ôm chân...như Năm Cam mà cũng làm đàn anh được sao?

Tại vách mạch rừng, nhứt là giang hồ thiếu gì kẻ muốn ôm chân Năm Cam để mưu cầu lợi ích bản thân hoặc, đôi khi “Sáu Được nhìn thấy ghét” ?

Hậu quả của câu nói quá thực của Sáu Được đã đến ngay tức thì!

* * *

Lộc lì, gã du đảng nổi tiếng với câu nói “Tòa xử tòa ở!”, trở về từ trại Xuyên Mộc, sau khi thụ hình bản án 20 năm. Suốt thời gian tù tội, Lũngđầu bò-với tư cách bạn thân đến thăm nuôi Lộc lì khá đầy đủ. Để lưu chút tình, Năm Cam liên tục bảo Giệp phò mã mang tiền qua “phụ giúp” má Nguyệt thăm Lộc...

Nghe tin Lộc li về, Năm Cam rất mừng rỡ vì y nghĩ rằng: với bản lĩnh gần như số 1 của Lộc li trong giới anh chị giang hồ Sài Gòn, ông trùm sẽ sử dụng vào các chuyện “động dao động thớt”.

Bữa, một trùm đề và một tay tổ cá độ bóng đá trong tập đoàn Năm Cam, được ông trùm vời đến giao nhiệm vụ:

- Chú ráng giúp đỡ cho thằng Lộc, rất có lợi...nói ít chú hiểu nhiều! Vợ của Lộc li đã sang ngang từ lâu với anh chàng Sinh ngọng, một giang hồ cấp thấp, để lại cho Lộc một đứa con gái 17 tuổi xinh đẹp và ngoan hiền, chẳng giống Lộc một chút xíu nào!

Bữa mua cho Lộc li một chiếc Su Sport mới cáu cạnh và giúp gã giang hồ dữ dằn này mua một cơ ngơi nho nhỏ ở quận Tám để mở quán café. Rồi Lộc cũng lấy vợ. Vợ gã, một cô cave chán cảnh “sống làm vợ khắp người ta” đã tỏ ra đảm đang hiền thực. Cuộc đời Lộc, coi như đã yên phận và sẽ qua đi một cách bình dị, nếu không có Năm Cam!

Bắt đầu lại là câu chuyện “ăn cơm chúa múa tối ngày”...

Bữa, trùm cá độ đá banh nhận lời bắt độ với Sử-cháu gọi Lai em là cậu, con bà Năm Hoa (không phải Hồ Việt Sử chủ dancing 2000)

Thua độ, Sử bèn ỷ vào ông cậu khét tiếng giang hồ, không thềm nói với Bữa một câu thông cảm chứ đừng nói tới việc trả tiền!

Trong bất kỳ cuộc đòi nợ nào mà một bên thiếu thiện chí, ắt có cãi nhau.

Bữa và Sử lôi cả tam đại của nhau ra mà gán cho đủ loại tên súc vật.

Một bữa trưa, Bữa đang đi trên đường bỗng gặp một tốp thanh niên chặn lối.

Bữa chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình đã ăn luôn vài nhát dao!

Hoảng hồn, Bữa cạh có cờ và điện thoại cho xếp Năm Cam...

- Chú điện cho thằng Lộc chưa? Ông trùm hỏi, như một lời ra lệnh.

- Dạ chưa, để em gọi liền...Bữa mừng rỡ trả lời.

Thay vì phải học tốc lòng sục để tìm cho ra hung thủ cùng kẻ đứng sau lưng việc thanh toán Bữa, Lộc chỉ âm ừ rồi không có lấy một đồng thái nào phù hợp với nghĩa cử từ trước tới giờ của Bữa đối với mình.

Bữa bắt mẫn bèn gọi điện báo mọi chuyện cho xếp...

- Kỳ vậy? Năm Cam chỉ hỏi lại một câu vô thưởng vô phạt. Nhưng đối với y, Lộc li đã là “thứ hết xài”. Y cho rằng, sau một thời gian quá dài ở trường trại, Lộc li đâm ra “khô máu” và hoàn toàn đánh mất bản lĩnh li lợm cố hữu.

Mà như thế, dùng gã làm gì nữa?

Để trấn an Bữa, ông trùm cho người đi điều tra một cách âm thầm. Sau khi biết chắc Sử là kẻ chủ mưu, ông trùm gọi Lai em đến gặp.

- Đó, theo anh biết là vậy...Tuỳ em, em xử lý sao cho công bằng!

Lai em tái mặt, gã biết thừa là ai đã ra tay chém Bữa, gã lắp bắp:

- Dạ anh Năm cứ yên tâm, em sẽ cho tìm bằng được...

Ít lâu sau, thông tin về việc Năm Cam bán đứng đệ tử ruột của mình là Bảy

Việt, để cứu Thọ đại uý khỏi tội chu mưu, tổ chức giết người, lọt ra ngoài bởi một số đàn em bất mãn với cách xử sự của ông trùm tung ra.

Lũng, gã con nuôi năm nào, dù vẫn bị cột chặt trong mối quan hệ làm ăn với tập đoàn Năm Cam, đã hết sức bất bình. Lũng biết thì Lộc cũng phải biết. Máu mã thượng của Lộc lì đã làm gã đâm ra khinh miệt ông trùm.

Tất nhiên khi đã không phục, Lộc lì tìm mọi cách tránh xa các quan hệ với Năm Cam cho khỏi phiền toái. Thấy thái độ ngày càng bất phục của Lộc lì, Năm Cam quyết định sẽ loại bỏ gã khi có dịp.

Và rồi, dịp ấy đã đến...

Một buổi tối, Lộc lì đến bar Hoàng Hôn của Kim Anh chơi. Uống được vài tuần rượu, Lộc đâm ra cáu kỉnh. Gã không vừa ý mụ đầm tặc đại nương này từ lâu do kiểu cách ra vẻ đàn chị của Kim Anh. Gã bắt đầu cà khịa và khi cơn bực bội lên đến đỉnh điểm, gã bắt đầu đập phá!

- Chú không đi về, tôi gọi anh Năm đến bây giờ! Kim Anh hăm dọa.

- Cái gì? Bộ chỉ tưởng dựa hơi thằng già đó tui sợ sao? Ngay cả thằng chả ra đây tui cũng bẻ cổ...Chị ngon thì gọi ra đây! Lộc nổi nóng chỉ thẳng mặt mụ nhân tình của ông trùm, quát lớn.

Nhận được cú điện thoại báo tin của cô vợ bé không chính thức, ông trùm run lên bần bật vì giận dữ.

- Em gọi điện thoại cho Cu Nhút, biểu nó tính luôn thằng Lộc đi! Có gì biểu thằng Cu Nhút gọi cho anh! Năm Cam ra lệnh.

Lát sau Lộc lì bốt cơn cuồng nộ, bước lên xe đi về nhà ở quận 8. Gã quá tự tin vào số má giang hồ của mình nên đã không chú ý đến một tốp thanh niên đợi sẵn bên kia đường bám theo sát nút...

Đến gần ngã ba Nguyễn Cảnh Chân, bọn sát thủ đuổi kịp Lộc lì...

Cu Nhút đích thân ra tay. Gã sát thủ được Năm Cam bảo rợ và Kim Anh nuôi dưỡng, đã lao vào Lộc chém tới tấp bằng mã tấu.

Hoảng hồn, Lộc lì tuôn chạy luôn vào phòng CSHS!

Hôm sau, đang nằm trong bệnh viện điều trị vết thương, Lộc nhìn thấy Hiệp phò mã đến thăm với một nụ cười khó hiểu.

- Ông già nói tui đem 20 triệu đồng này đến cho bạn, phụ thêm tiền thuốc!

- Ông già có dặn tui nói với bạn một điều...

- Điều gì? Lộc ngạc nhiên hỏi lại.

- Là giang hồ, mà lại là giang hồ số má...nếu bị chém thì tìm coi ai rồi tính lại, đừng thừa gờ gở rồi đâm ra mang tiếng...Ông già nhấn vậy đó!

Lộc lặng người đi vì tức. Gã đã hiểu vì sao mình bị chém và ai là kẻ đã chủ mưu chém mình...! Có điều, thân cô thế cô, chưa chắc đã làm gì được mà bọn CSHS, cụ thể là Sáu Ngọc, sẽ có cơ hội đưa gã đi tiếp một chuyến thật xa, khó có ngày trở về!

Lộc lì đành im lặng. Hiệp nhún vai tỏ vẻ không can dự gì rồi bỏ về...

*

**

Tin Hải bánh bị phòng CSHS bắt giữ đến tai Năm Cam vào một buổi sáng, y mừng hơn bắt được vàng.

Từ lúc rót thông tin về việc Hải bánh khừ Dung Hà cho đệ tử Dương Minh Ngọc, Năm Cam lúc nào cũng lo ngay ngáy. Lộp lo việc thông tin rò rỉ đến việc Hải bánh tìm cách trả đũa, lộp lo đêm dài sinh lăm chuyện, Bộ Công An vào cuộc thì có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra!

Nguyên cớ để bắt Hải bánh là do chính gã đồ tể gốc Hà Nội này đã quá chủ quan tự gây ra. Hiếu, một trinh sát đội CSHS CA quận 1, ham ăn chơi hơn truy bắt tội phạm đã cá độ đá banh và xù không trả tiền thua cược.

Gặp Hiếu ở quán ăn Dìn Ký đối diện Tân Hải Vân của Ngọc cơm niêu, Hải bánh cự cãi và ném vào đầu gã CSHS kém tư cách này một cái đĩa vào đầu toé cả máu!

Khi Hải bánh bị bắt, Năm Cam lập tức đến gặp Dương Minh Ngọc để kết thúc để gã đệ tử mặt thịt mắt híp này ra tay đưa Hải bánh ra cọc bắn. Y chỉ sợ nếu để lâu dài, gương mặt kẻ chủ mưu sẽ lộ rõ y sẽ ném mui “gậy ông đập lưng ông”.

*

* *

Sòng bạc ở Trần Nguyên Hãn quận 8 đang hoạt động rôm rả, đột nhiên bị bắt! Năm Cam hoảng hồn gọi điện hỏi thăm ông trưởng phòng CSHS:

- Uê sao kỳ vậy chú Sáu? Tụi Sáu Nhà, Quốc lui bị bắt rồi...

Dương Minh Ngọc ngạc nhiên gọi điện sang cho bộ phận chuyên trách:

- Thằng nào bắt sòng ở quận 8? Sao không bàn bạc với anh?

Nghe câu trả lời lấp bắp trong máy của thuộc cấp: “Tụi em đâu biết chuyện này? Có thể trên Bộ bắt không chừng...” Sáu Ngọc vội đặt điện thoại xuống, mặt biến sắc!

Toàn bộ sòng bạc bị bắt bởi lực lượng an ninh Sở CATPHCM, chỉ một kẻ chạy thoát...Đó là Hà trề kịp thời leo lên chiếc xe hơi đời mới màu đỏ vọt đi như một kẻ bàng quan. Phú nẫu, kẻ đưa đơn tố cáo Năm Cam năm 1995 cũng có mặt tại hiện trường. Gã lập tức báo lại cho lực lượng đang làm nhiệm vụ về việc tẩu thoát của Thu Hà!

Nguồn thông tin về Phú Nẫu có khả năng là kẻ báo cáo đến tai Năm Cam bởi ai đó trong lực lượng công an thích tiền của ông trùm hơn thích làm một người chân chính, báo lại một cách tỉ mỉ.

- Cô coi chừng, tụi công an biết có cô ở sòng rồi đó! Năm Cam vội gọi điện thông báo cho thuộc hạ để kịp thời đối phó.

Tuy không phải là “người tay trong” tổ chức vụ bắt bớ sòng bạc nhưng Năm Cam cũng không mấy gì lo lắng. Y tin chắc trong bọn sẽ chẳng tên nào hở ra

bất kỳ một lời nào bất lợi cho y. Ai không biết sức ạmnh của Năm Cam lan tỏa đến tận đâu và tận cấp nào? Không khai ra y còn có cơ may y chạy chọt, lo liệu cho về sớm, còn nhược bằng ngu ngốc đã động đến y, sẽ khó sống với thế lực của ông trùm!

Để thư giãn, Năm Cam quyết định sang Mỹ lần thứ hai lấy lý do đưa hai đứa con trai lớn của Hiệp và Lan đi học.

Trong thời gian này cô con gái hiền lành nhất nhà, Aùnh- với pháp danh Diệu Quang đang ở Trung Quốc học để lấy bằng cao học phật giáo. Có lẽ đây là người đáng thương và hiếu mục nhất của gia tộc Năm Cam. Cô ấy quyết đi tu để “ chuộc bớt phần nào tội lỗi của cha”, theo lời cô tâm sự với bạn gái.

*

* *

Lệ Hoa, vợ không chính thức của Cu Nhút, đến nhà hàng Ra Khơi gặp ông trùm để tặng một chai rượu khổng lồ mua từ Thái Lan về sau cuộc du lịch của thị...Ngồi luôn vào lòng ông trùm như một “đứa con gái ngoan”, Lệ Hoa thủ thủ:

- Ba Năm, thằng Cu Nhút cứ bỏ con đi hoài! Ba Năm xử nó cho con đi...

Cặp móng to của Lệ Hoa đặt luôn vào nơi cần thiết của “ Ba Năm” khiến Ba Năm tránh sao khỏi động lòng...Vờ như tỏ tình thương mến, ông trùm vuốt ve “cô con gái” một cánh đầy ẩn ý rồi nói với vẻ đạo mạo:

- Con yên chí, cứ để ba năm nói với nó phải quan tâm đến con...Thằng này thiệt là ngu, con dễ thương vậy mà nó không thấy, còn đi linh tinh!

Sau đó, cũng là để trả ơn cho Cu Nhút đã làm một số việc cho mình và để bù đắp cho “cô con gái” biết cách đặt bộ móng tròn vào đúng chỗ, Năm Cam gọi điện cho Trịnh Xuân Hoàng-tức Hoàng lựu đạn:

- Chú Hoàng xem giúp dùm thằng Cu Nhút, nó là em của anh đó ngen!

Hoàng lật đật nhận lời. Việc nhờ vả của Cu Nhút cũng chẳng có gì vượt quá khả năng của gã. Đất Biên Hoà, Bình Dương là của gã cơ mà!

Oàng Hưng- người quen cũ của Hoàng từ sau việc giải cứu gã thoát khỏi tù tội đợt 1996 do tổ chức sòng bạc ở núi Châu Thới, giờ đây là trưởng công an huyện Châu Thành tỉnh Đồng Nai. Gần đây, do tình hình có chuyển biến bất lợi, các trường gà đều chuyển ra ngoài thành phố để tránh bắt bớ, bọn Cu Nhút, Tư Râu...đều muốn mở về hướng Biên Hòa.

Nhận lời gợi gắm của Hoàng, ông Hưng bèn mua 3 hecta đất giao luôn cho Định và Cu Nhút mở trường gà ở dốc 51,Quốc lộ 51 Sài Gòn Vũng Tàu.

Một tuần lễ sau khi sắp đặt xong đâu vào đấy, Hoàng lựu đạn bất ngờ bị CA bộ nội vụ bắt giữ.

Chiều hôm ấy, Hoàng đang đánh tennis ở sân Dĩ An cách nhà không xa, như một đáng trượng phu có nguồn gốc thượng lưu quí tộc. Nhận được cú điện

thoại làm ăn của một người bạn chuyên buôn gỗ lậu, Hoàng mừng rơn.

- Ủ, thì hẹn mấy ông lên đây bàn công chuyện! Gỗ thì lúc nào chẳng có...

Chờ mãi không thấy “các ông muốn mua gỗ lậu” đến gặp, Hoàng đi về cây xăng của mình cách nhà 4 cây số. Đang nhập xe xăng, Hoàng nhìn thấy ông bạn dắt số thân chủ đến. Tốp chủ hàng này lạ hoắc nhưng có vẻ “hiền lành, tử tế”(!)

- Thôi, tụi mình về nhà tôi nói chuyện, ở đây hôi mùi xăng lắm!

Vừa về đến nhà chưa kịp cởi đôi giày thể thao ra khỏi chân, Hoàng giật mình khi nhìn thấy “bạn làm ăn” rút súng chĩa vào đầu mình nói như quát:

- Ngồi yên, anh đã bị bắt!

Sau đó Hoàng được đưa lên phòng khác để nghe đọc bắt giữ mình vì tội hiếp dâm! Hoàng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chắc các ông nhầm tôi với ai rồi đó! Tôi mà hiếp dâm?

- Về trụ sở đi rồi sẽ biết lầm hay không! Một ai đó trả lời.

*

* *

Thông tin về Hoàng lựu đạn bị Tổng Cục Cảnh Sát bắt giữ đến tai Năm Cam chẳng làm y lưu tâm vì y cho rằng chẳng có mối liên hệ nào có thể gây nguy hại cho mình.

Tuy nhiên có những tín hiệu lạ đang kéo lên trong tất cả những nguồn thông tin thường xuyên đưa đến hằng ngày cho ông trùm, làm y không khỏi cảnh giác. Nghe nói, Hải bánh đang bị cảnh sát điều tra thay vì với tội danh đánh CSHS, gã bị Ca thành phố làm việc là cùng.

Lúc này, bản tính dâm ô đồi trụy của Năm Cam đã phát triển đến độ y gần như một gã biến thái, sa địch.

Con bé bán báo người Thanh Hóa, mục tiêu mới nhứt của Năm Cam, chỉ mới 12,13 tuổi là cùng. Có một gương mặt hết sức dễ coi, xinh xắn...nhưng con bé đúng chỉ là một đứa bé. Bộ ngực lép kẹp, người gầy gò, chỉ có vóc dáng hơi cao ráo với cặp chân nở nang do đi bộ quá nhiều, con bé chẳng hiểu sao lọt vào tầm ngắm của Năm Cam.

Bỏ cũ soạn lại, Năm Cam bắt đầu tỏ ra “có cảm tình với hoàn cảnh đáng thương” củn con bé để nổi lên mua báo, y đưa cho những tờ giấy bạc mệnh giá lớn không nhận tiền thối lại. Nhiều lần, con bé dâm ra mên ông già tốt bụng nên cứ gặp Năm Cam ở đâu đều sà lại ôm ngang hông y, nài mua báo. Năm Cam vội vuốt ve con bé những lúc không có ai chú ý và tăng dần số tiền cho thêm theo mức độ thể hiện tình thương của bác cháu.

Rồi thì, trong lúc vẫn hẹn cô bé bán trứng cút đến khách sạn để thỏa mãn dục vọng, Năm Cam vẫn tìm cách đưa con bé bán báo vào vòng vây ác quỷ của mình. Năm Cam cho biết một cách trâng tráo:

- Anh chưa đưa được con bé đến khách sạn vì nó nhỏ quá, nếu đến khách

sạn bọn tiếp tân sẽ biết ngay, kỳ lắm...Anh tính đưa nó lên Thủ Đức, ở đó kín đáo hơn mà nếu cần, giữ hẳn nó lại một thời gian dài cũng đâu ai biết! Sau đó Năm Cam mua cho con bé một bao quần áo trị giá vài trăm ngàn đồng gọi là “để cháu mặc vào cho dễ coi hơn”. Năm Cam đã tiến tới chỗ ôm được vào lòng để sờ soạng một cách đầy ác ý trong quán café 27 Tú Xương- nơi Năm Cam chọn làm diễn hên vào buổi tối, với chỗ ngồi riêng biệt y muốn giở trò gì thì có trời mới biết!

Cũng may, con bé thoát khỏi mê hồn trận của con quỷ râu xanh Năm Cam vào một buổi sáng đẹp trời, mà người cứu con bé lại là người quyết định bắt khẩn cấp Năm Cam!

*

* *

Buổi sáng như thường lệ, Năm Cam đến công viên Tao Đàn tập thể dục. Vừa đến nơi, điện thoại trong túi ông trum réo inh ỏi.

- Ủ, anh đang ở Tao Đàn...Lát nữa anh sẽ qua đó! Năm Cam trả lời.

Thu, cô nhân tình gặp gỡ ở hồ bơi namn nào, gọi điện thoại từ sân tennis Dinh Thống Nhất cho ông trum, kể có đầy đủ bài bản sa đọa xứng tầm với máu dâm dật của thị. Từ lúc quen biết ông trum, Thu đã quên hẳn mình đã có chồng có con và một mái ấm đàng hoàng như mơ ước của mọi phụ nữ Việt Nam.

Đến nơi, Năm Cam gọi xe vào sân tìm Thu. Đứng góc quây giải khát nhìn ra sân, Năm Cam chợt nhận ra khá lâu y quên rằng mình đang có một nhân tình sẵn sàng lao vào cuộc chơi như một con thiêu thân...

Nhìn Thu trong bộ váy thể thao trắng để lộ cặp đùi săn chắc, thoăn thoắt trong những đường giao banh hóc hiểm với một “cụ” lãnh đạo đã nghỉ hưu tóc bạc trắng, Năm Cam bỗng thấy thèm muốn...

- Đi về nhà với em nghen? Hôm nay em dứt khoát phải bắt cóc anh!

- Đi đâu mà có em, anh cũng đi...kể cả đi xuống địa ngục!

Cặp tình nhân nhìn nhau đầy ý nghĩa. Đã từ lâu Năm Cam cứ mãi cuốn theo những cô gái tơ mơn mớn ,mà không được chiều chuộng như với thiếu phụ đa tình này.

Thế là họ cùng nhau đi về cửa tiệm của Thu nằm ở 110 Tôn Thất Tùng quận 1. Lúc đó là 8 giờ 45 phút sáng ngày 12-12-2002.

Vừa về đến nhà, một cửa tiệm điện thoại và thẩm mỹ phụ nữ, Thu lôi tuột gã nhân tình vào buồng ngủ. Đắm đuối một lúc trong những cử chỉ vốn có trong phim sex Âu Mỹ, Thu chợt nhớ ra vội nói:

- Để em đi tắm đã, anh chịu khó chờ em một chút!

Khi nhìn theo dáng đi mềm mại uyển chuyển như một con hươu nhỏ của Thu, Năm Cam mỉm cười, y nói với theo:

- Cưng cứ tắm rửa đi nghen! Anh qua ăn sáng cái đã!

Quán cơm tấm ngang bên cạnh vốn nổi tiếng với giới sành ăn. Sẵn dịp ghé nhà nhân tình, Năm Cam bèn đi qua dùng món điểm tâm gã ưa thích. Xong bữa, ông trùm đứng dậy đi ra cửa... Một thanh niên lạ hoắc tiến từ bên kia đường đến cạnh Năm Cam.

- Năm Cam, anh nhớ tôi không? Thanh niên mỉm cười thân thiện hỏi.

- Chà, anh quen nhiều quá nên không nhớ ra... Năm Cam trả lời.

- Vậy mình vô quán, tôi kể cho anh nghe xem anh nhớ tôi không hả? Năm Cam bước trở lại quán trong bụng bắt đầu cảnh giác. Cuộc gặp gỡ kiểu này hơi lạ đối với y.

Bốn năm thanh niên khác chọt vào quán tiến thẳng lại chỗ hai người ngồi. Năm Cam chột dạ, y biết có chuyện nhưng chẳng biết phải phân xử ra sao. Hay là bọn Hải phòng? Năm Cam thoáng nghĩ và chột máu dòn tuột bên trong phủ tạng.

- Năm Cam anh đã bị bắt! Một ai đó đồng dục và gần như ngay lập tức Năm Cam bị chụp tay lôi ra sau lưng còng lại.

Mắt bị bịt chặt bằng chiếc khăn ăn loại lớn của quán cơm tấm, co ro trong bộ quần áo ngắn thể thao Adidas, Năm Cam kinh hoàng nhận ra dấu chấm hết của cuộc đời hoàng đế thế giới ngầm. Từng chữ một trong lệnh bắt và khám xét khẩn cấp của một công an mặc sắc phục đọc lên như những nhát búa đóng đinh vào chiếc quan tài của sự nghiệp ông trùm. Đến khi nghe người ký lệnh bắt y là thiếu tá Nguyễn Văn Nên phó thủ trưởng cơ quan điều tra CA Tiền Giang, y ngỡ ngàng bật lên tiếng hỏi:

- Sao lại là chủ mưu giết người? Tôi có dính líu gì ở tỉnh Tiền Giang đâu?

- Có hay không, về cơ quan đi rồi biết! Ai đó trả lời.

Năm Cam hoang mang. Nếu là CA TPHCM bắt thì đó lại là một lẽ, dễ giải thích, dẫu sao ông giám đốc mới của CATP vẫn chưa phải là “người nhà”. Hoặc, nếu đặc nhiệm của bộ công an ra tay, thì đúng hơn... Tại sao là Tiền Giang, phải chăng có sự lầm lẫn gì đây? Vụ Dung Hà, y đã phòng thủ rất kỹ để gì có sơ sót nên ngay lập tức Hải bánh bị bắt, y vẫn xem như chẳng có chuyện gì. Còn sòng bạc, y đã nắm vững thông tin rằng chẳng ai dám khai đến y! Thế thì, vì sao? Y muốn nổ tung cả đầu ra khi cố nghĩ, tìm cho được câu trả lời...

Xe chở y vượt qua cầu Bình Điền, hướng về miền Tây...

“Chanh rồi chứ Cam gì nữa!” Năm Cam trả lời vờ người bạn tù khi được hỏi một cách đầy ngưỡng mộ:

- Hoá ra chính anh là Năm Cam sao? Em nghe tiếng đã lâu, nay có dịp diện kiến...

Suốt buổi tối hôm ấy, Năm Cam vất tay lên trán thở dài sườn sượt... Cuộc sống đang sông sẻ với gái đẹp, rượu ngon như một thiên đường, giờ đây chỉ còn lại bốn bức vách nhà giam với cánh cửa sắt nặng nề chỉ mở ra vào giờ

com nước. Sự hụt hẫng ấy cũng chẳng phải là sự mới lạ gì, nhưng lần này - hơn ai hết-Năm Cam hiểu là lần cuối cùng trong đời giang hồ chó chết của y. Rồi thì cả buổi sáng hôm sau, chẳng ai đoán hoài gì đến tên giang hồ xã hội đen lừng danh cả nước. Họ đang làm gì với mình đây? Năm Cam tự nghĩ và nói với người bạn tù bằng giọng một kẻ hàm oan chẳng biết gì :

- Anh nghĩ là CA Tiền Giang đã bắt lầm anh! Anh có gì với Tiền Giang đâu?

- Nếu như vậy thì lo gì anh không được thả về! Gã bạn tù kết luận.

Đến chiều, Năm Cam được gọi đến tên để đi làm việc với cảnh sát điều tra.

- Anh có biết là anh phạm tội gì để bị bắt không? Điều tra viên hỏi.

- Dạ thưa không, tôi có làm gì nên tội? Năm Cam vò ngực ngắc.

- Anh có biết Hải bánh là ai không hả anh Năm Cam?

Năm Cam tái mặt. Vậy là đã rõ, y bị bắt vì “thằng khôn Hải bánh” đã khai đến y. Cố giữ bình tĩnh, Năm Cam trả lời với giọng thản nhiên:

- Dạ có biết, nhưng chỉ quen biết sơ sài...

- Sơ sài? Thế anh cho biết đã quen Hải bánh như trong trường hợp nào?

Năm Cam không vội trả lời ngay...Y thừa kinh nghiệm để đối phó với các cuộc thẩm vấn, kể từ ngày bước ra giang hồ lưu lạc thuở 16 tuổi, đâu dễ mắc lõm! Nếu y khai thật, việc dính líu đến quan hệ phức tạp của giang hồ Hải Phòng là không thể chối cãi và như thế, không thể chối là không quan hệ gì với Dung Hà...Y quyết định trả lời lấp lửng:

- Dạ quen lúc nào tôi không nhớ rõ vì Hải bánh là dân Bắc, tôi không giao du sâu sớ phiền phức!

Người điều tra của Năm Cam chột nhếch mép cười. Anh ta có đầy đủ chứng cứ để buộc Năm Cam phải thừa nhận việc dính líu đến các cuộc tranh chấp giang hồ Bắc Nam, nhưng-để xem con cáo già này tinh khôn qui quyết đến đâu?

Suốt một thời gian dài thu thập thông tin chứng cứ về hoạt động xã hội đen của Trương Văn Cam đã quá đủ để buộc tội y, cơ quan điều tra chỉ còn chờ vào việc y có thành khẩn để tự nói ra hay không mà thôi!

*

* *

- Anh nhận tội rồi! Năm Cam nói với bạn tù với vẻ mặt âu sầu.

- Ủa, sao kỳ vậy? Anh nhận tội gì? Người bạn tù ngạc nhiên hỏi.

- Tội ra lệnh cho Hải bánh giết Dung Hà! Năm Cam nói.

- Gì thấy ghê vậy cha? Thiệt không đó...?

Năm Cam bắt đầu thuật lại mọi vướng mắc giữa y với Dung Hà, Hải bánh và kể cả với Tổng Viết Hòa. Y giải thích:

- Anh vô thể cười cợt rồi em biết không? Lúc đó bọn giang hồ Bake đổ bộ vào Nam sống quá nhiều! Mục tiêu của tụi nó là giành đất sống, anh không dùng mưu triệt hạ chúng thì gia đình anh bản thân anh tiêu ngay lập tức!

Ít hôm sau, Năm Cam bắt đầu khai ra mối quan hệ thầy trò với Dương Minh Ngọc-trưởng phòng CSHS CATPHCM. Rồi cũng chính tại này y mới biết cả Bảo lớn-con trai y, Hiệp phò mã-con rể y, cũng bị bắt!

- Không khai sao được hả em? Tại CA Tiền Giang biết hết trơn rồi! Năm Cam giải thích cho người bạn tù vốn ngưỡng mộ y từ lâu.

Và đến Nguyễn Mạnh Trung, phó phòng PC16, cũng lộ mặt là kẻ nhận tiền của Năm Cam để thọc tay bẻ cong pháp luật, cứu hàng loạt tên tội phạm có dây mơ rễ má đến Năm Cam.

Lần lượt, không chỉ Năm Cam, tất cả bọn tội phạm trong đường dây hoạt động xã hội đen các kiểu của tập đoàn Năm Cam, đều khai tất tần tật!

Một loạt quan chức chính quyền, cán bộ-chiến sĩ công an đủ các cấp, nhà báo tiêu cực, được Năm Cam khai ra “để cùng sống, chết phải chết chùm cho vui” theo quan niệm của Năm Cam.

Chưa đầy một tháng từ ngày bị bắt, Năm Cam suy sụp tinh thần hoàn toàn, y luôn miệng hỏi:

- Liệu tội của anh có thể bị xử bắn không em?

- Bắn gì được! Người bạn tù trấn an y dù anh ta thừa hiểu với hàng loạt tội trạng tày trời như thế, Năm Cam khó thoát khỏi một mức án rất cao.

Và, như một định mệnh tất yếu, gieo gió phải gặp bão, Năm Cam đã gây biết bao tội ác bởi thủ đoạn tàn ác, bởi nhân cách kém cỏi, bởi sự ngông cuồng của một tên vô lại, ắt phải có một kết thúc như thế!

Thiện phải thắng Ác và Cái Ác phải bị trừng phạt, đó là sự công bình tất yếu...

Khép lại quyển truyện viết về Năm Cam, một ông trùm cờ bạc xuất thân, trở thành hoàng đế không ngai của thế giới ngầm Sài Gòn, cũng không có ít điều trăn trở, đọng lại từ suy nghĩ của một con người. Năm Cam, một tính cách được hình thành từ những cuộc tranh giành thanh toán giữa giang hồ với giang hồ, xuất phát từ quyền lợi vô hạn của các hoạt động phi pháp.

Y, với khát vọng đổi đời, muốn có một cuộc sống giàu có, đầy đủ các thú vui nhục dục, đã bất chấp tất cả những gì được coi là chuẩn mực đạo đức của xã hội, của con người, để đạt được mục đích. Năm Cam nhận ra, trong giới giang hồ lưu manh, cái gọi là nghĩa khí chỉ là một võ bọc, một cách tự đề cao. Làm gì có sự công bằng, chính trực chỉ quen sống bằng bạo lực, bằng giành giật và cả bằng thủ đoạn mưu lược hại người?

Năm Cam, cũng như bất kỳ một người bình thường nào trong xã hội, đều muốn gia đình sung túc, con cháu thành đạt và bản thân hưởng dật lạc buổi xế chiều. Nhưng với cá tính được hình thành từ môi trường vẫn đục, nhớp nhúa, y không xem trọng người khác trừ những người thân của mình. Với y, chỉ có y và người thân mới xứng đáng được hưởng hạnh phúc, được xem là

người. Còn lại, tất cả đều là phương tiện, là chỗ để y lợi dụng, chà đạp hoặc triệt tiêu tùy hoàn cảnh, tùy cơ hội.

Nhưng, Năm Cam xét cho cùng-ngoài việc là một tên tội phạm nguy hiểm cho xã hội, còn là một nạn nhân!

Nếu không có Năm Cam này thì phải có một Sáu Chanh, Bảy Chua nào đó...phục vụ cho bọn tội phạm thực sự khoác áo người thừa hành luật pháp. Những Sáu Ngọc, Mạnh Tung...và cao hơn nữa, bằng mọi giá trục lợi trên cương vị Đảng và Nhà Nước giao phó. Bọn này phải tạo ra, dung dưỡng thậm chí tiếp tay cho loại tội phạm giang hồ. Quyền lợi được loại tội phạm tay sai như Năm Cam đi vơ vét của xã hội bằng nhiều con đường phi pháp, lần lượt chui vào túi sắt, két bạc của những tên tội phạm có chức quyền!

Tội phạm hình sự, xã hội nào chẳng có-ít hay nhiều, tùy theo mức độ tham nhũng của chế độ và gần như chỉ có thể đẩy lùi hơn là có thể triệt tiêu.

Tuy nhiên, chữa bệnh từ gốc đánh rắn phải đập đầu...Để có thể loại trừ dần những tên tội phạm như Năm Cam ra khỏi đời sống xã hội, không bóc gỡ bọn tội phạm ẩn náu trong lực lượng công an, trong bộ máy chính quyền, trong giới báo chí, thì khó có đi đến một kết quả khả dĩ chấp nhận được!

Bao giờ cho đến tháng 10? Câu hỏi đầy bức xúc của nhân dân phải được trả lời rất ráo vì, đây là một đòi hỏi hết sức chính đáng, mà một ai đó quan tâm đến vận mệnh đất nước không thể không chú ý!

Hết

Nguồn:

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 26/07/2010 12:39:03 SA